

ก.พ.ค.

ผู้พิทักษ์ระบบคุณธรรม

เล่ม ๓

“ยุติธรรม เป็นธรรม รวดเร็ว”
คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961198530

#71646

วันที่	27 / ต.ค. / 57
เลขทะเบียน	ข 27081 ค 3
	KE
เลขหมู่	65.2
	๗๖๖๗ ๖๖๖ ๖๖๖

ก.พ.ค.

ผู้พิทักษ์ระบบคุณธรรม

เล่ม ๓

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

“ ยุติธรรม เป็นธรรม รวดเร็ว ”

คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม

นายอนันต์ คงสุข / ส.ส.

ผู้แทน ค.ต.พ.ร.ค.

21.10.57

ก.พ.ค. ผู้พิทักษ์ระบบคุณธรรม เล่ม ๓

ปีที่พิมพ์ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๖

จำนวนพิมพ์ ๒,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์โดย สำนักพิทักษ์ระบบคุณธรรม สำนักงาน ก.พ.
เลขที่ ๕๙ ถนนพิษณุโลก แขวงจิตรลดา
เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ๑๐๓๐๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๒๘๘ ๔๙๗๑
โทรสาร ๐ ๒๒๘๘ ๔๙๗๒
www.ocsc.go.th

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์สำนักงาน ก.พ.
สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑
หมู่ที่ ๔ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ
อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี
๑๑๐๐๐

คำนำ

คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) ได้ดำเนินงาน ตั้งแต่วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ และได้เผยแพร่กรณีศึกษาจากอุทธรณ์และร้องทุกข์ของข้าราชการพลเรือนสามัญ เป็นหนังสือ “ก.พ.ค. ผู้พิทักษ์ระบบคุณธรรม” จำนวน ๒ เล่ม ตามข้อเสนอแนะให้ ก.พ.ค. รวบรวมคำวินิจฉัยเผยแพร่ให้ส่วนราชการทราบ เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการตลอดจนถือเป็นคู่มือการปฏิบัติตามแนวคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ด้วย

ในการจัดทำหนังสือ “ก.พ.ค. ผู้พิทักษ์ระบบคุณธรรม เล่มที่ ๓” นี้ ได้ปรับปรุงการนำเสนอกรณีศึกษาให้มีข้อมูลเชิงลึก และละเอียดมากขึ้น เพื่อช่วยให้ข้าราชการได้เข้าใจ ตั้งแต่การเขียนคำขอ ทั้งอุทธรณ์และร้องทุกข์ สิทธิและหน้าที่ของคู่กรณีในการแก้และคัดค้านคำแก้อุทธรณ์ และร้องทุกข์ การไต่สวนพยานและหลักฐานเพิ่มเติมเพื่อนำไปสู่การสรุปข้อเท็จจริง ตลอดจนกระบวนการพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ และในขั้นตอนสุดท้ายที่พิจารณาโดย ก.พ.ค. ทั้งคณะ รวมถึงสิทธิในการฟ้องต่อศาลปกครองในกรณีไม่เห็นด้วยกับ

คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. อย่างไรก็ตาม ในการนำเสนอใน รายละเอียดของคำวินิจฉัยทุกกรณี ไม่สามารถเปิดเผย ข้อเท็จจริงทั้งหมดได้ เพื่อมิให้กระทบต่อผู้อุทธรณ์ ผู้ร้องทุกข์ และคู่กรณีในการอุทธรณ์และร้องทุกข์ จึงได้ใช้ ชื่อสมมุติแทนในข้อเท็จจริงบางส่วน

หนังสือเล่มนี้ จึงคาดหวังให้ข้าราชการทุกฝ่าย ได้เข้าใจตั้งแต่กระบวนการดำเนินการทางวินัย กระบวนการ พนักงานสัมพันธ์ เพื่อป้องกันมิให้เกิดความคับข้องใจ จนนำไปสู่การร้องทุกข์ การปฏิบัติหน้าที่ราชการของ ข้าราชการฝ่ายปฏิบัติ ที่ต้องคำนึงถึงกฎระเบียบ ประโยชน์ ของส่วนราชการ และการให้บริการแก่ประชาชน รวมถึงฝ่าย บริหารที่ต้องจัดการให้เกิดประสิทธิภาพตามระบบ คุณธรรม จึงหวังว่ากรณีศึกษาจะเป็นอุทาหรณ์เตือนใจ มิให้เกิดการกระทำผิดซ้ำๆ หรือเป็นการป้องกันมิให้เกิด ความคับข้องใจโดยไม่จำเป็น

คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) ได้รับความร่วมมือจากนางจรรยาพร ธรณินทร์ ในฐานะ กรรมการและโฆษก ก.พ.ค. ได้เลือกกรณีศึกษา และ เรียบเรียงหนังสือเล่มนี้ และขอขอบคุณ ก.พ.ค. ทั้งคณะ และกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ ทั้ง ๑๔ คน ที่ได้

ร่วมงานกันทำงานเป็นทีมด้วยความเข้มแข็งและคำนึงถึง
ความยุติธรรม เป็นธรรม และรวดเร็ว

หวังว่าทั้งผู้บริหารและข้าราชการพลเรือนสามัญ
ทุกท่าน จะได้รับประโยชน์โดยตรงจากหนังสือเล่มนี้
สมดังเจตนารมณ์ของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม
(ก.พ.ค.)

นายศราวุธ เมณะเศวต
ประธานกรรมการ ก.พ.ค.
๓๐ กันยายน ๒๕๕๖

สารบัญ

	หน้า
ส่วนที่ ๑ กรณีอุทธรณ์ รวม ๑๗ กรณี	๑
กรณีที่ ๑ ตัดเงินเดือน ๕ % เป็นเวลา ๒ เดือน ฐานไม่รักษาชื่อเสียง กรณีทำเอกสาร สูญหาย และเกิดการฟ้องศาลปกครอง กล่าวหาผู้บังคับบัญชา (เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๒๔ เรื่องแดงที่ ๐๐๓๕๑๕๕)	๑
กรณีที่ ๒ ตัดเงินเดือน ๕ % เป็นเวลา ๓ เดือน กรณีชุกกล้องถ่ายภาพส่วนล่าง ของข้าราชการหญิง (เรื่องดำที่ ๕๓๑๐๐๓๐ เรื่องแดงที่ ๐๐๗๙๑๕๕)	๗
กรณีที่ ๓ ปลดออก กรณีนำเครื่องคอมพิวเตอร์ ออกไปซ่อมยังร้านภายนอกหน่วยงาน แล้วไม่ส่งมอบกลับคืนหน่วยงานให้ครบถ้วน (เรื่องดำที่ ๕๕๑๐๐๕๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๑๘๑๕๖)	๒๕

สารบัญ

	หน้า
กรณีที่ ๔ ปลดออก กรณีเจตนาใช้สิทธิ เบิกค่าเช่าบ้านจากทางราชการ โดยไม่ชอบ (เรื่องดำที่ ๕๕๑๐๐๐๔ เรื่องแดงที่ ๐๐๒๔๑๕๖)	๖๓
กรณีที่ ๕ ปลดออก กรณีทำผลงานวิชาการเท็จ เพื่อเลื่อนตำแหน่งให้สูงขึ้น (เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๖๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๒๕๑๕๔)	๙๕
กรณีที่ ๖ ให้ออก กรณีหย่อนความสามารถ (เรื่องดำที่ ๕๒๑๐๐๑๑ เรื่องแดงที่ ๐๐๒๘๑๕๕)	๑๓๕
กรณีที่ ๗ ให้ออก กรณีถูกศาลพิพากษา ให้ล้มละลายอันเป็นลักษณะต้องห้าม เป็นข้าราชการพลเรือน (เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๐๘ เรื่องแดงที่ ๐๐๒๕๑๕๔)	๑๔๗

สารบัญ

	หน้า
กรณีที่ ๘ ไต่ออก กรณีรังวัดที่ดินเอื้อประโยชน์ ให้บุคคลอื่น โดยเปลี่ยนสภาพที่ดิน จาก น.ส. ๓ เป็น น.ส. ๓ ก. และเพิ่ม พื้นที่แถมให้ (เรื่องดำที่ ๕๕๑๐๐๑๘ เรื่องแดงที่ ๐๐๔๐๑๕๖)	๑๕๐
กรณีที่ ๙ ไต่ออก กรณีลักลอบนำโทรศัพท์มือถือ เข้าไปให้ผู้ต้องขังในเรือนจำ (เรื่องดำที่ ๕๕๑๐๐๑๐ เรื่องแดงที่ ๐๐๐๖๑๕๖)	๑๕๗
กรณีที่ ๑๐ ไต่ออกฐานทุจริต กรณีจัดซื้อที่ดินไม่มี ทางเข้าออก ราคาแพงกว่าความเป็นจริง อีกทั้งไม่ตรงวัตถุประสงค์ (เรื่องดำที่ ๕๓๑๐๐๖๙, ๕๓๑๐๐๗๘, ๕๓๑๐๐๗๙, ๕๓๑๐๐๘๐, ๕๓๑๐๐๘๑ และ ๕๓๑๐๐๘๕ เรื่องแดงที่ ๐๐๐๗๑๕๖, ๐๐๐๘๑๕๖, ๐๐๐๙๑๕๖, ๐๐๑๐๑๕๖, ๐๐๑๑๑๕๖ และ ๐๐๑๒๑๕๖)	๑๗๓

สารบัญ

หน้า

กรณีที่ ๑๑ ไล่ออก ตาม ป.ป.ช. ซ้ำมูล กรณีทำหน้าที่ ๑๙๑
เลขานุการผู้ว่าราชการจังหวัด ได้เสนอ
ความเห็นขอผู้มีอำนาจอนุมัติจัดจ้าง
โดยขอให้ยกเว้นการปฏิบัติตามระเบียบ
กระทรวงมหาดไทย (เรื่องดำที่ ๕๕๑๐๐๑๐
เรื่องแดงที่ ๐๐๐๖๑๕๖)

กรณีที่ ๑๒ ไล่ออก ตาม ป.ป.ช. ซ้ำมูล กรณีเป็น ๒๐๖
กรรมการเปิดซองสอบราคาแล้วดำเนินการ
โดยมิชอบและไม่เป็นธรรม (เรื่องดำที่
๕๓๑๐๐๐๖, ๕๓๑๐๐๐๘, เรื่องแดงที่
๐๐๒๕๑๕๕, ๐๐๒๖๑๕๕)

กรณีที่ ๑๓ ไล่ออก กรณีทุจริตเงินช่วยเหลือ ๒๔๑
เกษตรกรที่ประสบภัยน้ำท่วม
(เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๑๑๒ เรื่องแดงที่
๐๑๐๑๑๕๕)

สารบัญ

หน้า

- กรณีที ๑๔ ไล่ออก กรณีปล่อยไม้ออกไปทั้งที่เป็น ๒๔๙
ไม้ผิดกฎหมายและถูกอายัดไว้ (เรื่องดำที่
๕๔๑๐๐๑๙, ๕๔๑๐๐๒๐, ๕๔๑๐๐๕๑
เรื่องแดงที่ ๐๐๙๕๑๕๕, ๐๐๙๖๑๕๕,
๐๐๙๗๑๕๕)
- กรณีที ๑๕ ไล่ออก กรณีปลอมบัตรประชาชน ๒๘๕
ให้หญิงสวมตัวขอบัตรแทนชาย
เจ้าของบัตร (เรื่องดำที่ ๕๒๑๐๐๘๔
เรื่องแดงที่ ๐๐๔๓๑๕๕)
- กรณีที ๑๖ ไล่ออก กรณีเป็นสถาปนิก ๓๐๒
ออกใบอนุญาตก่อสร้างไม่ชอบ
สร้างความเสียหายแก่ราชการ
(เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๑๑๕ เรื่องแดงที่
๐๐๗๓๑๕๕)
- กรณีที ๑๗ ไล่ออก กรณีเบียดบังทรัพย์สินราชการ ๓๒๘
ใช้ประโยชน์ส่วนตัวเบิกเงินค่าตอบแทน
นอกเวลาโดยไม่มีสิทธิ และขายทอดตลาด
บ้านพักราชการมิชอบ (เรื่องดำที่
๕๓๑๐๐๓๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๕๗๑๕๔)

สารบัญ

	หน้า
ส่วนที่ ๒ กรณีร้องทุกข์ รวม ๙ กรณี	๓๔๓
กรณีที่ ๑๘ จากผู้อำนวยการส่วนถูกกลตเป็น ประจำส่วน ทำให้ถูกกลตอำนาจ (เรื่องดำที่ ๕๕๒๐๐๕๑๑ เรื่องแดงที่ ๐๐๗๗๒๕๕)	๓๔๓
กรณีที่ ๑๙ แต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญ ๓ ตำแหน่ง ตามอำเภอใจ (เรื่องดำที่ ๕๔๒๐๒๒๒๔ เรื่องแดงที่ ๐๐๗๗๒๕๕)	๓๖๕
กรณีที่ ๒๐ ไม่ได้รับความเป็นธรรมในการ คัดเลือกข้าราชการให้ดำรงตำแหน่ง ประเภทผู้อำนวยการระดับสูง โดยระบุ เฉพาะการเลื่อนขั้นเท่านั้น (เรื่องดำที่ ๕๔๒๐๐๓๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๖๒๒๕๔)	๓๘๑

สารบัญ

	หน้า
กรณีที ๒๑ แต่งตั้งนักวิชาการระดับเชี่ยวชาญ ๓ ตำแหน่ง ที่มีลักษณะเดียวกัน แต่เลือกใช้วิธีที่แตกต่างกันในวันเดียวกัน (เรื่องดำที่ ๕๕๒๐๐๓๔ เรื่องแดงที่ ๐๐๙๙๒๕๕)	๓๙๓
กรณีที ๒๒ แต่งตั้งให้ข้าราชการดำรงตำแหน่ง รองอธิบดีไม่เป็นธรรม ไม่เป็นไปตาม รูปแบบขั้นตอนและวิธีการอันเป็น สาระสำคัญที่กฎหมายกำหนด (เรื่องดำที่ ๕๕๒๐๐๓๕ เรื่องแดงที่ ๐๐๑๘๒๕๖)	๔๐๔
กรณีที ๒๓ ไม่ได้รับเงินโบนัสประจำปี ทำให้เสีย สิทธิอันพึงมีพึงได้ (เรื่องดำที่ ๕๕๒๐๐๔๑ เรื่องแดงที่ ๐๐๘๗๒๕๕)	๔๑๗

สารบัญ

	หน้า
กรณีที ๒๔ ไม่ได้รับการโอนเงินเดือน ไม่เคยรับทราบว่ ผลงานต่ำ ต้องปรับปรุง (เรื่องดำที่ ๕๔๒๐๑๑๒ เรื่องแดงที่ ๐๐๑๔๒๕๖)	๔๔๓
กรณีที ๒๕ ประเมินผลงานเพื่อโอนเงินเดือน ไม่เป็นธรรม (เรื่องดำที่ ๕๓๒๐๑๘๓ เรื่องแดงที่ ๐๑๘๘๒๕๔)	๔๖๓
กรณีที ๒๖ ไม่รับคำขอและผลงานเพื่อประเมิน ให้ได้รับเงินประจำตำแหน่ง (เรื่องดำที่ ๕๔๒๐๐๒๗ เรื่องแดงที่ ๐๐๗๑๒๕๕)	๔๗๕

กรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.)

นายศรารุท เมณะเศวต
ประธานกรรมการ ก.พ.ค.

นางจรรยาพร ธรณินทร์
กรรมการ ก.พ.ค.

นายภิรมย์ ศรีจันทร์
กรรมการ ก.พ.ค.

นายบุญเลิศ ลิ้มทองกุล
กรรมการ ก.พ.ค.

นายภิรมย์ สิมะเสถียร
กรรมการ ก.พ.ค.

นางสาวทัศนีย์ ธรรมสิทธิ
กรรมการ ก.พ.ค.

นายชังทอง โอภาสศิริวิทย์
กรรมการ ก.พ.ค.

กรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์และ
กรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์

นายสมชัย ไทสุพรรณวงศ์

นายสุรพงษ์ วิชญกิตติ

นายสุธา วิจักขณ์สุรการย์

นายอนุชา วงษ์บัณฑิตย์

นายทินกร ตุงคโสภา

นางสาวสุชญา จันทรวงศ์

นายวิชิต กุลสินธิพงษ์

นายสิทธิศักดิ์ ไม้สนธิ

นางสาววณิณี ตรีทอง

นายชวรัตน์ รุกขพันธุ์

นายจุมพฏ ธิติเวสส

นายสุวิทย์ อินทุรัตน์

นายศักดิ์ดา ไกรลาสบรร

นายไพศาล เผือกพุลผล

ส่วนที่ ๑ กรณีอุทธรณ์

กรณีที่ ๑ ตัดเงินเดือน ๕ % เป็นเวลา ๒ เดือน ฐานไม่รักษาชื่อเสียง กรณีทำเอกสารสูญหายและเกิดการฟ้องศาลปกครองกล่าวหาผู้บังคับบัญชา (เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๒๔ เรื่องแดงที่ ๐๐๓๕๑๕๕)

เจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน สำนักงานจังหวัด
แห่งหนึ่ง อุทธรณ์คำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน ๕ % เป็นเวลา
๒ เดือน ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์
ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ตามมาตรา ๘๒
(๑๐) ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ กรณีเป็นผู้จัดทำรับผิดชอบ
และจัดเก็บเอกสารการประมูลงานกาชาดและงานประจำปี
จังหวัดฯ ประจำปี ๒๕๕๓ ครั้งที่ ๑ แล้วเอกสารได้สูญหาย
และน่าจะเชื่อว่าจะได้นำข้อมูลไปบอกกล่าวแก่บุคคลอื่น ทำให้
มีการฟ้องศาลปกครอง กล่าวหาว่าผู้ว่าราชการจังหวัดฯ
มีพฤติการณ์ส่งเสริมการเล่นการพนันและมีการประมูล

งานกาชาดโดยไม่สุจริต โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นคู่กรณี
ในอุทธรณ์

สรุปข้ออุทธรณ์

ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์ว่า ไม่ได้ทำเอกสารสูญหาย
จนกระทั่งบัดนี้ผู้อุทธรณ์ยังไม่ทราบว่าจะเอกสารใดสูญหาย
เพราะเอกสารทั้งหมดนายพันแสง (ชื่อสมมุติ) หัวหน้าฝ่าย
อำนวยการ สำนักงานจังหวัดฯ ได้รับไปจากผู้อุทธรณ์
ก่อนที่จะแจ้งว่าเอกสารสูญหาย และเอกสารการประมูล
งานกาชาดมิใช่ผู้อุทธรณ์รู้ข้อมูลแต่ผู้เดียว เอกสารดังกล่าว
ก็มีได้สูญหายจริง แต่ถูกเก็บไว้โดยไม่ทราบว่าเป็นการกระทำ
ของผู้ใด และผู้อุทธรณ์ไม่เคยนำข้อมูลหรือเอกสารใดๆ
เกี่ยวกับการประมูลงานกาชาดและงานประจำปีจังหวัดฯ
ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๓ ไปบอกกล่าวหรือเผยแพร่แก่บุคคลใด
ผู้อุทธรณ์ไม่ได้เป็นต้นเหตุให้ผู้ว่าราชการจังหวัดฯ ถูกกล่าวหา
หรือถูกฟ้องร้อง อีกทั้งไม่มีความสัมพันธ์กับผู้ประมูลงาน
รายใดเป็นการส่วนตัว

สรุปข้อเท็จจริงที่ได้จากการพิจารณาอุทธรณ์

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ระหว่างการจัดงานกาชาดและงานประจำปีจังหวัดฯ ประจำปี ๒๕๕๓ ซึ่งจัดตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน - ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ได้มีผู้นำเอกสารแผ่นปลิวไปปิดรอบบริเวณศาลากลางจังหวัดฯ โดยมีเนื้อหากล่าวหาคุณกรณีในอุทธรณ์ (ผู้ว่าราชการจังหวัดฯ) ว่า ในการประมุลงานกาชาดส่อไปในทางไม่สุจริตและมีพฤติการณ์ส่งเสริมการเล่นพนัน นอกจากนี้ นายวรวิทย์ (ชื่อสมมุติ) ซึ่งเป็นผู้เสนอค่าตอบแทนสูงสุดในการประมุลงานกาชาดแต่ไม่ได้รับคัดเลือก ได้ยื่นฟ้องผู้ว่าราชการจังหวัดฯ ต่อศาลปกครองว่า กระทำการโดยไม่สุจริตที่จัดให้มีการประมุลงานกาชาดฯ ครั้งที่ ๒ ขึ้นมาใหม่ คุณกรณีในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงผลการสืบสวนเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ซึ่งดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน ฝ่ายอำนวยการ สำนักงานจังหวัดฯ ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้ช่วยเหลืองานการของคณะกรรมการคัดเลือกผู้รับเหมาจัดงานกาชาดและงานประจำปี เป็นผู้นำข้อมูลเรื่องการประมุลงานกาชาดไปบอกกล่าวเผยแพร่

แก่บุคคลอื่น และทำให้มีการฟ้องศาลปกครองกล่าวหา
ผู้ว่าราชการจังหวัดฯ ประมุขจัดงานกาชาดที่ไม่สุจริต
คู่กรณีในอุทธรณ์จึงสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
ทางวินัยแก่ผู้อุทธรณ์ ผลการสอบสวนพิจารณา คู่กรณีในอุทธรณ์
ได้มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้อุทธรณ์ ๕ % เป็นเวลา ๒ เดือน
ผู้อุทธรณ์จึงได้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค.

สรุปความเห็นขององค์คณะวินิจฉัยฯ

คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ พิจารณาแล้ว
เห็นว่า ตามพยานหลักฐานรับฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์เป็น
ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการคัดเลือกผู้รับเหมาจัดงาน
กาชาดและงานประจำปี โดยคณะกรรมการดังกล่าวมีหน้าที่
กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและพิจารณาคัดเลือกผู้รับเหมา
จัดงานกาชาดและงานประจำปีจังหวัดฯ ประจำปี ๒๕๕๓
และมีนายพันแสง หัวหน้าฝ่ายอำนวยการ สำนักงานจังหวัดฯ
เป็นเลขานุการ ผู้อุทธรณ์ได้จัดทำเอกสารสรุปผลการประมู
ลงานกาชาดเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดฯ ผ่านนายพันแสง
แต่ต่อมาผู้ว่าราชการจังหวัดฯ ได้ประกาศให้มีการประมู
ลใหม่ นายพันแสง ให้ถ้อยคำฯ หลังจากผู้ว่าราชการจังหวัด

ได้สั่งยกเลิกการประมุลงานกาชาดแล้ว ปรากฏว่าแฟ้มเอกสารการประมุลงานกาชาดครั้งที่ ๑ ได้หายไป ๑ แฟ้ม ซึ่งสงสัยว่าผู้อุทธรณ์เป็นผู้ที่นำแฟ้มเอกสารการประมุลงานกาชาดไป เพราะเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดทำเอกสารเพียงคนเดียว แต่โดยที่นายพันแสงเป็นเลขานุการของคณะกรรมการคัดเลือกผู้รับเหมาจัดงานกาชาดและงานประจำปี อีกทั้งยังเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้นของผู้อุทธรณ์ด้วย ดังนั้น นายพันแสงจึงเป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องและน่าจะมีส่วนรับผิดชอบในกรณีที่เอกสารดังกล่าวสูญหายไปจริง ถ้อยคำของนายพันแสง จึงต้องรับฟังด้วยความระมัดระวัง เพราะอาจให้การขัดท้อผู้อุทธรณ์ได้ ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้ให้ถ้อยคำและอุทธรณ์ยืนยันว่าได้มอบเอกสารดังกล่าวให้กับนายพันแสงแล้ว โดยเฉพาะตามทางสอบสวนพยานที่ให้ถ้อยคำในเรื่องนี้ต่างให้ถ้อยคำว่าทราบเรื่องที่ว่าเอกสารการประมุลงานกาชาดครั้งที่ ๑ สูญหาย โดยทราบจากการได้ยินได้ฟังมา ไม่มีประจักษ์พยานหรือพยานหลักฐานใดที่ชัดเจนว่าเอกสารดังกล่าวได้สูญหายไปจริง อีกทั้งการที่นายพันแสงได้ไปแจ้งความร้องทุกข์ที่สถานีตำรวจภูธรฯ เมื่อวันที่ ๖

พฤษภาคม ๒๕๕๓ ว่า เอกสารการประมุลงานกาชาดครั้งที่ ๑ ได้สูญหายเมื่อต้นเดือนเมษายน ๒๕๕๓ โดยเชื่อว่าผู้อุทธรณ์ น่าจะเป็นผู้นำเอกสารไป เนื่องจากผู้อุทธรณ์เป็นผู้รับผิดชอบ โดยตรงนั้น ก็เห็นได้ว่านายพันแสง ได้ไปแจ้งความหลังจากที่พบเอกสารดังกล่าวแล้ว เมื่อวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ หากเอกสารดังกล่าวสูญหายจริงก็น่าที่จะไปแจ้งความ ตั้งแต่ต้น การไปแจ้งความหลังจากที่พบเอกสารแล้ว จึงเป็นที่น่าเคลือบแคลงสงสัย ตามพยานหลักฐานจึงยังไม่พอฟังว่า เอกสารการประมุลงานกาชาดได้สูญหาย และผู้อุทธรณ์ เป็นผู้ทำเอกสารดังกล่าวสูญหาย ส่วนกรณีที่นายวรวิทย์ ฟ้องผู้ว่าราชการจังหวัดต่อศาลปกครอง รวมทั้งกรณีที่มีผู้ทำแผ่นปลิวเนื้อหากล่าวหาผู้ว่าราชการจังหวัดว่าประมุลงานกาชาดโดยไม่สุจริต นั้น ตามพยานหลักฐานก็ยังไม่เพียงพอที่จะรับฟังว่า ผู้อุทธรณ์นำข้อมูลเกี่ยวกับการประมุลงานกาชาด ครั้งที่ ๑ ไปบอกกล่าวหรือเผยแพร่แก่บุคคลอื่นจนเป็นเหตุให้ผู้ว่าราชการจังหวัดถูกฟ้องคดี หรือมีผู้นำข้อมูลไปทำแผ่นปลิวมีเนื้อหากล่าวหาผู้ว่า

ราชการจังหวัดตามที่ถูกกล่าวหา คำอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์
ฟังขึ้น

การวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. จึงมีคำวินิจฉัยให้คู่กรณีในอุทธรณ์ยกเลิก
คำสั่งจังหวัดฯ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้อุทธรณ์ ๕ % เป็น
เวลา ๒ เดือน

กรณีที่ ๒ ตัดเงินเดือน ๕ % เป็นเวลา ๓ เดือน กรณี
ชุกกกล้องถ่ายภาพส่วนล่างของข้าราชการหญิง (เรื่องดำที่
๕๓๑๐๐๓๐ เรื่องแดงที่ ๐๐๗๙๑๕๕)

ข้าราชการชายรายหนึ่งรับราชการตำแหน่ง
ระดับชำนาญการพิเศษ สำนักงานระดับจังหวัด อุทธรณ์
คำสั่งจังหวัดฯที่ ๖๔๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๓
ลงโทษตัดเงินเดือนผู้อุทธรณ์ ๕ % เป็นเวลา ๓ เดือน
กรณีแอบชุกซ่อนกล้องไว้ใต้โต๊ะทำงานของนางสาว
สมหญิง (ชื่อสมมุติ) เพื่อจับภาพเคลื่อนไหวส่วนล่างของ
ร่างกายของนางสาวสมหญิง ทำให้นางสาวสมหญิงเสียหาย
ต่อชื่อเสียง กระทบทกระเทือนจิตใจ ได้รับความอับอาย

และหาควรระวังในการดำเนินชีวิต อันเป็นความผิดวินัย
อย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของ
ตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ตามมาตรา
๘๒ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ.๒๕๕๑ ว่า คู่กรณีในอุทธรณ์ไม่ได้แจ้งสิทธิในการ
อุทธรณ์ให้ผู้อุทธรณ์ทราบ การดำเนินการทางวินัยไม่ชอบ
ด้วยกฎหมาย เนื่องจากมีการแต่งตั้งคณะกรรมการถึง ๓ ชุด
ได้แก่ คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้น ตามคำสั่ง
สำนักงานจังหวัดฯ ที่ ๑๔๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๑
(คณะกรรมการชุดที่ ๑) คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง
เบื้องต้นตามคำสั่งจังหวัดฯ ที่ ๒๑๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์
๒๕๕๒ (คณะกรรมการชุดที่ ๒) และคณะกรรมการสอบสวน
ตามคำสั่งจังหวัดฯ ที่ ๒๔๘๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน
๒๕๕๒ (คณะกรรมการชุดที่ ๓) โดยการแต่งตั้งคณะกรรมการ
สืบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นชุดที่ ๑ และชุดที่ ๒ มีความ
ซ้ำซ้อนกัน คณะกรรมการชุดที่ ๒ ดำเนินการล่าช้า ใช้ข้อมูล
ของคณะกรรมการชุดที่ ๑ ทั้งหมด และทำนอกเหนือ
อำนาจหน้าที่โดยสอบวินัยผู้อุทธรณ์และเสนอความเห็น

ให้ตัดเงินเดือนผู้อุทธรณ์ ๕ % เป็นเวลา ๓ เดือนไปยัง
คู่งรณีนในอุทธรณ์ คณะกรรมการชุดที่ ๓ ประกอบด้วยผู้มี
คุณวุฒิต่ำกว่าคณะกรรมการชุดที่ ๒ ดำเนินการสอบสวนซ้ำ
ตัดสินใจตามแนวทางและความเห็นของคณะกรรมการ
ชุดที่ ๒ สอบพยานโดยใช้ข้อมูลเดิมของคณะกรรมการ
ชุดที่ ๑ ด้วยการเรียกพยานขึ้นไปพร้อมกันที่ห้องประชุม
แล้วสอบถามว่ามีใครจะให้การเพิ่มเติมอีกหรือไม่แล้วให้
เซ็นรับรองเอกสารที่เคยทำไว้ ให้ผู้อุทธรณ์อ่านคำให้การ
ที่ผู้อุทธรณ์จัดทำมาโดยไม่สอบปากคำผู้อุทธรณ์และพยาน
ที่ผู้อุทธรณ์พาไปให้ปากคำ และเสนอความเห็นเช่นเดียวกับ
ความเห็นของคณะกรรมการชุดที่ ๒ นอกจากนั้นผู้อุทธรณ์
ยังอุทธรณ์ด้วยว่าผู้อุทธรณ์ไม่ได้เป็นผู้กระทำความผิดแต่
ถูกปรับจำใส่ร้าย โดยกล่าวอ้างข้อเท็จจริงหลายประการ
ขอให้ ก.พ.ค. ยกเลิกคำสั่งลงโทษดังกล่าว

สรุปความเห็นขององค์คณะวินิจฉัยฯ

คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ ได้ประชุมพิจารณา
แล้วเห็นว่า การที่คู่งรณีนในอุทธรณ์มีคำสั่งจังหวัดฯ
ที่ ๖๔๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๓ ลงโทษ

ตัดเงินเดือนผู้อุทธรณ์ ๕ % เป็นเวลา ๓ เดือน โดยไม่ระบุ
กรณีนี้อาจอุทธรณ์การยื่นคำอุทธรณ์ และระยะเวลา
สำหรับการอุทธรณ์ไว้ รวมทั้งไม่ได้แจ้งหลักเกณฑ์ดังกล่าว
ให้ผู้อุทธรณ์ทราบใหม่ด้วย ระยะเวลาการอุทธรณ์จึงขยาย
จากสามสิบวันเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้อุทธรณ์ได้รับคำสั่ง
ดังกล่าว ตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติ
ราชการปกครอง พ.ศ.๒๕๓๙ เมื่อผู้อุทธรณ์ทราบคำสั่ง
เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๓ และยื่นอุทธรณ์เมื่อวันที่
๑๒ เมษายน ๒๕๕๓ จึงเป็นกรณีที่ผู้อุทธรณ์ได้ใช้สิทธิ
อุทธรณ์ภายในระยะเวลาดังกล่าวแล้ว ดังนั้น เพียงเพราะ
เหตุที่คู่กรณีในอุทธรณ์ไม่ได้แจ้งสิทธิในการอุทธรณ์คำสั่ง
ลงโทษให้ผู้อุทธรณ์ทราบ จึงไม่ทำให้คำสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์
ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ข้อกล่าวอ้างของผู้อุทธรณ์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น
การแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นกรณี
ผู้อุทธรณ์แอบซุกซ่อนกล้องถ่ายภาพไว้ใต้โต๊ะทำงาน
ของนางสาวสมหญิง เพื่อรับภาพเคลื่อนไหวของนางสาวสมหญิง
ทำให้นางสาวสมหญิง เสียหายต่อชื่อเสียง กระทบกระเทือน
จิตใจ และหวาดระแวงในการดำเนินชีวิต ตามคำสั่งสำนักงาน

จังหวัดฯ ที่ ๑๔๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ และตามคำสั่งจังหวัดฯ ที่ ๒๑๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ขอบด้วยกฎหมายและไม่ซ้ำซ้อนกัน เนื่องจากคำสั่งแรกเป็นกรณีที่ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นของผู้อุทธรณ์ใช้อำนาจบังคับบัญชาซึ่งเป็นอำนาจทั่วไป ตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ประกอบข้อ ๒ ข (๑) ของกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการสำนักงานปลัดกระทรวงฯ (ส่วนราชการต้นสังกัดของผู้อุทธรณ์) พ.ศ. ๒๕๔๕ ส่วนคำสั่งหลังเป็นกรณีที่ผู้อุทธรณ์ใช้อำนาจของผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุ ตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อกล่าวอ้างของผู้อุทธรณ์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

การที่คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นตามคำสั่งจังหวัดฯ ที่ ๒๑๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ (คณะกรรมการชุดที่ ๒) สอบปากคำพยานจำนวน ๑๘ คน โดยเป็นพยานที่คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง

เบื้องต้นตามคำสั่งสำนักงานจังหวัดฯ ที่ ๑๔๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ (คณะกรรมการ ชุดที่ ๑) ได้เคยสอบปากไว้จำนวน ๑๖ คน ซึ่งพยานดังกล่าวได้ยืนยันตามถ้อยคำเดิม และให้ถ้อยคำดังกล่าวเป็นถ้อยคำที่ให้แก่คณะกรรมการชุดที่ ๒ โดยไม่ได้ให้ถ้อยคำเพิ่มเติม และมีเฉพาะนางสาวสมหญิง เท่านั้นที่ให้ถ้อยคำเพิ่มเติมด้วย จึงเป็นกรณีที่คณะกรรมการชุดที่ ๒ ได้แสวงหาข้อเท็จจริงจากพยานบุคคลที่น่าจะรู้เห็นหรือให้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องที่สืบสวนได้ แต่พยานที่เคยให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการชุดที่ ๑ ได้ยืนยันถ้อยคำเดิมซึ่งเป็นสิทธิของพยานแต่ละคน จึงมิใช่เป็นการนำข้อมูลของคณะกรรมการชุดที่ ๑ มาใช้ทั้งหมด นอกจากนั้น การที่คณะกรรมการชุดที่ ๒ ได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผูุ้ทธรณ์ทราบ และเห็นว่าผูุ้ทธรณ์เป็นผู้มีส่วนในการแอบซุกซ่อนกล้องถ่ายภาพไว้ใต้โต๊ะของนางสาวสมหญิง เพื่อจับภาพเคลื่อนไหวของนางสาวสมหญิง ทำให้นางสาวสมหญิง เสียหายต่อชื่อเสียง กระทบกระเทือนจิตใจ ได้รับความอับอายและหวาดระแวงในการดำเนินชีวิต ตามที่

นางสาวสมหญิงกล่าวอ้าง มีมูลในการกระทำผิดตาม
ข้อกล่าวหา การกระทำของผู้อุทธรณ์เป็นความผิดวินัย
ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของ
ตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ตามมาตรา
๘๒ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ.๒๕๕๑ เห็นควรลงโทษตัดเงินเดือน ๕ % เป็นเวลา
๓ เดือน ก็เป็นกรณีที่คณะกรรมการชุดที่ ๒ ใช้ดุลพินิจ
ในการแสวงหาข้อเท็จจริง และเสนอความเห็นภายในกรอบ
อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ คู่กรณีในอุทธรณ์ซึ่งเป็น
ผู้มีอำนาจพิจารณาว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาผู้อุทธรณ์ว่า
กระทำผิดวินัยหรือไม่ ตามมาตรา ๙๑ แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ จะเห็นชอบตามที่
คณะกรรมการเสนอหรือไม่ก็ได้ อีกทั้ง การที่คณะกรรมการ
ชุดที่ ๒ ใช้เวลาในการสืบสวนข้อเท็จจริงจำนวน ๕ เดือน
๒๔ วัน ก็ไม่เป็นเหตุให้การสืบสวนข้อเท็จจริงไม่ชอบ
ด้วยกฎหมาย เนื่องจากไม่มีกฎหมายกำหนดว่าคณะกรรมการ
จะต้องดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงให้แล้วเสร็จภายใน
กำหนดเวลาเท่าใด การสืบสวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ

ชุดที่ ๒ จึงชอบด้วยกฎหมาย ข้อกล่าวอ้างของผู้อุทธรณ์
ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

การที่คู่กรณีในอุทธรณ์แต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนดำเนินการทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามคำสั่ง
จังหวัดฯ ที่ ๒๔๘๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒
โดยคณะกรรมการประกอบด้วย ข้าราชการระดับผู้เชี่ยวชาญ
เป็นประธานกรรมการ ข้าราชการระดับผู้เชี่ยวชาญ
เป็นกรรมการ โดยมีข้าราชการที่ดำรงตำแหน่งนักจัดการ
งานทั่วไปชำนาญการ เป็นกรรมการและเลขานุการ และ
พนักงานราชการตำแหน่งนิติกรรายหนึ่ง เป็นผู้ช่วยเลขานุการ
ในคณะกรรมการชุดนี้มีกรรมการและเลขานุการเป็น
ผู้มีวุฒิปริญญาตรีทางกฎหมาย และผ่านการอบรมหลักสูตร
การดำเนินการทางวินัยมาแล้วด้วย จึงเป็นกรณีที่คู่กรณี
ในอุทธรณ์ได้แต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งระดับไม่ต่ำกว่าหรือ
เทียบได้ไม่ต่ำกว่าผู้อุทธรณ์ เป็นประธานกรรมการสอบสวน
และแต่งตั้งผู้มีวุฒิปริญญาตรีทางกฎหมาย และผ่านการอบรม
หลักสูตรการดำเนินการทางวินัยมาแล้ว เป็นกรรมการ
และเลขานุการคณะกรรมการสอบสวน ซึ่งคุณสมบัติ

ของประธานกรรมการและกรรมการดังกล่าว เป็นคุณสมบัติ
ของข้าราชการที่จะได้รับแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการ
และกรรมการสำหรับการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง
ตามข้อ ๓ ของกฎ ก.พ.ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตาม
ความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา อีกทั้งคณะกรรมการ
สอบสวนก็ได้ประกอบด้วยผู้มีคุณวุฒิต่ำกว่าคณะกรรมการ
สืบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้น ตามคำสั่งจังหวัดฯ ที่ ๒๑๔/๒๕๕๒
ลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ดังที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้าง
จึงเป็นการใช้ดุลพินิจแต่งตั้งบุคคลเป็นคณะกรรมการ
สอบสวนโดยสมเหตุสมผล การแต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนดำเนินการทางวินัยไม่ร้ายแรง ตามคำสั่งจังหวัดฯ
ที่ ๒๔๘๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ จึงชอบ
ด้วยกฎหมายข้อกล่าวอ้างของผู้อุทธรณ์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

การที่คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งจังหวัดฯ
ที่ ๒๔๘๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ ได้สอบปากคำ
พยานที่คณะกรรมการชุดที่ ๒ ได้เคยสอบปากคำไว้
โดยพยานทุกคนยืนยันตามถ้อยคำเดิม และให้ถ้อยถ้อยคำ

ดังกล่าวเป็นถ้อยคำที่ให้แก่คณะกรรมการสอบสวน โดยไม่ได้ให้ถ้อยคำเพิ่มเติม รวมทั้งสอบปากคำพยานที่ คณะกรรมการชุดที่ ๒ ไม่เคยสอบปากคำมาก่อน อีกจำนวน ๒ คน เป็นกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนได้สอบปากคำ พยานบุคคลที่น่าจะรู้เห็นหรือให้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องที่ สอบสวนได้ แต่พยานที่เคยให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการ ชุดที่ ๒ ได้ยืนยันถ้อยคำเดิมซึ่งเป็นสิทธิของพยานแต่ละคน จึงมิใช่กรณีที่คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการ สอบสวนซ้ำ หรือตัดสินใจตามแนวทางและความเห็นของ คณะกรรมการชุดที่ ๒ หรือสอบพยานโดยใช้ข้อมูลเดิม ของคณะกรรมการชุดที่ ๑ อีกทั้งคณะกรรมการสอบสวน ได้เรียกพยานเข้ามาให้ถ้อยคำครั้งละหนึ่งคนมิใช่เรียก พยานขึ้นไปพร้อมกันที่ห้องประชุม ได้แจ้งข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๒ ให้ผู้อุทธรณ์ทราบ และรับฟัง คำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้อุทธรณ์แล้ว การสอบสวน จึงชอบด้วยกฎหมาย ข้อกล่าวอ้างของผู้อุทธรณ์ข้อนี้ ฟังไม่ขึ้น

สำหรับกรณีนี้ที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้างว่า ไม่ได้กระทำผิดวินัยตามที่ถูกลงโทษ นั้น เห็นว่า การที่นางสาวสมหญิงให้ถ้อยคำยืนยันถึงเหตุการณ์ที่พบกล้องติดตั้งไว้ที่โต๊ะในห้องทำงานของตนได้เป็นลำดับ และเล่าเหตุการณ์ดังกล่าวให้เพื่อนร่วมงานฟังในทันทีหลังพบเหตุ กับแจ้งเรื่องที่เกิดขึ้นให้ผู้อุทธรณ์ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาทราบ รวมทั้งแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจในวันเดียวกัน ซึ่งเป็นเวลาที่กระชั้นชิดต่อเหตุการณ์ย่อมไม่มีเหตุให้ระแวงสงสัยว่านางสาวสมหญิง จะให้ถ้อยคำเพื่อกลั่นแกล้งหรือปรักปรำผู้ใด เพราะในขณะนั้นนางสาวสมหญิงก็ยังไม่ทราบว่าใครเป็นผู้ติดตั้งกล้อง ส่วนนายอาวุธ (ชื่อสมมุติของเพื่อนร่วมงานที่เป็นพยาน) นั้น ถือเป็นผู้ที่รู้เห็นเหตุการณ์ ที่พบกล้องติดตั้งไว้ที่โต๊ะในห้องทำงานของนางสาวสมหญิงโดยตรง ซึ่งในขณะนั้นนายอาวุธ ก็ยังไม่ทราบว่าใครเป็นผู้ติดตั้งกล้อง จึงไม่มีเหตุที่นายอาวุธจะให้ถ้อยคำเพื่อกลั่นแกล้งหรือปรักปรำผู้ใดเช่นกัน จึงเชื่อว่านางสาวสมหญิงและนายอาวุธให้ถ้อยคำไปตามเหตุการณ์ที่ได้ประสบมา จึงต้องรับฟังว่า มีการแอบซุกซ่อนกล้องไว้ที่โต๊ะทำงาน

ของนางสาวสมหญิงจริง แต่กล้องดังกล่าวหายไปแล้ว ในช่วงพักกลางวัน และการที่นางสาวสมหญิงยืนยันกับเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า ภาพเคลื่อนไหวที่พบในเครื่องคอมพิวเตอร์ของผูุ้ทธรณ์ เป็นภาพส่วนล่างของร่างกายของตน ทั้งๆ ที่เรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องที่กระทบกระเทือนต่อชื่อเสียงของตน และไม่ได้ทำให้ตนได้รับประโยชน์แต่อย่างใด จึงเชื่อว่าข้อเท็จจริงเป็นดังที่นางสาวสมหญิงยืนยันกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ จึงต้องรับฟังว่าภาพเคลื่อนไหวที่พบในเครื่องคอมพิวเตอร์ของผูุ้ทธรณ์เป็นภาพส่วนล่างของร่างกายของนางสาวสมหญิง ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า มีการแอบซุกซ่อนกล้องไว้ใต้โต๊ะทำงานของนางสาวสมหญิง แม้กล้องดังกล่าวจะหายไปแล้ว แต่ก็พบสายไฟคล้ายสายโทรศัพท์ที่ติดตั้งอยู่บริเวณใกล้โต๊ะทำงานในห้องทำงานของนางสาวสมหญิง ยึดโยงพาดผ่านไปตามผนังข้ามไปยังห้องทำงานของผูุ้ทธรณ์ ปลายสายทั้งสองด้านห้อยอยู่นอกจากนั้น เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจนำเครื่องคอมพิวเตอร์ของผูุ้ทธรณ์ไปตรวจสอบ ปรากฏว่าพบภาพเคลื่อนไหวเป็นภาพส่วนล่างของร่างกาย

ของนางสาวสมหญิง อยู่ในเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้อุทธรณ์ โดยภาพดังกล่าวบันทึกในวันที่ ๖ วันที่ ๑๗ และ วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ในช่วงเวลาราชการ ขณะที่นางสาวสมหญิงทำงานเป็นระยะๆ อีกทั้ง เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเป็นรายการใบบันทึกการทำงานประจำวันในเวลาที่ยัมพันธ์กับเวลาบันทึกไฟล์ภาพนางสาวสมหญิง ที่พบในเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้งานประจำห้องทำงานของผู้อุทธรณ์ ให้ผู้อุทธรณ์ทราบว่า วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ซึ่งพบไฟล์ภาพจำนวน ๒ ไฟล์ๆ ละ ๕ - ๑๐ นาที ในช่วงเวลา ๑๐.๓๐ นาฬิกา และเวลา ๑๑.๐๐ นาฬิกา นั้น ในช่วงเช้ามีใบบันทึกการทำงานเป็นของผู้อุทธรณ์ และของนางสาวสมหญิง วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ซึ่งพบไฟล์ภาพจำนวน ๒ ไฟล์ๆ ละ ๕ - ๑๐ นาที ในช่วงเวลา ๑๐.๐๐ - ๑๑.๐๐ นาฬิกา และเวลา ๑๓.๓๒ นาฬิกา นั้น ในช่วงเช้ามีใบบันทึกของผู้อุทธรณ์ และของนางสาวสมหญิง ในช่วงบ่ายมีใบบันทึกเป็นของผู้อุทธรณ์ แต่ไม่มีของนางสาวสมหญิง และวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ซึ่งพบไฟล์ภาพจำนวน

๑ ไฟล์ เวลาประมาณ ๕ - ๑๐ นาที ในช่วงเวลา ๑๑.๐๐ นาฬิกา นั้น ในช่วงเช้ามีใบบันทึกของผู้อุทธรณ์ และของนางสาวสมหญิง ปรากฏว่าผู้อุทธรณ์ได้ยื่นคำชี้แจงต่อคณะกรรมการสอบสวน เมื่อวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๓ ว่า การพบไฟล์ในระหว่างที่ผู้อุทธรณ์ทำงาน ก็แสดงว่า ขณะนั้นผู้อุทธรณ์กำลังทำงาน และมีผู้อื่นอยู่ด้วย ผู้อุทธรณ์จะไปสร้างไฟล์ภาพขึ้นมาได้อย่างไร และจากหลักฐานใบบันทึกที่ส่งมาให้ผู้อุทธรณ์นั้นในวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ซึ่งมีไฟล์ในช่วงบ่ายแต่ไม่มีใบบันทึกการทำงานของนางสาวสมหญิง แสดงว่านางสาวสมหญิง ไม่ได้อยู่ในห้องทำงาน แต่มีไฟล์เกิดขึ้น จะเป็นไปได้ อย่างไร จากคำชี้แจงดังกล่าวแสดงว่า ผู้อุทธรณ์ยอมรับว่า ผู้อุทธรณ์อยู่ในห้องทำงานของผู้อุทธรณ์ในเวลาที่มีการบันทึกภาพส่วนล่างของร่างกายของนางสาวสมหญิง ในเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้อุทธรณ์ นอกจากนั้น จากข้อเท็จจริงยังปรากฏว่า ในการยื่นคำชี้แจงต่อคณะกรรมการสอบสวน ผู้อุทธรณ์ได้ยอมรับว่าผู้อุทธรณ์เป็นผู้หนึ่งที่มีความรู้ความสามารถด้านคอมพิวเตอร์ และยอมรับว่า

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

คอมพิวเตอร์ทำงานของตนโดยปกติไม่มีคนอื่นเข้าไปใช้ด้วย เพราะเป็นเครื่องที่ไว้ให้ใช้บันทึกข้อมูลการปฏิบัติงานตามความชำนาญการเฉพาะ เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงที่กล่าวมาทั้งหมดประกอบกับพฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์หลังจากที่ได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ตำรวจเจ้าของคดีเมื่อวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ว่า นางสาวสมหญิงได้มายืนยันว่า ภาพที่พบในเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้อุทธรณ์เป็นภาพส่วนล่างของร่างกายของนางสาวสมหญิงแล้วผู้อุทธรณ์ได้โทรศัพท์ไปขอเจรจากับนางสาวสมหญิงเมื่อเจรจาดกตกลงกันไม่ได้ ผู้อุทธรณ์ได้เดินทางมาที่บ้านของนางสาวสมหญิง แล้วยอมรับกับครอบครัวของนางสาวสมหญิง พร้อมทั้งกราบขอโทษบิดามารดาของนางสาวสมหญิง ในวันเดียวกัน จากนั้นในวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ ผู้อุทธรณ์ได้เสนอที่จะขอย้ายตนเองตามรอบประมาณต้นเดือนมกราคม ๒๕๕๒ และจะชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาทเพื่อยุติเรื่อง ต่อมา วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ ผู้อุทธรณ์ได้พบกับนางสาวสมหญิง ทางโทรศัพท์เพื่อต้องการให้เรื่องดังกล่าวจบ โดยพยายามต่อรองในการ

ก.พ.ค. ยุติธรรม เป็นธรรม รวดเร็ว ๒๑

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961198530

ชดใช้ค่าเสียหายพร้อมทั้งยอมรับผิด หลังจากนั้น ในวันเดียวกันผู้อุทธรณ์ได้เจรจากับนางสาวสมหญิงและครอบครัวที่ห้องทำงานของผู้บังคับบัญชาชั้นต้นระดับ จังหวัด โดยฝ่ายของนางสาวสมหญิง ได้เรียกค่าเสียหาย จำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่ได้มีการเจรจาต่อรองลงมา เหลือ ๖๕๐,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้อุทธรณ์ก็ยินยอมที่จะจ่าย โดยนัดจ่ายเงินในวันรุ่งขึ้น นอกจากนั้น ในวันเดียวกันนี้ ผู้อุทธรณ์ยังได้ยื่นหนังสือลาออกจากราชการโดยให้เหตุผล การลาออกว่าเพื่อประกอบธุรกิจส่วนตัว แต่ต่อมา ในวันเดียวกัน ผู้อุทธรณ์ก็ได้มีหนังสือขอระงับการลาออกจากราชการ ข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์ดังกล่าว จึงเพียงพอที่จะสนับสนุนว่า ผู้อุทธรณ์เป็นผู้ติดตั้งกล้อง เพื่อบันทึกภาพส่วนล่างของร่างกายของนางสาวสมหญิง จึงต้องรับฟังว่าผู้อุทธรณ์เป็นผู้ติดตั้งกล้อง เพื่อบันทึกภาพ ส่วนล่างของร่างกายของนางสาวสมหญิง ซึ่งการกระทำ ของผู้อุทธรณ์ดังกล่าว เป็นการกระทำที่คนทั่วไป พึงคาดหมายได้ว่ายอมทำให้นางสาวสมหญิงเสียหาย ต่อชื่อเสียง กระทบกระเทือนจิตใจได้รับความอับอาย

และหาตระวางในการดำเนินชีวิต จึงเป็นความผิดวินัย
อย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและไม่รักษา
เกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน มิให้เสื่อมเสีย
โดยกระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว
ตามมาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้
บังคับขณะกระทำผิด ผู้อุทธรณ์จึงกระทำผิดวินัยตามที่ถูกลงโทษ
ข้อกล่าวอ้างของผู้อุทธรณ์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ส่วนการที่คู่กรณี
ในอุทธรณ์มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้อุทธรณ์จำนวน
๕ % เป็นเวลา ๓ เดือน นั้น เป็นการใช้ดุลพินิจลงโทษผู้อุทธรณ์
ตามควรแก่กรณีโดยเหมาะสมกับความผิดแล้ว ตามมาตรา ๙๖
วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ.๒๕๕๑ แต่โดยที่ผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยกรณีดังกล่าว
ในวันที่ ๖ วันที่ ๑๗ และวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๑
จึงเป็นกรณีกระทำผิดวินัยอยู่ก่อนวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑
ซึ่งเป็นวันที่บทบัญญัติในลักษณะ ๔ ข้าราชการพลเรือนสามัญ
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑
ใช้บังคับ ดังนั้น การที่คู่กรณีในอุทธรณ์สั่งลงโทษผู้อุทธรณ์

โดยนำบทบัญญัติว่าด้วยความผิดทางวินัยฐานไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ตามมาตรา ๘๒ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนพ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งมีใช้กฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำผิด มาใช้บังคับกับการกระทำผิดวินัยของผู้อุทธรณ์ จึงไม่ถูกต้องมาตรา ๑๓๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนพ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเป็นกรณีที่ข้อความในคำสั่งลงโทษไม่ถูกต้องซึ่งตามข้อ ๘๖ วรรคหนึ่ง ก.(๔) ของกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินัยจัญอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดให้องค์คณะวินิจฉัยมีคำวินิจฉัยให้แก่ไขเปลี่ยนแปลงข้อความให้เป็นการถูกต้องด้วย

การวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. เห็นชอบตามเหตุผลของคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ ดังพิจารณาข้างต้น คำสั่งจังหวัดฯ ที่ ๖๔๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๓ ที่คู่กรณีในอุทธรณ์ลงโทษตัดเงินเดือนผู้อุทธรณ์ ๕ % เป็นเวลา ๓ เดือน จึงชอบด้วยกฎหมาย อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น จึงมีคำวินิจฉัย

ให้ยกอุทธรณ์ และให้คู่กรณีในอุทธรณ์แก้ไขข้อความ
ที่ไม่ถูกต้องในคำสั่งดังกล่าวให้เป็นการถูกต้องต่อไป

กรณีที่ ๓ ปลดออก กรณีนำเครื่องคอมพิวเตอร์ออกไป
ซ่อมยังร้านภายนอกหน่วยงาน แล้วไม่ส่งมอบกลับคืน
หน่วยงานให้ครบถ้วน (เรื่องดำที่ ๕๕๑๐๐๕๓ เรื่องแดง
ที่ ๐๐๑๘๑๕๖)

นายวิเชียร (ชื่อสมมติ) ผู้อุทธรณ์ เดิมรับราชการ
ตำแหน่งเจ้าพนักงานเวชสถิติชำนาญงาน โรงพยาบาล
ประจำจังหวัดแห่งหนึ่ง ได้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ในกรณีที่ถูก
ผู้ว่าราชการจังหวัดของจังหวัดหนึ่ง โดยมติ อ.ก.พ. จังหวัดฯ
สั่งลงโทษปลดออกจากราชการ ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ
ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ กรณีนำเครื่องคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก
คอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์พ่วงบางส่วนที่มีอยู่ใน
ศูนย์คอมพิวเตอร์ และของหน่วยงานต่างๆ ไป รวมทั้งสิ้น
๒๙ รายการ รวมมูลค่า ๕๕๔,๒๔๐ บาท ซึ่งปัจจุบันยัง
ไม่ได้ส่งคืน ผู้อุทธรณ์ยอมรับว่าได้นำคอมพิวเตอร์และ
อุปกรณ์ต่อพ่วงไป เพราะขณะนั้นได้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าศูนย์

คอมพิวเตอร์ มีอำนาจหน้าที่โดยตรงในการบริหารจัดการเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยผู้อุทธรณ์ไม่สามารถนำหลักฐานมาชี้แจงได้ว่า เครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อพ่วงอยู่ตรงจุดใดของสำนักงาน เนื่องจากนำออกไปส่งซ่อมยังร้านนอกโรงพยาบาลในกรณีที่ไม่สามารถซ่อมเองได้ และหลังจากนั้นมีการโยกย้ายเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ได้มาให้หน่วยงานที่มีความจำเป็นเร่งด่วนก่อน หรือหากมีการประชุมอบรม จะมีการส่งเครื่องคอมพิวเตอร์เข้ามาก่อนที่จะดำเนินการเรื่องเอกสารเสร็จสิ้น อีกทั้งคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อพ่วงที่ผู้อุทธรณ์ถูกกล่าวหาว่าเอาไปทั้งหมดนั้น ไม่มีการลงรายละเอียดเกี่ยวกับหมายเลขครุภัณฑ์จากหน่วยงานพัสดุ จึงยากต่อการค้นหาข้อมูลที่จะชี้แจงรายละเอียดเพื่อหักล้างข้อกล่าวหาได้ ประกอบกับการกล่าวหาที่มีความคลุมเครือในข้อเท็จจริง อีกทั้งข้อกล่าวหาในเรื่องรายการพัสดุหมายเลขต่างๆ ก็ไม่ชัดเจน เนื่องจากเครื่องคอมพิวเตอร์ใหม่จำนวน ๘ เครื่อง ที่ใช้ในงานประชุมวิชาการ ณ โรงแรมประจำจังหวัดแห่งหนึ่ง นั้น ตามคุณสมบัติ (Spec) ที่ทางคณะกรรมการสอบสวนได้ส่ง

หลักฐานมาให้ฉันเป็น CPU INTEL Core ๒ Duo E๓๕๐๐ จำนวน ๕ เครื่อง และ CPU INTEL Pentium Dual E๖๓๐๐ จำนวน ๓ เครื่องนั้น ทางพัสดุได้เคยแจ้งผู้อุทธรณ์ว่า ข้อกำหนดคุณสมบัติของเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในงานวิชาการนั้นเป็น CPU INTEL Celeron ๑.๘ ผู้อุทธรณ์จึงขอชี้แจงตามข้อกำหนดคุณสมบัตินี้ว่า ได้นำไปให้หน่วยงาน อ.๑๒/๒ อ. ๑ บน อ.๑๑/๑ อ.๑๑/๒ และห้องจ่ายยาใน ๒ เครื่อง ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้นำคณะกรรมการสอบสวนและเจ้าหน้าที่ศูนย์คอมพิวเตอร์ไปตรวจสอบเครื่องคอมพิวเตอร์แล้วพบว่าเครื่องมีอยู่จริง แต่คณะกรรมการสอบสวนไม่ยอมรับและให้เหตุผลว่าข้อกำหนดคุณสมบัติไม่ตรงกัน อย่างไรก็ตาม ผู้อุทธรณ์ได้นำเงินจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท มาชดใช้เป็นค่าเสียหายให้กับโรงพยาบาล ก่อนที่ขอกล่าวหาของผู้อุทธรณ์จะยุติ เนื่องจากผู้บริหารต้องการให้มีหลักประกันที่จะรับผิดชอบความเสียหายที่จะเกิดขึ้น ผู้อุทธรณ์ได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นหัวหน้าศูนย์คอมพิวเตอร์มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงกับปัญหาที่เกิดขึ้น จึงได้นำเงินดังกล่าวมาวางไว้ข้างต้น

ผู้อุทธรณ์มีคำขอว่า คำสั่งปลดออกไม่ชอบ
ด้วยกฎหมาย

สรุปข้อเท็จจริง

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้อุทธรณ์ดำรงตำแหน่ง
เจ้าหน้าที่เวชสถิติชำนาญงาน ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติ
หน้าที่หัวหน้าศูนย์คอมพิวเตอร์ ตามคำสั่งโรงพยาบาล
ที่ ๖๙/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๑ (ตั้งแต่วันที่
๖ มีนาคม ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๓) โดยอยู่ใน
ความควบคุมดูแลของนายแพทย์วิศาล (ชื่อสมมุติ)
หัวหน้ากลุ่มงานพัฒนาระบบบริการ โรงพยาบาล ผู้อุทธรณ์
มีหน้าที่กำหนดคุณลักษณะของคอมพิวเตอร์หรืออุปกรณ์
ต่อพ่วงที่โรงพยาบาล ประสงค์จะซื้อ แล้วแจ้งฝ่ายพัสดุ
จากนั้นฝ่ายพัสดุจะเป็นผู้ดำเนินการจัดซื้อ โดยผู้อุทธรณ์
ไม่เคยดำเนินการจัดซื้อในนามของโรงพยาบาลด้วยตนเอง
การบริหารงานคอมพิวเตอร์อยู่ในความดูแลของผู้อุทธรณ์
ในส่วนขั้นตอนการจัดซื้อครุภัณฑ์คอมพิวเตอร์ตามคุณลักษณะ
ที่คณะกรรมการคอมพิวเตอร์กำหนดมานั้น เมื่อมีการ
จัดซื้อและได้รับเครื่องคอมพิวเตอร์มาแล้ว จะมีการตรวจ

คุณลักษณะเบื้องต้นว่าจำนวนและคุณภาพตรงตามที่
สั่งซื้อหรือไม่ เมื่อถูกต้องแล้วจะทำการแจ้งคณะกรรมการ
ตรวจรับตรวจอีกครั้ง และเมื่อการตรวจรับเสร็จแล้ว
คอมพิวเตอร์จะถูกส่งไปเก็บที่ศูนย์คอมพิวเตอร์ ส่วนเอกสาร
จะถูกเก็บไว้กับนายไกรสร (ชื่อสมมุติ) นักวิชาการสาธารณสุข
ปฏิบัติการ ปฏิบัติหน้าที่เจ้าหน้าที่พัสดุ และเป็นผู้ทำการ
จัดซื้อครุภัณฑ์คอมพิวเตอร์ตามคุณลักษณะที่คณะกรรมการ
คอมพิวเตอร์กำหนดมา ซึ่งในส่วนการดำเนินการ
ทางเอกสารนั้น นายไกรสร ให้ถ้อยคำว่า ตนจะมอบเอกสาร
ให้นางสาวเสมอจิต (ชื่อสมมุติ) ลงทะเบียนในคอมพิวเตอร์
เสร็จแล้วนางสาวเสมอจิตจะเป็นผู้จัดการให้มีการ
ลงทะเบียนครุภัณฑ์ ซึ่งเรื่องนี้เคยมีข้อตกลงภายใน
โรงพยาบาลว่า เมื่อคอมพิวเตอร์อยู่ในความครอบครอง
ของศูนย์คอมพิวเตอร์ จะให้ศูนย์คอมพิวเตอร์เป็นผู้ลงรหัส
ซึ่งในการลงรหัสครุภัณฑ์ในแต่ละวันมีปริมาณจำนวนมาก
แต่ในปัจจุบันได้บริหารจัดการให้ลงรหัสทุกวัน แต่ก็ยังไม่ทัน
และเหตุที่ทำให้ไม่ได้ลงรหัสครุภัณฑ์นั้น เนื่องจากพบ
ปัญหาที่ว่า ช่วงหนึ่งที่เจ้าหน้าที่ไปตามเพื่อลงเลขครุภัณฑ์

ที่หน่วยงานที่ขอจัดซื้อ แต่ได้รับแจ้งว่า ศูนย์คอมพิวเตอร์ กำลังตรวจสอบเครื่องคอมพิวเตอร์ ซึ่งต่อมาปรากฏว่ามีเครื่องคอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊กคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์ต่อพ่วงสูญหาย จำนวน ๑๙ ลำดับ ๓๔ รายการ รวมมูลค่าความเสียหายตามเอกสารการจัดซื้อจำนวน ๖๔๓,๔๕๐ บาท

มูลกรณีเรื่องนี้ปรากฏขึ้นเนื่องจากโรงพยาบาลได้รับรายงานจากการตรวจสอบเบื้องต้นภายในหน่วยงานของกลุ่มงานพัฒนาระบบบริการสุขภาพว่า อาจมีเครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อพ่วงบางส่วนสูญหายไป ในระหว่างที่ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าศูนย์คอมพิวเตอร์โรงพยาบาล จึงแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงเบื้องต้น ผลปรากฏกรณีนี้มีมูลว่าผู้อุทธรณ์มีพฤติการณ์เข้าข่ายทุจริตนำเครื่องคอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊กคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์ต่อพ่วงบางส่วนที่มีอยู่ในศูนย์คอมพิวเตอร์ และของหน่วยงานต่างๆ ออกไปโดยผลการ และไม่ได้นำกลับมาคืนโรงพยาบาล รวมทั้งสิ้น ๓๔ รายการ รวมมูลค่าประมาณ ๖๓๔,๙๖๐ บาท ทำให้ทางราชการและโรงพยาบาลได้รับความเสียหาย และผู้ว่าราชการจังหวัดได้มีคำสั่ง

ที่ ๖๑๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นในกรณี
ที่เครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อพ่วงสูญหาย ในระหว่าง
ที่ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งหัวหน้าศูนย์คอมพิวเตอร์
ผลการสืบสวนข้อเท็จจริงปรากฏกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่า
ผู้อุทธรณ์กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ผู้ว่าราชการ
จังหวัด จึงมีคำสั่ง ที่ ๑๘๘๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม
๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย
อย่างร้ายแรงแก่ผู้อุทธรณ์ ตามมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑

ผลการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนได้นำ
รายงานสรุปรายการ และมูลค่าของเครื่องคอมพิวเตอร์
และอุปกรณ์ต่อพ่วงที่ผู้อุทธรณ์ยอมรับว่านำออกไป
จากโรงพยาบาล ที่จัดทำในชั้นการตรวจสอบข้อเท็จจริง
มาประกอบการพิจารณา ดังนี้

ลำดับที่ ๑ ช่วงเดือน กรกฎาคม ๒๕๕๒ รายการ
โน้ตบุ๊กคอมพิวเตอร์ ยี่ห้อ (ไม่คืน) (ส่งซ่อม) จำนวน ๑ เครื่อง
จากหน่วยงานเวชนิทรรศาฯ (โสต) ผลการดำเนินการ คือ

การส่งคืน Hardisk ปัจจุบันยังไม่ได้รับคืน ไม่มีหลักฐาน
การส่งคืน มูลค่าประมาณ ๒๕,๐๐๐ บาท

ลำดับที่ ๒ ช่วงปลายปี ๒๕๕๒ รายการ โน้ตบุ๊ก
คอมพิวเตอร์ ยี่ห้อ (ไม่คืน) (เครื่องใหม่) จำนวน ๑ เครื่อง
จากหน่วยงานเวชนิทรรศฯ (โสต) ผลการดำเนินการ คือ
ไม่คืน มูลค่าประมาณ ๒๕,๐๐๐ บาท

ลำดับที่ ๓ วันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๒ รายการ
คอมพิวเตอร์ PC (คอมพิวเตอร์แบบตั้งโต๊ะ) งานประชุม
วิชาการ ณ โรงแรมในจังหวัด สุญหาย จำนวน ๘ เครื่อง
จากศูนย์คอมพิวเตอร์ ผลการดำเนินการ สอบถาม
เจ้าหน้าที่ศูนย์คอมพิวเตอร์ ไม่มีใครทราบสาเหตุ มูลค่า
ประมาณ ๑๓๙,๘๐๐ บาท

ลำดับที่ ๔ วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ รายการ
คอมพิวเตอร์ PC ส่งซ่อมไม่ได้รับเครื่องคืน จำนวน ๑ เครื่อง
จากห้องยา อาคาร ๑๐ ผลการดำเนินการ ติดตามแต่ยังไม่
ได้ของคืน มูลค่าประมาณ ๑๖,๙๕๐ บาท

ลำดับที่ ๕ วันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ รายการ
คอมพิวเตอร์ PC ส่งซ่อมไม่ได้รับเครื่องคืน (เครื่องใหม่)

จำนวน ๑ เครื่อง จากหน่วยงาน อาคาร ๑๔/๕ ผลการดำเนินการ
ติดตามแต่ยังไม่ได้คืน ใช้เครื่องเก่าแทนไปก่อน มูลค่า
ประมาณ ๑๗,๘๕๐ บาท

ลำดับที่ ๖ เดือนพฤษภาคม ๒๕๕๓ รายการ
คอมพิวเตอร์ PC ส่งลงโปรแกรม (เครื่องใหม่) จำนวน
๓ เครื่อง PCU ตะวันแดง ผลการดำเนินการ ผู้อุทธรณ์
รับมาใช้งาน ๕ เครื่อง (เครื่องใหม่) แต่คืน ๒ เครื่อง
มูลค่าประมาณ ๕๓,๕๕๐ บาท

ลำดับที่ ๗ ปี พ.ศ.๒๕๕๓ รายการ คอมพิวเตอร์
PC ส่งลงโปรแกรม (เครื่องใหม่) จำนวน ๑ เครื่อง
จากหน่วยงานการพยาบาล ผลการดำเนินการ ติดตาม
แต่ยังไม่ได้คืน มูลค่าประมาณ ๑๗,๘๕๐ บาท

ลำดับที่ ๘ ปี พ.ศ.๒๕๕๓ รายการ โน้ตบุ๊ก
คอมพิวเตอร์ ACER ยิม (ไม่คืน) จำนวน ๑ เครื่อง
จากหน่วยงานการพยาบาล ผลการดำเนินการ อ่างนำไป
เอาข้อมูลออก ติดตามแล้วยังไม่ได้เครื่องคืน (เครื่องจัดซื้อ
ประมาณปี ๕๑) มูลค่าประมาณ ๒๓,๐๐๐ บาท

ลำดับที่ ๙ วันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๓ รายการคอมพิวเตอร์ PC ส่งซ่อม (เครื่องใหม่เพิ่งใช้ได้ประมาณ ๑ เดือน) จำนวน ๑ เครื่อง จากหน่วยงานศูนย์แปลผลการดำเนินการ ติดตามแล้วแต่ยังไม่ได้คืน มูลค่าประมาณ ๑๖,๙๕๐ บาท

ลำดับที่ ๑๐ ช่วงเดือนมกราคม ๒๕๕๓ รายการโปรเจกเตอร์ ยี่ม (ไม่คืน) (เครื่องใหม่ยังไม่ได้แกะกล่อง) จำนวน ๑ เครื่อง จากหน่วยงานอาคาร ๑๔/๑ (ห้องประชุม) ผลการดำเนินการ ติดตามแล้วแต่ยังไม่ได้คืน มูลค่าประมาณ ๒๗,๗๖๐ บาท

ลำดับที่ ๑๑ ประมาณ ๒ เดือนก่อน รายการคอมพิวเตอร์ PC ที่ใช้ทำ Server จำนวน ๒ เครื่อง จากหน่วยงานศูนย์แพทย์ฯ ผลการดำเนินการ เครื่องอยู่ที่ห้อง Server หายไปโดยไม่ทราบสาเหตุ มูลค่าประมาณ ๕๔,๐๐๐ บาท

ลำดับที่ ๑๒ ช่วงประมาณ ๒ เดือนก่อน รายการคอมพิวเตอร์ PC ที่ใช้ทำ Server จำนวน ๑ เครื่อง จากหน่วยงานพัสดุ ผลการดำเนินการ เครื่องอยู่ที่ห้อง

Server หายไปโดยไม่ทราบสาเหตุ มูลค่าประมาณ ๒๕,๐๐๐ บาท

ลำดับที่ ๑๓ วันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๓
รายการ คอมพิวเตอร์ PC ส่งซ่อม จำนวน ๑ เครื่อง
จากหน่วยงานศูนย์แพทย์ฯ ผลการดำเนินการ ติดตาม
แล้วไม่ได้คืน มูลค่าประมาณ ๑๗,๘๕๐ บาท

ลำดับที่ ๑๔ ช่วงต้นปี ๒๕๕๓ รายการ คอมพิวเตอร์
PC (เครื่องใหม่) ยืมไปทดสอบโปรแกรมผู้สูงอายุ จำนวน
๕ เครื่อง จากหน่วยงานคลังยา ผลการดำเนินการ ติดตาม
แล้วยังไม่ได้คืน มูลค่าประมาณ ๘๔,๗๕๐ บาท

ลำดับที่ ๑๕ ช่วงต้นปี ๒๕๕๓ Case DMA AMD
(สำรองใช้ในศูนย์คอมพิวเตอร์) (เครื่องใหม่) จำนวน ๒ เครื่อง
จากศูนย์คอมพิวเตอร์ ผลการดำเนินการ หายไม่ทราบ
สาเหตุ มูลค่าประมาณ ๓๗,๐๐๐ บาท

ลำดับที่ ๑๖ ช่วงเดือนมีนาคม ๒๕๕๓ โน้ตบุ๊ก
คอมพิวเตอร์ ACER (เครื่องใหม่ของโปรแกรมเมอร์)
นายมานะ (ชื่อสมมุติ) ใช้อยู่ จำนวน ๑ เครื่อง จากศูนย์

คอมพิวเตอร์ ผลการดำเนินการ ผู้อุทธรณ์ยื่นไปไม่คืน
มูลค่าประมาณ ๒๙,๐๐๐ บาท

ลำดับที่ ๑๗ ช่วงเดือนมีนาคม ๒๕๕๓ รายการ
คอมพิวเตอร์ PC (นายมานะ ใช้อุป) จำนวน ๑ เครื่อง
จากศูนย์คอมพิวเตอร์ ผลการดำเนินการ ผู้อุทธรณ์
ยื่นไปไม่คืน มูลค่าประมาณ ๑๗,๘๕๐ บาท

ลำดับที่ ๑๘ ช่วงเดือนมิถุนายน ๒๕๕๓ รายการ
Monitor socos ๑๗ inc จำนวน ๑ เครื่อง จากศูนย์คอมพิวเตอร์
ผลการดำเนินการ หายไม่ทราบสาเหตุ มูลค่าประมาณ
๕,๐๐๐ บาท

ลำดับที่ ๑๙ ช่วงปี ๒๕๕๓ รายการ Monitor
Acer ๑๙ inc จำนวน ๑ เครื่อง จากศูนย์คอมพิวเตอร์
ผลการดำเนินการ หายไม่ทราบสาเหตุ มูลค่าประมาณ
๕,๐๐๐ บาท

รวมรายการคอมพิวเตอร์ที่ผู้อุทธรณ์นำไป
๓๔ รายการ มูลค่าทั้งสิ้น ๖๓๔,๙๖๐ บาท โดยใบสรุป
รายการดังกล่าวปรากฏลายมือชื่อของนายแพทย์วิชัย
(ชื่อสมมุติ) และลายมือชื่อของผู้อุทธรณ์เป็นผู้ให้ข้อมูล

ทั้งนี้ เรื่องดังกล่าวยังปรากฏถ้อยคำของพยานบุคคลที่ว่า ผู้อุทธรณ์เป็นผู้ควบคุมการเบิกจ่ายคอมพิวเตอร์ที่จัดซื้อใหม่ให้แก่หน่วยงานต่างๆ เพียงผู้เดียว และเมื่อเครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อพ่วงของหน่วยงานที่ส่งซ่อมหรือเครื่องคอมพิวเตอร์ใหม่ของหน่วยงานขอซื้อที่หายไป ผู้อุทธรณ์จะเป็นผู้เอาไปจากหน่วยงานที่ขอซื้อ โดยอ้างว่า ยืมไปใช้กับหน่วยงานอื่นก่อน ส่งซ่อมหรือนำไปลงโปรแกรมก่อน แล้วจะนำมาส่งคืน ซึ่งได้มีการติดตามสอบถามทวงคืนแต่จนถึงปัจจุบันก็ยังไม่ได้รับคืน ตลอดจนมีพยานบุคคลให้ถ้อยคำว่า เห็นผู้อุทธรณ์และบุคคลภายนอกนำเครื่องคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์ต่อพ่วงบางส่วนที่มีอยู่ในศูนย์คอมพิวเตอร์และของหน่วยงานต่างๆ ออกไปโดยพลการและไม่ได้นำกลับมาคืนแต่อย่างใด อีกทั้งผู้อุทธรณ์ได้มีบันทึกชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาว่าในทำนองภาคเสธ ทำให้รับฟังได้ว่าผู้อุทธรณ์ยอมรับว่า ได้นำเครื่องคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์ต่อพ่วงบางส่วนที่มีอยู่ในศูนย์คอมพิวเตอร์และของหน่วยงานต่างๆ ออกไป และไม่ได้นำกลับมาคืนโรงพยาบาล แต่มีได้นำออกไป

โดยทุจริต และมูลค่าความเสียหายไม่ได้มีถึง ๓๔ รายการ รวมมูลค่าประมาณ ๖๔๓,๔๕๐ บาท ตามที่ผู้กล่าวหา แต่มีเพียง ๒๑ รายการ เท่านั้น จากพยานหลักฐาน ดังกล่าวคณะกรรมการสอบสวนจึงรับฟังว่า ผู้อุทธรณ์ มีพฤติการณ์เข้าข่ายทุจริต โดยนำเครื่องคอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊กคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์ต่อพ่วงบางส่วนที่มีอยู่ในศูนย์คอมพิวเตอร์ และของหน่วยงานต่างๆ ออกไป โดยทุจริตและไม่ได้นำกลับมาคืนโรงพยาบาล

ส่วนเรื่องจำนวนและมูลค่านั้น ผู้อุทธรณ์ได้มีหนังสือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ว่า ตนนำคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อพ่วงไปจริง เพียง ๑๗ ลำดับ ๒๑ รายการ และได้นำกลับมาคืน โดยแจกจ่ายให้หน่วยงานต่างๆ เรียบร้อยแล้ว ซึ่งข้ออ้าง เอกสารสรุปผลการดำเนินการติดตามเครื่องคอมพิวเตอร์ ที่ระบุว่า มีพยานบุคคลซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ศูนย์คอมพิวเตอร์ ไปร่วมในการตรวจสอบ และลงนามยืนยัน spec เครื่องคอมพิวเตอร์ตามรายการลำดับที่ ๓ (เครื่องคอมพิวเตอร์ PC จำนวน ๘ เครื่อง ที่ใช้ติดตั้งที่โรงแรมในจังหวัด

เมื่อวันที่ ๒ - ๓ ธันวาคม ๒๕๕๒) และเครื่องคอมพิวเตอร์ตามรายการลำดับที่ ๑๔ (เครื่องคอมพิวเตอร์ PC จำนวน ๕ เครื่องของงานคลังยา) ที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่าได้นำกลับมาคืนโดยแจกจ่ายให้หน่วยงานต่างๆ เรียบร้อยแล้ว นั้น เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ตรวจสอบเครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าวแล้วปรากฏว่า รายการเครื่องคอมพิวเตอร์ PC ลำดับที่ ๓ จำนวน ๘ เครื่อง ที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่านำไปให้หน่วยงาน อ.๑๒/๑ อ.๑๒/๒ อ.๑ บน อ.๓ บน อ.๑๑/๑ อ.๑๑/๒ และห้องจ่ายยาใน (๒ เครื่อง) นั้น พบว่า ข้อกำหนดคุณสมบัติเฉพาะ (spec) เป็น CPU INTEL Celeron ๑.๘ G ทั้งหมด แต่ spec ตามเอกสารการจัดซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อพ่วงตามรายการลำดับที่ ๓ นั้น เป็น CPU INTEL Core ๒ Duo E ๗๕๐๐ จำนวน ๕ เครื่อง และ CPU INTEL Pentium Dual E ๖๓๐๐ จำนวน ๓ เครื่อง ซึ่งไม่ถูกต้องตรงกันกับ spec ในคอมพิวเตอร์ที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้างว่าได้นำมาคืนแล้ว ประกอบกับผู้อุทธรณ์ไม่มีพยานบุคคลหรือพยานเอกสารใดที่จะยืนยันได้ว่าผู้อุทธรณ์ได้นำเครื่องคอมพิวเตอร์กลับมาคืนโรงพยาบาล

และแจกจ่ายให้หน่วยงานต่างๆ จริง ส่วนคอมพิวเตอร์ PC ในรายการลำดับที่ ๑๔ จำนวน ๕ เครื่อง ของคลังยา ที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่านำไปคืนให้หน่วยงานกายภาพ ห้องผ่าตัด อ. ๑๑/๑ ICU ๑ และ ICU ๒ นั้น spec เป็น CPU Core ๒ จริง ตามเอกสารที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้าง และถูกต้องตรงกันกับ เอกสารการจัดซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อพ่วง ของหน่วยงานคลังยา ซึ่งมีมูลค่ารวม ๘๙,๒๕๐ บาท จากพยานเอกสารและพยานบุคคลดังกล่าว คณะกรรมการสอบสวนจึงมีความเห็นว่า มีหลักฐานเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์ได้นำเครื่องคอมพิวเตอร์รายการลำดับที่ ๑๔ จำนวน ๕ เครื่อง มาคืนที่โรงพยาบาลเป็นที่เรียบร้อย แล้วจริง จากข้อเท็จจริงข้างต้น ในการพิจารณาถึงจำนวน และมูลค่าความเสียหาย นั้น คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า ความเสียหายที่ถูกต้องแท้จริง คือ มูลค่ารวมตามเอกสารการจัดซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อพ่วงทั้งหมด หักลบด้วยมูลค่ารวมตามเอกสารการจัดซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์ต่อพ่วง ตามรายการลำดับที่ ๑๔ (๖๔๓,๔๙๐ - ๘๙,๒๕๐ บาท) ซึ่งเท่ากับ ๕๕๔,๒๔๐ บาท อนึ่ง ผู้อุทธรณ์ได้นำ

เงินมาชดใช้ค่าเสียหายเป็นบางส่วนแล้วเป็นจำนวนเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๓ จึงคงเหลือมูลค่า ความเสียหายที่ผู้อุทธรณ์ยังคงต้องรับผิดชอบใช้แก่ทาง โรงพยาบาล รวมทั้งสิ้น ๒๕๔,๒๔๐ บาท

อย่างไรก็ตาม พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์ในการนำ เครื่องคอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊กคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์ ต่อพ่วงบางส่วนที่มีอยู่ในศูนย์คอมพิวเตอร์ และของหน่วยงาน ต่างๆ ออกไปโดยพลการ และไม่ได้นำกลับมาคืน เป็นการ กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่เนื่องจากผู้อุทธรณ์ให้ความร่วมมือในการสอบสวน และรู้สำนึกในการกระทำความผิด และได้เยียวยาความเสียหาย โดยนำเงินมาชดใช้ค่าเสียหายให้แก่โรงพยาบาลแล้ว บางส่วน เป็นจำนวนเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ตลอดจนมีประวัติ การทำงานและความรับผิดชอบต่อหน้าที่เป็นอย่างดี คณะกรรมการสอบสวนจึงมีความเห็นว่า มีเหตุอันควร ลดหย่อนโทษและได้นำมาประกอบการพิจารณา จึงเห็น

ควรให้ลงโทษปลดออก ตามมาตรา ๘๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งกำหนดว่า ภายใต้บังคับวรรคสอง ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ลงโทษปลดออก หรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก และควรส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.จังหวัดฯ พิจารณา ตามมาตรา ๘๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาแล้ว เห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน จึงนำเรื่องเข้าสู่การพิจารณาของ อ.ก.พ.จังหวัดฯ ต่อมา อ.ก.พ.จังหวัดฯ ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕ ได้พิจารณาแล้ว มีมติให้ลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ผู้ว่าราชการจังหวัดโดยมติดังกล่าวจึงมีคำสั่งที่ ๑๗๓๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๕ สั่งลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ผู้อุทธรณ์จึงได้ยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค.

สรุปความเห็นขององค์คณะวินิจฉัยฯ

คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ พิจารณาแล้ว เห็นว่า เรื่องนี้มีประเด็นที่ต้องพิจารณาในเนื้อหาของเรื่อง อุทธรณ์ว่าคำสั่งจังหวัดฯ ที่ ๑๗๓๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๕ สั่งลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจาก ราชการ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

กรณีจึงมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่า กระบวนการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้อุทธรณ์ ได้ดำเนินการถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการ อันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวน พิจารณา หรือไม่

ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์ว่า การกล่าวหามีความ คลุมเครือในข้อเท็จจริง จึงทำให้เป็นการยากต่อการสืบค้น ข้อมูลที่จะชี้แจงรายละเอียดเพื่อหักล้างได้ จากข้ออุทธรณ์ ดังกล่าว จึงมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาว่า การดำเนินการ สอบสวนและการแจ้งข้อกล่าวหาของคณะกรรมการ

สอบสวนต่อผู้อุทธรณ์เป็นไปโดยถูกต้องตามกฎหมาย และมีความคลุมเครือในข้อเท็จจริงตามที่อ้างในอุทธรณ์หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คณะกรรมการสอบสวน ได้ระบุข้อกล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์ได้กระทำความผิดวินัย ตามมาตราใด แต่มิได้ระบุว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัย กรณีใด แต่หากพิจารณาประกอบกับ สว. ๒ ที่ผู้อุทธรณ์ ได้รับทราบไปแล้วจะเห็นได้ว่า สว. ๒ ได้แจ้งข้อกล่าวหา แล้วว่าผู้อุทธรณ์ได้กระทำความผิดวินัยกรณีใด ซึ่งผู้อุทธรณ์ก็ได้ให้ถ้อยคำแก้ข้อกล่าวหาไปแล้ว (ก่อนรับแจ้ง สว. ๓) โดยไม่หลงประเด็นข้อต่อสู้ ส่วน สว. ๓ ในส่วน สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ก็ปรากฏว่า คณะกรรมการสอบสวนได้ระบุรายการพยานเอกสารต่างๆ จำนวน ๕ รายการ โดยรายการพยานบุคคลนั้น แม้จะไม่เปิดเผยชื่อแต่ก็ได้สรุปถ้อยคำของพยานตามเหตุการณ์ ที่พยานต่างพบเห็นว่า ผู้อุทธรณ์เป็นผู้นำคอมพิวเตอร์ ของโรงพยาบาลออกไป ซึ่งเห็นได้ว่า แม้จะระบุเพียงรายการ พยานเอกสารโดยที่มิได้สรุปสาระสำคัญของพยานเอกสาร

ก็ตาม แต่รายการเอกสารได้มีการอ้างอิงโดยระบุเลข
หนังสือ วันที่ และเรื่องของพยานเอกสารแล้ว ผู้อุทธรณ์
จึงสามารถสืบค้นได้โดยสะดวก ส่วนถ้อยคำของพยาน
บุคคล ถึงแม้ว่าถ้อยคำพยานบางรายมิได้ระบุวัน เวลา
สถานที่ในการกระทำความผิด แต่เนื่องจากผู้อุทธรณ์
ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าศูนย์คอมพิวเตอร์ ตั้งแต่วันที่
๖ มีนาคม ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๓ เป็นระยะ
เวลานานกว่า ๒ ปี จึงอาจทำให้พยานไม่สามารถระบุ
ได้ว่าช่วงเวลาใดที่ผู้อุทธรณ์นำคอมพิวเตอร์เครื่องใด
ออกไปจากโรงพยาบาล เพราะจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์
ตามข้อกล่าวหาไม่ถึง ๓๔ เครื่อง แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณา
ถ้อยคำของพยานบุคคลแล้ว สามารถเข้าใจได้ถึงพฤติกรรม
ของผู้อุทธรณ์ที่เพียงพอแก่การกล่าวหาได้แล้ว อีกทั้ง
พยานบุคคลบางรายได้ให้ถ้อยคำในเรื่องเครื่องคอมพิวเตอร์
ลำดับที่ ๓ จำนวน ๘ เครื่องที่หายไป โดยระบุว่า ได้นำไปใช้
ในการประชุมวิชาการที่โรงแรมในจังหวัด ช่วงวันที่ ๒ - ๓
ธันวาคม ๒๕๕๒ แล้วหายไป ซึ่งถือว่ามีภาระระบุวัน เวลา
สถานที่ และการกระทำที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุน

ข้อกล่าวหา เพียงพอที่จะทำให้ผู้อุทธรณ์รับทราบ และเข้าใจถึงพฤติกรรมการกระทำความผิดของตนเองได้แล้ว ประกอบกับภายหลังได้รับแจ้ง สว.๓ ไปในวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ แล้ว ผู้อุทธรณ์ได้มีหนังสือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ โดยยอมรับว่า ได้นำ คอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อพ่วงไป ๑๗ ลำดับ ๒๑ รายการ ส่วนลำดับที่ ๓ คอมพิวเตอร์ PC จำนวน ๘ เครื่อง ผู้อุทธรณ์ได้นำไปให้หน่วยงาน อ.๑๒/๑ อ.๑๒/๒ อ.๑ บน อ.๓ บน อ.๑๑/๑ อ.๑๑/๒ และห้องจ่ายยาใน (๒ เครื่อง) และลำดับที่ ๑๔ คอมพิวเตอร์ PC จำนวน ๕ เครื่อง ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้ขอให้เจ้าหน้าที่ศูนย์คอมพิวเตอร์ดำเนินการ ตรวจสอบ spec คอมพิวเตอร์ตามหน่วยงานดังกล่าว ในวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๔ แล้ว จากคำชี้แจง ของผู้อุทธรณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ผู้อุทธรณ์ชี้แจง แก้ข้อกล่าวหาได้อย่างถูกต้อง ตรงประเด็น มิได้หลงข้อต่อสู้ แต่อย่างใด ดังนั้น การที่คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้ง และอธิบายข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน ข้อกล่าวหาให้แก่ผู้อุทธรณ์ ตามแบบ สว. ๒ และแบบ

สว.๓ ข้างต้น ถือได้ว่ากระทำการโดยถูกต้องตาม ข้อ ๑๔ และข้อ ๑๕ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาแล้ว จากข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายข้างต้นจึงรับฟังได้ว่า คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ พร้อมทั้งรับฟังคำชี้แจงของผู้ถูกกล่าวหา ตามนัยมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาแล้ว คำอุทธรณ์ที่ว่า การกล่าวหามีความคลุมเครือในข้อเท็จจริง จึงทำให้เป็นการยากต่อการสืบค้นข้อมูลที่จะชี้แจงรายละเอียดเพื่อหักล้างจึงไม่อาจรับฟังได้

มีข้อที่จะต้องพิจารณาในเนื้อหาต่อไปว่า ผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่คู่มือในอุทธรณ์ได้ส่งลงโทษหรือไม่

ประเด็นนี้มีปัญหาที่ต้องพิจารณาว่า ผู้อุทธรณ์นำคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อพ่วงไปโดยมีเจตนาทุจริตนำไปเป็นประโยชน์ส่วนตัวหรือไม่

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่ หัวหน้าศูนย์คอมพิวเตอร์ ตั้งแต่วันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๓ ซึ่งตามทางสอบสวน นางสาวมณีวรรณ (ชื่อสมมุติ) ลูกจ้างชั่วคราว ตำแหน่ง โปรแกรมเมอร์ ปฏิบัติงานที่ศูนย์คอมพิวเตอร์ ให้ถ้อยคำว่า ช่วงนอกเวลาราชการเคยเห็นผู้อุทธรณ์พร้อมกับ บุคคลภายนอก มาช่วยขนเครื่องคอมพิวเตอร์ออกไปจาก ศูนย์คอมพิวเตอร์ โดยใช้ถุงขยะใบใหญ่ สีดำและสีแดง คลุมเครื่องคอมพิวเตอร์ไว้ก่อนนำออกไป และบุคคล ภายนอกแจ้งว่าผู้อุทธรณ์ให้มานำไป และพยานรายอื่นๆ ให้ถ้อยคำสอดคล้องกันว่า ผู้อุทธรณ์เป็นผู้นำคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์ต่อพ่วงไป ประกอบกับนางสาวเสมอจิต ให้ถ้อยคำฯ เหตุที่ทำให้ไม่ได้ส่งรหัสครุภัณฑ์นั้น เคยมี ปัญหาช่วงหนึ่งที่เจ้าหน้าที่ไปตามเพื่อลงทะเบียนครุภัณฑ์ ที่หน่วยงานขอจัดซื้อแต่ได้รับแจ้งว่า ศูนย์คอมพิวเตอร์ กำลังตรวจสอบเครื่องอยู่ จากถ้อยคำของพยานบุคคลข้างต้น จึงฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์ในฐานะหัวหน้าศูนย์คอมพิวเตอร์ได้เป็นผู้จัดการนำคอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊กคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์

ต่อฟ่วง ออกไปจากโรงพยาบาล และเหตุที่เจ้าหน้าที่ไม่สามารถลงเลขรหัสครุภัณฑ์ได้ เป็นเพราะศูนย์คอมพิวเตอร์แจ้งว่าอยู่ในระหว่างการตรวจสอบเครื่อง ซึ่งวิธีการที่ผู้อุทธรณ์นำคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อฟ่วงออกไปจากโรงพยาบาลนั้น มิได้ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ แต่มีพิรุณโดยใช้ถุงขยะใบใหญ่สีดำและสีแดงคลุมเครื่องคอมพิวเตอร์ ซึ่งมีลักษณะปกปิดเสมือนเป็นการลักลอบนำทรัพย์สินออกไปจากส่วนราชการ

ส่วนประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า การที่ผู้อุทธรณ์นำคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อฟ่วงออกไป นั้น มีเจตนาทุจริตนำไปเป็นประโยชน์ส่วนตัวหรือไม่ พิจารณาแล้ว เห็นว่า ในชั้นสอบสวนทางวินัย ภายหลังจากได้รับแจ้ง สว. ๓ ผู้อุทธรณ์ได้มีหนังสือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ โดยยอมรับว่าได้นำคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อฟ่วงไป ๑๗ ลำดับ ๒๑ รายการ โดยลำดับที่ ๓ คอมพิวเตอร์ PC จำนวน ๘ เครื่อง ผู้อุทธรณ์ได้นำไปให้หน่วยงาน อ.๑๒/๑ อ.๑๒/๒ อ.๑ บน อ.๓ บน อ.๑๑/๑ อ.๑๑/๒ และห้องจ่ายยาใน (๒ เครื่อง) และ

ลำดับที่ ๑๔ คอมพิวเตอร์ PC จำนวน ๕ เครื่อง ผู้อุทธรณ์ได้นำไปคืนให้หน่วยงานกายภาพ ห้องผ่าตัด อ.๑๑/๑ ICU ๑ และ ICU ๒ แล้ว ส่วนในชั้นอุทธรณ์ผู้อุทธรณ์ได้ยอมรับว่าได้นำคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อพ่วงไปแต่อ้างว่านำออกไปส่งซ่อมยังร้านนอกโรงพยาบาล และหลังจากนั้นมีการโยกย้ายเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ได้มาซึ่งเห็นได้ว่าเป็นการอ้างในทำนองเดียวกันว่าเครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อพ่วงที่ผู้อุทธรณ์นำออกไปนั้น นำไปเพื่อซ่อมที่ร้านนอกโรงพยาบาล และภายหลังได้นำกลับมาคืนแล้วแต่คืนไม่ตรงกับหน่วยงานเจ้าของเครื่อง แต่ตามทางสอบสวนไม่ปรากฏหลักฐานที่แสดงว่าผู้อุทธรณ์ได้ส่งคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์ต่อพ่วงไปซ่อมที่ร้านใดด้วยอาการใด ตามใบส่งซ่อมลำดับที่เท่าใด ประกอบกับเมื่อพิจารณำบันทึกสรุปรายการ และมูลค่าของเครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อพ่วงที่ผู้อุทธรณ์ยอมรับว่าเอาคอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊กคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์ต่อพ่วงไปจำนวน ๑๙ ลำดับ ๓๔ รายการ มูลค่าประมาณ ๖๓๔,๙๖๐ บาท โดยผู้อุทธรณ์ได้ลงลายมือชื่อในฐานะผู้ให้ข้อมูล

ซึ่งเป็นบันทึกที่ทำไว้ต่อประธานคณะกรรมการตรวจสอบ
ข้อเท็จจริงเบื้องต้นของโรงพยาบาล กับทั้งในชั้นสอบสวน
ทางวินัย ภายหลังจากที่ได้รับแจ้ง สว. ๒ ผู้อุทธรณ์ได้
ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน
๒๕๕๔ ยอมรับว่า ผู้อุทธรณ์ได้นำคอมพิวเตอร์
และอุปกรณ์ต่อพ่วงที่อยู่ในความดูแลของผู้อุทธรณ์ ๑๗ ลำดับ
จำนวน ๒๑ เครื่อง ไปให้ลูกค้าของผู้อุทธรณ์ก่อน
เนื่องจากผู้อุทธรณ์ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์
ด้วย จึงนำเครื่องสลับไปสลับมาจนจำไม่ได้ สุดท้าย
ก็กลายเป็นนำเครื่องของโรงพยาบาลไปด้วย ซึ่งการยอมรับ
ทั้งสองครั้งดังกล่าวเป็นการยอมรับในชั้นที่ใกล้ชิด
เหตุการณ์ ทำให้มีเวลาในการไตร่ตรองแก้ตัวน้อยกว่า
ในชั้นอุทธรณ์ และตามวิสัยของวิญญูชน ย่อมไม่ให้ถ้อยคำ
เป็นโทษแก่ตนหากมิได้กระทำความผิด ดังนั้น ตามหลัก
ของการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานแล้ว ถ้อยคำ
ในชั้นตรวจสอบข้อเท็จจริงและถ้อยคำภายหลังรับแจ้ง สว. ๒
ย่อมมีน้ำหนักในการรับฟังได้มากกว่า คำชี้แจงแก้ข้อ
กล่าวหาภายหลังรับแจ้ง สว. ๓ และคำอุทธรณ์

ในชั้นอุทธรณ์ ประกอบกับพฤติการณ์ที่ผู้อุทธรณ์ที่มีลักษณะเสมือนเป็นการลักลอบนำทรัพย์สินของทางราชการออกไปจากส่วนราชการ และพฤติการณ์ที่ผู้อุทธรณ์ยินยอมชำระเงินให้แก่โรงพยาบาลจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ทำให้เชื่อว่าผู้อุทธรณ์ได้ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จึงอาศัยโอกาสที่ตนได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าศูนย์คอมพิวเตอร์นำเครื่องคอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊ก คอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์ต่อพ่วงของศูนย์คอมพิวเตอร์ และหน่วยงานต่างๆ ในโรงพยาบาลสุรินทร์ ไปให้ลูกค้าของผู้อุทธรณ์ก่อน ซึ่งนำเครื่องสลับไปสลับมาจนจำไม่ได้ เป็นการแสดงเจตนาว่าผู้อุทธรณ์ได้นำคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์ต่อพ่วงออกไป โดยมีเจตนาทุจริตนำไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว คำอุทธรณ์ที่ว่า มิได้นำคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์ต่อพ่วงไปเพื่อประโยชน์ส่วนตัว แต่ได้นำไปเพื่อซ่อมที่ร้านนอกโรงพยาบาลนั้น ไม่อาจรับฟังได้

ประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปมีว่า มูลค่าความเสียหายที่แท้จริงในเรื่องนี้เป็นจำนวนเท่าใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามทางสอบสวนคณะกรรมการ
สอบสวนได้พิจารณาแล้วเห็นว่า คอมพิวเตอร์และอุปกรณ์
ต่อพ่วงลำดับที่ ๑๔ คือ คอมพิวเตอร์ PC จำนวน ๕ เครื่อง
ของคลังยา มูลค่าประมาณ ๘๙,๒๕๐ บาท นั้น แม้ผู้อุทธรณ์
จะไม่ได้นำไปคืนที่หน่วยงานคลังยา แต่ได้นำไปให้ใช้
ในหน่วยงานกายภาพ ห้องผ่าตัด อ.๑๑/๑ ICU ๑ และ
ICU ๒ เรียบร้อยแล้ว ส่วนคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อพ่วง
ลำดับที่ ๓ คือ คอมพิวเตอร์ PC จำนวน ๘ เครื่อง
(ซื้อใหม่) ที่นำไปใช้ในการประชุมวิชาการ ณ โรงแรม
ในจังหวัด เมื่อวันที่ ๒ - ๓ ธันวาคม ๒๕๕๓ มูลค่าประมาณ
๑๓๙,๘๐๐ บาท นั้น แม้ผู้อุทธรณ์จะอ้างว่านำไปให้
หน่วยงานอาคาร อ.๑๒/๑ อ.๑๒/๒ อ.๑ บน อ.๓ บน
อ.๑๑/๑ อ.๑๑/๒ และห้องจ่ายยาใน (๒ เครื่อง) ก็ตาม
แต่เมื่อตรวจสอบ spec ของเครื่อง ปรากฏว่า spec เป็น
CPU INTEL Celeron ๑.๘ G ทั้งหมด จึงไม่ตรงกับ spec
ตามเอกสารการจัดซื้อ ซึ่งเป็น CPU INTEL Core ๒ Duo
E๗๕๐๐ จำนวน ๕ เครื่อง และ CPU INTEL Pentium
Dual E๖๓๐๐ จำนวน ๓ เครื่อง ประกอบกับผู้อุทธรณ์

ไม่มีพยานหลักฐานใดที่จะยืนยันได้ว่า ผู้อุทธรณ์ได้นำเครื่องคอมพิวเตอร์กลับมาคืนโรงพยาบาล และแจกจ่ายให้หน่วยงานต่างๆ จริง ฉะนั้น ความเสียหายที่ถูกต้องแท้จริงคือ มูลค่ารวมตามเอกสารการจัดซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อพ่วงทั้งหมด หักลบด้วยมูลค่าคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อพ่วง ตามรายการลำดับที่ ๑๔ (๖๔๓,๔๙๐ - ๘๙,๒๕๐) ดังนั้น มูลค่าความเสียหายที่แท้จริงจึงเท่ากับ ๕๕๔,๒๔๐ บาท ซึ่งในชั้นสอบสวนทางวินัยผู้อุทธรณ์ได้นำเงินมาชดใช้ค่าเสียหายเป็นบางส่วนแล้ว จำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท จึงคงเหลือมูลค่าความเสียหายที่ผู้ถูกกล่าวหา ยังคงต้องรับผิดชอบใช้แก่ทางโรงพยาบาลรวมทั้งสิ้น ๒๕๔,๒๔๐ บาท ดังนั้น เมื่อในชั้นอุทธรณ์ผู้อุทธรณ์ไม่ได้โต้แย้งคอมพิวเตอร์ลำดับที่ ๑๔ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนว่าไม่มีความเสียหายในลำดับที่ ๑๔ นี้ ส่วนที่ผู้อุทธรณ์อุทธรณ์โต้แย้งว่าคอมพิวเตอร์ในลำดับที่ ๓ นั้น ฝ่ายพิสดูโต้แย้งกับผู้อุทธรณ์ว่า spec ของเครื่องคอมพิวเตอร์ทั้ง ๘ เครื่อง เป็น CPU INTEL Celeron ๑.๘ ผู้อุทธรณ์

จึงขอชี้แจงว่า คอมพิวเตอร์ตาม spec ดังกล่าวผู้อุทธรณ์ได้นำไปให้หน่วยงาน อ.๑๒/๑ อ.๑๒/๒ อ.๑ บ.น อ.๓ บ.น อ.๑๑/๑ อ.๑๑/๒ และห้องจ่ายยาใน (๒ เครื่อง) และไม่มี การลงรหัสครุภัณฑ์ จึงยากต่อการค้นหาข้อมูลมาชี้แจง พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามที่ได้วิเคราะห์มาแล้วว่า เหตุที่มิได้มีการลงเลขรหัสครุภัณฑ์ เนื่องมาจากเจ้าหน้าที่ที่จะไปลงรหัสครุภัณฑ์ ได้รับแจ้งจากศูนย์คอมพิวเตอร์ว่า กำลังตรวจสอบเครื่องอยู่ จึงทำให้ยังมิได้มีการลงรหัสครุภัณฑ์ ดังนั้น การที่ไม่มีการลงรหัสครุภัณฑ์แก่เครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อพ่วงนั้น ไม่ได้เป็นความผิดของเจ้าหน้าที่พัสดุแต่อย่างใด ประกอบกับตามทางสอบสวนนางสาวมณีวรรณ ลูกจ้างชั่วคราว ตำแหน่งโปรแกรมเมอร์ ปฏิบัติงานที่ศูนย์คอมพิวเตอร์ ให้การว่า เมื่อเสร็จจากการประชุม ได้โทรศัพท์ประสานขอรถยนต์ของทางราชการเพื่อไปขนเครื่องคอมพิวเตอร์ทั้ง ๘ เครื่อง แต่กลับได้รับแจ้งว่าได้ขนขึ้นรถยนต์ของผู้อุทธรณ์ไปแล้ว โดยมีนายกานต์(ชื่อสมมุติ) ลูกจ้างชั่วคราว ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล ปฏิบัติงานศูนย์คอมพิวเตอร์

เป็นผู้ช่วยผู้อุทธรณ์ฯ ซึ่งต่อมาก็ไม่เห็นนำคอมพิวเตอร์ ๘ เครื่องนี้กลับมาคืน และนายกานต์ ให้การทำงานองว่าเป็นผู้ช่วยยกคอมพิวเตอร์ไปยังรถยนต์ที่ผู้อุทธรณ์สั่ง ซึ่งไม่รู้ว่าเป็นรถยนต์ของใคร และจากการตรวจสอบของคณะกรรมการสอบสวนฟังได้ว่า คอมพิวเตอร์จำนวน ๘ เครื่องที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่าได้นำไปแจกจ่ายให้หน่วยงาน อ.๑๒/๑ อ.๑๒/๒ อ.๑ บน อ.๓ บน อ.๑๑/๑ อ.๑๑/๒ และห้องจ่ายยาใน (๒ เครื่อง) นั้น มี spec เป็น CPU INTEL Celeron ๑.๘ G ทั้งหมด ซึ่งไม่ตรงกับ spec ตามเอกสารการจัดซื้อ ซึ่งเป็น CPU INTEL Core ๒ Duo E ๗๕๐๐ จำนวน ๕ เครื่อง และ CPU INTEL Pentium Dual E ๖๓๐๐ จำนวน ๓ เครื่อง นอกจากนี้ เมื่อคู่กรณีในอุทธรณ์ได้ทำคำแก้อุทธรณ์มายัง ก.พ.ค. ว่าคอมพิวเตอร์ทั้ง ๘ เครื่องนี้ ผู้อุทธรณ์เป็นคณะกรรมการตรวจรับและรับรองเองว่า spec ของเครื่องถูกต้องตามใบสั่งของ คือ CPU INTEL Core ๒ Duo E๗๕๐๐ จำนวน ๕ เครื่อง และ CPU INTEL Pentium Dual E ๖๓๐๐ จำนวน ๓ เครื่อง หารือ CPU INTEL Celeron ๑.๘ ดังที่

ผู้อุทธรณ์อ้างแต่อย่างใด โดย ก.พ.ค. ได้ส่งคำแก้อุทธรณ์
ดังกล่าวให้ผู้อุทธรณ์เพื่อจัดทำคำคัดค้านคำแก้อุทธรณ์
แล้ว แต่ผู้อุทธรณ์ก็มิได้ทำคำคัดค้านคำแก้อุทธรณ์
แต่อย่างใด จากข้อเท็จจริงทั้งหมดจึงเชื่อว่าผู้อุทธรณ์ได้นำ
คอมพิวเตอร์ PC จำนวน ๘ เครื่อง ที่ใช้ในงานประชุม
วิชาการ ณ โรงแรมในจังหวัดไป และมีได้นำกลับมาคืน
ตามที่ผู้อุทธรณ์อ้างแต่อย่างใด ดังนั้น มูลค่าความเสียหาย
สำหรับคอมพิวเตอร์ PC รายการนี้ (ลำดับที่ ๓) จึงยัง
คงมีอยู่เช่นเดิม ฉะนั้น ความเสียหายที่แท้จริงจึงมีมูลค่า
เป็นไปตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน คือ
มูลค่ารวมตามเอกสารการจัดซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์และ
อุปกรณ์ต่อพ่วงทั้งหมด หักลบด้วยมูลค่าคอมพิวเตอร์และ
อุปกรณ์ต่อพ่วง ตามรายการลำดับที่ ๑๔ (๖๔๓,๔๙๐ -
๘๙,๒๕๐) ดังนั้น ความมูลค่าความเสียหายที่แท้จริงจึง
เท่ากับ ๕๕๔,๒๔๐ บาท ซึ่งในชั้นสอบสวนทางวินัย
ผู้อุทธรณ์ได้นำเงินมาชดใช้ค่าเสียหายเป็นบางส่วนแล้ว
จำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท จึงคงเหลือมูลค่าความเสียหายที่
ผู้ถูกกล่าวหา ยังคงต้องรับผิดชอบใช้แก่ทางโรงพยาบาล

รวมทั้งสิ้น ๒๕๔,๒๔๐ บาท ซึ่งผู้บังคับบัญชาต้องไปดำเนินการ
แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบ
ทางละเมิดขึ้น ทำการสอบสวนตาม ข้อ ๘ วรรคหนึ่ง
ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์
การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ฯ
ก่อน แล้วจึงจะทำการวินิจฉัยและออกคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์
ชดใช้เงินแก่ทางราชการได้ โดยผู้บังคับบัญชาไม่อาจ
ถือเอาผลจากสำนวนการสอบสวนทางวินัยมาใช้เพื่อเรียก
ให้ผู้อุทธรณ์รับผิดชอบทางละเมิดได้แต่อย่างใด ทั้งนี้ ตามนัย
คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๑๔/๒๕๕๔

มีประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า ระดับโทษ
ที่ผู้อุทธรณ์ได้รับเหมาะสมกับกรณีความผิดหรือไม่

เรื่องนี้คู่กรณีในอุทธรณ์ โดยมติ อ.ก.พ. จังหวัดฯ
ได้มีคำสั่งจังหวัดฯ ที่ ๑๗๓๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน
๒๕๕๕ สั่งลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ โดยฟังว่า
พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง
ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต
ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ

พลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเมื่อพิจารณาองค์ประกอบ
ของความผิดฐานดังกล่าวแล้ว เห็นว่ามีองค์ประกอบที่จะต้อง
พิจารณา ๓ ประการ คือ ๑. ต้องมีหน้าที่ราชการที่จะต้อง
ปฏิบัติ ๒. ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการไปโดยมิชอบหรือละเว้น
การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และ ๓. มีเจตนา
เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้
ซึ่งข้อเท็จจริงตามทางสอบสวนปรากฏว่า ผู้อุทธรณ์ในฐานะ
หัวหน้าศูนย์คอมพิวเตอร์ ซึ่งย่อมมีหน้าที่ควบคุม
ดูแล บำรุง และรักษาคอมพิวเตอร์ในโรงพยาบาลทั้งหมด
แต่ได้กลับอาศัยหน้าที่ดังกล่าวนำคอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊ก
คอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์ต่อพ่วง ออกไปจากโรงพยาบาล
โดยผลการ โดยนำไปให้แก่ลูกค้าของผู้อุทธรณ์ก่อน
(เพราะผู้อุทธรณ์ทำธุรกิจเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์) จึงเป็น
การนำออกไปโดยมีเจตนาทุจริตเพื่อประโยชน์ส่วนตัว
พฤติการณ์จึงครบองค์ประกอบความผิดฐานปฏิบัติ
หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต หรือฐาน
ทุจริตต่อหน้าที่ราชการแล้ว ซึ่งแม้คู่กรณีในอุทธรณ์จะได้
ปรับบทความผิดถูกต้องแล้ว แต่ในส่วนองระดับโทษนั้น

เมื่อพิจารณาแนวทางการลงโทษในความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการแล้ว ปรากฏว่าคณะรัฐมนตรีได้มีมติตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ กำหนดว่า การลงโทษผู้กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ควรลงโทษไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืนหรือมีเหตุอันควรปรานีอื่นใด ไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ ดังนั้น การที่คู่กรณีในอุทธรณ์โดยมติ อ.ก.พ.จังหวัดฯ ได้นำเหตุผลว่าผู้อุทธรณ์ให้ความร่วมมือในการสอบสวนและรู้สำนึกในการกระทำผิด และได้เยียวยาความเสียหายโดยนำเงินมาชดเชยค่าเสียหายให้แก่โรงพยาบาลแล้วบางส่วน เป็นจำนวนเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ตลอดจนมีประวัติการทำงานและความรับผิดชอบต่อหน้าที่เป็นอย่างดี มาเป็นเหตุผลในการลดหย่อนโทษโดยอาศัยอำนาจ ตามมาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง สั่งลงโทษผู้อุทธรณ์เพียงปลดออกจากราชการ นั้น ยังไม่ถูกต้องตามมติคณะรัฐมนตรีข้างต้น อย่างไรก็ตาม เนื่องจากมาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ

ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้บัญญัติว่า ในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ ก.พ.ค. มีอำนาจไม่รับอุทธรณ์ ยกอุทธรณ์ หรือมีคำวินิจฉัยชี้แจงหรือยกเลิกคำสั่งลงโทษ และให้เยียวยาความเสียหายให้ผู้อุทธรณ์ หรือให้ดำเนินการอื่นใดเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ตามระเบียบที่ ก.พ.ค. กำหนด และในวรรคสอง บัญญัติว่า การวินิจฉัยชี้แจงหรือให้ดำเนินการอื่นตามวรรคหนึ่ง ก.พ.ค. จะให้เพิ่มโทษไม่ได้ เว้นแต่เป็นกรณีรับแจ้งจาก ก.พ. ตามมาตรา ๑๐๔ ว่าสมควรเพิ่มโทษ ในกรณีเช่นนี้ ก.พ.ค. มีอำนาจวินิจฉัยให้เพิ่มโทษได้ จากบทบัญญัติดังกล่าว จึงทำให้ ก.พ.ค. ไม่อาจพิจารณาเพิ่มโทษแก่ผู้อุทธรณ์ในกรณีนี้ได้ แต่อย่างไรก็ตาม ประเด็นปัญหาเรื่องความเหมาะสมสำหรับระดับโทษที่ลงแก่ผู้อุทธรณ์เรื่องนี้ ควรที่ผู้บังคับบัญชาจะได้ใช้ดุลพินิจในอำนาจของตน ทบทวนให้ถูกต้อง หรือดำเนินการให้ถูกต้องในการเสนอรายงานการลงโทษไปยัง อ.ก.พ.กระทรวงเพื่อมีมติให้มีการลงโทษให้ถูกต้องตามกฎหมายในกรณีนี้ต่อไป

การวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

โดยสรุป ตามพยานหลักฐานรับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าศูนย์คอมพิวเตอร์ โรงพยาบาล ได้นำเครื่องคอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊กคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์พ่วงบางส่วนที่มีอยู่ในศูนย์คอมพิวเตอร์ และของหน่วยงานต่างๆ ไป รวมทั้งสิ้น ๒๙ รายการ รวมมูลค่า ๕๕๔,๒๔๐ บาท เพื่อนำไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว ซึ่งปัจจุบันยังไม่ได้ส่งคืน พฤติการณ์ถือได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยทุจริต ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งมีมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ได้กำหนดว่า ควรลงโทษไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืน หรือมีเหตุอันควรปรานีอื่นใด ไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ ดังนั้น การที่คู่กรณีในอุทธรณ์โดยมติ อ.ก.พ. จังหวัดฯ สั่งลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการไป นั้น จึงยังไม่เหมาะสมตามนัยของหนังสือเวียน

ดังกล่าว แต่เนื่องจาก ก.พ.ค. ไม่อาจพิจารณาเพิ่มโทษแก่ผู้อุทธรณ์ได้ ตามนัยมาตรา ๑๒๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงมีคำวินิจฉัยชี้ให้ยกอุทธรณ์

กรณีที่ ๔ ปลดออก กรณีเจตนาใช้สิทธิเบิกค่าเข้าบ้านจากทางราชการโดยไม่ชอบ (เรื่องดำที่ ๕๕๑๐๐๐๔ เรื่องแดงที่ ๐๐๒๔๑๕๖)

ผู้อุทธรณ์เดิมรับราชการตำแหน่งนักวิชาการฯ ระดับชำนาญการ สังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงกระทรวงหนึ่ง อุทธรณ์คำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงฯ ที่ ๒๕๐๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ซึ่งสั่งลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา และกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง กรณีทำการเบิกค่าเข้าบ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ ตำบล ก. (ชื่อสมมุติ) อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ โดยทำสัญญาเข้าบ้านกับนายสมพงศ์ (ชื่อสมมุติ) ซึ่งเป็นน้องชายของผู้อุทธรณ์ แต่บ้านหลังดังกล่าวมีเอกสาร

ราชการยืนยันว่าเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้อุทธรณ์และ นายบัณฑิต (ชื่อสมมุติ) สามีของผู้อุทธรณ์ และได้ครอบครอง มาก่อนที่จะทำสัญญาเช่าบ้านกับนายสมพงศ์ เมื่อผู้อุทธรณ์ นำเอกสารสัญญาเช่าเท็จดังกล่าวมาแสดงเพื่อขอใช้สิทธิ เบิกค่าเช่าบ้าน จึงเป็นการแสดงหลักฐานเท็จ เพื่อให้ได้รับ เงินค่าเช่าบ้านจากทางราชการทำให้ทางราชการได้รับความเสียหาย

สรุปข้ออุทธรณ์

ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์ว่า มิได้กระทำความผิด ตามข้อกล่าวหา กล่าวคือ ผู้อุทธรณ์มิได้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ ในบ้าน เลขที่ ๓๕/๓๑๗ แต่กรรมสิทธิ์ในที่ดิน และบ้านเลขที่ดังกล่าวเป็นของนายสมพงศ์ซึ่งเป็นน้องชาย ของผู้อุทธรณ์ โดยผู้อุทธรณ์และนายบัณฑิตเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ แทนนายสมพงศ์ เนื่องจากนายสมพงศ์มีความประสงค์ ที่จะซื้อที่ดินและปลูกสร้างบ้าน แต่นายสมพงศ์ประกอบ อาชีพเป็นวิศวกรอิสระ ไม่มีรายได้ประจำที่แน่นอน จึงไม่สามารถทำเรื่องขออนุมัติสินเชื่อจากธนาคารเพื่อกู้เงิน ซื้อที่ดินและปลูกสร้างบ้านได้ นายสมพงศ์จึงมาขอให้

ผู้อุทธรณ์และนายบัณฑิตช่วยจัดการซื้อให้ โดยให้
ผู้อุทธรณ์และนายบัณฑิตเป็นตัวแทนดำเนินการ
ตามขั้นตอนทุกอย่าง ตั้งแต่ทำสัญญาซื้อขาย ขออนุมัติสินเชื่อ
จากธนาคารเพื่อกู้เงินซื้อที่ดินและปลูกสร้างบ้าน และอื่น ๆ
เสมือนผู้อุทธรณ์และนายบัณฑิตเป็นผู้ซื้อเอง แต่นายสมพงศ์
จะเป็นผู้ออกเงินซื้อและผ่อนชำระหนี้กับธนาคาร
ด้วยตนเองทั้งหมด ส่วนเรื่องการขออนุญาตปลูกสร้างบ้าน
และขอรหัสประจำบ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ ปลูกสร้างลงบนที่
โฉนดที่ดินเลขที่ ๒๗๕๒๘ ซึ่งดำเนินการโดยนายบัณฑิต
ก็เป็นไปตามระเบียบแบบแผนของทางราชการที่กำหนดว่า
ผู้ที่จะขออนุญาตปลูกสร้างบ้านลงบนที่ดินและขอรหัส
ประจำบ้าน จะต้องเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดิน นายสมพงศ์
จึงไม่สามารถดำเนินการในเรื่องดังกล่าวเองได้ ส่วนเหตุ
ที่ต้องขอเช่าบ้านจากนายสมพงศ์ เพราะสัญญาเช่าบ้าน
หลังเดิม (บ้านเลขที่ ๘๐/๓๓) หมดอายุลงเมื่อวันที่
๑ มิถุนายน ๒๕๔๗ ประกอบกับบ้านของนายสมพงศ์ก่อสร้าง
เสร็จแล้ว แต่นายสมพงศ์ยังไม่ได้ย้ายเข้า ผู้อุทธรณ์จึงได้
ขอเช่าบ้านจากนายสมพงศ์ โดยผู้อุทธรณ์ได้ทำตามขั้นตอน

ในการเปลี่ยนแปลงสถานที่เช่าเพื่อให้ถูกต้องตามระเบียบปฏิบัติของทางราชการ จนกระทั่งได้รับอนุมัติให้เบิกค่าเช่าบ้านจากผู้มีอำนาจอนุมัติตามลำดับชั้นแล้ว กล่าวคือได้แจ้งให้คณะกรรมการตรวจสอบการเช่าบ้าน ตามคำสั่งที่ ๐๘/๒๕๔๖ ตรวจสอบข้อเท็จจริงในการเช่าบ้านว่าถูกต้องเหมาะสมตามระเบียบหรือไม่ ซึ่งในการนี้ผู้อุทธรณ์ได้แนบสำเนาโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๗๕๒๘ ซึ่งปรากฏชื่อผู้อุทธรณ์และนายบัณฑิตเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์มาตั้งแต่วันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๔๖ และสำเนาทะเบียนบ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ ซึ่งมีข้อความแสดงว่า ผู้อุทธรณ์ นายบัณฑิตและบุตร ๒ คนของผู้อุทธรณ์ ได้ย้ายเข้าบ้านเลขที่ดังกล่าว ตั้งแต่วันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๔๗ ดังนั้น คณะกรรมการตรวจสอบการเช่าบ้านย่อมต้องทราบดีแล้วว่า ผู้อุทธรณ์และนายบัณฑิตเป็นผู้มีชื่อถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินแปลงดังกล่าว และผู้อุทธรณ์ได้ให้การต่อคณะกรรมการตรวจสอบการเช่าบ้านแล้วว่า ผู้อุทธรณ์ถือกรรมสิทธิ์แทนนายสมพงศ์เท่านั้น นอกจากนี้หากผู้อุทธรณ์และนายบัณฑิตเป็นเจ้าของบ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ ที่แท้จริงแล้ว ผู้อุทธรณ์ก็สามารถใช้สิทธิตามมาตรา ๑๗

แห่งพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗ โดยนำหลักฐานการชำระค่าเช่าซื้อหรือค่าผ่อนชำระเงินกู้ดังกล่าวมาเบิกค่าเช่าบ้านราชการได้ไม่เกินที่กำหนดไว้ แต่เป็นเพราะผู้อุทธรณ์มิใช่เจ้าของบ้านดังกล่าวที่แท้จริง จึงมิได้ดำเนินการตามมาตรา ๑๗ แต่เลือกที่จะทำสัญญาเช่ากับนายสมพงศ์ซึ่งเป็นเจ้าของบ้านที่แท้จริงเพื่อให้ถูกต้องตามความเป็นจริง

ดังนั้น การทำสัญญาเช่าบ้านระหว่างผู้อุทธรณ์กับนายสมพงศ์จึงเป็นความจริง และเอกสารทั้งหมดที่จัดทำขึ้น ได้แก่ สัญญาเช่าบ้านและใบเสร็จรับเงินทุกฉบับที่นำมาแสดงขอเบิกค่าเช่าบ้าน ก็เป็นเอกสารที่แท้จริงทั้งสิ้น และเมื่อผู้อุทธรณ์นำเอกสารดังกล่าวมาใช้ประกอบการขอเบิกค่าเช่าบ้าน จึงมิใช่เป็นการจัดทำเอกสารอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อความซึ่งควรแจ้ง และนำเอกสารมาใช้เป็นหลักฐานประกอบการขอเบิกค่าเช่าบ้านจากทางราชการ และมีใช่เป็นการรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา โดยมีเจตนาที่จะฉ้อโกงเงินค่าเช่าบ้านของทางราชการตามที่อุทธรณ์กล่าวหาแต่อย่างใด ผู้อุทธรณ์จึงมีคำขอให้ ก.พ.ค.

ยกโทษให้แก่ผู้อุทธรณ์และให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการต่อไป หรือขอให้พิจารณาลงโทษสถานเบา

สรุปข้อเท็จจริง

คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ ได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวน รวมทั้งกฎหมาย และระเบียบของทางราชการที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า มูลกรณีเรื่องนี้เกิดขึ้นเนื่องจากสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ ตผ ๐๐๒๐/๓๐๕ ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๑ รายงานต่อคู่กรณีในอุทธรณ์ว่า สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้ตรวจสอบสืบสวนพบว่า ผู้อุทธรณ์มีพฤติการณ์ใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านโดยมิชอบ โดยทำการเบิกค่าเช่าบ้านเลขที่ ๘๐/๓๓ หมู่ ๑ ตำบล ก. อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๖ ถึงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๗ รวมเป็นเงิน ๓๖,๖๐๐ บาท โดยไม่มีสิทธิ เนื่องจากการย้ายในครั้งแรกจากหน่วยงานที่จังหวัด น. (ชื่อสมมุติ จังหวัดหนึ่งในภาคเหนือ) มาปฏิบัติราชการเป็นการประจำที่สำนักงานปลัดกระทรวงฯ เมื่อปี ๒๕๔๑ เป็นการย้ายตามคำร้องขอของตนเอง และเบิก

ค่าเช่าบ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ ถนนสายหนึ่ง (ชื่อสมมุติ) ตำบล ข.
อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ตั้งแต่วันที่ ๑๖ กรกฎาคม
๒๕๕๗ ถึงเดือนเมษายน ๒๕๕๘ รวมเป็นเงิน ๖๖,๐๐๐ บาท
โดยทุจริตด้วยการปกปิดข้อเท็จจริงและจัดทำเอกสาร
หลักฐานเท็จเพื่อใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านซึ่งเป็นบ้าน
ของผูุ้ทธรณ์และนายบัณฑิต สามีของผูุ้ทธรณ์ แต่ทำ
หลักฐานว่าเช่าบ้านจากนายสมพงษ์ซึ่งเป็นน้องชาย
ของผูุ้ทธรณ์ คู่กรณีในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งให้กลุ่มกฎหมาย
ดำเนินการทางอาญากับผูุ้ทธรณ์และบุคคลที่เกี่ยวข้อง
ให้กลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรมดำเนินการ
ทางวินัยกับผูุ้ทธรณ์และบุคคลที่เกี่ยวข้อง และให้กลุ่มคลัง
และพัสดุดำเนินการให้ผูุ้ทธรณ์นำเงินมาชดใช้คืน ซึ่งเมื่อ
กลุ่มคลังและพัสดุดูตรวจสอบแล้วพบว่าผูุ้ทธรณ์
เบิกค่าเช่าบ้านโดยไม่มีสิทธิเป็นเงินจำนวน ๑๐๒,๖๐๐ บาท
ผูุ้ทธรณ์ก็ได้นำเงินจำนวนดังกล่าวส่งคืนกลุ่มคลัง
และพัสดุแล้ว

หลังจากนั้น คู่กรณีในอุทธรณ์ได้มีคำสั่งสำนักงาน
ปลัดกระทรวงฯ ที่ ๒๘๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์

๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง เพื่อสอบสวนผู้อุทธรณ์ในกรณีดังกล่าว ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้รับทราบคำสั่งดังกล่าวโดยชอบแล้ว คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้อุทธรณ์ทราบตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาตามข้อ ๑๔ (แบบ สว. ๒) ฉบับลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้ลงลายมือชื่อรับทราบและได้รับบันทึกดังกล่าวไปหนึ่งฉบับในวันเดียวกัน โดยผู้อุทธรณ์ได้ให้ถ้อยคำในเบื้องต้นโดยขอปฏิเสธข้อกล่าวหาทั้งสิ้น หลังจากนั้นผู้อุทธรณ์ได้ส่งบันทึกแก้ข้อกล่าวหาผิดวินัยร้ายแรง ฉบับลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๒ ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหา และได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้อุทธรณ์ทราบ ตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามข้อ ๑๕ (แบบ สว. ๓) ฉบับลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้ลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และได้รับบันทึก

ดังกล่าวไปหนึ่งฉบับในวันเดียวกัน โดยได้ทำคำชี้แจง
แก้อีกกล่าวหาตามบันทึกฉบับลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๓

ผลการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนพิจารณา
แล้วมีความเห็น สรุปได้ว่า กรณีการใช้สิทธิเบิกค่าเช่า
บ้านเลขที่ ๘๐/๓๓ ตำบล ก. อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี
ตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๖ ถึงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๗
เนื่องจากการที่สำนักงานปลัดกระทรวงฯ มีคำสั่ง
ที่ ๒๐๒๕/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๑ ให้ผู้อุทธรณ์
ไปปฏิบัติราชการเป็นการประจำที่สำนักงานหนึ่งในสังกัด
สำนักงานปลัดกระทรวงฯ โดยให้เบิกจ่ายเงินเดือนทางต้นสังกัดเดิม
ถือเป็นการได้รับคำสั่งให้เดินทางไปประจำสำนักงานใหม่
ตามคำร้องขอของผู้อุทธรณ์เอง ผู้อุทธรณ์จึงไม่มีสิทธิ
เบิกค่าเช่าบ้านได้ ตามมาตรา ๗ (๔) แห่งพระราชกฤษฎีกา
ค่าเช่าบ้านราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม
แม้ต่อมาจะได้มีคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงฯ
ที่ ๒๓๐๗/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๕
ให้ผู้อุทธรณ์ดำรงตำแหน่งนักวิชาการฯ ๖ ว แต่ก็เป็นการ
สั่งย้ายให้ไปดำรงตำแหน่งใหม่ที่สำนักงานฯ ท้องที่เดิม

ไม่มีลักษณะเป็นคำสั่งให้เดินทางไปประจำสำนักงาน
ในต่างท้องที่ กรณีจึงไม่ก่อให้เกิดสิทธิได้รับค่าเช่าบ้าน
ตามมาตรา ๗ แห่งพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ
พ.ศ. ๒๕๒๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แต่พิจารณาแล้วเห็นได้ว่า
ผู้อุทธรณ์มิได้เจตนาที่จะใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านโดยมิชอบ
หรือโดยทราบว่าคุณไม่มีสิทธิ แต่ผู้อุทธรณ์เชื่อโดยสุจริตว่า
สามารถเบิกค่าเช่าบ้านได้ นอกจากนี้ ผู้อุทธรณ์ก็ได้นำ
เงินค่าเช่าบ้านมาคืนแก่ทางราชการ คณะกรรมการสอบสวน
จึงมีความเห็นว่า การกระทำดังกล่าวยังไม่เข้าข่าย
เป็นความผิดทางวินัย เห็นควรยุติเรื่องในประเด็นนี้

ส่วนกรณีการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗
ตำบล ข. อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ตั้งแต่เดือน
กรกฎาคม ๒๕๔๗ ถึงเดือนเมษายน ๒๕๔๙ ข้อเท็จจริง
พบว่า วันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๔ ผู้อุทธรณ์และนายบัณฑิต
ซึ่งเป็นสามีได้ร่วมกันซื้อที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างจากบริษัท
แห่งหนึ่ง ในราคา ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมได้ทำสัญญา
จำนองที่ดินและสิ่งปลูกสร้างเป็นประกันกับธนาคารแห่งหนึ่ง
ผู้รับจำนอง ในราคา ๔,๓๕๐,๐๐๐ บาท และพบว่านายบัณฑิต

เป็นผู้ยื่นคำร้องขอเลขรหัสประจำบ้านที่เทศบาลนครปากเกร็ด
ได้เลขรหัสประจำบ้านคือ บ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ ตำบล ข.
อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี และมีหลักฐานแสดง
การย้ายเข้ามาอยู่อาศัยในบ้านเลขที่ดังกล่าว เมื่อวันที่
๑๓ มีนาคม ๒๕๕๗ โดยนายบัณฑิตมีสถานภาพเป็นเจ้าของบ้าน
ส่วนผู้อุทธรณ์มีสถานภาพเป็นผู้อาศัย ดังนั้น บ้านเลขที่
ดังกล่าวจึงเป็นกรรมสิทธิ์ร่วมกันของนายบัณฑิตและ
ผู้อุทธรณ์ ซึ่งได้ถือกรรมสิทธิ์ครอบครองมาก่อนวันที่ได้ทำ
สัญญาเช่าบ้านนายสมพงศ์ และนายสมพงศ์ไม่สามารถ
แสดงหลักฐานใดให้คณะกรรมการสอบสวนเชื่อได้ว่า
บ้านหลังดังกล่าวเป็นบ้านที่นายสมพงศ์ประสงค์จะซื้อไว้
เป็นกรรมสิทธิ์ของตนเอง ดังนั้น การที่ผู้อุทธรณ์ได้ทำ
สัญญาเช่าบ้านซึ่งมีชื่อตนเองเป็นเจ้าของหรือเจ้าของ
ร่วมอยู่ด้วย จึงเป็นการจัดทำเอกสารอันเป็นเท็จ
เมื่อนำสัญญาดังกล่าวมาใช้เป็นหลักฐานประกอบการ
การขอเบิกค่าเช่าบ้าน จึงเป็นการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านโดยที่
ตนไม่มีสิทธิ ตามมาตรา ๗ (๒) แห่งพระราชกฤษฎีกาค่าเช่า
บ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม อันเป็น

การแสดงหลักฐานเท็จ เพื่อให้ได้รับค่าเช่าบ้านจากราชการทำให้ราชการได้รับความเสียหาย คณะกรรมการสอบสวนจึงมีความเห็นว่า พฤติการณ์ดังกล่าวถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา และฐานไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนไม่ให้เสื่อมเสีย โดยกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษปลดออกจากราชการ

อ.ก.พ. สำนักงานปลัดกระทรวงฯ ต้นสังกัด ได้พิจารณาเรื่องนี้ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ แล้วเห็นว่า มติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๑ ที่กำหนดว่า ข้าราชการรายใดมีเจตนาใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านไม่ถูกต้องขัดกับพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการฯ ให้ถือว่าเป็นการทุจริตมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้พิจารณาลงโทษไล่ออกจากราชการ จึงสมควรลงโทษไล่อุ้อุทธรรณ์ออกจากราชการ แต่เนื่องจากผู้อุ้อุทธรรณ์รับราชการมาเป็นเวลานาน ไม่เคยกระทำความผิดทางวินัยมาก่อน และได้นำเงินมาคืนแก่ทางราชการ

ครบถ้วนแล้ว จึงมีมติให้ส่งโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ต่อมาคู่กรณีในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ

ความเห็นขององค์คณะวินิจัยฯ

เรื่องอุทธรณ์นี้มีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงฯ ที่ ๒๕๐๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ซึ่งสั่งลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีประเด็นต้องพิจารณาดังนี้

ประเด็นที่ ๑ กระบวนการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้อุทธรณ์ได้ดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

จากการพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่รับฟังในเบื้องต้น ประกอบเอกสารหลักฐานที่ปรากฏในเรื่องนี้แล้วเห็นว่า กระบวนการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้ดำเนินการโดยชอบแล้ว

ประเด็นที่ ๒ ผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ถูกลงโทษหรือไม่

จากข้อเท็จจริงพบว่า เมื่อสัญญาเช่าบ้านเลขที่ ๘๐/๓๓ ตำบล ก. อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี สิ้นสุดลงในเดือนมิถุนายน ๒๕๔๗ ผู้อุทธรณ์ได้เปลี่ยนแปลงที่อยู่อาศัยโดยทำสัญญาเช่าบ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ ตำบล ข. อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ในวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ซึ่งเมื่อผู้อุทธรณ์ไม่มีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านเลขที่ ๘๐/๓๓ เนื่องจากได้รับคำสั่งให้เดินทางไปประจำสำนักงานใหม่ตามคำร้องขอของผู้อุทธรณ์เอง ตามนัยมาตรา ๗ (๔) แห่งพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แม้ต่อมาผู้อุทธรณ์จะได้เปลี่ยนแปลงที่อยู่อาศัยเป็นบ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ และใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านจากทางราชการต่อไป การใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ ของผู้อุทธรณ์ก็เป็นการกระทำโดยไม่มีสิทธิเช่นเดียวกัน

จากการตรวจสอบเอกสารหลักฐานที่ปรากฏในเรื่องนี้พบว่า ผู้อุทธรณ์ได้ทำสัญญาเช่าบ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ ในวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ตามสัญญาเช่าบ้านเลขที่ดังกล่าวปรากฏข้อความว่า ผู้ให้เช่า คือ นายสมพงศ์

อยู่บ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ หมู่ที่ ๘ ถนนสายหนึ่ง อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ตกลงให้ผู้เช่า คือ ผู้อุทธรณ์ อยู่บ้านเลขที่ ๔๓/๑๙ ถนนสายสอง (ชื่อสมมุติ) ตำบล ส. (ชื่อสมมุติ) อำเภอเมือง จังหวัด น. ในภาคเหนือ เข้าบ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ หมู่ที่ ๘ ถนนสายหนึ่ง อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี มีกำหนดเวลา ๕ ปี นับแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๗ โดยผู้เช่าตกลงให้ค่าเช่าแก่ผู้ให้เช่า เป็นรายเดือน เดือนละ ๔,๐๐๐ บาท ต่อมาวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๗ ผู้อุทธรณ์ได้ยื่นแบบขอรับเงินค่าเช่าบ้าน (แบบ ๖๐๐๐) และสัญญาเช่าบ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ ต่อผู้อำนวยการกลุ่ม ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้น ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจอนุมัติ การจ่ายเงินค่าเช่าบ้าน พร้อมยื่นแบบขอเบิกเงินค่าเช่าบ้าน (แบบ ๖๐๐๑) และใบเสร็จรับเงินค่าเช่าบ้านประจำเดือน กรกฎาคม ๒๕๔๗ และเดือนสิงหาคม ๒๕๔๗ เพื่อขอเบิกเงินค่าเช่าบ้านประจำเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๗ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๗ โดยผู้อุทธรณ์ได้รับเงินค่าเช่าบ้านจากทางราชการในครั้งดังกล่าวเป็นจำนวน ๖,๐๐๐ บาท

ในวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๗ และได้ใช้สิทธิเบิกค่าเช่า
บ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ เรื่อยมาจนถึงเดือนเมษายน ๒๕๔๙

นอกจากนี้ จากการตรวจสอบพบว่า
ก่อนวันทำสัญญาเช่าบ้านกับนายสมพงศ์ นายบัณฑิต สามี
ของผู้อุทธรณ์ ได้ขออนุญาตก่อสร้างบ้านในที่ติดดังกล่าว
โดยเทศบาลนครปากเกร็ดได้ออกใบอนุญาตก่อสร้าง
อาคารฯ ให้ในวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ต่อมา
นายบัณฑิตได้ยื่นคำร้องขอเลขรหัสประจำบ้าน
ต่อเทศบาลนครปากเกร็ด ซึ่งเทศบาลนครปากเกร็ด
ได้กำหนดเลขหมายประจำบ้าน คือ บ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗
หมู่ ๘ ตำบล ข. อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ให้ใน
วันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ต่อมาวันที่ ๒๕ ธันวาคม
๒๕๔๖ ผู้อุทธรณ์และนายบัณฑิตได้ทำสัญญาซื้อที่ดิน
ดังกล่าวจากบริษัทแห่งหนึ่ง ในราคา ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท
และทำสัญญากู้เงินจากธนาคารแห่งหนึ่ง เป็นจำนวน
๔,๗๔๐,๐๐๐ บาท ตกลงชำระต้นเงินพร้อมดอกเบี้ย
เป็นเงินไม่น้อยกว่าเดือนละ ๓๒,๔๐๐ บาท เริ่มชำระเดือน
แรกภายในวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๗ โดยได้ทำสัญญา

จำนองที่ดินและสิ่งปลูกสร้างเป็นประกันกับธนาคาร
ผู้รับจำนอง ในราคา ๔,๗๔๐,๐๐๐ บาท และมีการ
จดทะเบียนสิทธิขายที่ดินและจำนองเป็นประกันในโฉนด
ที่ดินเลขที่ ๒๗๕๒๘ ในวันดังกล่าว นอกจากนี้
ตามหลักฐานทางทะเบียนราษฎร์ (ท.ร. ๑๔/๑) ข้อมูล ณ
วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๐ และทะเบียนบ้าน ปรากฏหลักฐาน
ว่าผู้อุทธรณ์และครอบครัวได้ย้ายเข้ามาอยู่อาศัย
ในบ้านเลขที่ดังกล่าว เมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๔๗ โดย
นายบัณฑิตมีสถานภาพเป็นเจ้าบ้าน ส่วนผู้อุทธรณ์และบุตร
๒ คน มีสถานภาพเป็นผู้อาศัย ส่วนนายสมพงศ์มีชื่อเป็น
ผู้อาศัยอยู่ในบ้านเลขที่ ๔๓/๑๙ ถนนสายสอง ตำบล ส.
อำเภอเมือง จังหวัด น. และเมื่อสำนักงานการตรวจเงิน
แผ่นดินได้สอบถามไปยังเทศบาลนครปากเกร็ดว่าใคร
เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์บ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ หมู่ ๘ ตำบล
บางตลาด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี เทศบาลนคร
ปากเกร็ดได้ยืนยันว่า นายบัณฑิต เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์
ในบ้านเลขที่ดังกล่าว

เมื่อพิจารณาจากพยานหลักฐานดังที่ได้กล่าวมา ประกอบกัน แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ผู้อุทธรณ์และ นายบัณฑิต เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในบ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ ตำบล ข. อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี เพราะบุคคล ทั้งสองมีชื่อเป็นทั้งผู้ซื้อที่ดิน ผู้กู้เงินจากธนาคาร ผู้จำนอง ที่ดินเป็นประกันเงินกู้ ทั้งนายบัณฑิตยังมีชื่อเป็นผู้ขอ อนุญาตก่อสร้างบ้านในที่ดินดังกล่าวและขอเลขรหัส ประจำบ้านหลังดังกล่าวด้วยตนเอง ซึ่งเรื่องดังกล่าว ควรเป็นหน้าที่ของผู้เป็นเจ้าของบ้านที่จะต้องกระทำ นอกจากนี้ ยังปรากฏหลักฐานทางทะเบียนราษฎร์ที่แสดงว่า ผู้อุทธรณ์ นายบัณฑิต และบุตร ๒ คน ได้ย้ายเข้ามาอยู่ อาศัยในบ้านเลขที่ดังกล่าวตั้งแต่วันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นเวลาก่อนที่จะทำสัญญาเช่าบ้านกับนายสมพงศ์ (วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๗) โดยนายบัณฑิตมีสถานภาพ เป็นเจ้าบ้านด้วย ซึ่งในเรื่องนี้เทศบาลนครปากเกร็ดก็ได้ ยืนยันว่านายบัณฑิตเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในบ้านเลขที่ ดังกล่าว และปรากฏว่าผู้อุทธรณ์และครอบครัว ได้ย้าย เข้ามาอยู่อาศัยในบ้านเลขที่ดังกล่าวจนกระทั่งถึงปัจจุบัน

ส่วนที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่า ผู้อุทธรณ์มิได้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่แท้จริงในบ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ ตำบล ข. อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี แต่กรรมสิทธิ์ในที่ดินและบ้านเลขที่ดังกล่าวเป็นของนายสมพงศ์ซึ่งเป็นน้องชายของผู้อุทธรณ์ โดยนายสมพงศ์เป็นผู้ออกเงินซื้อและผ่อนชำระหนี้กับธนาคารด้วยตนเองทั้งหมด ผู้อุทธรณ์กับนายบัณฑิตเป็นเพียงผู้ถือกรรมสิทธิ์แทนนายสมพงศ์ นั้น เห็นว่า หากนายสมพงศ์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในบ้านเลขที่ดังกล่าวจริง นายสมพงศ์ก็ควรมีหลักฐานแสดงตัวในฐานะเจ้าของบ้าน เช่น การมีชื่อนายสมพงศ์เป็นผู้กู้เงินกับธนาคาร ร่วมกับผู้อุทธรณ์และนายบัณฑิต หรือการมีชื่อเป็นเจ้าของบ้านในทะเบียนบ้านเพื่อเป็นหลักฐานที่ใช้แสดงตัวต่อบุคคลภายนอก และจากหลักฐานทางทะเบียนราษฎร ข้อมูล ณ วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นเวลาหลังจากที่ผู้อุทธรณ์ใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านเลขที่ดังกล่าวต่อทางราชการ ปรากฏว่านายสมพงศ์ยังมีชื่ออยู่ในบ้านเลขที่ ๔๓/๑๙ ถนนสายสอง ตำบล ส. อำเภอเมือง

จังหวัด น. โดยมีสถานภาพเป็นผู้อาศัย ดังนั้น คำกล่าวอ้าง
ของผู้อุทธรณ์จึงฟังไม่ขึ้น

กรณีที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่า ผู้อุทธรณ์และนายบัณฑิต
เป็นเพียงผู้ถือกรรมสิทธิ์แทนนายสมพงศ์ นั้น เห็นว่า
หากเป็นเพียงการถือกรรมสิทธิ์แทน ก็ควรจะใช้ชื่อ
นายบัณฑิตหรือผู้อุทธรณ์คนใดคนหนึ่งเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์
แทนเท่านั้น แต่จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏในเรื่องนี้พบว่าผู้อุทธรณ์
และนายบัณฑิตมีชื่อถือกรรมสิทธิ์ในบ้านเลขที่ดังกล่าว
ร่วมกัน กรณีดังกล่าวแสดงให้เห็นเจตนาที่ว่า ผู้อุทธรณ์
และนายบัณฑิตซื้อบ้านเลขที่ดังกล่าวเพื่ออยู่อาศัยร่วมกัน
ซึ่งเจือสมกับข้อเท็จจริงที่ว่านายสมพงศ์ไม่ได้เข้าอยู่อาศัย
ในบ้านเลขที่ดังกล่าว นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาสัญญาเช่า
บ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ ตำบล ข. อำเภอปากเกร็ด จังหวัด
นนทบุรี จะเห็นว่าผู้อุทธรณ์ได้ระบุในสัญญาเช่าว่าผู้อุทธรณ์
อยู่บ้านเลขที่ ๔๓/๑๙ ถนนสายสอง ตำบล ส. อำเภอเมือง
จังหวัด น. ทั้งที่ในขณะที่ทำสัญญาเช่าฉบับดังกล่าว (วันที่
๑ กรกฎาคม ๒๕๔๗) ปรากฏหลักฐานทางทะเบียน
ราษฎรว่าผู้อุทธรณ์ได้ย้ายเข้ามาอยู่บ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗

ตำบล ข. อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี แล้วตั้งแต่วันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๔๗ กรณีดังกล่าวจึงแสดงให้เห็นถึงเจตนาที่จะปกปิดข้อเท็จจริง เพื่อไม่ให้ผู้มีอำนาจอนุมัติและคณะกรรมการตรวจสอบการเข้าบ้านและเช่าซื้อทราบว่าผู้อุทธรณ์มีความเกี่ยวข้องกับบ้านเลขที่ดังกล่าว อันอาจนำไปสู่การตรวจสอบพบว่าผู้อุทธรณ์เป็นเจ้าของบ้าน

นอกจากนี้ เมื่อพยานหลักฐานต่างๆ ประกอบกันรับฟังได้อย่างชัดเจนว่าผู้อุทธรณ์และนายบัณฑิตเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในบ้านเลขที่ดังกล่าวแล้ว หากผู้อุทธรณ์จะอ้างว่า ผู้อุทธรณ์และนายบัณฑิตมิได้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในบ้านเลขที่ดังกล่าว ผู้อุทธรณ์ก็ย่อมต้องนำหลักฐานมาแสดงเพื่อหักล้างว่าผู้อุทธรณ์และนายบัณฑิตมิได้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ แต่เจ้าของกรรมสิทธิ์ที่แท้จริงคือ นายสมพงศ์ แต่จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏในเรื่องนี้ พยานหลักฐานที่ยืนยันว่านายสมพงศ์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่แท้จริงในบ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ ตำบล ข. อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี มีเพียงคำให้การของพยานบุคคลปากนายบัณฑิตและนายสมพงศ์ แต่พยาน

บุคคลทั้งสอง เป็นบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับผู้อุทธรณ์ โดยเป็นสามีและน้องชาย ทั้งนายสมพงศ์ยังเป็นคู่สัญญา ในสัญญาเช่ากับผู้อุทธรณ์ และถูกกล่าวหาว่าร่วมกับผู้อุทธรณ์จัดทำสัญญาเช่าอันเป็นเท็จ จึงถือเป็นพยานบุคคลที่มีส่วนได้เสียกับผู้อุทธรณ์ ไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ และแม้ นายสมพงศ์จะยื่นสำเนารายการเดินบัญชีธนาคารต่างๆ ของนายสมพงศ์ต่อคณะกรรมการสอบสวนเพื่อแสดงให้เห็นว่า นายสมพงศ์มีรายได้เพียงพอที่จะชำระหนี้เงินกู้ซื้อบ้านและที่ดินในครั้งนี้อย่างไรก็ตาม แต่เอกสารดังกล่าวไม่ใช่หลักฐานที่จะพิสูจน์ความเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในบ้านและที่ดิน และไม้อาจนำมารับฟังได้ว่านายสมพงศ์เป็นผู้ผ่อนชำระหนี้เงินกู้เองจริง ส่วนที่นายสมพงศ์ได้ยื่นสำเนาใบนำฝากธนาคารแห่งที่สอง ฉบับลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ เพื่อแสดงว่านายสมพงศ์ได้นำเงินจำนวน ๓๒,๕๐๐ บาท เข้าบัญชีเงินฝากประเภทออมทรัพย์ ซึ่งเป็นบัญชีออมทรัพย์ที่ใช้สำหรับให้ธนาคารแห่งแรก หักเงินในบัญชีเพื่อชำระหนี้ตามสัญญากู้เงินที่นายบัณฑิตและผู้อุทธรณ์ได้ทำไว้กับธนาคารแห่งแรก อันแสดงให้เห็นว่านายสมพงศ์

เป็นผู้ผ่อนชำระหนี้เงินกู้กับทางธนาคารด้วยตนเอง นั้น เห็นว่า
แม้ผู้อุทธรณ์จะมีเอกสารหลักฐานที่แสดงว่านายสมพงศ์
เป็นผู้ผ่อนชำระหนี้เงินกู้กับทางธนาคาร แต่เอกสารใบนำฝาก
ดังกล่าวมีเพียงฉบับเดียว ทั้งที่หากนายสมพงศ์เป็นผู้ผ่อน
ชำระหนี้เงินกู้ด้วยตนเองจริง นายสมพงศ์ก็ควรจะมี
หลักฐานยืนยันการผ่อนชำระหนี้ เช่น ใบนำฝากเงิน
เข้าบัญชีเงินกู้ที่มีข้อความแสดงว่านายสมพงศ์เป็นผู้นำฝาก
หรือหลักฐานการนำเงินเข้าบัญชีของผู้อุทธรณ์และนายบัณฑิต
เพื่อฝากชำระหนี้เงินกู้กับทางธนาคาร ในจำนวนหลาย
ฉบับมากกว่านี้ เนื่องจากเอกสารดังกล่าวถือเป็นเอกสาร
สำคัญที่บุคคลควรเก็บไว้เพื่อเป็นหลักฐานยืนยัน
ว่าได้ชำระหนี้เงินกู้ในแต่ละงวดแล้ว ทั้งการนำฝากเงิน
เพื่อชำระหนี้เงินกู้ตามเอกสารใบนำฝากดังกล่าว ได้เกิดขึ้น
หลังจากที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินแจ้ง
เรื่องการเบิกค่าเช่าบ้านโดยไม่มีสิทธิและโดยทุจริตของ
ผู้อุทธรณ์ต่อสำนักงานปลัดกระทรวงฯ และมีการแต่งตั้ง
คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงกับผู้อุทธรณ์
แล้ว ดังนั้น สำเนาใบนำฝากดังกล่าวจึงเป็นเอกสารที่ทำ

ขึ้นภายหลัง เพื่อนำมาแสดงประกอบข้ออ้างของผู้อุทธรณ์ว่า นายสมพงศ์เป็นผู้ชำระหนี้เงินกู้กับทางธนาคารเอง เอกสารดังกล่าวจึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ ดังนั้น แม้ผู้อุทธรณ์ นายบัณฑิต และนายสมพงศ์จะให้การยืนยันว่าบ้านเลขที่ดังกล่าวเป็นของนายสมพงศ์ แต่ผู้อุทธรณ์ ไม่สามารถแสดงหลักฐานใดๆ ให้เชื่อได้ว่าบ้านเลขที่ดังกล่าว เป็นบ้านที่นายสมพงศ์ประสงค์จะซื้อไว้เป็นกรรมสิทธิ์ ของตนเองจริง ข้ออ้างข้อนี้ของผู้อุทธรณ์จึงฟังไม่ขึ้น

ส่วนที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่า ในการขอใช้สิทธิ เบิกค่าเช่าบ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ ตำบล ข. อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ผู้อุทธรณ์ได้แจ้งให้คณะกรรมการ ตรวจสอบการเช่าบ้านและเช่าซื้อทราบในขณะนั้นแล้วว่า ผู้อุทธรณ์และนายบัณฑิตเป็นผู้มีชื่อถือกรรมสิทธิ์ แทนนายสมพงศ์ และผู้อุทธรณ์ได้ยื่นสำเนาโฉนดที่ดิน เลขที่ ๒๗๕๒๘ ซึ่งมีชื่อของผู้อุทธรณ์และนายบัณฑิต เป็น ผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินแปลงดังกล่าว และสำเนาทะเบียน บ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ ซึ่งปรากฏข้อความว่า ผู้อุทธรณ์ นายบัณฑิต และบุตร ๒ คน ได้ย้ายเข้ามาอยู่อาศัย

ในบ้านเลขที่ดังกล่าวตั้งแต่วันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๔๗ ต่อคณะกรรมการตรวจสอบการเข้าบ้านและเข้าชื่อเพื่อประกอบการพิจารณาแล้ว นั้น เห็นว่า เมื่อพิจารณาเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับการขอรับเงินค่าเช่าบ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ แล้ว ปรากฏว่าในการยื่นคำขอรับเงินค่าเช่าบ้าน ผู้อุทธรณ์ยื่นเอกสารประกอบคำขอ ได้แก่ สัญญาเช่าบ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ และสำเนาทะเบียนบ้านเลขที่ ๔๓/๑๙ ถนนสายสอง ตำบล ส. อำเภอมือง จังหวัด น. ซึ่งมีชื่อผู้อุทธรณ์เป็นผู้อาศัย โดยไม่ปรากฏว่า ผู้อุทธรณ์ได้ยื่นสำเนาโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๗๕๒๘ และสำเนาทะเบียนบ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ ตำบล ข. อำเภอบางกรวด จังหวัดนนทบุรี หรือยื่นเอกสารที่ระบุว่าบ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ มีชื่อผู้อุทธรณ์และสามี เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์แทนนายสมพงศ์ ซึ่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่แท้จริง ต่อคณะกรรมการตรวจสอบการเข้าบ้านและเข้าชื่อแต่อย่างใด นอกจากนี้ ในเอกสารบันทึกข้อความเพื่อขออนุมัติเบิกค่าเช่าบ้านของผู้อุทธรณ์ ก็ไม่ปรากฏข้อความว่าผู้อุทธรณ์ได้แนบเอกสารใดบ้างเพื่อประกอบการขอใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้าน ทั้งผู้อุทธรณ์ไม่มีพยานหลักฐานใด

ที่แสดงให้เห็นว่า ผู้อุทธรณ์ได้แจ้งให้คณะกรรมการตรวจสอบการเช่าบ้านและเช่าซื้อทราบแล้วว่า บ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ เป็นกรรมสิทธิ์ของนายสมพงศ์โดยผู้อุทธรณ์และสามีเป็นเพียงผู้ถือกรรมสิทธิ์แทน ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงยังไม่พอฟังตั้งคำถามอ้างของผู้อุทธรณ์ ข้ออ้างข้อนี้ของผู้อุทธรณ์จึงฟังไม่ขึ้น

ส่วนที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่า หากบ้านเลขที่ดังกล่าวเป็นของผู้อุทธรณ์จริงผู้อุทธรณ์ก็สามารถใช้สิทธิเบิกเงินค่าเช่าซื้อหรือค่าผ่อนชำระเงินกู้ที่ผ่อนชำระกับทางธนาคารจากทางราชการตามที่พระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านของข้าราชการ พ.ศ.๒๕๒๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนดไว้ แต่เหตุที่ผู้อุทธรณ์ไม่ทำเช่นนั้นเพราะผู้อุทธรณ์มิใช่เจ้าของบ้านที่แท้จริง นั้น เห็นว่า แม้ผู้อุทธรณ์จะเชื่อโดยสุจริตว่ามีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านได้เนื่องจากเข้าใจว่าการที่สำนักงานปลัดกระทรวงฯ มีคำสั่ง ที่ ๒๓๐๗/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ให้ผู้อุทธรณ์ดำรงตำแหน่งนักวิชาการฯ ๖ ว ที่สำนักงาน ก. (ชื่อสมมุติ) เป็นการที่ทางราชการมีคำสั่งย้ายผู้อุทธรณ์ไปปฏิบัติราชการโดยมิได้

เกิดจากความประสงค์ของผู้อุทธรณ์เอง แต่การที่จะใช้สิทธิขอเบิกค่าเช่าซื้อตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ.๒๕๒๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม นั้น ต้องปรากฏว่าข้าราชการผู้ซึ่งมีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้านต้องได้เช่าซื้อบ้านหรือผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านที่ค้างชำระเพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัยและได้อาศัยอยู่จริงในบ้านนั้น และบ้านที่ค้างชำระต้องอยู่ในท้องที่ที่ไปประจำสำนักงานใหม่ เมื่อข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ปรากฏว่าบ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ ตั้งอยู่ในเขตอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี แต่สำนักงานปลัดกระทรวงฯ ซึ่งเป็นท้องที่ที่ผู้อุทธรณ์ไปประจำสำนักงานตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี จึงเป็นคนละท้องที่กันตามนัยมาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ.๒๕๒๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ผู้อุทธรณ์จึงไม่มีสิทธินำหลักฐานการเช่าซื้อมาเบิกเงินค่าเช่าบ้านกับทางราชการแต่อย่างใด ข้ออ้างข้อนี้ของผู้อุทธรณ์จึงฟังไม่ขึ้น

จากเหตุผลดังที่ได้กล่าวมาจึงฟังได้ว่า บ้านเลขที่ ๓๕/๓๑๗ ตำบล ข. อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี เป็นกรรมสิทธิ์ร่วมกันของผู้อุทธรณ์และนายบัณฑิต

เมื่อผู้อุทธรณ์ทำสัญญาเช่าบ้านเลขที่ดังกล่าวกับนายสมพงศ์ โดยผู้อุทธรณ์มีฐานะเป็นผู้เช่า ทั้งที่บ้านเลขที่ดังกล่าว เป็นของผู้อุทธรณ์เอง จึงเป็นการจัดทำเอกสารอันเป็นเท็จ โดยปกปิดข้อความจริงซึ่งควรต้องแจ้งแล้วนำมาใช้เป็นหลักฐาน ในการขอเบิกค่าเช่าบ้านจากทางราชการ จนกระทั่งได้รับ เงินค่าเช่าบ้านจากทางราชการตั้งแต่วันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ถึงเดือนเมษายน ๒๕๔๙ เป็นเงินจำนวน ๖๖,๐๐๐ บาท ถือได้ว่าผู้อุทธรณ์มีเจตนาใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านไม่ถูกต้อง ขัดกับพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้าน พ.ศ.๒๕๒๗ และที่ แก้ไขเพิ่มเติม กรณีเป็นการทุจริตฉ้อโกงเงินของทางราชการ พฤติการณ์ดังกล่าวถือเป็นการกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัย อย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ ประกอบมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ อันเป็นความผิดตามที่ระบุในบันทึกการแจ้ง และรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐาน

ที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) และเป็นความผิดตามที่ถูกลงโทษแล้ว

แต่ในส่วนที่คู่กรณีในอุทธรณ์พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้อุทธรณ์มีความผิดฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๙๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ ประกอบมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ นั้น เห็นว่า การรายงานต่อผู้บังคับบัญชาอันเป็นองค์ประกอบความผิดฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ นั้น จะต้องเป็นการรายงานในการปฏิบัติหน้าที่ราชการที่ผู้ใต้บังคับบัญชาจะต้องรายงานต่อผู้บังคับบัญชาเพื่อบอกเรื่องที่รู้เห็นหรือเพื่อประกอบการพิจารณาของผู้บังคับบัญชา แต่ในเรื่องการเบิกเงินค่าเช่าบ้านตามพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการถือเป็นเรื่องการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านของข้าราชการที่ได้รับคำสั่งให้เดินทางไปประจำสำนักงานในต่างท้องที่ กรณีไม่ถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ การยื่นเอกสารต่อผู้บังคับบัญชา

เพื่อขอใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านจากทางราชการจึงไม่เข้าลักษณะเป็นการรายงานต่อผู้บังคับบัญชา ดังนั้น การที่ผู้อุทธรณ์นำสัญญาเช่าบ้านอันเป็นเท็จไปขอใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านจากทางราชการ โดยนำไปเสนอต่อผู้อำนวยการกลุ่มฯ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา เพื่อขอเบิกค่าเช่าบ้านด้วยเจตนาทุจริตฉ้อโกงเงินของทางราชการ พฤติการณ์ดังกล่าวจึงไม่เป็นความผิดฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา ตามมาตรา ๙๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ ตามที่ถูกลงโทษแต่อย่างใด

ประเด็นที่ ๓ การลงโทษผู้อุทธรณ์เป็นไปโดยถูกต้องเหมาะสมแก่กรณีการกระทำความผิดหรือไม่

จากข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า การกระทำของผู้อุทธรณ์ถือได้ว่ามีเจตนาใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านไม่ถูกต้องขัดกับพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้าน พ.ศ.๒๕๒๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พฤติการณ์เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ ประกอบมาตรา ๑๓๓

แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ ซึ่งตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๒๐๔/ว.๖๑ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๑ คณะรัฐมนตรี ได้มีมติกำหนดการลงโทษข้าราชการผู้มีเจตนาใช้สิทธิ เบิกค่าเช่าบ้านจากทางราชการไม่ถูกต้องขัดกับพระราชกฤษฎีกา ค่าเช่าบ้านข้าราชการ ว่าให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ แต่เนื่องจากผู้อุทธรณ์รับราชการมาเป็นเวลานาน ไม่เคย กระทำผิดทางวินัยมาก่อน และได้นำเงินมาคืนแก่ ทางราชการครบถ้วนแล้ว ถือเป็นเหตุอันควรลดหย่อน โทษเป็นปลดออกจากราชการ ตามมาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ ดังนั้น การที่คู่กรณีในอุทธรณ์ โดยมติ อ.ก.พ. สำนักงาน ปลัดกระทรวงฯ มีคำสั่งลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจาก ราชการ จึงเหมาะสมแล้ว

การวินิจฉัย ของ ก.พ.ค.

พิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้อุทธรณ์ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่า เป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง

แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ ประกอบมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ แต่ไม่เป็นความผิดฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ แต่โดยที่การกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงเพียงฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงก็สามารถลงโทษปลดออกจากราชการได้แล้ว จึงวินิจฉัยว่าการที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงฯ ที่ ๒๕๐๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการจึงถูกต้องเหมาะสมแล้ว คำอุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น เห็นสมควรยกอุทธรณ์ และให้คู่กรณีในอุทธรณ์แก้ไขคำสั่งลงโทษโดยยกเลิกความผิดฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา ตามมาตรา ๙๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ ให้เป็นการถูกต้องต่อไป ตามนัยมาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

กรณีที่ ๕ ปลดออก กรณีทำผลงานวิชาการเท็จ เพื่อเลื่อนตำแหน่งให้สูงขึ้น (เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๖๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๒๕๑๕๔)

ข้าราชการหญิงนักวิจัยรายหนึ่งอุทธรณ์คำสั่ง กรม ก. (ชื่อสมมุติ) ที่ ๗๓๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ โดยกระทำผิด วินัยอย่างร้ายแรง ฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา และ ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๐ และมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ กรณีเมื่อครั้ง ดำรงตำแหน่งนักวิชาการฯ (สายงานวิชาซีพหนึ่งที่เน้น การวิจัย) ระดับ ชำนาญการ ศูนย์วิชาการที่ ๕ จังหวัด ข. (ชื่อสมมุติ) ของกรม ก. ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ เรื่องปริมาณสารกันเสียในกล้วยเดี่ยวในเขตเทศบาลนคร ข. (ชื่อสมมุติ) โดยไม่มีการดำเนินการจริง

สรุปข้ออุทธรณ์

ผู้อุทธรณ์อ้างว่าได้ทำวิจัยจริง โดยทำมาตั้งแต่ ต้นปี ๒๕๔๙ แต่มิได้ขออนุมัติผู้บังคับบัญชา และไม่ได้นำ

ตัวอย่างที่จะวิเคราะห์เข้าสู่ระบบของทางราชการเนื่องจาก
ทำวิจัยเป็นส่วนตัว โดยได้ใช้เครื่อง HPLC วิเคราะห์ระหว่าง
วันที่ ๒๐ มี.ค. - ๒๕ ส.ค. ๔๙ รวม ๙ ครั้ง แต่มิได้สั่งพิมพ์
เอกสารหลักฐานการวิเคราะห์ เพียงฉบับที่กค่าความเข้มข้น
ของสารกันเสียแล้วนำไปคำนวณอีกครั้งหนึ่ง ข้อมูลที่อยู่ใน
เครื่อง HPLC สูญหาย อันเนื่องมาจากโปรแกรมของเครื่องเอง
หรือ Back up มาไม่ครบถ้วน หรืออาจมีผู้ได้ไปลบข้อมูล
พร้อมกับกล่าวอ้างพยานเอกสาร และพยานบุคคล
การออกคำสั่งตรวจสอบข้อเท็จจริงของศูนย์ฯ รวมทั้ง
วิธีการตรวจสอบไม่ชอบ และการกระทำไม่ก่อให้เกิด
ความเสียหาย

ผู้อุทธรณ์ขอให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษทางวินัย
และสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

สรุปข้อเท็จจริงที่ได้จากการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เครื่อง High Performance
Liquid Chromatograph (HPLC) ใช้ประโยชน์ในการ
ตรวจวิเคราะห์ทางด้านเคมี หาปริมาณสารต่างๆ เช่น
วัตถุกันเสีย การหาปริมาณสารเหล่านี้ ต้องทำการสกัดสาร

ออกมาจากตัวอย่างก่อนด้วยวิธีที่กำหนดไว้ของสารแต่ละชนิด เช่น การกลั่น และการสกัดด้วยสารสกัด แล้วจึงนำมาฉีดเข้าเครื่อง HPLC โดยปกติเครื่อง HPLC จะบันทึกข้อมูลการใช้งานและรายงานผลการตรวจวิเคราะห์โดยอัตโนมัติว่าเป็นเรื่องอะไร ข้อมูลการใช้งานที่บันทึกโดยอัตโนมัติ สามารถเรียกมาดูได้ในภายหลัง

สำหรับกระบวนการวิเคราะห์ตัวอย่างก๊วยเตี๋ยตามมาตรฐานของกรม ก. โดยวิธีการย่อยโปรตีน มีขั้นตอนดังนี้ ในขั้นต้น ศูนย์วิชาการของกรม โดยจัดรับตัวอย่างจะลงบันทึกรายละเอียดของตัวอย่าง เช่น ชื่อตัวอย่าง ผู้ส่งที่อยู่ น้ำหนัก ภาชนะบรรจุ เป็นต้น แล้วให้หมายเลขวิเคราะห์ หลังจากนั้นงานอาหารจะทำการชั่งตัวอย่าง โดยบันทึกการรับตัวอย่าง บันทึกการใช้เครื่องชั่ง และบันทึกน้ำหนักตัวอย่าง แล้วเติมสารเคมีเพื่อย่อยสกัดตัวอย่าง โดยมีการบันทึกการใช้เครื่องมือ จากนั้นนำไปกรองแล้วฉีดเข้าเครื่อง HPLC โดยบันทึกการใช้เครื่องดังกล่าวและบันทึกผลการฉีดลงในเครื่องโดยอัตโนมัติ และพิมพ์ผลการวิเคราะห์จากเครื่อง HPLC ขึ้นตอน

สุดท้าย คือ นำผลของน้ำหนักร้อยอย่างที่ซั้ง และผลการฉีด
เข้าเครื่อง HPLC ที่ได้ (ผลวิเคราะห์ความเข้มข้นของสาร
ร้อยอย่าง) ไปคำนวณหาปริมาณวัตถุกันเสีย

ปีงบประมาณ ๒๕๔๙ กรม ก. มีโครงการให้
ศูนย์วิชาการวิจัยฯ สังกัดกรม ทำการสำรวจปริมาณสาร
กันเสียในก๋วยเตี๋ยว จากแผนปฏิบัติการในระยะสั้นปี
พ.ศ. ๒๕๔๙ โดยมีผู้รับผิดชอบ คือ สำนักคุณภาพฯ จาก
การประชุมเครือข่ายคุ้มครองผู้บริโภคภาคอีสาน วันที่
๑๕ - ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ให้ศูนย์วิจัยฯ สังกัดกรม
ในจังหวัดหนึ่งเป็นผู้จัดทำในลักษณะเป็นโครงการของภาค
โดยให้สำนักงานระดับจังหวัด ในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวง
เป็นผู้เก็บตัวอย่างในเขตจังหวัดรับผิดชอบ แล้วส่งตรวจที่
ศูนย์วิจัยฯ แต่ละเขต ซึ่งมีการเก็บตัวอย่างเฉพาะ
เส้นก๋วยเตี๋ยวสด และน้ำที่ใช้ในการผลิตเส้นก๋วยเตี๋ยวสด
เท่านั้น ในเขตตรวจราชการเขต ๑๓ มีจังหวัด ๓ จังหวัด
ได้เก็บเส้นก๋วยเตี๋ยวและน้ำสำหรับผลิตเส้นก๋วยเตี๋ยวส่งให้
ศูนย์ฯ ตรวจวิเคราะห์ตามโครงการฯ ส่วนสำนักงานจังหวัด ข.
ที่ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติงานอยู่ ไม่ได้เก็บตัวอย่างเส้นก๋วยเตี๋ยว

ส่งตรวจ ข้อมูลเส้นก๋วยเตี๋ยวและน้ำสำหรับผลิตเส้นก๋วยเตี๋ยว
จึงมีรายงานรับตัวอย่างเฉพาะที่สำนักงานระดับจังหวัด
เป็นผู้เก็บตัวอย่างเพียงไม่กี่ตัว และได้ส่งข้อมูลที่ตรวจ
เสร็จแล้วให้ศูนย์วิจัยฯ อีกจังหวัดหนึ่งเป็นผู้รวบรวม

ปีงบประมาณ ๒๕๕๐ ได้มีการประชุมวิชาการ
ของกระทรวงในระดับเขต เมื่อวันที่ ๒๐ - ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๐
ณ โรงแรมแห่งหนึ่ง จังหวัด ข. ผู้อุทธรณ์ได้นำเสนอ
ผลงานวิชาการ ในแบบโปสเตอร์ เรื่องปริมาณสารกันเสีย
ในก๋วยเตี๋ยวในเขตเทศบาลนคร จังหวัด ข. และได้รับ
รางวัลชมเชย สาขานิทรรศการและสิ่งประดิษฐ์

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ ศูนย์วิจัยฯ จังหวัด ข. มีตำแหน่ง
นักวิจัยในสายงานวิชาชีพของกรม ก. ระดับ ๘ ว ว่างอยู่
๑ ตำแหน่ง ซึ่งผู้อำนวยการศูนย์ฯ จังหวัด ข. ได้แจ้งรายชื่อ
และข้อมูลของบุคคลผู้มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะส่งผลงาน
ประเมิน เพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว จำนวน ๒ ราย
คือ ผู้อุทธรณ์ และนางพจจิต (ชื่อสมมุติ) คณะกรรมการ
คัดเลือกบุคคลฯ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๑
เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แล้วมีมติให้ผู้อุทธรณ์

เป็นผู้มีคุณสมบัติเหมาะสม เพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้เสนอผลงานเด่น จำนวน ๒ เรื่อง คือ ๑) คุณภาพน้ำดื่มจากตู้จำหน่ายหยอดเหรียญในเขตอำเภอเมืองจังหวัด ข. มีสัดส่วนการดำเนินการ ๘๐ % และ ๒) ปริมาณสารกันเสียในก๋วยเตี๋ยวในเขตเทศบาลนครจังหวัด ข. มีสัดส่วนการดำเนินการ ๘๐ %

วันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๑ คู่กรณีในอุทธรณ์ได้ประกาศผลการคัดเลือกให้ผู้อุทธรณ์เป็นบุคคลที่จะเข้ารับการประเมินผลงาน เพื่อเลื่อนขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว

นางพอจิต ซึ่งเป็นนักวิชาการและวิจัยปฏิบัติงานอยู่ในกลุ่มงานเดียวกับผู้อุทธรณ์ ได้มีหนังสือฉบับลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๑ คัดค้านผลงานทางวิชาการของผู้อุทธรณ์ โดยอ้างว่าผลงานวิจัยของผู้อุทธรณ์มีแหล่งที่มาไม่น่าเชื่อถือ

นายสมศักดิ์ (ชื่อสมมุติ) ผู้อำนวยการศูนย์ฯ จังหวัด ข. ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้นของผู้อุทธรณ์ ในขณะนั้น ได้สั่งการเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๑

ในหนังสือคัดค้านผลงานวิชาการประเมินบุคคลของนางพอลจิต ให้ นักวิจัย ๓ ราย ร่วมกันตรวจสอบข้อมูลข้อเท็จจริง เรื่องของ ผลงานที่คัดค้านให้เสร็จสิ้นภายในวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ในการนี้ได้เชิญผู้อุทธรณ์มาชี้แจงข้อเท็จจริงเพียงรายเดียว และได้ขอข้อมูลการรับตัวอย่างของคุณย์ฯ จากระบบรายงาน ของคุณย์ฯ และในรายงานประจำปี ๒๕๔๙ พบว่ามีการนำส่ง กวดยเดี่ยวมาตรวจวิเคราะห์เพียง ๕ ตัวอย่างเท่านั้น ซึ่งไม่ เกี่ยวข้องกับงานวิจัยของผู้อุทธรณ์ แต่การทำวิจัยนี้ ผู้อุทธรณ์แจ้งว่าได้ทำการตรวจวิเคราะห์กวดยเดี่ยวทั้งสิ้น จำนวน ๓๐๐ ตัวอย่าง การเก็บตัวอย่าง ได้ไปซื้อตัวอย่าง มาด้วยตนเอง ไม่ได้ใช้งบประมาณของทางราชการ แต่อย่างไรก็ตาม ผู้อุทธรณ์ได้นำสำเนาสมุดบันทึกการตรวจข้อมูล ตัวอย่างกวดยเดี่ยวที่เป็นลายมือของผู้อุทธรณ์เองมาให้ ประกอบการพิจารณา แต่ผู้ตรวจสอบข้อเท็จจริงต้องการ ขอข้อมูลการพิมพ์ผลการตรวจวิเคราะห์จากเครื่องมือ ที่ใช้ในการตรวจวิเคราะห์ (HPLC) และ/หรือข้อมูล จากเครื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการตรวจวิเคราะห์เรื่องกวดยเดี่ยว โดยให้เวลาผู้อุทธรณ์นำข้อมูลดังกล่าวมาให้ภายในวันที่

๗ กรกฎาคม ๒๕๕๑ แต่ผู้อุทธรณ์ก็ไม่สามารถนำข้อมูลดังกล่าวมาแสดงได้ ผู้ได้รับมอบหมายให้ตรวจสอบข้อเท็จจริงจึงเห็นว่าข้อมูลที่นำมาให้พิจารณานั้น ยังไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะสรุปได้ว่าก๊วยเตี๋ยทั้ง ๓๐๐ ตัวอย่างได้ถูกวิเคราะห์จริง จากรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริงดังกล่าว นายสมศักดิ์ ได้ชี้แจงว่าสอบถามนายสมหมาย (ชื่อสมมุติ) ผู้มีชื่อร่วมวิจัยกับผู้อุทธรณ์แล้วได้รับการยืนยันว่าได้มีการดำเนินการเรื่องนี้จริง แต่ไม่มีเอกสารหลักฐานการตรวจวิเคราะห์ พร้อมกับได้สอบถามผู้อุทธรณ์และขอคู่มือเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอผลงานวิจัยเรื่องนี้ในงานประชุมทางวิชาการระดับเขต เมื่อวันที่ ๒๐ - ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๐ แล้วได้ทำหนังสือศูนย์ฯ จังหวัด ข. ที่ ๐๖๑๐/พิเศษ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๑ เรื่อง การสอบสวนข้อเท็จจริง กรณีคัดค้านผลงานวิชาการประเมินบุคคลของผู้อุทธรณ์ เสนอคณะกรรมการพิจารณาคุณสมบัติและประเมินผลงานของบุคคลฯ (คณะที่ ๑)

คณะกรรมการดังกล่าวในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๑ มีมติว่า ผลงาน

เด่นลำดับที่ ๒ (ปริมาณสารกันเสียในก้วยเดี่ยวในเขตเทศบาลนครจังหวัด ข.) เนื่องจากมีการทักท้วงผลงาน และมีการแต่งตั้งคณะกรรมการของศูนย์ฯ สอบสวนข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าว คณะกรรมการฯ มีความเห็นว่ายังไม่มีข้อมูลสำคัญที่จะสนับสนุน เช่น ข้อมูลการจัดการตัวอย่าง ข้อมูลการ Print out ของเครื่อง HPLC ซึ่งเป็นข้อมูลสำคัญที่ใช้ยืนยันความถูกต้องของผลการวิจัยตามระบบคุณภาพของกรม ก. จึงเห็นสมควรให้ส่งผลงานเด่นเพิ่มเติม ๑ เรื่อง ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้ส่งผลงานเพิ่มคือหนึ่งเรื่อง ต่อมา คณะกรรมการฯ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ แล้วมีมติให้ผู้อุทธรณ์ผ่านการประเมินเมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๑

กรม ก. ได้มีคำสั่งที่ ๙๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหาข้อเท็จจริง กรณีมีการร้องเรียนว่า ข้าราชการของศูนย์ฯ ที่ ๕ จังหวัด ข. ได้ลอกเลียนหรือนำผลงานของผู้อื่นมาใช้หรือเขียนเผยแพร่เป็นผลงานของตนเอง ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนหาข้อเท็จจริงเห็นว่า ผลงานประเมินเรื่องก้วยเดี่ยว

ของผู้อุทธรณ์มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า น่าจะไม่มีการทำงานในวันเสาร์ – อาทิตย์จริง ประกอบกับไม่มีข้อมูลเรื่องก่วยเดี่ยว ไม่มีโครงการ (folder) ในเครื่อง HPLC แต่อย่างไร และ Book ที่ผู้อุทธรณ์นำมาชี้แจงต่อคณะกรรมการฯ ก็ไม่มีรอยลบ/ขูดขีด ที่น่าจะแสดงว่าเป็นการลงข้อมูลในขณะดำเนินการวิจัย คือ ใหม่และเรียบร้อยมากผิดวิสัยของนักวิจัยและการทำวิจัย และการทำวิจัยในวันราชการก็ยังไม่มีความชัดเจนเพียงพอ

ต่อมา กรม ก. ได้มีคำสั่ง ที่ ๔๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง กรณีกล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์จัดทำเอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวกับคุณภาพน้ำบริโภคในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง เพื่อนำไปประเมินเลื่อนระดับให้สูงขึ้นจากระดับ ๕ เป็นระดับ ๖ ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงมีความเห็นว่า มีความผิดแต่เป็นการจัดทำเอกสารทางวิชาการเป็นครั้งแรก ทำให้ขาดประสบการณ์ในการจัดทำเอกสารวิชาการตลอดจนข้อห้ามต่างๆ ที่เกี่ยวข้องข้อกับเรื่องนี้ ประกอบกับผู้อุทธรณ์

ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการมาด้วยความอดสาหัส ไม่เคยถูก
ดำเนินการทางวินัยมาก่อน และการกระทำผิดครั้งนี้เป็น
การกระทำผิดวินัยเพียงเล็กน้อย จึงให้งดโทษภาคทัณฑ์ไว้
โดยให้ว่ากล่าวตักเตือนเป็นลายลักษณ์อักษร

แต่ระหว่างการสอบสวนเรื่องคุณภาพน้ำบริโภคน้ำ
นางพอลจิต ได้ติดตามข้อร้องเรียนเรื่องการคัดค้านผลงาน
ทางวิชาการเรื่องก้วยเตี่ยว (ระดับ ๗ ว เป็นระดับ ๘ ว)
และคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง
ตามคำสั่ง ที่ ๔๗/๒๕๕๓ พบว่า นอกจากเรื่องคุณภาพน้ำ
บริโภคน้ำ แล้ว ยังมีมูลที่ควรกล่าวหาว่า ผู้อุทธรณ์
ได้นำเสนอผลงานทางวิชาการเรื่องก้วยเตี่ยวอันเป็นเท็จ
หากปล่อยเรื่องนี้ไปโดยไม่ดำเนินการแต่อย่างใด อาจจะ
เกิดความเสียหายและความเชื่อมั่นต่อกรม ก. ในฐานะ
ที่เป็นหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ในการให้ข้อมูลทางวิชาการ
แก่ประชาชนได้ จึงเห็นควรพิจารณาสอบสวนทางวินัย
แก่ผู้อุทธรณ์ด้วย

คู่กรณีในอุทธรณ์ (อธิบดีกรม ก.) ได้มีคำสั่ง
ที่ ๔๘๘/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๓ เรื่อง

แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง และคำสั่งที่ ๖๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ เรื่อง แก้ไขคำสั่งกรมฯ ที่ ๔๘๘/๒๕๕๓ (ยกเลิกการแต่งตั้งผู้ช่วยเลขาธิการของคณะกรรมการฯ) เพื่อสอบสวนผู้อุทธรณ์ กรณีจัดทำผลงานทางวิชาการ เรื่อง ปริมาณสารกันเสียในก๋วยเตี๋ยวในเขตเทศบาลนครจังหวัด ข. อันเป็นที่จ และในปี พ.ศ.๒๕๕๑ ได้นำผลงานทางวิชาการดังกล่าวไปขอรับการประเมินเพื่อเลื่อนระดับให้สูงขึ้นจากระดับ ๗ ว เป็นระดับ ๘ ว

คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ได้รายงานผลการสอบสวนตามแบบ สว. ๖ ฉบับลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๔ สรุปได้ว่า เมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ ได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาแบบ สว. ๒ พร้อมกับมอบแบบ สว. ๒ ให้ผู้อุทธรณ์หนึ่งฉบับ ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้ปฏิเสธข้อกล่าวหาและในวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๓ ได้มีหนังสือชี้แจงกรณีที่ถูกกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ได้รวบรวมพยานเอกสารหลักฐาน กระบวนการตรวจวิเคราะห์

สารกันเสีย และได้สอบปากคำพยานผู้เกี่ยวข้องแล้ว เห็นว่าผู้อุทธรณ์มีมูลความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ในวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ จึงได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุป พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา แบบ สว. ๓ ให้ผู้อุทธรณ์ทราบ พร้อมกับมอบสำเนาแบบ สว. ๓ ให้ผู้อุทธรณ์หนึ่งฉบับ โดยผู้อุทธรณ์ได้ลงลายมือชื่อ รับทราบในแบบ สว. ๓ แล้วขอขยายเวลาการชี้แจงแก้ข้อ กล่าวหา และได้ดำเนินการ คือ วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือพร้อมกับขอให้สอบ พยานบุคคลตามที่อ้าง วันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๓ ให้ถ้อยคำ แก่ข้อกล่าวหาเพิ่มเติม วันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๔ ให้ถ้อยคำ เพิ่มเติมอีกครั้งหนึ่ง และวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๔ มีหนังสือชี้แจงเกี่ยวกับเรื่อง Back up ข้อมูลจากเครื่อง HPLC

คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบพยาน ตามที่ผู้อุทธรณ์อ้าง และพิจารณาจากพยานหลักฐานแล้ว เห็นว่า ผลงานของผู้อุทธรณ์เรื่องปริมาณสารกันเสีย ในก่วยเดียวในเขตเทศบาลนครจังหวัด ข. ไม่มีการดำเนินการจริง การนำผลงานดังกล่าวไปขอใช้ประเมินเพื่อเลื่อนระดับ

ให้สูงขึ้นจากระดับ ๗ ว เป็นระดับ ๘ ว จึงถือได้ว่าเป็น
การจัดทำผลงานทางวิชาการอันเป็นเท็จ เป็นความผิด
วินัยอย่างร้ายแรงตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร
๐๗๐๗.๓/ว ๕ ลงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๒ เรื่องมาตรการ
ในการป้องกันและลงโทษผู้แจ้งข้อมูลเท็จเกี่ยวกับ
คุณสมบัติและผลงานของบุคคลในการขอรับการประเมิน
บุคคล และก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อระบบ
การประเมินบุคคลและกรม ก. อีกทั้งมีผลกระทบต่อผู้บริโภคร
ผู้ประกอบการ ทั้งที่ เป็นผู้ผลิตและร้านค้าเดี่ยว ทำให้มี
ผลกระทบทางเศรษฐกิจ สังคม สุขภาพอนามัยต่อ
ผู้บริโภคร จึงมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานรายงานเท็จ
ต่อผู้บังคับบัญชา และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้
ประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๐ และมาตรา ๙๘ แห่ง
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕
เห็นสมควรปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ โดยให้ได้รับ
บำเหน็จบำนาญ ตามมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ และมีข้อสังเกต
ดังนี้

๑) กรณีที่เกิดขึ้นผู้บังคับบัญชาที่รับรองการประเมินไม่ได้ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือรับฟังข้อเท็จจริงตามมาตรฐานงานวิจัยอย่างเพียงพอ จึงเห็นควรกำชับเรื่องความผิดเกี่ยวกับการจัดทำเอกสารหรืองานวิชาการที่เป็นเท็จ และถือเป็นหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาและเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบในการส่งคำขอประเมินบุคคลที่จะต้องตรวจสอบข้อมูลประกอบคำขอประเมินบุคคลให้ถูกต้อง และในกรณีที่ผู้ขอรับการประเมินหรือผู้ที่เกี่ยวข้องมีกรณีสมควรถูกดำเนินการทางวินัยตามที่กำหนดในข้อ ๑ หรือข้อ ๓ ของหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๗.๓/ว ๕ ลงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๒ หากผู้บังคับบัญชาผู้ใดละเลยไม่ดำเนินการทางวินัยให้ถือว่า ผู้บังคับบัญชานั้นกระทำผิดวินัยตามมาตรา ๙๙ ด้วย โดยให้ฝ่ายการเจ้าหน้าที่แจ้งเวียนหนังสือชักซ้อมความเข้าใจหนังสือสำนักงาน ก.พ. ฉบับดังกล่าวอีกครั้งหนึ่ง

๒) กรณีนายสมหมาย ตำแหน่งนักวิชาการฯ ข้าราชการในฐานะพยานที่มีพฤติกรรมให้ข้อมูลกลับไปกลับมาแก่คณะกรรมการสอบสวน และมีพฤติกรรม

ในการปกปิดข้อเท็จจริง โดยมีเจตนาที่จะช่วยเหลือผู้อุทธรณ์ให้พ้นผิดไม่ต้องรับโทษ พฤติกรรมดังกล่าวเป็นการให้การเท็จต่อคณะกรรมการผู้มีหน้าที่สอบสวนฯ ตามนัยหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๖๑๒/ ว ๑ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๒๙ จึงเป็นการกระทำที่มีมูลเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตน และไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสียตามมาตรา ๘๒ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเห็นควรดำเนินการทางวินัยตามมาตรา ๘๒ ของพระราชบัญญัติดังกล่าว

ที่ประชุม อ.ก.พ.กรม ก. ครั้งที่ ๓/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๔ พิจารณาแล้ว มีมติเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ คู่กรณีในอุทธรณ์ได้มีคำสั่งกรม ก.ลับ ที่ ๗๓๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ โดยให้ปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ มีคำสั่งเป็นต้นไป

สำหรับกรณีนายสมหมาย ปรากฏว่ากรม ก. ได้มีคำสั่ง ที่ ๗๙๕/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง กรณีมีพฤติกรรมในการปกปิดข้อเท็จจริง โดยมีเจตนาที่จะช่วยเหลือผู้อุทธรณ์ให้พ้นผิดไม่ต้องรับโทษ ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนวินัยเชื่อว่า การกระทำผิดครั้งนี้อาจเป็นเพราะมีความกลัวที่อาจจะได้รับผลกระทบแก่ตัวเองโดยตรงจากการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้อุทธรณ์ ประกอบกับรับราชการมาเป็นเวลานาน ไม่เคยกระทำความผิดวินัยมาก่อน จึงสมควรได้รับโทษภาคทัณฑ์ แต่กรม ก. ได้ให้งดโทษภาคทัณฑ์ โดยให้ว่ากล่าวตักเตือน และมีหนังสือว่ากล่าวตักเตือนฉบับ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๔ ซึ่งนายสมหมายได้รับทราบการว่ากล่าวตักเตือนเมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

ส่วนนายสมศักดิ์ ผู้อำนวยการศูนย์ฯ ที่ ๕ จังหวัด ข. ในฐานะผู้บังคับบัญชาของผู้อุทธรณ์ ซึ่งกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีทำหนังสือศูนย์ฯ ที่ ๕ จังหวัด ข. ที่ ๐๖๑๐/พิเศษ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๑ รับรองผลงานทางวิชาการของผู้อุทธรณ์ ว่าน่าจะมีการดำเนินการจริง

นั้น เนื่องจากระหว่างรอผลการพิจารณากรณีของผู้อุทธรณ์
ซึ่งมีความเชื่อมโยงกับกรณีของนายสมศักดิ์ ปรากฏว่า
นายสมศักดิ์ ได้ถึงแก่กรรมจากภาวะหัวใจวายเฉียบพลัน
และอาการแทรกซ้อนเมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔
กรม ก. จึงให้ยุติการสอบสวน

เรื่องนี้มีประเด็นพิจารณาว่าคำสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์
ชอบหรือไม่ ซึ่งมีปัญหาต้องพิจารณาอยู่ ๒ ประเด็น คือ
กระบวนการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงชอบหรือไม่
ผู้อุทธรณ์กระทำความผิดตามที่ถูกลงโทษหรือไม่ประการใด

ประเด็นที่ ๑ กระบวนการสอบสวนทางวินัย
อย่างร้ายแรงชอบหรือไม่ ประเด็นนี้ผู้อุทธรณ์ได้กล่าวอ้างว่า
นายสมศักดิ์ ผู้อำนวยการศูนย์ฯ ที่ ๕ จังหวัด ข. แต่งตั้ง
คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงด้วยการเขียนในหนังสือ
ร้องเรียนการคัดค้านผลงานของผู้อุทธรณ์โดยมิชอบ
ด้วยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณ
พ.ศ. ๒๕๒๖ ว่าด้วยเรื่องการออกหนังสือภายในส่วนราชการ
ส่วนที่ ๒ ข้อ ๑๒ หนังสือภายใน และการดำเนินการสอบสวน
ข้อเท็จจริง ซึ่งไม่มีการกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสอบสวนไว้

ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือกฎกระทรวงใดว่าจะต้องปฏิบัติอย่างไร เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงจะต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๓ วรรค ๑ และต้องนำขั้นตอนและวิธีการพิจารณาทางปกครองที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๙ (๒) มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๑ มาเป็นแนวทางในการสอบข้อเท็จจริง

พิจารณาระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณ พ.ศ. ๒๕๒๖ และปรับปรุงแก้ไข (ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๔๘) แล้วเห็นว่า การสั่งการของผู้บังคับบัญชาต่อผู้ใต้บังคับบัญชาอาจกระทำได้ในสองรูปแบบ คือ จัดทำในรูปแบบคำสั่ง หรือสั่งการในรูปแบบของบันทึกสั่งการ ซึ่งข้อเท็จจริงที่ปรากฏ นายสมศักดิ์ ผู้อำนวยการศูนย์ฯ ที่ ๕ จังหวัด ข. ได้บันทึกลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ สั่งการให้ผู้ใต้บังคับบัญชาเป็นคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง บันทึกสั่งการดังกล่าวเป็นเพียงการดำเนินการหาข้อมูล

เบื้องต้นภายในศูนย์ ฯ จังหวัด ข. กรณีจึงเป็นไปโดยชอบตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณ พ.ศ. ๒๕๒๖ และปรับปรุงแก้ไข (ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๔๘) แล้ว

ส่วนปัญหาที่ว่า คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงดังกล่าวจะต้องสอบสวนข้อเท็จจริงตามแนวทางในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางการปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงในประเด็นนี้เป็นการสั่งตั้งคณะกรรมการสอบ ข้อเท็จจริงภายในของศูนย์ฯ ที่ ๕ จังหวัด ข. เพื่อหาข้อมูลเบื้องต้นประกอบการพิจารณาของผู้บังคับบัญชาในส่วนที่เกี่ยวข้องเท่านั้น กรณีจึงเป็นเรื่องอำนาจการบริหารงานภายในของศูนย์ฯ ที่ ๕ จังหวัด ข. และเป็นเพียงคำสั่งภายในหน่วยงานยังมีใช้คำสั่งทางปกครองกรณีจึงไม่อยู่ในเงื่อนไขบังคับที่จะต้องดำเนินการตามแนวทางของพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางการปกครอง พ.ศ.๒๕๓๙ ดังที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้าง อย่างไรก็ดีเรื่องนี้ปรากฏพยานหลักฐานได้แก่ บันทึกข้อความของประธานกรรมการสอบข้อเท็จจริง ฉบับลงวันที่

๙ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ได้รายงานผลการสอบข้อเท็จจริง
สรุปว่า ผู้อุทธรณ์ได้รับทราบเรื่องการถูกคัดค้านผลงาน
วิชาการประเมินบุคคลฯ และชี้แจงข้อเท็จจริงพร้อมส่ง
เอกสารประกอบการพิจารณาเมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๑
คือ สำเนาสมุดบันทึกการตรวจข้อมูลตัวอย่างก้วยเดี่ยว
และสำเนาแบบฟอร์มสรุปการตรวจวัตถุกันเสียในตัวอย่าง
เส้นก้วยเดี่ยว ซึ่งเห็นว่าข้อมูลที่ได้นำมาพิจารณา
ยังไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่สามารถสรุปได้ว่าทั้ง ๓๐๐ ตัวอย่าง
ได้มีการวิเคราะห์จริง การดำเนินการของคณะกรรมการ
สอบสวนข้อเท็จจริงดังกล่าวและผู้บังคับบัญชาในขณะนั้น
จึงถือได้ว่าให้ความเป็นธรรมแก่ผู้อุทธรณ์แล้ว
คำกล่าวอ้างของผู้อุทธรณ์จึงฟังไม่ขึ้น ประกอบกับข้อเท็จจริง
ที่รับฟังได้ว่า กระบวนการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง
ได้ดำเนินการไปตามขั้นตอนของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘
(พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวน
พิจารณา และผู้อุทธรณ์มิได้หลงประเด็นข้อต่อสู้ในการ
ชี้แจงแก้ข้อกล่าวแต่ประการใด จึงเห็นว่ากระบวนการ

สอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้อุทธรณ์ได้ดำเนินการ
ไปโดยชอบด้วยบทบัญญัติของกฎหมายและเป็นธรรมแล้ว

ประเด็นที่ ๒ ผู้อุทธรณ์กระทำความผิดตามที่
ถูกลงโทษหรือไม่ ประการใด

ตามข้อเท็จจริง กรม ก. ได้มีข้อปฏิบัติกรม ก.
ว่าด้วยการดำเนินการวิจัยของกรม ก. พ.ศ. ๒๕๔๖ ฉบับ
ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๔๖ สรุปได้ว่า การมีข้อปฏิบัติ
ดังกล่าวเพื่อให้การดำเนินการวิจัยของกรม ก. มีแนวทาง
ปฏิบัติที่ชัดเจนและเหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน
จึงกำหนดแนวทางข้อปฏิบัติสำหรับการดำเนินการวิจัย
ของกรม ก. โดยกำหนดคำนิยามที่เกี่ยวข้อง และ
ข้อปฏิบัติดำเนินการวิจัยของกรม ก. ซึ่งมีสาระสำคัญ คือ
ข้อ ๓๑ วรรคหนึ่ง โครงการวิจัยใดๆ ที่นักวิจัยของกรม ก.
เป็นผู้ริเริ่มเป็นเจ้าของโครงการ เป็นเจ้าของโครงการร่วม
เป็นผู้วิจัย เป็นผู้ร่วมโครงการ เป็นที่ปรึกษาหรือมีส่วนร่วม
อย่างใดอย่างหนึ่ง ให้นักวิจัยเสนอรายละเอียดของโครงการ
ตามรูปแบบที่กำหนด ผ่านผู้อำนวยการสถาบัน สำนัก กอง
หรือศูนย์ฯ จังหวัด หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ความเห็น

ประกอบการพิจารณา เพื่อขอความเห็นชอบจากอธิบดี
กรม ก. ข้อ ๓.๘ การลอกเลียน การแอบอ้าง การขโมย
ผลงานวิจัยของผู้อื่นมาเป็นของตนหรือของคณะตน
ถือเป็นความผิดวินัย

สำหรับกระบวนการวิเคราะห์ตัวอย่างก่วยเดี่ยว
จะต้องดำเนินการตามมาตรฐานของกรม ก. ผลงานวิชาการ
ของผู้อุทธรณ์ เรื่องปริมาณสารกันเสียในก่วยเดี่ยวในเขต
เทศบาลนครจังหวัด ข. ผู้อุทธรณ์ยอมรับในข้อเท็จจริงว่า
การดำเนินการวิจัยเรื่องดังกล่าวเป็นการกระทำเป็นส่วนตัว
มิได้ใช้เงินงบประมาณของทางราชการมาดำเนินการ
จึงมิได้ขออนุมัติการทำวิจัยต่อผู้บังคับบัญชา ตัวอย่าง
ก่วยเดี่ยวที่นำมาเป็นข้อมูลการวิจัยมิได้เข้าสู่ระบบการรับ
ตัวอย่าง (ขอเลขตัวอย่าง) ของศูนย์ฯที่ ๕ จังหวัด ข. และ
การไปปฏิบัติงานนอกเวลาราชการไม่เคยขอเบิก
ค่าปฏิบัติงานนอกเวลา จึงไม่ได้ SCAN ลายนิ้วมือ
เพื่อปฏิบัติงานนอกเวลาราชการ โดยผู้อุทธรณ์กล่าวอ้าง
พยานเอกสารและพยานบุคคลเป็นพยานหลักฐานว่า
ผู้อุทธรณ์ได้ทำวิจัยในเรื่องดังกล่าวจริง แต่คณะกรรมการ

สอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง คู่กรณีในอุทธรณ์ และ อ.ก.พ. กรม ก. ได้พิจารณาจากข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในทางสอบสวนแล้วเห็นว่า ผลงานวิชาการของผู้อุทธรณ์ เรื่องปริมาณสารกันเสียในก่วยเตี๋ยวในเขตเทศบาลนคร จังหวัด ข. ไม่มีการดำเนินการจริง

จึงมีปัญหาพิจารณาประการแรกว่า ในปีงบประมาณ ๒๕๔๙ ผู้อุทธรณ์ได้ทำวิจัยเรื่องปริมาณสารกันเสีย ในก่วยเตี๋ยวในเขตเทศบาลนครจังหวัด ข. จริงหรือไม่

ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้างว่า ได้นำตัวอย่างก่วยเตี๋ยว ฉีดเข้าเครื่อง HPLC ที่ใช้ประจำอยู่ที่ห้องปฏิบัติการอาหาร เท่านั้น และได้ฉีดตัวอย่างจำนวน ๙ ครั้ง ในวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๔๙ วันที่ ๕, ๑๐, ๑๘, ๒๖ เมษายน ๒๕๔๙ วันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๔๙ วันที่ ๑๒, ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๙ และวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๙ แต่มิได้ส่งพิมพ์ผลการตรวจวิเคราะห์ออกมาเป็นเอกสาร โดยจะใช้วิธีการจดผลการตรวจวิเคราะห์ในสมุดบันทึกแล้วนำไปคำนวณหาปริมาณสารกันเสียต่อไป ในการสอบสวนทางวินัยได้มีการตรวจสอบข้อมูลการใช้เครื่อง HPLC ในช่วงเวลาดังกล่าวจากข้อมูล

ที่มีการ Back up ไว้ ปรากฏว่าไม่พบข้อมูลของผู้อุทธรณ์
เกี่ยวกับการใช้เครื่อง HPLC ตรวจสอบวิเคราะห์สารกันเสีย
ในก๋วยเตี๋ยวในงานวิจัยดังกล่าวแต่อย่างใด

กรณีที่ไม่พบข้อมูลการตรวจวิเคราะห์สารกันเสีย
ในก๋วยเตี๋ยวของผู้อุทธรณ์ในเครื่อง HPLC จึงมีปัญหา
ที่ต้องพิจารณาตามคำกล่าวอ้างของผู้อุทธรณ์ว่า ข้อมูลการ
ตรวจวิเคราะห์สารกันเสียในก๋วยเตี๋ยวของผู้อุทธรณ์ถูกลบออก
หรือมีการ Back up ข้อมูลมาไม่ครบถ้วน

พิเคราะห์จากคำให้การของบุคคลผู้เกี่ยวข้อง
ในชั้นการสอบสวนวินัย ได้แก่พนักงานบริษัทฯ ซึ่งมีหน้าที่
ดูแลเครื่อง HPLC ของห้องปฏิบัติการอาหาร ศูนย์ฯที่ ๕
จังหวัด ข. และเจ้าหน้าที่ของศูนย์ฯที่ ๕ จังหวัด ข. รวม
๖ ราย รับฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติว่า โดยปกติเมื่อมีการฉีด
สารตัวอย่างเข้าเครื่อง HPLC เครื่องจะทำการวิเคราะห์
และประมวลผลออกมาในรูปของโครมาโตแกรม (กราฟ)
ผู้วิจัยจะสั่งพิมพ์ออกมาเป็นเอกสารเพื่อเป็นหลักฐานว่าได้
ทำการวิเคราะห์ด้วยเครื่อง HPLC ประกอบหลักฐาน
การคำนวณ อันเป็นหลักฐานกระบวนการทำการวิจัย

ที่สามารถตรวจสอบย้อนหลังได้ตามระบบคุณภาพ ซึ่งการวิเคราะห์และประมวลผลด้วยเครื่อง HPLC ดังกล่าวนี้นั้น ทุกครั้งเครื่องจะทำการบันทึกไว้โดยอัตโนมัติ และเรียกข้อมูลมาตรวจดูภายหลังได้ เครื่อง HPLC ที่ใช้ประจำอยู่ที่ฝ่ายปฏิบัติการอาหาร เมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๑ ได้มีการ Back up ข้อมูลในปี ๒๕๔๑ - ๒๕๕๐ เก็บไว้ในแผ่น CD แต่จากการตรวจสอบข้อมูลดังกล่าวโดยผู้อุทธรณ์ หัวหน้าห้องปฏิบัติการอาหาร และนักวิชาการคอมพิวเตอร์ ไม่พบข้อมูลงานวิจัยของผู้อุทธรณ์เรื่องปริมาณสารกันเสียในกล้วยเดี่ยวในเขตเทศบาลจังหวัด ข. แต่อย่างใด

กรณีที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้างว่า ข้อมูลการตรวจวิเคราะห์สารกันเสียในกล้วยเดี่ยวของผู้อุทธรณ์ในเครื่อง HPLC อาจถูกลบออก โดยกล่าวอ้างคำให้การของพยานรายหนึ่ง พิเคราะห์จากการให้ถ้อยคำดังกล่าวพบว่า ข้อสงสัยของพยานรายนี้เป็น การคาดเดาเท่านั้น คำกล่าวอ้างของผู้อุทธรณ์ในข้อนี้จึงรับฟังไม่ได้

กรณีมีการ Back up ข้อมูลจากเครื่อง HPLC ของห้องปฏิบัติการอาหารมาครบถ้วน หรือไม่ ประการใด ข้อนี้

ผู้อุทธรณ์มิได้กล่าวอ้างพยานหลักฐานว่าใครเป็นผู้ลบ ข้อมูลงานวิจัยของผู้อุทธรณ์เพียงแต่กล่าวอ้างว่า เครื่อง HPLC อาจมีปัญหาเรื่องการบันทึกข้อมูล เช่น กรณี Y๒K ในปี ๒๕๔๓ ข้อมูลในฮาร์ดดิสเต็ม หรือเครื่อง Error เป็นต้น

ปัญหานี้พิเคราะห์จากประสิทธิภาพของเครื่อง HPLC ซึ่งจะบันทึกการใช้งานทุกครั้งโดยอัตโนมัติประกอบ ถ้อยคำของพยานบุคคล คือ หัวหน้าห้องปฏิบัติการอาหาร และนักวิชาการคอมพิวเตอร์ ซึ่งให้การสอดคล้องกัน สรุปว่า ก่อนที่เครื่อง HPLC จะเสียในปี ๒๕๕๑ ได้มีการ Back up ข้อมูลในปี ๒๕๔๑ - ๒๕๕๐ เก็บไว้ในแผ่น CD จากเครื่อง HPLC แล้ว ประกอบกับ นักวิชาการคอมพิวเตอร์ ได้ให้ถ้อยคำว่าจะไม่เคยเข้าไปดำเนินการใดๆ กับข้อมูลที่อยู่ในเครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าวแต่อย่างใด และพนักงาน บริษัทฯ ซึ่งมีหน้าที่ดูแลเครื่อง HPLC ของห้องปฏิบัติการ อาหาร ศูนย์ฯ ที่ ๕ จังหวัด ข. ให้ถ้อยคำสรุปได้ว่า เท่าที่ มาตรวจสอบไม่เคยมีเรื่องเกี่ยวกับข้อมูลในเครื่อง HPLC สูญหาย การทำงานของเครื่อง HPLC จะทำการบันทึก ต่อเนื่อง กรณีที่เครื่องใช้การไม่ได้ ข้อมูลก่อนหน้านั้นจะ

ถูกจัดเก็บไว้โดยอัตโนมัติ สามารถเรียกข้อมูลกลับมาดู และพิมพ์ออกมาได้ กรณีที่เครื่อง HPLC เสีย ข้อมูลการตรวจวิเคราะห์จะไม่สูญหายเป็นช่วงๆ หรือหายเฉพาะข้อมูลการบันทึกของผู้ใดผู้หนึ่งเป็นการเฉพาะ ถ้าสูญหายควรจะสูญหายในวันและเวลานั้นทั้งหมด เว้นแต่จะมีบุคคลใดมาลบข้อมูลดังกล่าวออกไป

จากประสิทธิภาพของเครื่อง HPLC ซึ่งจะบันทึกการใช้งานทุกครั้งโดยอัตโนมัติ ประกอบถ้อยคำของพยานบุคคลดังกล่าวจึงรับฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติว่า ในปี ๒๕๕๑ ห้องปฏิบัติการอาหาร ศูนย์ฯ ที่ ๕ จังหวัด ข. ได้มีการ Back up ข้อมูลปี ๒๕๔๑ - ๒๕๕๐ จากเครื่อง HPLC ของห้องปฏิบัติการอาหารเก็บไว้ในแผ่น CD มาครบถ้วนแล้ว แต่จากการตรวจสอบข้อมูลดังกล่าวโดยผู้อุทธรณ์ หัวหน้าห้องปฏิบัติการอาหาร และนักวิชาการคอมพิวเตอร์ ปรากฏว่าไม่พบข้อมูลงานวิจัยของผู้อุทธรณ์เรื่องปริมาณสารกันเสียในกล้วยเตี๋ยว ในเขตเทศบาลนครจังหวัด ข. และไม่ปรากฏพยานหลักฐานที่จะรับฟังได้ว่ามีบุคคลไปลบข้อมูลเรื่องการทำวิจัยของผู้อุทธรณ์ คำกล่าวอ้างของผู้อุทธรณ์ในข้อนี้จึงรับฟังไม่ได้

ปัญหาที่ต้องพิจารณาประการที่สอง คือ พยาน เอกสารและพยานบุคคลที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้างว่าได้ทำวิจัยจริง รับฟังได้หรือไม่ ประการใด

พยานเอกสาร เอกสารอันเป็นสาระสำคัญที่จะเป็นข้อพิสูจน์ว่าผู้อุทธรณ์ได้ทำวิจัยจริง คือ เอกสารที่มาของตัวอย่างก้วยเดี่ยว และการดำเนินการวิเคราะห์หาสารกันเสียในตัวอย่างก้วยเดี่ยว กรณีนี้พิเคราะห์จากถ้อยคำของผู้อุทธรณ์ ประธานกรรมการสอบข้อเท็จจริง ประธานกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง และประธานกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ แล้วรับฟังข้อเท็จจริงได้ว่า ในชั้นการสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งศูนย์ฯ ที่ ๕ จังหวัด ข. ผู้อุทธรณ์ได้นำสมุดสีน้ำเงินซึ่งมีข้อความเกี่ยวกับการวิเคราะห์ตัวอย่างก้วยเดี่ยวไปแสดงต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง แต่ไม่มีข้อยุติเกี่ยวกับจำนวนแผ่นของเอกสารในสมุดดังกล่าว และข้อความที่บันทึกไว้ ส่วนในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริงประธานกรรมการฯ ให้ถ้อยคำว่าเอกสารที่ผู้อุทธรณ์นำไปแสดงในขณะนั้นไม่มีผลการตรวจวิเคราะห์ สำหรับในชั้นการสอบสวน

ทางวินัย ผู้อุทธรณ์ได้กล่าวอ้างเอกสารการทำวิจัยเรื่อง
กายเตี้ยต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ซึ่งมีจำนวน
มากกว่าเอกสารประกอบคำอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยเอกสาร
ประกอบคำอุทธรณ์เป็นส่วนหนึ่งของเอกสารประกอบ
คำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย
ดังนั้น เพื่อความเป็นธรรม กรณีนี้จึงพิจารณาจากเอกสาร
ประกอบคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาต่อคณะกรรมการสอบสวน
ทางวินัย

ตามข้อเท็จจริง ในชั้นการสอบสวนทางวินัยได้มีการ
ตรวจสอบข้อมูลของเครื่อง HPLC ที่ฝ่ายอาหาร
ซึ่งผู้อุทธรณ์อ้างว่าได้ใช้เครื่อง HPLC วิเคราะห์ความ
เข้มข้นของสารกันเสีย ปรากฏว่าไม่พบข้อมูลการวิเคราะห์
ตามคำกล่าวอ้าง และตามมาตรฐานการประกันคุณภาพ
การทำวิจัยของกรม ก. และกระบวนการทำวิจัยที่ถูกต้อง
ในเรื่องดังกล่าว ผู้อุทธรณ์จะต้องส่งพิมพ์ผลการวิเคราะห์
ของเครื่อง HPLC มาเป็นหลักฐานประกอบการทำวิจัยด้วย
แต่ผู้อุทธรณ์ก็ไม่มีหลักฐานผลการวิเคราะห์ของเครื่อง HPLC

เอกสารอันเป็นสาระสำคัญที่จะเป็นข้อพิสูจน์ว่า ผู้อุทธรณ์ได้ทำวิจัยจริง คือ เอกสารที่มาของตัวอย่างก้วยเดี่ยว และการดำเนินการวิเคราะห์หาสารกันเสียในตัวอย่าง ก้วยเดี่ยว เอกสารที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้าง คือ รายการยี่ห้อ ก้วยเดี่ยว เส้นใหญ่ เส้นเล็ก ที่ได้มาจากร้านต่างๆ รวม ๑๒๓ รายการ บันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับผู้ผลิต เส้นก้วยเดี่ยว จำนวน ๑ แผ่น ผลการวิเคราะห์หาสารกันเสีย จากก้วยเดี่ยว จำนวน ๒๗๐ รายการ รายการวิเคราะห์ หาสารกันเสียจากน้ำซूप จำนวน ๓๐ รายการ และรายการ วิเคราะห์หาสารกันเสียในก้วยเดี่ยวเส้นเล็ก เส้นบะหมี่ ก้วยเดี่ยวปรุงสำเร็จเส้นใหญ่/แห้ง เส้นเล็กน้ำ/แห้ง บะหมี่น้ำ/แห้ง และน้ำซूपก้วยเดี่ยวจากร้านค้า ๓๐ แห่ง แยกตามลักษณะก้วยเดี่ยวอย่างละ ๓๐ รายการ รวม ๒๗๐ รายการ เอกสารดังกล่าวเป็นลายมือของผู้อุทธรณ์ ที่ได้บันทึกไว้ โดยผู้อุทธรณ์กล่าวอ้างว่า เหตุที่ไม่ได้ส่งพิมพ์ ผลการวิเคราะห์ของเครื่อง HPLC ออกมาเพราะเป็น การทำวิจัยเป็นส่วนตัว มิได้ขออนุญาตผู้บังคับบัญชา ต้องการประหยัดงบประมาณของทางราชการ เครื่องพิมพ์

มีปัญหาเอกสารที่พิมพ์ออกมาไม่ชัดเจน และไม่ต้งนำไปใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงต่อผู้ใด นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ได้ทำหน้าที่วิจัยมาเป็นเวลาหลายปีย่อมจะต้องทราบดีว่า ผลการวิเคราะห์ของเครื่อง HPLC เป็นสิ่งสำคัญต้องนำมาใช้เป็นหลักฐานประกอบการทำวิจัย ตามมาตรฐานการประกันคุณภาพการทำวิจัยและกระบวนการวิจัยที่ถูกต้อง เมื่อผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อประชาชนผู้บริโภค แม้จะทำให้โดยทุนส่วนตัวก็สามารถที่จะขออนุญาตต่อผู้บังคับบัญชาได้ การขออนุญาตมิใช่เป็นเรื่องยุ่งยากและการทำวิจัยดังกล่าวตามข้อเท็จจริงก็ต้องอาศัยสถานที่และเครื่องมือของทางราชการอยู่แล้ว การจดผลวิเคราะห์ของเครื่อง HPLC จำนวน ๓๐๐ ตัวอย่าง มาคำนวณหาปริมาณสารกันเสียมีโอกาสที่จะผิดพลาดได้ง่าย เนื่องจากผลวิเคราะห์เป็นเลขทศนิยมสี่ตำแหน่ง ซึ่งตามทางสอบสวนทางวินัยไม่พบว่า มีนักวิเคราะห์ผู้ใดกระทำดังกล่าว ส่วนสมุดสีน้ำเงินที่ผู้อุทธรณ์อ้างในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริงนั้น ประธานกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ให้ถ้อยคำว่

ลักษณะของสมุด ใหม่ ไม่มีรอยยับ บันทึกว่าซื้อถ้วยเดียว มาจากที่ไหน เก็บชนิดตัวอย่างจากร้านค้า เช่น เส้นใหญ่ เส้นเล็ก น้ำลวกเส้น เป็นต้น มีน้ำหนักตัวอย่างที่ซิ่ง แต่ไม่มีผลวิเคราะห์สารกันเสีย โดยมีข้อสังเกต คือ สีของหมึกที่ใช้เขียนเหมือนกันทุกหน้า และในชั้นสอบสวนทางวินัย ผู้อุทธรณ์ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาโดยกล่าวอ้างเอกสารดังกล่าวด้วย แต่ครั้งนี้ในเอกสารดังกล่าวมีผลการคำนวณหาปริมาณของสารกันเสีย กรณีจึงเป็นเหตุพิรุธอีกประการหนึ่งว่า หากมีการทำวิจัยในปีงบประมาณ ๒๕๕๙ จริง ในชั้นการสอบสวนข้อเท็จจริงในปี ๒๕๕๒ ข้อมูลที่นำไปแสดงต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงก็น่าจะต้องครบถ้วนสมบูรณ์ กรณีเครื่องพิมพ์มีปัญหาพิมพ์เอกสารออกมาไม่ชัดเจนเห็นว่า กรณีดังกล่าวเป็นปัญหาที่สามารถแก้ไขได้ หรืออาจจะส่งพิมพ์ภายหลังเนื่องจากเครื่องได้บันทึกผลวิเคราะห์ไว้โดยอัตโนมัติ หากมีการใช้เครื่องดังกล่าวจริง นอกจากนั้นผู้อุทธรณ์ก็ไม่สามารถนำพยานหลักฐาน คือ ข้อมูลรายละเอียดการได้มาซึ่งตัวอย่างถ้วยเดียวที่จะมาทำวิจัยทั้ง ๓๐๐ ตัวอย่าง

หลักฐานทำงานในการจดผลวิเคราะห์ความเข้มข้นของสารกันเสียจากเครื่อง HPLC และหลักฐานการคำนวณปริมาณหาสารกันเสีย มาสนับสนุนว่ามีการทำวิจัยจริง เหตุผลต่างๆ ที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้างว่ามีการจัดหาตัวอย่าง กวายเป็น จำนวน ๓๐๐ ตัวอย่าง และได้ทำวิจัยโดยผ่านการวิเคราะห์ของเครื่อง HPLC จึงส่อพิรุณและไม่มีน้ำหนักที่จะรับฟังได้ เมื่อเอกสารอันเป็นสาระสำคัญที่จะพิสูจน์เรื่องการทำวิจัยรับฟังไม่ได้แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาวินิจฉัยกรณีผู้อุทธรณ์นำผลงานการวิจัยในเรื่องดังกล่าวไปแสดงในการประชุมวิชาการระดับเขต ในปี ๒๕๕๐ และกรณีนำไปเป็นข้อมูลรายละเอียดในเอกสารต้อนรับอธิบดีกรม ก. และคณะที่ไปตรวจเยี่ยมเจ้าหน้าที่ศูนย์ฯ ที่ ๕ จังหวัด ข. เมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ อีกต่อไป

พยานบุคคล ในชั้นการสอบสวนทางวินัย ผู้อุทธรณ์ ได้กล่าวอ้างพยานบุคคลเพื่อสนับสนุนว่าได้ทำวิจัยจริง ได้แก่ เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานที่ศูนย์ฯ ที่ ๕ จังหวัด ข. ผู้ประกอบการขายกวางเทียม ส่วนในชั้นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค.

ผู้อุทธรณ์ได้ขอให้สอบสวนพยานบุคคลจำนวน ๔ ราย และกล่าวอ้างบันทึกของพยานบุคคล รวม ๕ ราย

พิเคราะห์จากถ้อยคำของพยานบุคคลในชั้นการสอบสวนทางวินัยแล้วเห็นว่า ถ้อยคำของพยานบุคคล ยังฟังไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์ได้มีการทำวิจัยจริง โดยเฉพาะ พยานรายนายสมหมาย นักวิชาการฯ ชำนาญการ ซึ่งมีชื่อ เป็นผู้ร่วมทำวิจัยและเป็นเพื่อนร่วมงานในกลุ่มเดียวกับ ผู้อุทธรณ์ ตามข้อเท็จจริงน่าจะต้องเป็นประจักษ์พยาน สำคัญเรื่องทำวิจัย ดังกล่าว แต่ข้อเท็จจริงในชั้นสอบสวน ทางวินัยปรากฏว่า นายสมหมายได้ให้การในสาระสำคัญ กลับไปกลับมา เป็นเหตุให้ถูกดำเนินการสอบสวนทางวินัย แต่คุณกรณีในอุทธรณ์ให้งดโทษภาคทัณฑ์ โดยให้ว่ากล่าว เป็นลายลักษณ์อักษร ถ้อยคำของนายสมหมายตาม สำนวนการสอบสวนจึงไม่มีน้ำหนักที่จะนำมาใช้ประกอบการ พิจารณาในทางที่เป็นคุณกับผู้อุทธรณ์

กรณีหนังสือชี้แจงของผู้ประกอบการขายกล้วยเดี่ยว ในเดือนสิงหาคม ๒๕๕๑ จำนวน ๒๒ ราย สรุปได้ว่า ผู้อุทธรณ์ ได้ไปสำรวจวิจัยหือของกล้วยเดี่ยวและเก็บตัวอย่างกล้วยเดี่ยว

จริงแต่หนังสือชี้แจงทั้งหมดไม่มีรายละเอียดว่าไปสำรวจ
เมื่อใด และเก็บตัวอย่างก๊วยเตี๋ยวไปจำนวนเท่าใด อีกทั้ง
ผู้อุทธรณ์ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย
(แบบ สว.๔) เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๔ สรุปว่า หลังจาก
ที่ถูกร้องเรียนแล้ว ในเดือนสิงหาคม ๒๕๕๑ จึงนำเอกสาร
ไปให้ผู้ประกอบการขายก๊วยเตี๋ยวลงชื่อในหนังสือดังกล่าว

ในชั้นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. กรณีผู้อุทธรณ์ขอให้
สอบปากคำพยาน ๔ ราย เพิ่มเติม คือ ๑) อดีตนักวิจัย
ชำนาญการ ศูนย์ฯ จังหวัดอื่น ๒) เจ้าหน้าที่ผู้สอนการ
ใช้โปรแกรมควบคุมการทำงานเครื่อง HPLC จากบริษัทฯ
ที่รับผิดชอบ ๓) นักวิชาการฯ ชำนาญการ ศูนย์ฯ จังหวัด ข.
และ ๔) นักวิชาการ ศูนย์ฯ จังหวัด ข. กรณีนี้ผู้อุทธรณ์
มิได้ระบุว่าจะให้สอบพยานบุคคลดังกล่าวในประเด็นใด
จึงพิจารณาจากถ้อยคำของพยานสองรายที่เคยให้ถ้อยคำ
ต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยแล้วเห็นว่ายังไม่มีประเด็น
ที่สมควรจะต้องสอบพยานดังกล่าวเพิ่มเติม ส่วนพยาน
รายอีกรายหนึ่งนั้นก็ไม่มีประเด็นที่เกี่ยวข้องและจำเป็น
ต้องสอบปากคำ อีกทั้งเป็นพยานรายใหม่ที่ไม่ปรากฏ

ในสำนวนการสอบสวนทางวินัยมาก่อน จึงเห็นว่ายังไม่สมควรที่จะเรียกมาให้ถ้อยคำเพื่อประกอบการพิจารณา วินิจฉัย

กรณีที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้างบันทึกของพยานบุคคลรวม ๕ ราย ซึ่งปฏิบัติงานอยู่ที่ฝ่ายอีกฝ่ายหนึ่งในศูนย์ จังหวัด ข. นั้น กรณีนี้ปรากฏข้อเท็จจริงจากคำแก้อุทธรณ์เพิ่มเติมว่า บุคคลทั้ง ๕ รายอยู่ในสังกัดฝ่ายซึ่งอยู่ภายใต้บังคับบัญชาของหัวหน้าฝ่ายฯ ที่รักษาราชการแทนผู้อำนวยการศูนย์ฯ ที่ ๕ จังหวัด ข. และเป็นสามี่ของผู้อุทธรณ์ อีกทั้งเป็นการจัดทำเอกสารภายหลังจากการสอบสวนทางวินัยเสร็จสิ้นแล้ว ซึ่งตามบันทึกของบุคคลทั้ง ๕ ราย พิจารณาแล้วรับฟังไม่ได้ว่า ในปี ๒๕๔๙ ผู้อุทธรณ์ได้ทำวิจัยเรื่องปริมาณสารกันเสียในก๋วยเตี๋ยวในเขตเทศบาลนครจังหวัด ข.

จากการพิเคราะห์ในประเด็นที่ ๒ ดังกล่าวมาแล้วจึงเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ไม่มีพยานเอกสารและพยานบุคคลที่จะนำมาสนับสนุนว่า ในปีงบประมาณ ๒๕๔๙ ได้ทำงานวิจัยเรื่องปริมาณสารกันเสียในก๋วยเตี๋ยวในเขตเทศบาลนครจังหวัด ข. โดยจัดหาตัวอย่างก๋วยเตี๋ยว

และนำซูป ไปวิเคราะห์หาความเข้มข้นของสารกันเสีย จำนวน ๓๐๐ ตัวอย่าง ด้วยเครื่อง HPLC ก่อนนำผลการวิเคราะห์ดังกล่าวไปคำนวณหาปริมาณสารกันเสียตามที่กล่าวอ้าง โดยเฉพาะเอกสารการวิเคราะห์ของเครื่อง HPLC ซึ่งต้องนำมาเป็นหลักฐานประกอบการทำวิจัย ตามมาตรฐานการประกันคุณภาพการวิจัยของกรม ก. และตามกระบวนการวิจัยที่ถูกต้อง ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๑ ผู้อุทธรณ์ได้นำเรื่องวิจัยดังกล่าวไปใช้ในการประเมินผลงานเพื่อเลื่อนระดับให้สูงขึ้นจากระดับ ๗ ว เป็นระดับ ๘ ว โดยคณะกรรมการประเมินผลงานทางวิชาการได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๑ แล้วเห็นว่า ยังไม่มีข้อมูลสำคัญที่จะสนับสนุน เช่น ข้อมูลการจัดการตัวอย่าง การได้มาซึ่งตัวอย่าง การรับตัวอย่าง และข้อมูลการพิมพ์เอกสารจากเครื่อง HPLC ซึ่งเป็นข้อมูลสำคัญที่ใช้ยืนยันความถูกต้องของผลงานวิจัย จึงมีมติให้ส่งผลงานเด่นเพิ่มเติมอีกหนึ่งเรื่อง การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงถือได้ว่าเป็นการจัดทำผลงานทางวิชาการอันเป็นเท็จ และก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อ

ระบบการประเมินบุคคลและกรม ก. ประกอบกับในปี ๒๕๕๐ ได้นำผลงานทางวิชาการไปเผยแพร่ในงานแสดงผลงานทางวิชาการระดับเขต และพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการของกระทรวง ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๕ กันยายน – ตุลาคม ๒๕๕๑ ระบุว่า พบสารปนเปื้อนสารหนึ่งและไม่พบสารปนเปื้อนอีกสารหนึ่ง โดยที่ไม่ได้มีการตรวจวิเคราะห์จริง ซึ่งอาจทำให้ผู้บริโภคเกิดความกลัวไม่กล้าบริโภคกล้วยเดี่ยว ทำให้ผู้ประกอบการทั้งที่เป็นผู้ผลิตและร้านกล้วยเดี่ยวได้รับความเสียหายได้ และมีผลกระทบทางเศรษฐกิจ สังคม สุขภาพต่อผู้บริโภค จึงมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่า เป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๐ และมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร๐๗๐๗.๓/ว ๕ ลงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๒ เรื่องมาตรการในการป้องกันและลงโทษผู้แจ้งข้อมูลเท็จเกี่ยวกับคุณสมบัติและผลงานของบุคคลในการขอรับการประเมินบุคคล

การวินิจฉัย ของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. เห็นด้วยกับข้อพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ ซึ่ง พิจารณาจากข้อเท็จจริง ตัวบทกฎหมาย ระเบียบ ประกาศของทางราชการ และถ้อยคำของพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องแล้ว วินิจฉัยว่า ผู้อุทธรณ์ได้กระทำความผิดตามที่ถูกลงโทษทางวินัย การที่คู่กรณีในอุทธรณ์ได้มีคำสั่งกรม ก. ที่ ๗๓๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๔ ลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง โดยปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ และให้ได้รับบำเหน็จบำนาญตามมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ ได้เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย และอัตราโทษมีความเหมาะสมแก่กรณีการกระทำความผิดแล้ว คำอุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น เห็นสมควรยกอุทธรณ์ตามนัยมาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบ กฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๘๖ ก. (๑)

กรณี ที่ ๖ ให้ออก กรณีหย่อนความสามารถ
(เรื่องดำที่ ๕๒๑๐๐๑๑ เรื่องแดงที่ ๐๐๑๘๑๕๕)

อดีตข้าราชการหญิงรายหนึ่ง ซึ่งเคยเป็นข้าราชการ
พลเรือนสามัญตำแหน่งนักวิชาการฯ ชำนาญการ สำนักงาน
ในส่วนภูมิภาคระดับอำเภอ ในสังกัดกรมแห่งหนึ่ง ปฏิบัติ
หน้าที่ที่ศูนย์ช่วยเหลือทางวิชาการฯ เขตที่ ๓ ถูกคู่กรณี
ในอุทธรณ์สั่งให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ
เหตุทดแทน ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการ ตามคำสั่งกรมฯ ที่ ๖๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐
กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ได้อุทธรณ์ว่า ไม่ได้รับความเป็นธรรม
ความยุติธรรม ความถูกต้อง จากการพิจารณาความตาม
การสรุปสำนวนของคณะกรรมการสอบสวนในการแต่งตั้ง
คณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ถูกชุดที่มผู้บังคับบัญชา
เพื่อนร่วมงาน สมคบคิดกันกลั่นแกล้ง ใส่ความให้ร้าย
ลิดรอนละเมิดสิทธิมนุษยธรรม การพิจารณาขาดเหตุผล
ขาดความเป็นธรรม ขาดความถูกต้อง เข้าข้างผู้กระทำผิด
ใช้กฎหมายเหนือกฎหมายใช้อำนาจรัฐในทางที่ผิดและมีชอบ
สมคบคิดร่วมมือกันกล่าวหาผู้อุทธรณ์ ขอให้ ก.พ.ค.

ดำเนินการสอบสวนใหม่ และสอบสวนเพิ่มเติม ให้แก้ไข หรือยกเลิกคำสั่งลงโทษ หรืองดเว้นการลงโทษทางวินัย พร้อมกับขอแถลงการณ์ด้วยวาจาต่อ ก.พ.ค. กับขอคัดค้านโต้แย้งการพิจารณาและลงมติของ อ.ก.พ. กรมฯ โดยอ้างเหตุว่า มีส่วนได้เสียในการพิจารณาผลการสอบสวน รู้เห็นเหตุการณ์ในการสคบคิดกันกล่าวหา ร้องเรียน กล่าวโทษปกป้องรำผู้อุทธรณ์ รู้เห็นและมีส่วนเกี่ยวพันทางผลประโยชน์กับชุดทีมผู้บังคับบัญชา และชุดทีมเพื่อนร่วมงานที่กล่าวหาผู้อุทธรณ์

สรุปความเห็นของคณะกรรมการวินิจฉัยฯ

เห็นว่า อุทธรณ์เรื่องนี้ มีประเด็นที่ต้องพิจารณาก่อนว่า การที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์ ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ตามคำสั่งกรมฯ ที่ ๖๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ นั้น เป็นการดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้

บังคับกับกรณีนี้ มาตรา ๑๑๕ กำหนดให้ผู้มีอำนาจ
สั่งบรรจุตามมาตรา ๕๒ ที่เห็นว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญ
ซึ่งมีกรณีถูกกล่าวหา หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าหย่อน
ความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่อง
ในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่ง
หน้าที่ราชการ และกรณีมีมูลทำให้ผู้นั้นรับราชการต่อไป
จะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ก็ให้ผู้มีอำนาจดังกล่าว
สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยไม่ชักช้า ในการสอบสวนนี้
จะต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน
ข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุ
หรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหา
ชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ด้วย ทั้งนี้ ให้นำ มาตรา
๑๐๒ วรรคสี่ วรรคห้า และวรรคแปด มาตรา ๑๐๔
วรรคสอง และมาตรา ๑๐๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม ในกรณีที่
อ.ก.พ. กระทรวง อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.จังหวัด มีมติให้
ผู้นั้นออกจากราชการ ก็ให้ผู้มีอำนาจดังกล่าวสั่งให้ผู้นั้น
ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน
ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้แต่งตั้งคณะกรรมการ
ขึ้นทำการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาตามมาตรา ๑๐๒ ในเรื่อง
ที่จะต้องสอบสวนตามวรรคหนึ่ง และคณะกรรมการ
สอบสวนตามมาตรา ๑๐๒ ได้สอบสวนไว้แล้ว ผู้มีอำนาจ
ตามวรรคหนึ่งจะใช้สำนวนการสอบสวนนั้นพิจารณา
ดำเนินการโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
ตามวรรคหนึ่งก็ได้

กรณีนี้ปรากฏว่า ผู้ว่าราชการจังหวัด ก. ได้มีหนังสือ
ถึงคู่กรณีในอุทธรณ์ให้ย้ายผู้อุทธรณ์ไปทำงานหรือปฏิบัติ
หน้าที่ในพื้นที่ใหม่ นอกเขตจังหวัด ก. โดยเห็นว่า ผู้อุทธรณ์
มีพฤติกรรมที่อาจกระทำผิดวินัยข้าราชการ และชอบ
ร้องเรียนขอความเป็นธรรมจากผู้ว่าราชการจังหวัดหรือ
ผู้บังคับบัญชา เมื่อมีการย้ายหรือถูกสั่งให้มาปฏิบัติงาน
ประจำ ณ สำนักงานฯ ระดับจังหวัดในส่วนภูมิภาค ทั้งที่
เป็นการให้ความเป็นธรรม และส่งเสริมสนับสนุน
ให้ผู้อุทธรณ์ได้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม แต่ผู้อุทธรณ์ก็ไม่
พึงพอใจและไม่หยุดการร้องเรียน จึงต้องส่งตัวผู้อุทธรณ์
กลับคืนต้นสังกัด และขอให้กรมฯ แต่งตั้งคณะกรรมการ

สอบสวนจากส่วนกลางทำการสอบสวน ซึ่งคู่กรณี
ในอุทธรณ์ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า พฤติการณ์
ของผู้อุทธรณ์มีมูลเป็นการกระทำผิดวินัย หรือมีเหตุ
อันควรสงสัยว่าประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่ง
หน้าที่ราชการ ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหาย
แก่ราชการ คู่กรณีในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งแต่งตั้ง
คณะกรรมการสอบสวนผู้อุทธรณ์ตามนัยมาตรา ๑๑๕
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕
และมีคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์ไปปฏิบัติหน้าที่ที่ศูนย์ช่วยเหลือ
ทางวิชาการฯ เขตที่ ๓ ทั้งนี้ ตามคำสั่งกรมฯ
ที่ ๕๗๓/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ และ
ที่ ๕๗๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ ตามลำดับ
ระหว่างการสอบสวน และผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่ที่ศูนย์
ช่วยเหลือทางวิชาการฯ เขตที่ ๓ นั้น คู่กรณีในอุทธรณ์
ได้รับรายงานว่าผู้อุทธรณ์ได้เดินทางไปรายงานตัว
ที่ศูนย์ช่วยเหลือทางวิชาการฯ เขตที่ ๓ เมื่อวันที่ ๕
มกราคม ๒๕๕๑ ศูนย์ช่วยเหลือทางวิชาการฯ เขตที่ ๓
ได้มอบหมายให้ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติงานที่ฝ่ายแผนงาน

และติดตามผล และได้ติดตามผลการปฏิบัติงานและ
พฤติกรรมของผู้อุทธรณ์ ปรากฏว่าผู้อุทธรณ์มีผลการ
ปฏิบัติงานมีคุณภาพต่ำกว่าเกณฑ์ ใช้เวลาและทรัพยากร
อย่างสิ้นเปลือง ไม่สนองนโยบายประหยัด ไม่ปรับเปลี่ยน
บทบาทหน้าที่ ไม่พยายามเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ไม่ยอมรับฟัง
ข้อเสนอแนะของเพื่อนร่วมงาน ทำงานไม่เป็น ไม่มุ่งมั่น
ที่จะปฏิบัติงานให้เกิดผลดีแก่ราชการ ทำงานส่วนตัวมากกว่า
งานราชการ มองเพื่อนร่วมงานเป็นศัตรู มีความหวาดระแวง
เพื่อนร่วมงาน ตลอดเวลาการทำงาน คอยจับผิด
เพื่อนร่วมงาน คิดแต่เพียงว่าเพื่อนร่วมงานจะนินทาว่าร้าย
บรรยากาศในการทำงานไม่ราบรื่น ไม่รักษาความสามัคคี
ในหมู่คณะ มาปฏิบัติงานสายเป็นประจำ และมีแนวโน้ม
ที่จะสร้างความแตกแยกมากขึ้น และเห็นว่าศูนย์ช่วยเหลือ
ทางวิชาการฯ เขตที่ ๓ เป็นส่วนราชการที่จะให้ความรู้
เรื่องการพัฒนาแก่ผู้นำองค์กรต่างๆ อยู่เป็นประจำ หาก
ให้ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจะทำให้ศูนย์ช่วยเหลือ
ทางวิชาการฯ เขตที่ ๓ ได้รับความเสียหาย จึงรายงานพฤติกรรม
ของผู้อุทธรณ์ให้คู่มือในอุทธรณ์ทราบและพิจารณา

ตามหนังสือศูนย์ช่วยเหลือทางวิชาการฯ เขตที่ ๓
ลับที่ มท ๐๔๐๘/๙ ลงวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๑ คู่กรณี
ในอุทธรณ์จึงได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
ผู้อุทธรณ์ในกรณีที่ได้รับรายงานนี้อีก โดยคณะกรรมการ
สอบสวนเป็นชุดเดิม ทั้งนี้ ตามคำสั่งกรมฯ ที่ ๒๒๔/๒๕๕๑
ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๑

คณะกรรมการสอบสวน ตามคำสั่งทั้งสองคำสั่ง
ได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้อุทธรณ์ทราบ ได้แจ้งสรุปพยาน
หลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และให้ผู้อุทธรณ์ชี้แจง
แก้ข้อกล่าวหา สอบปากคำพยานที่ผู้อุทธรณ์อ้าง และสรุป
รายงานผลการสอบสวนเสนอคู่กรณีในอุทธรณ์
โดยคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า ผู้อุทธรณ์มีพฤติกรรม
ตามที่ถูกกล่าวหาและเห็นว่าการที่ผู้อุทธรณ์ได้ปฏิเสธข้อกล่าวหา
และชี้แจงว่าถูกกลั่นแกล้งจากทีมงานผู้บังคับบัญชา
และเพื่อนร่วมงานกลั่นแกล้งบิดเบือนข้อเท็จจริง ใส่ความ
ให้ร้ายปรักปรำให้มีความผิด เป็นการกลั่นแกล้ง ช่มเห้งรังแก
สวมรอยต่อยอดของขบวนการก่อการร้ายของแก๊งมาเฟีย
ในหน่วยงาน เป็นการฆ่าตัดตอน ทำลายล้างตน

ให้เสียประวัติการรับราชการเสียประวัติส่วนตัว พร้อมทั้งอ้าง
พยานบุคคลประกอบคำชี้แจง จำนวน ๒๘ ราย แต่จาก
การสอบปากคำพยานบุคคลที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้าง จำนวน
๑๕ ราย ไม่มีพยานบุคคลรายใดให้การเป็นคุณกับ
ผู้อุทธรณ์ แต่กลับให้การว่า ผู้อุทธรณ์ มีความหวาดระแวง
เพื่อนร่วมงานและผู้บังคับบัญชา ไม่สามารถทำงานกับ
เพื่อนร่วมงานได้ ขอบร้องเรียนต่อผู้ว่าราชการจังหวัดว่า
ตนถูกกลั่นแกล้งจากเพื่อนร่วมงานและผู้บังคับบัญชา
โดยไม่มีมูลความจริง และเมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้
แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน
ข้อกล่าวหาให้ผู้อุทธรณ์ทราบ เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม
๒๕๕๑ ผู้อุทธรณ์ได้ให้ถ้อยคำปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา
และขอเรียกร้องค่าเสียหายจากคู่กรณีในอุทธรณ์ จำนวน
๘,๐๐๐ ล้านบาท ขอให้ยุบสำนักงานของกรมที่ตั้งอยู่
ที่จังหวัด ก. และศูนย์ช่วยเหลือทางวิชาการฯ เขตที่ ๓
เนื่องจากถูกกลั่นแกล้งจากผู้บังคับบัญชา และเพื่อนร่วมงาน
ในหน่วยงานทั้งสองแห่ง คำชี้แจงและข้อกล่าวอ้างรวมทั้ง
ถ้อยคำของผู้อุทธรณ์ที่ชี้แจงและกล่าวอ้างเช่นนี้ จึงเป็น

คำชี้แจงและข้อกล่าวอ้างและถ้อยคำที่เลื่อนลอย ไม่สมเหตุสมผล และไม่อยู่ในวิสัยที่วิญญูชนจะชี้แจงกล่าวอ้าง และให้ถ้อยคำในลักษณะเช่นนี้ คำชี้แจงและข้อกล่าวอ้าง รวมทั้งถ้อยคำของผู้อุทธรณ์จึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ และเห็นว่าพฤติการณ์และการกระทำของผู้อุทธรณ์ เป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่สุภาพเรียบร้อย ไม่รักษาความสามัคคี ไม่ช่วยเหลือกันในการปฏิบัติ ราชการระหว่างเพื่อนข้าราชการด้วยกันและผู้ร่วมปฏิบัติ ราชการ ฐานไม่รักษาชื่อเสียง และไม่รักษาเกียรติศักดิ์ ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ตามมาตรา ๙๓ มาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ และเป็นผู้หย่อนความสามารถในอันที่จะ ปฏิบัติราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ และประพฤติตน ไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ถ้าจะให้รับราชการ ต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ สมควรให้ผู้อุทธรณ์ ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ตาม มาตรา ๑๑๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ

พลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ คู่กรณีในอุทธรณ์ จึงได้นำรายงาน การสอบสวนเสนอ อ.ก.พ. กรมฯ พิจารณาในการประชุม ครั้งที่ ๑/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ พิจารณาและมีมติให้ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการเพื่อรับ บำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จ บำนาญข้าราชการ คู่กรณีในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งตามมติ อ.ก.พ. กรมฯ ดังกล่าว ตามคำสั่งกรมฯ ที่ ๖๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นการดำเนินการ ที่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญ ที่กฎหมาย กฎ และระเบียบที่เกี่ยวข้องกำหนดไว้ จึงเป็น การดำเนินการที่ชอบแล้ว

ประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปมีว่า ผู้อุทธรณ์ มีพฤติกรรมตามที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการ เพื่อรับบำเหน็จ บำนาญเหตุทดแทนตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ในชั้นสอบสวน ผู้อุทธรณ์ ให้การปฏิเสธข้อกล่าวหาโดยส่วนใหญ่อ้างว่า ไม่เป็นความจริง ถูกกลั่นแกล้ง ไล่ร้ายจากเพื่อนร่วมงาน และผู้บังคับบัญชา

ในชั้นอุทธรณ์ก็อ้างทำนองเดิม โดยส่วนใหญ่จะอ้างว่า เป็นการสมคบกันกลั่นแกล้งผู้อุทธรณ์โดยทีมผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงาน ซึ่งเห็นว่าเป็นไปได้ยากที่บรรดาเพื่อนร่วมงานและผู้บังคับบัญชาจะสมคบกันกลั่นแกล้งผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์เองก็ไม่ได้ให้เหตุผลให้เห็นได้ว่ามีเหตุผลใดที่ผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานต้องสมคบกันกลั่นแกล้งผู้อุทธรณ์ ข้ออ้างแต่เพียงว่าผู้อุทธรณ์เป็นคนตรง พูดจาตรงๆ ยังไม่เพียงพอให้พิจารณาได้ว่า บรรดาเพื่อนร่วมงานและผู้บังคับบัญชาต้องสมคบกันกลั่นแกล้งผู้อุทธรณ์เพราะเหตุนี้ ในทางตรงกันข้าม เมื่อพิจารณาลำดับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ทั้งที่จังหวัด ก. และที่ศูนย์ช่วยเหลือทางวิชาการฯ เขตที่ ๓ ก็เห็นได้ว่าผู้อุทธรณ์มีปัญหา กับเพื่อนร่วมงานและมีปัญหาในการปฏิบัติงานมาโดยตลอด และยอมรับว่าเมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นวันที่จังหวัด ฯ ประชุมข้าราชการกรมฯ ในจังหวัด ก. ทั้งหมด ผู้อุทธรณ์ได้พูดผ่านไมโครโฟนว่า “เจ้าหน้าที่ฯ จังหวัดฯ ขี้ขลาด” แม้จะอ้างว่าพูดด้วยอารมณ์โกรธที่จังหวัด ก. มีคำสั่งย้ายผู้อุทธรณ์ ทำให้ผู้อุทธรณ์เดือดร้อน ไม่มีเจตนาพูดจาให้ร้ายใคร หรือดูหมิ่นเหยียดหยามเจ้าหน้าที่ฯ

จังหวัด ก. แต่อย่างไร แต่ข้อเท็จจริงดังกล่าวสะท้อนให้เห็นทัศนคติและวุฒิภาวะต่อเพื่อนร่วมงานและหน่วยงานของผู้อุทธรณ์ และเมื่อคณะกรรมการสอบสวนสอบปากคำพยานบุคคลที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้าง พยานที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้างส่วนใหญ่กลับให้การไม่เป็นประโยชน์กับผู้อุทธรณ์เลย และต่อมาผู้อุทธรณ์ก็ให้การโต้แย้งพยานที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้างไว้เอง จึงไม่อาจหักล้างน้ำหนักพยานที่คู่กรณีในอุทธรณ์รับฟังได้ และต้องฟังว่าผู้อุทธรณ์บกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ และประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ การที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ เพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนตามมติ อ.ก.พ. กรมฯ ตามคำสั่ง ที่ ๖๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ นั้น เป็นการดำเนินการตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายและสมควรแก่เหตุแล้ว จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น

การวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. มีมติเห็นชอบตามคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ และมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

กรณีที่ ๗ ให้ออก กรณีถูกศาลพิพากษาให้ล้มละลาย
อันเป็นลักษณะต้องห้ามเป็นข้าราชการพลเรือน (เรื่อง
ดำที่ ๕๔๑๐๐๐๘ เรื่องแดงที่ ๐๐๒๕๑๕๔)

อดีตข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งสายงาน
วิชาซีพระดับ ๗ ชำนาญการ ในหน่วยงานส่วนภูมิภาค
ของกระทรวงแห่งหนึ่ง อุทธรณ์คำสั่งให้ออกจากราชการ

สรุปข้ออุทธรณ์

ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์คำสั่งให้ออกจากราชการ
โดยอ้างว่าได้ส่งเงินชำระหนี้ให้กับกรม ก. (ชื่อสมมุติ)
สาขาบางขุนนนท์ แล้ว แต่ศาลได้พิพากษาเป็นบุคคล
ล้มละลาย จึงขออุทธรณ์คำสั่งฯ ที่ให้ออกจากราชการ

สรุปข้อเท็จจริงที่ได้จากการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์

ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่า ในปี ๒๕๕๒ ผู้อุทธรณ์
เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งในสายงานวิชาซีพ ๗ ชำนาญการ
ในหน่วยงานส่วนภูมิภาคของกระทรวงหนึ่ง และนายโรจนะ
(ชื่อสมมุติ) ได้ถูกศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์
เด็ดขาด ต่อมา ศาลล้มละลายกลางได้มีคำพิพากษา
ให้ผู้อุทธรณ์และนายโรจนะ เป็นบุคคลล้มละลาย ตั้งแต่

วันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๒ (คดีล้มละลายหมายเลขแดง
ที่ ล. ๑๑๗/๒๕๕๑) ตามประกาศเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์
ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ประกาศราชกิจจานุเบกษา
หน้า ๑๓๑ เล่ม ๑๒๗ ตอนที่ ๑๓ ง ลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๓

คู่กรณีในอุทธรณ์ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจ
สั่งบรรจุ จึงมีคำสั่งจังหวัด ที่ ๒๐๙๘/๒๕๕๓ ลงวันที่
๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๓ ให้ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ เพื่อรับ
บำเหน็จบำนาญเหตุดูทดแทนตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการ ตามนัยมาตรา ๕๗ มาตรา ๑๐๗ (๔)
และมาตรา ๑๑๐ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

สรุปความเห็นขององค์คณะวินิจฉัยฯ

คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ เห็นว่า การที่
ผู้อุทธรณ์ถูกสั่งให้ออกจากราชการตามคำสั่งของคู่กรณี
ในอุทธรณ์ เป็นกรณีที่ผู้อุทธรณ์มีสิทธิที่จะอุทธรณ์คำสั่ง
ดังกล่าวได้ ตามนัยมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

เรื่องนี้จึงมีประเด็นวินิจฉัยว่า การที่คู่กรณี
ในอุทธรณ์มีคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ เป็นไปโดย

ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ จากข้อเท็จจริงเมื่อผู้อุทธรณ์ ตกเป็นบุคคลล้มละลายตามคำสั่งศาลล้มละลายกลาง ตั้งแต่วันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๒ (คดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ ส. ๑๑๓/๒๕๕๑) ผู้อุทธรณ์จึงมีลักษณะต้องห้าม เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตามมาตรา ๓๖ ข. (๖) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งผู้มีอำนาจสั่งบรรจุต้องสั่งให้ออกจากราชการ ตามมาตรา ๑๐๗ (๔) คู่กรณีในอุทธรณ์ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา ที่มีอำนาจสั่งบรรจุ จึงมีคำสั่งจังหวัดฯ ที่ ๒๐๙๘/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๓ ให้ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ เพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุสุดทดแทนตามกฎหมาย ว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ตามนัยมาตรา ๕๗ มาตรา ๑๐๗ (๔) และมาตรา ๑๑๐ (๓) แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ กรณีจึงเป็นไป โดยชอบด้วยกฎหมาย คำอุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น

การวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ ตามนัย กฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัย อุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๘๖ ก. (๑)

กรณีที่ ๘ ไล่ออก กรณีรังวัดที่ดินเอื้อประโยชน์ให้บุคคลอื่น โดยเปลี่ยนสภาพที่ดิน จาก น.ส. ๓ เป็น น.ส. ๓ ก. และเพิ่มพื้นที่แถมให้ (เรื่องดำที่ ๕๕๑๐๐๑๘ เรื่องแดงที่ ๐๐๔๐๑๕๖)

นายช่างรังวัดนายหนึ่ง เดิมรับราชการตำแหน่ง นายช่างรังวัดชำนาญงาน กรมที่ดิน อุทธรณ์คำสั่งไล่ออกจากราชการ ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ หรือมติคณะรัฐมนตรี อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง กรณีเมื่อครั้งผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่ที่สำนักงานที่ดินอำเภอกว้างใหญ่นคร (ชื่อสมมุติ) จังหวัด ข. (ชื่อสมมุติ) เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ทำการรังวัดเปลี่ยน น.ส. ๓ เป็น น.ส. ๓ ก. ตำบลหลายโค้ง (ชื่อสมมุติ) และตำบลกว้างใหญ่นคร (ชื่อสมมุติ) จังหวัด ข. รวม ๑๓ แปลง และทำการรังวัดตรวจสอบเนื้อที่ น.ส. ๓ ก. ตำบลหลายโค้ง จำนวน ๑๑ แปลง โดยปรากฏว่าการรังวัดดังกล่าวข้างเคียงเปลี่ยนแปลงและได้เนื้อที่มากกว่าหลักฐานเดิม โดยผู้ขอได้นำเอาที่ดินนอกหลักฐานมารวมทำการรังวัดด้วย เพื่อให้ได้เนื้อที่ดินมากขึ้นและมีพื้นที่ติดต่อกันผืนเดียวกัน ผู้อุทธรณ์ได้รายงานการรังวัด (ร.ว. ๓) เสนอ

นายอำเภอกว้างใหญ่นคร ผ่านเจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดิน
อำเภอ จนเป็นเหตุให้นายอำเภอกว้างใหญ่นคร ได้ลงนาม
เปลี่ยน น.ส. ๓. เป็น น.ส. ๓ ก. และอนุมัติให้แก่ไข
รูปแผนที่และเนื้อที่ น.ส. ๓ ก. โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
โดยมืออธิบดีกรมที่ดินเป็นคู่กรณีในอุทธรณ์

สรุปข้ออุทธรณ์

ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์ว่า คำสั่งลงโทษไม่ถูกต้อง
ไม่เหมาะสม เนื่องจากไม่มีการสอบข้อเท็จจริงกับบุคคล
ภายนอกที่เกี่ยวข้อง เช่น เจ้าของที่ดินข้างเคียง หรือ
ผู้ปกครองท้องที่ คณะกรรมการสอบสวนและ อ.ก.พ.
กรมที่ดิน มิได้พิจารณำบันทึกถ้อยคำของผู้อุทธรณ์
การกล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์ทุจริตต่อหน้าที่ราชการ คู่กรณี
ในอุทธรณ์ก็ไม่อาจให้เหตุผลหรือมีพยานหลักฐานมายืนยันว่า
ผู้อุทธรณ์ทุจริตอย่างไร ผู้อุทธรณ์ได้รับประโยชน์หรือ
ทรัพย์สินอย่างไร ผู้อุทธรณ์ได้รายงานการรังวัด (ร.ว.๓)
เสนอต่อผู้บังคับบัญชาตามความเป็นจริงที่ได้พบในขณะ
ทำการรังวัด เป็นการรังวัดตามที่เจ้าของที่ดินเป็นผู้ยืนยัน
ชี้แนวเขตที่ครอบครองและทำประโยชน์อยู่จริง ไม่มีการ
คัดค้านจากเจ้าของที่ดินข้างเคียงทั้งสิ้นทิศ และยังมี
ผู้ปกครองท้องที่เป็นพยานในการนำชี้แนวเขตที่ดิน

ข้างเคียงที่เป็นที่สาธารณะด้วย ผู้อุทธรณ์มิได้รายงานการรังวัดเป็นเท็จเพื่อให้เจ้าของที่ดินได้ประโยชน์แต่อย่างใด การสั่งให้แก้ไขรูปแผนที่และเนื้อที่ให้เป็นไปตามรายงานการรังวัด เป็นดุลพินิจของเจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดินอำเภอ คำสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์ไม่ถูกต้อง ขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษด้วย

สรุปข้อเท็จจริงที่ได้จากการพิจารณาอุทธรณ์

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ศาลปกครองระยองได้มีคำพิพากษาให้เพิกถอน น.ส. ๓ ก. จำนวน ๔๐ ฉบับ ซึ่งเป็นที่ดินในท้องที่อำเภอวังใหญ่ นคร จังหวัด ข. ว่าเป็น น.ส. ๓ ก. ที่ออกโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากที่ดินพิพาทยังมีสภาพเป็นป่า มิได้มีสภาพการทำประโยชน์ตามที่ระบุไว้ในเอกสารหลักฐานที่นำมาออก น.ส. ๓ และเปลี่ยนเป็น น.ส. ๓ ก. อีกทั้งการเปลี่ยน น.ส. ๓ เป็น น.ส. ๓ ก. จำนวน ๓๗ แปลง มีเนื้อที่ดินเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากถึง ๑,๐๑๓ ไร่เศษ และการเปลี่ยน น.ส. ๓ เป็น น.ส. ๓ ก. ดังกล่าว ได้ดำเนินการหลังจากการประกาศให้ที่ดินพิพาทเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติ ป่ากว้างใหญ่ นคร (ชื่อสมมุติ) แล้ว และไม่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการร่วมกันตรวจพิสูจน์ที่ดิน ตามบันทึกข้อตกลงระหว่างกรมที่ดิน

และกรมป่าไม้ การออก น.ส. ๓ ก. ทั้ง ๓๗ ฉบับ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายส่วนน.ส. ๓ ก. อีก ๓ ฉบับ ก็ได้ออกให้หลังจากที่ได้ประกาศกำหนดให้ที่ดินบริเวณดังกล่าวเป็นป่าสงวนแห่งชาติ ป่ากว้างใหญ่ นคร เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๘ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ศาลจึงพิพากษาให้เพิกถอน น.ส. ๓ ก. จำนวน ๔๐ ฉบับ ตั้งแต่วันที่ออก น.ส. ๓ ก. คู่กรณีในอุทธรณ์จึงสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงเรื่องนี้ และต่อมาได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้อุทธรณ์ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ผู้ทำการรังวัดที่ดินพิพาทดังกล่าว รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องคนอื่นๆ

ผลการสอบสวนพิจารณา คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า เมื่อครั้งผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่ที่สำนักงานที่ดินอำเภอกว้างใหญ่ นคร ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ทำการรังวัดเปลี่ยน น.ส. ๓ เป็น น.ส. ๓ ก. จำนวน ๑๓ แปลง และรังวัดตรวจสอบเนื้อที่ น.ส. ๓ ก. อีกจำนวน ๑๑ แปลง ผู้อุทธรณ์ได้รายงานการรังวัด (ร.ว. ๓) เสนอนายอำเภอกว้างใหญ่ นคร ผ่านเจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดินอำเภอกว้างใหญ่ นคร ว่าผลการรังวัดได้ระยะรูปแผนที่และข้างเคียงเปลี่ยนแปลง เนื้อที่มากกว่าหลักฐานเดิมเห็นควรเปลี่ยนแปลง

น.ส. ๓ เป็น น.ส. ๓ ก. และแก้ไขรูปแผนที่และเนื้อที่
ให้กับผู้ขอ ถ้าหากผู้อุทธรณ์ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงจาก
การรังวัด จะพบว่ากรังวัดได้เนื้อที่มากกว่าหลักฐานเดิม
ข้างเคียงตามหลักฐาน น.ส. ๓ และ น.ส. ๓ ก. เปลี่ยนแปลง
ไม่สอดคล้องสัมพันธ์กับหลักฐานเดิม เห็นได้ชัดเจนว่า
ที่ดินแต่ละแปลงไม่ติดต่อกันเป็นผืนเดียวกัน เมื่อลงตำแหน่ง
ที่ดินในระวางรูปถ่ายทางอากาศแล้วพบว่าที่ดินแต่ละ
แปลงติดต่อกันเป็นผืนเดียวกัน เนื่องจากผู้ขอได้นำเอาที่ดิน
นอกหลักฐานมารวมทำการรังวัดด้วย เพื่อให้ได้เนื้อที่
เพิ่มมากขึ้นและมีพื้นที่ติดต่อกันเป็นผืนเดียวกัน จนเป็นเหตุ
ให้นายอำเภอกว้างใหญ่ นคร ลงนามเปลี่ยน น.ส. ๓. เป็น
น.ส. ๓ ก. และอนุมัติให้แก่แก้ไขรูปแผนที่และเนื้อที่ น.ส. ๓ ก.
ให้กับผู้ขอได้ประโยชน์ไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย พฤติการณ์
ของผู้อุทธรณ์จึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริต
ต่อหน้าที่ราชการ และปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจ
ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ หรือมตี
คณะรัฐมนตรี อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ
อย่างร้ายแรง คู่กรณีในอุทธรณ์โดยมติ อ.ก.พ. กรมที่ดิน
จึงได้สั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ผู้อุทธรณ์
จึงได้อุทธรณ์คำสั่งต่อ ก.พ.ค.

สรุปความเห็นขององค์คณะวินิจฉัยฯ

คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ เห็นว่าตาม พยานหลักฐานรับฟังได้ว่า เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๔ - พ.ศ. ๒๕๓๕ ขณะผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่ช่างรังวัด สำนักงานที่ดิน กว้างใหญ่ นคร จังหวัด ข. มีหน้าที่ในการรังวัดพิสูจน์ สอบสวนการทำประโยชน์ เพื่อออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ และรังวัดตรวจสอบเนื้อที่ ปรากฏว่าในช่วงเวลาดังกล่าว ผู้อุทธรณ์ได้ทำการรังวัดเปลี่ยน น.ส. ๓ เป็น น.ส. ๓ ก. ตำบลหลายโค้ง ตำบลกว้างใหญ่ จำนวน ๑๓ แปลง เมื่อรังวัดแล้วได้เนื้อที่มากกว่าหลักฐานเดิม ๑๑ แปลง (เนื้อที่น้อยกว่าหลักฐานเดิม ๑ แปลง และเนื้อที่เท่ากับ หลักฐานเดิม ๑ แปลง) และผู้อุทธรณ์ได้ทำการรังวัด ตรวจสอบเนื้อที่ น.ส. ๓ ก. ตำบลหลายโค้ง อำเภอ กว้างใหญ่ นคร จำนวน ๑๑ แปลง ปรากฏว่ามีเนื้อที่เพิ่มมากขึ้น ทุกแปลง และที่ดินข้างเคียงเปลี่ยนแปลงไม่สอดคล้องกับ หลักฐานเดิม ในการรังวัดดังกล่าวผู้อุทธรณ์ไม่ได้สอบสวน เจ้าของที่ดินและเจ้าของที่ดินข้างเคียงให้ได้รับความชัดเจน ถึงสาเหตุที่เนื้อที่ดินเปลี่ยนแปลงไปในทางเนื้อที่ดิน เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก ว่ามีการสมยอมแนวเขต เพื่อหลีกเลี่ยงกฎหมายหรือนำเอาที่ดินนอกหลักฐาน น.ส. ๓

หรือ น.ส. ๓ ก. มารวมรังวัดเข้าด้วยหรือไม่ แต่ผู้อุทธรณ์
กลับเสนอความเห็นให้มีการออก น.ส. ๓ ก. ตามเนื้อที่
ที่ได้เพิ่มขึ้นจากการรังวัด และนายอำเภอกว้างใหญ่นคร
ได้ลงนามใน น.ส. ๓ ก. ตามผลการรังวัดที่ผู้อุทธรณ์ได้ทำ
การรังวัดมา การกระทำของผู้อุทธรณ์ทำให้เจ้าของที่ดิน
ได้รับประโยชน์จากการได้เนื้อที่ดินเพิ่มมากขึ้น จึงเป็น
การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ
เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็น
ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ
และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตาม
กฎหมาย ระเบียบของทางราชการ หรือมติดังธรรมนูญ
อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และโดยที่
ผู้อุทธรณ์ได้รังวัดเปลี่ยน น.ส. ๓ เป็น น.ส. ๓ ก. เมื่อ
พ.ศ. ๒๕๓๔ จำนวน ๙ แปลง และรังวัดตรวจสอบเนื้อที่
น.ส. ๓ ก. เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๔ จำนวน ๑๑ แปลง
ซึ่งขณะนั้นพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ. ๒๕๑๘ ยังใช้บังคับอยู่ การกระทำของผู้อุทธรณ์
จึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๑๓๓
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑
และมาตรา ๖๗ วรรคสาม และมาตรา ๖๘ วรรคสอง แห่ง

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะนั้น ส่วนการที่ผู้อุทธรณ์ได้ รังวัดเปลี่ยน น.ส. ๓ เป็น น.ส. ๓ ก. เมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๕ อีกจำนวน ๔ แปลงนั้น เป็นเวลาหลังจากที่พระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้บังคับแล้ว การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และมาตรา ๘๒ วรรคสาม และ มาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น การที่คู่กรณี ในอุทธรณ์ส่งลงโทษไล่อุทธรณ์ออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่ง ที่ชอบด้วยกฎหมาย และระดับโทษเหมาะสมแล้ว อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

การวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. เห็นชอบตามข้อพิจารณาของคณะกรรมการ วินิจฉัยฯ เห็นว่า อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

กรณีที่ ๙ ไล่ออกฐานทุจริต กรณีลักลอบนำโทรศัพท์ มือถือเข้าไปให้ผู้ต้องขังในเรือนจำ (เรื่องดำที่ ๕๕๑๐๐๓๕ เรื่องแดงที่ ๐๐๑๖๑๕๖)

ผู้อุทธรณ์ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ฐานปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ กรณีเมื่อครั้ง ปฏิบัติหน้าที่ที่เรือนจำกลางจังหวัดแห่งหนึ่ง เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๓ ได้ลักลอบนำโทรศัพท์มือถือยี่ห้อ โนเกีย (Nokia) จำนวน ๒ เครื่อง พร้อมอุปกรณ์ ซุกซ่อน ไว้ในรองเท้าแตะยี่ห้อสคอลล์ (Scholl) เข้าไปให้ผู้ต้องขัง ในเรือนจำกลางจังหวัด

สรุปข้ออุทธรณ์

ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์สรุปได้ว่า การพิจารณา ลงโทษมิได้ดำเนินการตามขั้นตอนและระเบียบที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากการสอบสวนยังไม่ได้ข้อเท็จจริงที่กระจ่างชัด เพราะคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้เรียกพยานบุคคล ให้มาชี้พินิจของกลาง ไม่รับฟังถ้อยคำพยานบุคคล ที่เป็นคุณแก่ผู้อุทธรณ์ แต่กลับรับฟังถ้อยคำของผู้ต้องขัง ซึ่งมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้อุทธรณ์ และไม่สอบพยาน บุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น นายณเดช (ชื่อสมมุติ) นายเดชา (ชื่อสมมุติ) กับทั้งในการฟังลงโทษมีการเพิ่มเติมของกลาง

ที่เป็นสิ่งของต้องห้าม คือ ซิมการ์ด ๑๐ อัน ทั้งที่ไม่เคยปรากฏในบันทึกการจับกุมและรายงานการสืบสวนข้อเท็จจริง ตลอดจนไม่มีการสอบสวนให้ได้ข้อเท็จจริงเป็นยุติว่าผู้อุทธรณ์ได้รับเงินค่าตอบแทน ๒๐,๐๐๐ บาทจริงหรือไม่ นอกจากนี้ จากพยานหลักฐานยังไม่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือได้ว่า ผู้อุทธรณ์เป็นผู้กระทำความผิดจริงตามข้อกล่าวหา เพราะในวันที่กล่าวอ้างว่ามีการกระทำความผิดนั้น ไม่ปรากฏบันทึกหลักฐานใดในเรือนจำกลางจังหวัดที่บันทึกว่าตรวจพบสิ่งผิดกฎหมายจากผู้อุทธรณ์ และผู้ต้องขังที่กล่าวอ้างว่าได้รับสิ่งผิดกฎหมายจากผู้อุทธรณ์ แต่ด้วยเหตุที่ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตตลอดมา ยอมหักไม่ยอมงอ เป็นเหตุให้ต้องถูกใส่ร้ายป้ายสี เพราะไปขัดขวางการหาผลประโยชน์ของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจและผู้ต้องขังขนาดใหญ่ที่มีอิทธิพล ดังนั้น ผู้อุทธรณ์จึงไม่ได้รับความเป็นธรรมในการสอบสวนและพิจารณาลงโทษ ขอให้ ก.พ.ค. มีคำสั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษ

สรุปความเห็นขององค์คณะวินิจฉัยฯ

คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องนี้มีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่าคำสั่งกรมราชทัณฑ์ที่ ๓๘๐/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๕

ที่เกี่ยวข้องในเรื่องที่สอบสวน ส่วนที่อ้างว่าไม่ควรนำ
ถ้อยคำของผู้ต้องขังมารับฟัง เพราะผู้ต้องขังเหล่านี้ได้รับการ
การแต่งตั้งให้เป็นผู้ช่วยเหลือโดยไม่มีอำนาจ นั้น เห็นว่า
การแต่งตั้งผู้ต้องขังเป็นผู้ช่วยเหลือในการตรวจค้นกระทำได้
ดังนั้น เมื่อในวันเกิดเหตุผู้ต้องขังเป็นผู้ตรวจค้น จึงเป็น
ประจักษ์พยานที่จะนำมารับฟังประกอบการพิจารณาได้
และในข้อที่อ้างว่าไม่เคยมีการแจ้งข้อกล่าวหาเรื่องการพบ
ซิการ์ต ๑๐ อันมาก่อน นั้น เห็นว่า ซิการ์ตเป็นอุปกรณ์
สำหรับมือถือ ซึ่งก็เป็นสิ่งของต้องห้ามนำเข้าเรือนจำ
และคำสั่งลงโทษระบุว่าผู้อุทธรณ์ลักลอบนำโทรศัพท์มือถือ
พร้อมอุปกรณ์เข้าไปในเรือนจำ ดังนั้น การระบุว่ามิซิการ์ต
๑๐ อัน หรือไม่ ก็มีได้ทำให้ผู้อุทธรณ์ต้องรับโทษ
หนักกว่าเดิมแต่อย่างไร

จากข้อกฎหมายและข้อเท็จจริงข้างต้น จึงเห็นได้
ว่าการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้อุทธรณ์ชอบด้วยกฎหมาย
ที่เกี่ยวข้องแล้ว คำอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ในปัญหา
ข้อกฎหมายฟังไม่ขึ้น

ประเด็นที่ ๒ ผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดวินัย
จริงหรือไม่

ข้อเท็จจริงได้ความว่า นักโทษชาย (น.ช.) ดำรงค์ (ชื่อสมมุติ) ได้ติดหนี้พันนั้แก่ น.ช. สุโรจน์ (ชื่อสมมุติ) จึงเป็นมูลเหตุจูงใจให้มีการลักลอบนำโทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์เข้ามาในเรือนจำ โดย น.ช. ดำรงค์ และ น.ช. บุญมา (ชื่อสมมุติ) ได้ไปปรึกษาวิธีการนำโทรศัพท์มือถือเข้าไปในเรือนจำจาก น.ช. สุวัฒน์ (ชื่อสมมุติ) ซึ่งได้แนะนำมาให้ซุกซ่อนโทรศัพท์มือถือพร้อมอุปกรณ์ในรองเท้าแตะยี่ห้อสกอลล์ (Scholl) แล้วให้นำไปฝากไว้ที่ร้านตัดผ้าที่ทอด จากนั้นเมื่อนายณเดช มาเยี่ยม น.ช. ดำรงค์ ในวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ น.ช. ดำรงค์ จึงบอกวิธีการให้นายณเดช ไปดำเนินการซึ่งสอดคล้องกับถ้อยคำของนางสุภาพร เจ้าของร้านตัดผ้าที่ให้การว่า ประมาณต้นเดือนธันวาคม ๒๕๕๓ มีญาติผู้ต้องขังมาฝากถุงใส่รองเท้าให้ผู้อุทธรณ์ ต่อมา ในวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๓ น.ช. เจริญ (ชื่อสมมุติ) ได้รับฝากถุงพลาสติกสีขาว ขุ่นไม่ปิดปากถุงภายในบรรจุรองเท้าแตะยี่ห้อสกอลล์ (Scholl) จำนวน ๒ คู่ สีขาวและสีดำ ไปให้ น.ช. สุวัฒน์ และในตอนเย็นของวันนั้นได้มีผู้ต้องขังพบรองเท้าแตะยี่ห้อสกอลล์ (Scholl) ถูกเปิดฝึ้นออก จึงได้แจ้งให้ น.ช. เจริญ ทราบ ซึ่ง น.ช. เจริญ ได้เก็บรองเท้าแตะ ทั้ง ๒ คู่ ไว้ และรายงานให้นายณัฐชัย ผู้บังคับแดน ๔ ทราบ

ในวันรุ่งขึ้น นายณัฐชัย กับพวก จึงวางแผนจู่โจมตรวจค้น
ห้องนอนที่ ๒๓ และห้องนอนที่ ๒๔ พบโทรศัพท์มือถือ
ยี่ห้อโนเกีย (Nokia) จำนวน ๒ เครื่อง พร้อมอุปกรณ์
โดย น.ช. สุวัฒน์ และ น.ช. บุญมา ยอมรับว่าเป็นของตน
นายณัฐชัย จึงถ่ายรูปประงเท้าและโทรศัพท์มือถือ รวมถึง
วิธีการซุกซ่อนโทรศัพท์มือถือไว้ในรองเท้าแตะแล้ว
ให้ น.ช. สุวัฒน์ และ น.ช. บุญมา ลงลายมือชื่อรับรอง
จากนั้น นายณัฐชัย ได้รายงานตามลำดับชั้น ซึ่งจากการ
สอบข้อเท็จจริงขยายผลได้ความว่า ผู้อุทธรณ์ รองผู้บังคับ
แดนควบคุม ๓ เป็นผู้ลักลอบนำเข้ามาในเรือนจำ

เรื่องนี้จึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า ผู้อุทธรณ์
เป็นผู้นำรองเท้าแตะยี่ห้อสกอลล์ (Scholl) ที่ซุกซ่อน
โทรศัพท์มือถือพร้อมอุปกรณ์เข้าไปให้ผู้ต้องขังในเรือนจำ
กลางจังหวัดจริงหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า แม้ข้อเท็จจริงจะไม่ปรากฏ
หลักฐานใดที่บันทึกว่าตรวจพบสิ่งผิดกฎหมายจาก
ผู้อุทธรณ์และผู้ต้องขัง แต่นายภาสิต (ชื่อสมมุติ) เจ้าหน้าที่
ปฏิบัติหน้าที่รักษาการณั้ประตูเรือนจำ ให้การว่า ในวันที่
๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๓ เวลาประมาณ ๐๗.๐๐ น.เศษ ได้มี
เจ้าหน้าที่เรือนจำคนหนึ่งถือรองเท้า Scholl (ตามภาพถ่าย)

จำนวน ๑ หรือ ๒ คู่ เข้าไปในเรือนจำ โดยมีนางสุภาพร และนางวาริ (พี่สาวของนางสุภาพร) ให้การในชั้นสืบสวน ข้อเท็จจริงว่า ประมาณต้นเดือนธันวาคม ๒๕๕๓ ได้มีญาติ ผู้ต้องขังไม่ทราบว่าเป็นผู้ใดนำร่องเท้าใส่ถุงพลาสติกสีขาว มาวางไว้ที่โต๊ะที่ร้านของพวกตน โดยบอกว่าฝากให้ผูุ้ทธรณ์ ต่อมาในวันเกิดเหตุ เวลาประมาณ ๐๗.๐๐ น. ผูุ้ทธรณ์ ได้มารับถุงดังกล่าวไป และ น.ช. เทพชัย (ชื่อสมมุติ) ผู้ช่วยเหลือ ทำหน้าที่เปิด - ปิดประตูแดนควบคุม ๓ ให้การว่า ในวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๓ ตนเป็นคนเปิดประตูให้ผูุ้ทธรณ์ เข้ามา โดยเห็นผูุ้ทธรณ์ถือถุงมา ๒ ถุง ถุงหนึ่งเป็นถุงแกง ส่วนถุงอีกใบภายในเป็นรองเท้าแตะแต่ไม่ทราบว่ามีจำนวนกี่คู่ ผูุ้ทธรณ์ได้นำไปวางไว้บนหลัง ตู้ลิ้นชักเกอร์ของเจ้าหน้าที่ ส่วน น.ช. เจริญ ให้การว่า ในขณะที่ช่วยงานในแดนควบคุม ๓ ผูุ้ทธรณ์ได้เดินมาบอกว่าเมื่อถึงเวลากลับไปแดนควบคุม ๔ ให้นำรองเท้าไปให้ “ไอ้วัฒน์” ด้วย และขณะเข้าแถว เพื่อออกจากแดนควบคุม ๓ ผูุ้ทธรณ์ได้ตะโกนบอกว่า อย่าลืมเอารองเท้าไปด้วย ตนจึงถามว่าอยู่ที่ไหน น.ช. เอกชัย (ชื่อสมมุติ) จึงตะโกนบอกว่าอยู่บนหลังตู้ลิ้นชักเกอร์ ตนจึง เดินไปหยิบถุงพลาสติกบนหลังตู้ลิ้นชักเกอร์ เปิดดูมีรองเท้าแตะยี่ห้อสกอลล์ (Scholl) จำนวน ๒ คู่ สอดคล้อง

กับถ้อยคำของ น.ช. เอกชัย ที่ว่า เห็น น.ช. เจริญ หยิบถุงใส่รองเท้าที่วางอยู่บนหลังตู้ลิ้อคเกอร์ และ น.ช. สุวัฒน์ ให้การว่า เมื่อได้ยินประกาศให้ตนไปรับของที่ประตูแดน น.ช. โกวิทย์ (ชื่อสมมุติ) ได้ยื่นถุงพลาสติกสีขาวทึบแสง (สีขาวขุ่น) ให้ตน ตนเข้าใจว่าเป็นถุงใส่รองเท้าที่ผู้อุทธรณ์ฝากมาให้ตามที่ตนเคยบอกให้ผู้อุทธรณ์นำเข้ามาให้ จากถ้อยคำพยานบุคคลที่ตามทางสอบสวนไม่ปรากฏว่ามีเหตุโกรธเคืองกับผู้อุทธรณ์มาก่อน กับทั้งต่างอยู่คนละช่วงคนละตอนของเหตุการณ์แต่กลับให้การเป็นเรื่องเดียวกัน จึงเชื่อว่าในวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๓ เวลาประมาณ ๐๗.๐๐ น. ผู้อุทธรณ์ได้ไปรับถุงพลาสติกสีขาวขุ่นซึ่งภายในใส่รองเท้าแตะยี่ห้อสกออลล์ (Scholl) จำนวน ๒ คู่ มาจากร้านของนางสุภาพร และถือเข้าไปภายในเรือนจำและแดนควบคุม ๓ โดยได้วางไว้บนหลังตู้ลิ้อคเกอร์

แม้ตามทางสอบสวนนางสุภาพร จะให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนว่า รองเท้าในถุงสีขาวขุ่นเป็นรองเท้าผ้าใบผู้ชาย นั้น พิเคราะห์แล้วเห็นว่า น.ช. สมพร (ชื่อสมมุติ) ได้ให้การในชั้นสอบสวนวินัยเมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๔ ว่า ประมาณเดือนมิถุนายน ๒๕๕๔ ผู้อุทธรณ์ได้มาเยี่ยมตนและขอให้ตนเป็นพยานให้ในเรื่อง

ความประพฤติ โดยหลังจากเยี่ยมผู้อุทธรณ์ได้ฝากแกง ๓ ถุงให้ตน ส่วน น.ช. สุวัฒน์ ให้การว่า ภายหลังจากให้การกับคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงแล้วผู้อุทธรณ์ได้มาตีเยี่ยม น.ช. สมพร และให้ น.ช. สมพร มาคุยกับตนว่าขอให้กลับคำให้การ แต่ตนไม่ยอม จากถ้อยคำของบุคคลทั้งสอง แสดงให้เห็นแนวโน้มว่านางสุภาพร อาจได้รับการขอร้องหรือข่มขู่จากผู้อุทธรณ์เช่นเดียวกัน ดังนั้น ถ้อยคำของนางสุภาพร ที่ว่าเป็นรองเท้าผ้าใบจึงยังไม่อาจรับฟังได้ อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้ในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงแม้คำหน้าเรือนจำ ๒ ราย ซึ่งเป็นพยานคนกลาง ให้การทำนองเดียวกันว่า นางสุภาพรได้เคยมาหาหรือในเรื่องที่มีญาติผู้ต้องขังนำรองเท้าแตะมาฝากแล้วจากนั้นผู้อุทธรณ์ได้มารับไป ในขณะที่นายภาสิต น.ช. เจริญ น.ช. สมยศ (ชื่อสมมุติ) ต่างให้การว่า เป็นรองเท้าแตะยี่ห้อสกอลล์ (Scholl) โดย น.ช. เจริญ ยังได้ให้การต่อด้วยว่า เมื่อกลับไปถึงแดนควบคุม ๔ ได้นำรองเท้าไปให้ น.ช. โกวิทย์ และ น.ช. สมยศ ดูและทดลองใส่รองเท้าแตะยี่ห้อสกอลล์ (Scholl) ส่วน น.ช. เทพชัย น.ช. เอกชัย ต่างให้การว่าเป็นรองเท้าแตะซึ่งพิจารณาแล้วเห็นว่าตามทางสอบสวนไม่ปรากฏพยานหลักฐานใดที่แสดงว่าพยานคนใดมีสาเหตุโกรธเคืองกับ

ผู้อุทธรณ์มาก่อน ดังนั้น จึงไม่มีเหตุให้พยานคนใดต้องให้การเพื่อปรักปรำผู้อุทธรณ์ ประกอบกับเมื่อพิจารณาประกอบกับรูปถ่ายที่นายณัฐชัย ถ่ายไว้ในการตรวจค้นจู่โจมเป็นรูปถ่ายรองเท้าแตะยี่ห้อสกอลล์ (Scholl) สีขาวและสีดำอย่างละ ๑ คู่ โดยพื้นรองเท้าทั้งสองคู่ถูกเปิดออก และมีบางรูปภาพที่แสดงวิธีการชุกซ่อนโทรศัพท์มือถือข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่ารองเท้าที่อยู่ในถุงที่ผู้อุทธรณ์นำเข้ามาในเรือนจำนั้นเป็นรองเท้าแตะยี่ห้อสกอลล์ (Scholl) มิใช่รองเท้าผ้าใบแต่อย่างใด

ส่วนที่อ้างว่าตนไม่ได้กระทำความผิด นั้น เรื่องนี้ตามทางสอบสวนปรากฏถ้อยคำของ น.ช. สุวัฒน์ น.ช. ดำรงค์ และ น.ช. บุญมา ว่า น.ช. สุวัฒน์ แนะนำให้นำโทรศัพท์มือถือชุกซ่อนไว้ใต้พื้นรองเท้าแตะแล้วให้นำไปฝากไว้ที่ร้านเต้าหู้ทอดแล้วจะมีเจ้าหน้าที่นำเข้ามาให้ และจากถ้อยคำของ น.ช. เจริญ และ น.ช. สมยศ ที่ว่าพบรองเท้าแตะยี่ห้อสกอลล์ (Scholl) จำนวน ๒ คู่ ที่ น.ช. เจริญ รับฝากจากผู้อุทธรณ์มาให้ น.ช. สุวัฒน์ ถูกเปิดพื้นออกเพื่อจะนำสิ่งของที่ชุกซ่อนออกมาแล้วทิ้งรองเท้าไว้ในที่ทิ้งขยะ และนายณัฐชัย ให้การว่าตนเองเป็นผู้ถ่ายภาพรองเท้าแตะยี่ห้อสกอลล์ (Scholl) จำนวน ๒ คู่ ที่ชุกซ่อนโทรศัพท์มือถือ เมื่อพิจารณาภาพถ่ายดังกล่าว

ปรากฏว่า บางรูปเป็นภาพที่แสดงวิธีการชุกซ่อนโทรศัพท์มือถือใต้พื้นรองเท้าแตะ ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงยุติว่า โทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์ได้ชุกซ่อนอยู่ใต้พื้นรองเท้าแตะ ยี่ห้อสกอลล์ (Scholl) จำนวน ๒ คู่ ที่ผู้อุทธรณ์นำเข้ามาและฝาก น.ช. เจริญ นำไปให้ น.ช. สุวัฒน์ อีกทอดหนึ่ง ซึ่งผู้อุทธรณ์รับราชการมาเกือบ ๑๓ ปี ย่อมควรสังหรณ์ใจว่าหากเป็นรองเท้าที่ไม่มีการชุกซ่อนสิ่งของต้องห้าม ทำไมผู้ต้องขังจึงต้องฝากให้ผู้อุทธรณ์นำเข้ามาภายในเรือนจำ โดยไม่นำไปฝากให้ผ่านการตรวจค้นตามระบบของทางราชการ ซึ่งจากถ้อยคำของนายวิทยา (ชื่อสมมุติ) หัวหน้าฝ่ายควบคุมกลาง และถ้อยคำของนายเชษฐา (ชื่อสมมุติ) ผู้อำนวยการส่วนควบคุมผู้ต้องขัง ที่ให้การสอดคล้องกันว่า เมื่อครั้งผู้อุทธรณ์ซึ่งเป็นรองผู้บังคับแดนควบคุม ๔ มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับการนำโทรศัพท์มือถือหรือสิ่งของต้องห้ามเข้ามาในเรือนจำ จึงได้มีคำสั่งย้ายให้ผู้อุทธรณ์ไปปฏิบัติงานที่แดนควบคุม ๓ โดยมี น.ช. เทพชัย และน.ช. สมพร ให้การสนับสนุนจากถ้อยคำของบุคคลทั้งสี่ซึ่งไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้อุทธรณ์มาก่อน แสดงให้เห็นว่าผู้อุทธรณ์มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องในการนำโทรศัพท์มือถือ หรือสิ่งของต้องห้ามเข้ามาในเรือนจำอยู่ก่อนแล้ว ซึ่งเมื่อนำมาประกอบกับถ้อยคำของ

น.ช. สุวัฒน์ ที่ให้การว่า ตนได้ติดต่อจ้างให้ผู้อุทธรณ์นำ รองเท้าแตะยี่ห้อสกอลล์ (Scholl) เข้ามาให้ โดยผู้อุทธรณ์ รู้ว่าในรองเท้ามีโทรศัพท์มือถือจำนวน ๒ เครื่อง โดยค่าจ้าง เครื่องละ ๑๐,๐๐๐ บาท และเจ้าหน้าที่ที่ตนใช้ให้นำ ยาเสพติดหรือโทรศัพท์มือถือเข้ามาให้เป็นประจำ คือ ผู้อุทธรณ์ จากถ้อยคำของพยานข้างต้นจึงเชื่อว่าในเรื่องนี้ ผู้อุทธรณ์ได้นำรองเท้าแตะยี่ห้อสกอลล์ (Scholl) เข้ามาให้ น.ช. สุวัฒน์ ตามที่ตกลงกันไว้ โดยรู้ว่ามี การชุกซ่อน สิ่งของต้องห้ามอยู่ในรองเท้าดังกล่าว ผู้อุทธรณ์ที่ว่า ตนไม่ได้กระทำความผิดจึงไม่อาจรับฟังได้

ส่วนที่ผู้อุทธรณ์ว่า คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้ สอบสวนให้ได้ข้อยุติในเรื่องการรับเงินและการจ่ายเงิน จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท จึงเป็นเพียงการกล่าวหาใส่ร้าย ผู้อุทธรณ์ นั้น พิเคราะห์แล้วเห็นว่า องค์ประกอบของ ความผิดฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยทุจริต มี ๓ ประการ คือ ๑. ต้องมีหน้าที่ราชการ ที่จะต้องปฏิบัติ ๒. ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการไปโดยมิชอบ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และ ๓. มีเจตนาเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ ที่มีควรได้ ซึ่งข้อเท็จจริงตามทางสอบสวนปรากฏว่า

ผู้อุทธรณ์ในฐานะเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์มีหน้าที่ต้องปฏิบัติ ตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๗๙ ประกอบข้อ ๑๒๗ ของกฎกระทรวงมหาดไทย ออกตาม ความในมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๗๙ กล่าวคือ ต้องไม่นำเข้ามาหรือเอาออกไปจากเรือนจำซึ่งเงิน หรือสิ่งของต้องห้ามโดยทางใดๆ โดยสิ่งของต้องห้าม คือ เครื่องคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์ หรือเครื่องมือสื่อสารอื่น รวมทั้งอุปกรณ์สำหรับสิ่งของดังกล่าว และข้อเท็จจริงรับ ฟังได้ว่า เวลาประมาณ ๐๗.๐๐ น. ของวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๓ ผู้อุทธรณ์ได้ไปรับถุงพลาสติกซึ่งภายในบรรจุรองเท้าแตะ ยี่ห้อสกอลล์ (Scholl) ที่ซุกซ่อนโทรศัพท์มือถือมาจาก ร้านขายเต้าหู้ทอดและนำเข้าไปภายในเรือนจำเวลาและ แดนควบคุม ๓ ซึ่งเป็นแดนที่ผู้อุทธรณ์ต้องอยู่ปฏิบัติงาน ในฐานะรองผู้บังคับแดนควบคุม ๓ โดย ได้วางไว้บน หลังตู้ลิ้นชักเกอร์ จากนั้น เวลาประมาณ ๑๒.๐๐ น. ในขณะที่ น.ช. เจริญ เข้าแถวรับการตรวจค้นที่ประตูแดนควบคุม ๓ ก่อนกลับเข้าแดนควบคุม ๔ ผู้อุทธรณ์ได้ตะโกนบอก น.ช. เจริญ ให้นำรองเท้าไปให้ น.ช. สุวัฒน์ ด้วย ซึ่ง น.ช. เจริญ ได้หยิบ ถูพลาสติกที่ภายในบรรจุรองเท้าแตะที่อยู่บน หลังตู้ลิ้นชักเกอร์นำกลับไปให้ น.ช. สุวัฒน์ ซึ่งเห็นได้ว่า

ผู้อุทธรณ์ได้กระทำความผิดในระหว่างเวลาปฏิบัติราชการ
พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์จึงเป็นละเว้นการปฏิบัติหน้าที่
โดยทุจริตเพื่อให้ผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ ซึ่งครบ
องค์ประกอบของความผิดทั้งสามประการแล้ว จึงไม่
จำเป็นต้องพิจารณาให้ได้ว่าข้อเท็จจริงยู่ที่ว่าผู้อุทธรณ์ได้รับเงิน
จริงหรือไม่ ประกอบกับตามคำสั่งลงโทษไม่ได้ระบุพฤติการณ์
ความผิดว่าผู้อุทธรณ์ได้รับเงินจากการกระทำดังกล่าว
ดังนั้น การที่ผู้อุทธรณ์ได้ปรับบทความผิดว่าผู้อุทธรณ์
มีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้น
การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และกระทำการอันได้ชื่อ
ว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๑) และ
(๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้น ได้กระทำโดยถูกต้องเหมาะสมแล้ว ผู้อุทธรณ์
ข้อนี้จึงไม่อาจรับฟังได้

ประเด็นที่ ๓ คำสั่งลงโทษที่สั่งไล่ผู้อุทธรณ์
ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๔ ขอบด้วย
กฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงเรื่องนี้ปรากฏว่า
ได้กรมราชทัณฑ์ได้มีคำสั่ง ที่ ๖๖/๒๕๕๔ ลงวันที่
๒๐ มกราคม ๒๕๕๔ สั่งให้ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการไว้

ก่อนเพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณา โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่นี้เป็นต้นไป (วันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๔) ดังนั้น การที่คู่กรณีในอุทธรณ์ได้ส่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ โดยให้ออกจากราชการย้อนไปถึงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันที่ผู้อุทธรณ์ต้องออกจากราชการไว้ก่อน จึงชอบตามข้อ ๙ ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวิน้ออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔ แล้ว

โดยสรุป คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ เห็นว่าตามพยานหลักฐานรับฟังได้ว่า เมื่อครั้งผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่ที่เรือนจำกลางจังหวัด ในวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๓ ผู้อุทธรณ์ได้ลักลอบนำโทรศัพท์มือถือยี่ห้อโนเกีย (Nokia) จำนวน ๒ เครื่อง พร้อมอุปกรณ์ ซุกซ่อนไว้ในรองเท้าแตะยี่ห้อสกอลล์ (Scholl) เข้าไปให้ผู้ต้องขังในเรือนจำกลางจังหวัด อันเป็นการกระทำผิดเกี่ยวกับเรือนจำตามข้อ ๑๒๗ (๙) ของกฎกระทรวงมหาดไทย ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๔๗) ออกตามความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๗๙ และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ

ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งระดับโทษสำหรับ
ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการนี้ได้มีมติคณะรัฐมนตรี
ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔
ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ กำหนดว่า การลงโทษ
ผู้กระทำความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ควรลงโทษ
ไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืน
หรือมีเหตุอันควรปรานีอื่นใด ไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็น
ปลดออกจากราชการ ดังนั้น การที่คู่กรณีในอุทธรณ์
โดยมติ อ.ก.พ. กรมราชทัณฑ์มีคำสั่งกรมราชทัณฑ์
ที่ ๓๘๐/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๕ ไล่อผู้อุทธรณ์
ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๔ ซึ่งเป็น
วันที่ผู้อุทธรณ์ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน จึงขอ
ด้วยกฎหมายและสมควรแก้กรณีแล้ว อุทธรณ์
ของผู้อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น จึงวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์
การวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. เห็นชอบตามคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ
โดยเห็นว่าอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น จึงวินิจฉัย
ให้ยกอุทธรณ์

กรณีที ๑๐ ไล่ออกฐานทุจริต กรณีจัดซื้อที่ดินไม่มี
ทางเข้าออก ราคาแพงกว่าความเป็นจริง อีกทั้งไม่ตรง
วัตถุประสงค์ (เรื่องดำที่ ๕๓๑๐๐๖๙, ๕๓๑๐๐๗๘,
๕๓๑๐๐๗๙, ๕๓๑๐๐๘๐, ๕๓๑๐๐๘๑ และ ๕๓๑๐๐๘๕
เรื่องแดงที่ ๐๐๐๗๑๕๖, ๐๐๐๘๑๕๖, ๐๐๐๙๑๕๖,
๐๐๑๐๑๕๖, ๐๐๑๑๑๕๖ และ ๐๐๑๒๑๕๖)

กรณีนี้มีมูลกรณีเดียวกัน จึงได้รวมพิจารณา โดย
มีผู้อุทธรณ์ ๖ ราย และคู่กรณีในอุทธรณ์ ๔ ราย

นายประยุทธ์ (ชื่อสมมุติ) สัตวแพทย์ชำนาญงาน
ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ นายประชา (ชื่อสมมุติ) นักส่งเสริมการ
ปกครองท้องถิ่นชำนาญการ ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ นายจรินทร์
(ชื่อสมมุติ) นายอำเภอในฐานะประธานกรรมการสุขภาพ
ผู้อุทธรณ์ที่ ๓ นายวิโรจน์ (ชื่อสมมุติ) เสมียนตราอำเภอ
ทำหน้าที่สมุห้บัญชีสุขภาพ ผู้อุทธรณ์ที่ ๔ นายบัญชา
(ชื่อสมมุติ) ปลัดอำเภอทำหน้าที่ปลัดสุขภาพ ผู้อุทธรณ์
ที่ ๕ และ นายดำรงค์ (ชื่อสมมุติ) หัวหน้าสถานีอนามัย
สาขาสำนักงานสาธารณสุขอำเภอ ผู้อุทธรณ์ ที่ ๖ อุทธรณ์
คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยผู้อุทธรณ์ทั้ง ๖ ราย
ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ
และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม

และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕

กรณีนี้ นายจรินทร์ ผู้อุทธรณ์ที่ ๓ นายอำเภอ ก.
ในฐานะประธานกรรมการสุขาภิบาล ก. และนายบัญชา
ผู้อุทธรณ์ที่ ๕ ปลัดอำเภอทำหน้าที่ปลัดสุขาภิบาล ก. ได้
จัดซื้อที่ดินเพื่อใช้เป็นบ่อขยะ ซึ่งผู้อุทธรณ์ทั้งสอง
เป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยในราคาแพงกว่าราคาประเมิน
และราคาท้องตลาด และไม่มีทางเข้า - ออก ไม่สามารถ
ใช้เป็นที่ทิ้งขยะได้ตามวัตถุประสงค์ของการจัดซื้อที่ดิน
ในครั้งนั้นได้ นายประชา ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ และ นายวิโรจน์
ผู้อุทธรณ์ที่ ๔ ในฐานะกรรมการจัดซื้อร่วมกันพิจารณา
เสนอความเห็นสมควรจัดซื้อที่ดิน ทั้งที่ทราบ่ว่าที่ดิน
มีราคาแพงกว่าราคาประเมินและราคาท้องตลาด และที่ดิน
ไม่มีทางเข้า - ออก เสนอความเห็นในการจัดซื้อโดยทุจริต
จงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เป็นเหตุให้สุขาภิบาลখনอม
ได้รับความเสียหาย นายประยุทธ์ ผู้อุทธรณ์ที่ ๑
และ นายดำรง ผู้อุทธรณ์ที่ ๖ ในฐานะกรรมการตรวจรับ
ได้ตรวจรับที่ดินโดยเชื่อถือตามคำชี้แจงของนายสำราญ
(ชื่อสมมุติ) ว่าที่ดินมีทางเข้า - ออก ละเลยที่จะเข้าตรวจสอบ
สภาพทางจากเจ้าของที่ดินบริเวณดังกล่าว ว่าถนน

เป็นทางสาธารณะ ทำให้ไม่สามารถใช้ประโยชน์ในที่ดินดังกล่าวได้เป็นเวลาถึง ๗ ปี

ส่วนคู่กรณีในอุทธรณ์ ได้แก่ อธิบดีกรมปศุสัตว์ คู่กรณีในอุทธรณ์ที่ ๑ อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น คู่กรณีในอุทธรณ์ที่ ๒ อธิบดีกรมการปกครอง คู่กรณีในอุทธรณ์ที่ ๓ และปลัดกระทรวงสาธารณสุข คู่กรณีในอุทธรณ์ที่ ๔

สรุปข้ออุทธรณ์

ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ (นายประยุทธ์) ตำแหน่งสัตวแพทย์ชำนาญงาน สำนักงานปศุสัตว์อำเภอ ก. จังหวัด ก. เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งพนักงานตรวจโรคสัตว์ สำนักงานปศุสัตว์อำเภอ ก. ในฐานะกรรมการตรวจรับที่ดินที่จัดซื้อเพื่อจัดทำเป็นบ่อขยะ อุทธรณ์มีสาระสำคัญว่า เมื่อคณะกรรมการจัดซื้อและสุขาภิบาล ก. ได้อนุมัติให้จัดซื้อที่ดินแปลงดังกล่าวไม่ทราบว่ามีผู้ใดเป็นเจ้าของ ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า มีที่ดินตามเอกสารสิทธิตรงตามหลักฐานการจัดซื้อ และมีหนังสือยินยอมให้ผ่านทางจากเจ้าของที่ดิน ประกอบกับได้สอบถามจากผู้ใหญ่บ้าน ทราบว่าที่ดินดังกล่าวมีทางเข้า – ออก ไม่มีผู้ใดแสดงการหวงห้ามแต่อย่างใด จึงเชื่อโดยสุจริต การที่กรมปศุสัตว์

สั่งลงโทษผู้อุทธรณ์ที่ ๑ เป็นการใช้ดุลพินิจเกินกว่าเหตุ ไม่ได้สัดส่วน ขอให้พิจารณาให้ความเป็นธรรมและยกเลิกคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ออกจากราชการ

ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ (นายประชา) ตำแหน่งนักส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นชำนาญการ ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้ากลุ่มงานมาตรฐานการบริหารงานบุคคลท้องถิ่น จังหวัด ข. เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครอง ๕ ที่ว่าการอำเภอ ก. ในฐานะประธานกรรมการจัดซื้อที่ดิน อุทธรณ์มีสาระสำคัญว่า ไม่ได้กระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหา แต่ต้องการจัดซื้อที่ดินเพื่อใช้เป็นที่พักขะเพราะได้รับคำสั่งแต่งตั้งให้เป็นประธานกรรมการจัดซื้อ ได้ดำเนินการจัดซื้อที่ดินเป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่กำหนดไว้ทุกประการ จึงขอให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการหรือลดโทษ

ผู้อุทธรณ์ที่ ๓ (นายจรินทร์) ตำแหน่งนายอำเภอ ก. (เกษียณอายุราชการ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๕) ในฐานะประธานกรรมการสุขภาพ ก. อุทธรณ์มีสาระสำคัญว่า การลงโทษไม่เป็นธรรมและไม่เหมาะสม การซื้อที่ดินมิใช่เกิดจากการวางแผนของตนและพวก การออกคำสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์ที่ ๓ เมื่อพ้นจากการเป็นข้าราชการพลเรือนแล้ว

และระหว่างเป็นข้าราชการผู้บังคับบัญชาไม่เคยตั้ง
กรรมการสอบสวน ไม่เคยถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหา
คดีอาญาจนถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน
จึงขอให้เปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์ที่ ๓ เนื่องจาก
เกษียณอายุราชการแล้ว และไม่มีเจตนาทุจริตและ
ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

ผู้อุทธรณ์ที่ ๔ (นายวิโรจน์) ตำแหน่งเสมียนตรา
อำเภอ (เจ้าหน้าที่บริหารงานการเงินและบัญชี ๕) ทำหน้าที่
สมุหบัญชีสุขาภิบาล ก. (เกษียณอายุราชการก่อนกำหนด
๑ ตุลาคม ๒๕๕๑) ฐานะกรรมการจัดซื้อ อุทธรณ์มีสาระ
สำคัญว่า เมื่อได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการจัดซื้อที่ดินเพื่อใช้
เป็นบ่อขยะของสุขาภิบาล ก. โดยมีนายสำราญผู้ใหญ่บ้าน
เจ้าของกรรมสิทธิ์ร่วมและผู้รับมอบอำนาจ ให้เสนอราคา
ยืนยันว่าที่ดินมีถนนเข้า - ออก ถูกเจ้าของที่ดินหลอกหลวง
ปกปิดข้อเท็จจริง มิได้มีเจตนาทุจริต ขอให้เพิกถอนคำสั่ง
ลงโทษไล่ออกจากราชการ

ผู้อุทธรณ์ที่ ๕ (นายบัญชา) ตำแหน่งปลัดอำเภอ
รักษาการในตำแหน่งปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง ๗)
อำเภอ ก. ทำหน้าที่ปลัดสุขาภิบาล อุทธรณ์มีสาระสำคัญว่า
ไม่ได้มีเจตนากระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหา การซื้อขายที่ดิน

ไม่ได้มีราคาสูงตามที่ถูกกล่าวหาเป็นการซื้อขายตามปกติ และมีการจดทะเบียนโดยชอบ ผู้อุทธรณ์ที่ ๕ ไม่มีอำนาจ ในการอนุมัติจัดซื้อ ในขณะที่ซื้อขายที่ดินมีทางเข้า - ออก อยู่จริง ขอให้ ก.พ.ค. สอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติม ขอให้ยกเลิกคำสั่งไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ขอให้ ลดโทษหากเห็นว่าการดำเนินการทางวินัยถูกต้องแล้ว

ผู้อุทธรณ์ที่ ๖ (นายดำรงค์) หัวหน้าสถานีอนามัย สาขา สำนักงานสาธารณสุขอำเภอ ก. ฐานะประธานกรรมการ ตรวจรับ อุทธรณ์มีสาระสำคัญว่า คณะกรรมการได้ทำการ ตรวจรับถูกต้องตามสัญญาทุกประการ ตรวจสอบทาง เข้า - ออก ที่ดินที่จัดซื้อ ไม่มีเจตนาทุจริต ไม่ได้มีผลประโยชน์ ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. รุนแรงเกินกว่าเหตุ ขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่ออก จากราชการ หรือลดโทษจากไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ

สรุปความเห็นขององค์คณะวินิจฉัยฯ

คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ เห็นว่า เรื่องอุทธรณ์ทั้ง ๖ รายนี้เป็นการลงโทษตามมติ ป.ป.ช. ดังนั้น ก.พ.ค. จึงไม่สามารถเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามมติ ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ แต่ผู้อุทธรณ์มีสิทธิอุทธรณ์

ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น ทั้งนี้ ตามคำวินิจฉัย
ของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖
นอกจากนั้น ยังเป็นการดำเนินการของคณะกรรมการ ป.ป.ช.
ซึ่งรับเรื่องร้องเรียนเมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ และตั้ง
อนุกรรมการไต่สวนเมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ โดยให้
มีผลตั้งแต่วันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๑ เป็นต้นไป จึงอยู่ใน
อำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะดำเนินการได้
และผู้บังคับบัญชาก็มีอำนาจดำเนินการ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๐๐
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่คณะอนุกรรมการไต่สวนว่า
ผู้อุทธรณ์ที่ ๓ ประธานกรรมการสุขาภิบาล ก. และผู้อุทธรณ์
ที่ ๕ ปลัดสุขาภิบาล นำที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๓๗๑๘ เนื้อที่
๗ ไร่ ๑ งาน ที่ตนเองเป็นผู้ถือสิทธิครอบครองอยู่ด้วย
มาขายให้แก่สุขาภิบาลเพื่อใช้เป็นบ่อขยะในราคาแพงกว่า
ท้องตลาด (ราคาไร่ละ ๓๑,๙๒๓ - ๕๔,๙๔๕ บาท) และ
ราคาประเมินไร่ละ ๕๐,๐๐๐ บาท แม้ว่าต่อมาคณะกรรมการ
จัดซื้อจะได้ดอรองราคาลงเหลือไร่ละ ๑๖๐,๐๐๐ บาท ก็ตาม
นอกจากนั้น ที่ดินที่ได้จัดซื้อยังไม่มีทางเข้า - ออก และ
เป็นการกระทำเพื่อประโยชน์แก่ตนเองและผู้อื่น แม้ว่า
ในวันนั่งพิจารณาอุทธรณ์ครั้งแรกผู้อุทธรณ์ที่ ๔ จะได้แถลง

ส่งเอกสารในคดีอาญาของศาลจังหวัด ก.ของเจ้าหน้าที่
ป.ป.ช. ว่า ที่ดินที่ซื้อขายไม่จำเป็นต้องเป็นถนนสาธารณะ
เพียงแต่มีถนนซึ่งเป็นการจำยอมหรือแค้มีทางเข้า - ออก
ก็ถือว่าไม่ผิดเงื่อนไข และแม้ว่าราคาซื้อขายจะสูงกว่า
ราคาประเมิน คณะกรรมการจัดซื้อก็มีอำนาจกระทำได้
ก็ไม่ทำให้การรับฟังข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไป ข้อเท็จจริง
ยังคงฟังได้ว่าผู้อุทธรณ์ที่ ๓ กับพวก รวมทั้งผู้อุทธรณ์ที่ ๕
นำที่ดินที่ตนเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยมาขายให้สุขาภิบาล ก.
ในราคาแพงกว่าท้องตลาดมาก และที่สำคัญไม่สามารถ
นำไปใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ในการจัดซื้อเพื่อทำ
บ่อขยะได้เพราะไม่มีทางเข้า - ออก พฤติการณ์เป็นการ
กระทำเพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่นและตนเองในฐานะผู้ขาย
เป็นความผิดทางวินัย ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติ
หน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์
ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิด
วินัยร้ายแรง ฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่า
เป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม
และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ การที่คู่กรณีในอุทธรณ์
ที่ ๓ ออกคำสั่งกรมการปกครองที่ ๘๕๘/๒๕๕๓ ลงวันที่

๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๓ ลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ที่ ๓ ออกจาก
ราชการ และออกคำสั่งกรมการปกครองที่ ๘๕๙/๒๕๕๓
ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๓ ลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ที่ ๕
ออกจากราชการ นั้น เหมาะสมกับกรณีความผิดแล้ว อุทธรณ์
ฟังไม่ขึ้น สมควรยกอุทธรณ์

สำหรับผู้อุทธรณ์ที่ ๒ และผู้อุทธรณ์ที่ ๔ ในฐานะ
คณะกรรมการจัดซื้อ นั้น เมื่อพิจารณาระเบียบกระทรวง
มหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการ
ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ ลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๓๕ ข้อ ๔
กำหนดนิยามว่า หัวหน้าฝ่ายบริหารของหน่วยบริหาร
ส่วนท้องถิ่น หมายถึง ประธานกรรมการสุขาภิบาล ข้อ ๕๐
กำหนดว่า การจัดซื้อโดยวิธีพิเศษให้หัวหน้าฝ่ายบริหาร
ของหน่วยแต่งตั้งคณะกรรมการจัดซื้อโดยวิธีพิเศษขึ้น
เพื่อดำเนินการดังต่อไปนี้ (๕) ในกรณีเป็นพัสดุที่ได้ดำเนินการ
ซื้อโดยวิธีอื่นแล้วไม่ได้ผลดีให้สืบราคาจากผู้มีอาชีพ
ขายพัสดุนั้นโดยตรง... หากเห็นว่าผู้เสนอราคารายที่เห็น
สมควรซื้อเสนอราคาสูงกว่าราคาในท้องตลาดหรือราคาที่
คณะกรรมการเห็นสมควรให้ต่อรองราคาลงเท่าที่จะทำได้
(๖) ในกรณีพัสดุที่เป็นที่ดิน ซึ่งจำเป็นต้องซื้อเฉพาะแห่ง
ให้เชิญเจ้าของที่ดินโดยตรงมาเสนอราคา หากเห็นว่า

ราคาที่เสนอนั้นยังสูงกว่าราคาในท้องตลาดหรือราคาที่เหมาะสม
คณะกรรมการเห็นสมควรให้ต่อรองราคาลงเท่าที่จะทำได้
ให้คณะกรรมการรายงานผลการพิจารณาและความเห็น
พร้อมด้วยเอกสารที่ได้รับไว้ทั้งหมดต่อผู้สั่งซื้อเพื่อสั่งการ
โดยเสนอผ่านหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุและหัวหน้าฝ่าย
บริหารของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น
และข้อ ๕๙ กำหนดว่า การสั่งซื้อโดยวิธีพิเศษครั้งหนึ่งให้เป็น
อำนาจของผู้ดำรงตำแหน่งและภายในวงเงินดังต่อไปนี้
สุขาภิบาล (๑) ประธานกรรมการสุขาภิบาล ไม่เกิน
๑,๕๐๐,๐๐ บาท เห็นว่าผู้อุทธรณ์ที่ ๒ และผู้อุทธรณ์ที่ ๔
ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการจัดซื้อที่ดินโดยวิธีพิเศษตาม
คำสั่งสุขาภิบาล ก. ที่ ๓๗/๒๕๓๙ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๓๙
ได้ดำเนินการตามประกาศสุขาภิบาล เรื่องการจัดซื้อที่ดิน
เพื่อใช้ในกิจการกำจัดขยะมูลฝอยโดยวิธีพิเศษ ลงวันที่
๑๓ กันยายน ๒๕๓๙ ที่กำหนดให้ผู้มีสิทธิเสนอราคา
ต้องเป็นเจ้าของที่ดินหรือผู้ได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง
กำหนดยื่นซองเสนอราคาในวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๓๙
เวลา ๐๙.๐๐ น. - ๑๒.๐๐ น. ณ สำนักงานสุขาภิบาล ก.
และกำหนดเปิดซองเสนอราคาในวันเดียวกันตั้งแต่เวลา
๑๓.๐๐ น. เป็นต้นไป โดยมีเงื่อนไขจะต้อง (๑) ตั้งอยู่

ในพื้นที่หมู่ที่ ๓ ตำบล ก. อำเภอ ก. จังหวัด ก. (๒) ติดต่อกัน เป็นผืนเดียวกัน เนื้อที่ประมาณ ๗ ไร่ (๓) อยู่ติดกับถนน หรือห่างจากถนนไม่เกิน ๑,๐๐๐ เมตร กรณีห่างถนน จะต้องมียางเข้า - ออก ได้ด้วย (๔) อยู่ห่างไกลชุมชน น้ำไม่ท่วมขัง มีความเหมาะสมจะใช้เป็นที่ทิ้งและกำจัด ขยะมูลฝอย (๕) ชำระภาษีบำรุงท้องถิ่นครบถ้วนแล้ว เมื่อนายสำราญ ได้ยื่นขอเสนอราคาพร้อมเอกสาร ประกอบด้วย น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๓๗๑๘ เนื้อที่ ๗ ไร่ ๑ งาน พร้อมหนังสือรับรองอำนาจจากผู้ถือกรรมสิทธิ์ร่วม ในที่ดินแปลงดังกล่าว และนำหนังสืออุทิตของ น.ส. อวยพร (ชื่อสมมุติ) ลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๓๙ ให้สุขาภิบาล ก. ทำถนนเพียงรายเดียว เสนอขายในราคาไร่ละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑,๔๕๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเกินกว่างบประมาณ จัดซื้อที่ดินที่ตั้งไว้ คณะกรรมการจึงเรียกนายสำราญ มาต่อรองราคา โดยยินยอมลดราคาลงเหลือไร่ละ ๑๖๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑,๑๖๐,๐๐๐ บาท แล้วมีความเห็นว่าสมควร จัดซื้อในวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๓๙ โดยไม่ตรวจสอบ ให้แน่ชัดว่ามีทางเข้า - ออกตามวัตถุประสงค์ของการจัดซื้อ ที่ดินคือ ถนนที่สามารถนำรถขนขยะไปทิ้งในที่ดินดังกล่าว หรือไม่ แต่ก็เป็นเพียงความเห็นที่ไม่ผูกพันผู้อุทธรณ์ที่ ๓

ว่าจะต้องพิจารณาอนุมัติหรือไม่ก็ตาม แต่ผู้อุทธรณ์ที่ ๓ ก็ลงนามอนุมัติให้จัดซื้อ และได้ทำสัญญาจะซื้อจะขาย ที่ดินฉบับวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๓๙ และต่อมาวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๙ นายสำราญได้ทำสัญญาโอนขายที่ดิน ให้กับสุขาภิบาล ก. ซึ่งคณะกรรมการได้สวนเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ และผู้อุทธรณ์ที่ ๔ ในฐานะคณะกรรมการ จัดซื้อซึ่งร่วมกันพิจารณาเห็นควรจัดซื้อที่ดิน ทั้งที่ทราบว่ ที่ดินมีราคาแพงกว่าราคาประเมินและราคาตลาด และที่ดินไม่มีทางเข้า - ออก ขัดกับเงื่อนไขการจัดซื้อ กลับเสนอความเห็นการจัดซื้อที่ดินดังกล่าวโดยทุจริต จึงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบในการจัดซื้อ เป็นเหตุให้ สุขาภิบาล ก. ได้รับความเสียหาย เป็นความผิดทางวินัย ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการ ทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีความผิดอาญาด้วย การที่คู่กรณีในอุทธรณ์ที่ ๒ ออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ออกจากราชการ

ตามคำสั่งกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ ๔๘๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๓ คู่กรณีในอุทธรณ์ที่ ๓ ออกคำสั่ง ลงโทษไล่อุทธรณ์ที่ ๔ ออกจากราชการ ตามคำสั่ง กรมการปกครอง ที่ ๘๖๐/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๓ ออกจากราชการ นั้น เหมาะสมกับกรณีความผิดแล้ว อุทธรณ์ ฟังไม่ขึ้น สมควรยกอุทธรณ์

ส่วนผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ในฐานะ ของคณะกรรมการตรวจรับตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ ลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๓๕ ข้อ ๖๔ กำหนด ว่า คณะกรรมการตรวจรับพัสดุมีหน้าที่ดังนี้ (๒) ตรวจรับ พัสดุให้ถูกต้องครบถ้วนตามหลักฐานที่ตกลงกันไว้ (๔) เมื่อตกลงถูกต้องครบถ้วนแล้วให้รับพัสดุไว้และถือว่า ผู้ขายได้ส่งมอบพัสดุถูกต้องครบถ้วนตั้งแต่วันที่ผู้ขาย นำพัสดุนั้นมาส่งแล้วมอบแก่เจ้าหน้าที่พัสดุ เพื่อดำเนินการ เบิกจ่ายเงินตามระเบียบว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินของหน่วย การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น และรายงานให้หัวหน้า ฝ่ายบริหารของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ทราบ เห็นว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ในฐานะ คณะกรรมการตรวจรับได้ดำเนินการตรวจรับที่ดิน

ตามหนังสือนายสำราญผู้ขายฉบับลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๙ เรื่องส่งมอบพัสดุ ซึ่งระบุว่าได้จดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ในที่ดินแปลงดังกล่าวให้สุขาภิบาล ก. แล้ว และขอได้โปรดสั่งให้คณะกรรมการตรวจรับพัสดุ ตรวจสอบและรับพัสดุต่อไป และเมื่อเป็นการถูกต้องแล้ว โปรดจ่ายเงินค่าซื้อที่ดินเป็นเงิน ๑,๑๖๐,๐๐๐ บาท ซึ่งประธานกรรมการสุขาภิบาล ก. โดยนายจรินทร์ ผู้อุทธรณ์ที่ ๓ ได้สั่งการให้คณะกรรมการตรวจรับในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๙ โดยคณะกรรมการตรวจรับ ได้แก่ ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และที่ ๖ ก็ได้ตรวจสอบประกาศสุขาภิบาล ก. ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๓๙ เรื่องการจัดซื้อที่ดินเพื่อใช้ในกิจกรรมกำจัดขยะมูลฝอยโดยวิธีพิเศษ ตรวจสอบสถานที่ทางเข้า - ออก มีนายสำราญ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๓ ตำบล ก. ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมายและผู้ปกครองท้องถิ่น นำตรวจสอบที่ดินยืนยันว่ามีทางเข้า - ออก สำหรับราคาที่ดินมีราคาสูงเกินจริงหรือไม่ นั้น เห็นว่ามีใช้หน้าที่ของคณะกรรมการตรวจรับที่จะต้องตรวจสอบ เนื่องจากได้ผ่านกาพิจารณาของคณะกรรมการจัดซื้อซึ่งมีหน้าที่จะต้องพิจารณาเรื่องนี้ ประกอบกับผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และที่ ๖ ได้ตรวจเอกสารอื่นๆ ประกอบแล้ว เช่น รายงานการประชุมคณะกรรมการ

สุขาภิบาล ก. ครั้งที่ ๑๑/๒๕๓๙ เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๙ วาระที่ ๓ ซึ่งไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดคัดค้านการจัดซื้อที่ดินเพื่อใช้เป็นที่พักขยะและกำจัดขยะมูลฝอยโดยผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และที่ ๒ ในฐานะกรรมการตรวจรับตามคำสั่ง ที่ ๓๙/๒๕๓๙ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๓๙ ได้ตรวจรับที่ดินตามหลักฐาน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๓๗๐๘ เล่มที่ ๓๘ ก หน้า ๑๘ เลขที่ดิน ๓๓๖ หมายเลข ๔๙๒๗ แผ่น ๔๘ เนื้อที่ ๗ ไร่ ๑ งาน ซึ่งนายสำราญ ผู้ขายได้จดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ให้กับสุขาภิบาลแล้ว และเห็นว่าถูกต้องครบถ้วนตามสัญญาจะซื้อจะขาย และได้ส่งมอบให้เจ้าหน้าที่พัสดुरับไว้เป็นการถูกต้องแล้วในวันนี้ จึงลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานซึ่งปรากฏตามเอกสารใบตรวจรับพัสดุลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๙ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงเห็นได้ว่า การตรวจรับที่ดินแปลงเกิดเหตุของผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และที่ ๒ เป็นการตรวจรับทางเอกสารเท่านั้น และตามผู้อุทธรณ์ทั้งสองกล่าวอ้างในอุทธรณ์ว่าได้มีนายสำราญ ผู้ขายนำตรวจสอและยืนยันว่ามีทางเข้า – ออก หากเป็นเช่นนั้นก็ย่อมจะต้องทราบที่ดินแปลงดังกล่าวไม่มีทางเข้า – ออก ข้ออ้างดังกล่าวจึงไม่มีน้ำหนักที่จะรับฟังและเชื่อว่ามีได้มีการไปตรวจสอบ

จากสถานที่จริง พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และที่ ๒ จึงเป็นการประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ และไม่มีพยานหลักฐานอื่นใดที่ฟังได้ว่าผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และที่ ๒ ทุจริต แต่คณะกรรมการไต่สวนเห็นว่าคณะกรรมการตรวจรับมิได้ทำหน้าที่ของตนตามหน้าที่ในการตรวจสอบเรื่องทางเข้า – ออกของที่ดิน ตรวจรับโดยเชื่อถือตามคำชี้แจงของนายสำราญ ว่าที่ดินมีทางเข้า – ออกถูกต้อง ละเลยที่จะเข้าตรวจสอบสภาพทางจากเจ้าของที่ดินบริเวณดังกล่าวว่าถนนที่พบเห็นเป็นทางสาธารณะหรือไม่ ลงนามรับรองตรวจรับที่ดินทั้งๆ ที่ที่ดินไม่มีทางเข้า – ออก ทำให้ราชการไม่สามารถใช้ประโยชน์ในที่ดินดังกล่าวได้ เป็นเวลาถึง ๗ ปี และทางราชการต้องซื้อที่ดินในราคาแพงกว่าความเป็นจริง ซึ่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติเป็นเอกฉันท์ว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และ ที่ ๒ มีมูลความผิดทางวินัยร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติกู้ช่วยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น

คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ เห็นว่า พฤติการณ์
ของผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และ ที่ ๒ ในฐานะคณะกรรมการตรวจ
รับที่มีได้ตรวจสอบราคาและทางเข้า - ออก โดยเชื่อ
คำชี้แจงของนายสำราญ ผู้ขาย ทำให้ทางราชการซื้อที่ดิน
ในราคาแพงกว่าที่ควรจะเป็นและไม่สามารถใช้ประโยชน์
ในที่ดิน เนื่องจากไม่มีทางเข้า - ออก ส่วนการซื้อที่ดิน
ราคาใดจะเป็นการเหมาะสมหรือปรากฏว่าซื้อที่ดิน
ราคาแพงกว่าราคาท้องตลาด นั้น มีใช้หน้าที่ของกรรมการ
ตรวจรับที่จะต้องตรวจสอบ จึงเห็นว่า พฤติการณ์ของ
ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และที่ ๒ เป็นความผิดวินัยฐานประมาท
เลินเล่อในราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ
อย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ พยานหลักฐาน
ยังไม่พอที่จะมีเจตนาทุจริต ดังนั้น การที่คู่กรณีในอุทธรณ์ที่ ๑
ออกคำสั่งลงโทษไล่อุทธรณ์ที่ ๑ ออกจากราชการ
ตามคำสั่งกรมปศุสัตว์ ที่ ๕๓๐/๒๕๕๓ ลงวันที่
๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๓ คู่กรณีในอุทธรณ์ที่ ๔ ออกคำสั่ง
ลงโทษไล่อุทธรณ์ที่ ๒ ออกจากราชการ ตามคำสั่ง
ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ ๒๔๐๐/๒๕๕๓ ลงวันที่
๑๐ กันยายน ๒๕๕๓ ตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้น

อาจจะเป็นการลงโทษที่เกินกว่าเหตุและน่าจะไม่เป็นธรรม แก่ผู้อุทธรณ์ทั้ง ๒ รายดังกล่าว แต่จำต้องผูกพันตาม คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ ดังที่ได้วินิจฉัย ไว้แล้วข้างต้น จึงเห็นควรลดโทษผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และที่ ๒ จากไล่ออกจากราชการลงเหลือปลดออกจากราชการ

ด้วยเหตุผลที่ได้วินิจฉัยมาข้างต้น คณะกรรมการ วินิจฉัยอุทธรณ์ฯ จึงวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์เฉพาะผู้อุทธรณ์ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ และที่ ๕ ส่วนผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และที่ ๒ สมควรให้ลดโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ และเมื่อ วินิจฉัยเช่นนี้แล้วจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยประเด็นอื่นอีก

การวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. เห็นชอบตามการวินิจฉัยของคณะกรรมการ วินิจฉัยอุทธรณ์ฯ จึงวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์เฉพาะผู้อุทธรณ์ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ และที่ ๕ ส่วนผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และที่ ๒ สมควร ให้ลดโทษลงเป็นปลดออกจากราชการและเมื่อวินิจฉัย เช่นนี้แล้วจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยประเด็นอื่นอีก

กรณีที่ ๑๑ ไล่ออกตาม ป.ป.ช. ชี้มูล กรณีทำหน้าที่ เลขาธิการผู้ว่าราชการจังหวัด ได้เสนอความเห็น ขออนุมัติจัดจ้าง โดยขอให้ยกเว้นการปฏิบัติตาม

กระทรวงมหาดไทย (เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๑๐๗ เรื่องแดงที่ ๐๐๐๖๑๕๖)

ผู้อุทธรณ์ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน ๗ สำนักงานจังหวัด ข. (ชื่อสมมุติ) สังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ก.พ.ค. กรณีปลัดกระทรวงมหาดไทยคู่กรณี ในอุทธรณ์ ได้มีคำสั่ง ที่ ๔๙๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นวันที่ผู้อุทธรณ์ลาออกจากราชการ ทั้งนี้ เนื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. เสียงข้างมากได้มีมติว่า ผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยผู้อุทธรณ์ในฐานะเลขานุการผู้ว่าราชการจังหวัด ก. (นายสมศักดิ์ ชื่อสมมุติ) เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน ๖ สำนักงานจังหวัด ก. ปฏิบัติหน้าที่เลขานุการผู้ว่าราชการจังหวัด ก. ได้ทำบันทึกเสนอความเห็นต่อผู้ว่าราชการจังหวัด ก. เพื่อขออนุมัติยกเว้นให้เทศบาลเมือง ก. จัดทำโครงการสร้างถนนและท่อลอด จำนวน ๔๙ โครงการ โดยไม่ต้องปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยวิธีการงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๑

และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของ
หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕

สรุปข้ออุทธรณ์

ผู้อุทธรณ์ได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๕
อุทธรณ์ว่า การทำบันทึกเสนอความเห็นต่อผู้ว่าราชการ
จังหวัด ก. เป็นเพียงการดำเนินการทางธุรการ ผู้อุทธรณ์
ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องข้องกับการจัดซื้อจัดจ้างหรือรู้เห็น
การดำเนินการใดๆ ของเทศบาลเมือง ก. มีการทำสัญญาจ้าง
บริษัท ขวัญชัย จำกัด (ชื่อสมมุติ) ไปแล้วก่อนที่ผู้อุทธรณ์
จะไปปฏิบัติหน้าที่ที่สำนักงานจังหวัด ข. การกระทำของ
ผู้อุทธรณ์ไม่มีผลผูกพันกับผู้ใด เพราะผู้อุทธรณ์ไม่มีอำนาจ
ในการพิจารณาอนุมัติ อนุญาตใดๆ แต่เป็นอำนาจของ
ผู้ว่าราชการจังหวัด ก. มติของคณะกรรมการ ป.ป.ช.
เป็นการพิจารณาที่ไม่ถูกต้องกับความเป็นจริง เป็นการ
พิจารณาที่ไม่ได้ยึดถือความถูกต้อง และปราศจาก
หลักความยุติธรรม และผลการไต่สวนของคณะอนุกรรมการ
ไต่สวนก็เห็นว่า ผู้อุทธรณ์กระทำความผิดทางวินัย
อย่างไม่ร้ายแรงเท่านั้น ไม่มีหลักฐานที่แสดงว่าผู้อุทธรณ์
กระทำการทุจริตต่อหน้าที่แต่อย่างใด จึงขอให้ ก.พ.ค.
มีคำสั่งยกเลิกคำสั่งของคู่กรณีในอุทธรณ์ที่ลงโทษ

ไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการตามคำสั่ง ที่ ๔๙๖/๒๕๕๔
ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔

สรุปข้อเท็จจริง

เดิมผู้อุทธรณ์ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน ๖ สำนักงานจังหวัด ก. สังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย มีหน้าที่ช่วยสนับสนุนการปฏิบัติงานของผู้ว่าราชการจังหวัด ก. (นายสมศักดิ์) ในขณะนั้น โดยได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นเลขานุการผู้ว่าราชการจังหวัด ก. ระหว่างวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ ถึงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๓ และระหว่างวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ ถึงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๔ ผู้อุทธรณ์ได้ลาออกจากราชการเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๗ ปัจจุบันเป็นข้าราชการบำนาญของสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ต่อมาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพนักงานของสำนักงานแห่งหนึ่งในจังหวัด ค. จนถึงปัจจุบันรวมระยะเวลาเกือบเจ็ดปี ผู้อุทธรณ์ได้รับแจ้งจากสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยว่าคู่กรณีในอุทธรณ์ได้มีคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยที่ ๔๙๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ โดยให้มีผลย้อนหลัง ตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นวันที่ผู้อุทธรณ์ได้รับ

อนุญาตให้ลาออกจากราชการ เนื่องจากคณะกรรมการ
ป.ป.ช. ได้ชี้มูลความผิดว่า ผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัย
อย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติ
หน้าที่โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของ
ทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล
อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง
ฐานประพฤติกู้ข้อย่างร้ายแรง และมีมูลเป็นความผิดทางอาญา
ผู้อุทธรณ์ได้รับทราบคำสั่ง เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๔
มูลกรณีเรื่องนี้เกิดจาก นายเสมา (ชื่อสมมุติ) กับพวก ได้มี
หนังสือฉบับลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ ร้องเรียน
ประธานกรรมการ ป.ป.ช. กล่าวหาว่า นายสุรพล (ชื่อสมมุติ)
นายกเทศมนตรีเมือง ก. กับพวก ได้ให้ บริษัท ขวัญชัย จำกัด
ดำเนินการโครงการก่อสร้างถนนและท่อลอด ซึ่งเป็น
โครงการที่ถูกยกเลิกสัญญาจ้างไปแล้ว โดยมีการขออนุมัติ
จากผู้ว่าราชการจังหวัด ก. เพื่อให้ยกเว้นการปฏิบัติ
ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยวิธีการงบประมาณ
ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๑ และระเบียบ
กระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหาร
ราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ คณะกรรมการ ป.ป.ช.
จึงได้มีคำสั่งที่ ๒๑๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๒

แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงเรื่องดังกล่าว พบว่า เมื่อครั้งที่ นายสุรพล ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมือง ก. ได้ช่วยเหลือให้ บริษัท ขวัญชัย จำกัด จัดทำโครงการก่อสร้างถนนและท่อลอด ๔๘ สาย จำนวน ๔๙ โครงการ เป็นเงิน ๑๐๔,๙๘๐,๐๐๐ บาท ตามสัญญาจ้างเลขที่ ๐๔/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ ซึ่งสัญญานี้ได้จัดทำขึ้นในสมัยที่นางอารี (ชื่อสมมุติ) ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมือง ก. โครงการดังกล่าวมิได้ตราขึ้นเป็นเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖ และเป็นโครงการที่ผูกขาดกีดกันผู้รับจ้างรายอื่น ผู้ว่าราชการจังหวัด ก. (นายบำรุง ชื่อสมมุติ) ได้ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ ทำให้นางอารีต้องสั่งยกเลิกสัญญาจ้างดังกล่าว แต่มาในสมัยที่นายสุรพล ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมือง ก. ได้ดำเนินการรื้อฟื้นโครงการก่อสร้างถนนและท่อลอดดังกล่าวมาจัดทำใหม่อีกครั้งโดยไม่มีการประกวดราคา พร้อมทั้งได้ขออนุมัติจากผู้ว่าราชการจังหวัด ก. (นายสมศักดิ์) เพื่อขอให้ยกเว้นการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยวิธีการงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๑ และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของ

หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่องนี้
กรมการปกครองได้เคยมีหนังสือปกปิด ที่ มท ๐๓๑๓.๑/๔๕๕๓
ฉบับลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๔๓ ถึงผู้ว่าราชการจังหวัด ก. ว่า
การที่เทศบาลเมือง ก. ก่อหนี้ผูกพันงบประมาณ
รายจ่ายประจำปี ๒๕๔๔ ถึง ๒๕๕๐ เป็นการกระทำ
ที่มีขอให้ผู้ว่าราชการจังหวัด ก. ควบคุม ดูแลเทศบาล
ให้ปฏิบัติราชการตามกฎหมายและว่ากล่าวตักเตือนแนะนำ
คณะเทศมนตรีเมือง ก. ปฏิบัติหน้าที่ให้ถูกต้องตามกฎหมาย
และระเบียบแบบแผนของทางราชการและพึงสำนึก
อย่าให้เกิดกรณีเช่นนี้อีก ผู้ว่าราชการจังหวัด ก. (นายสมศักดิ์)
จึงมีหนังสือแจ้งให้นายกเทศมนตรีเมือง ก. ทราบและให้
ชี้แจงว่าได้ดำเนินการในเรื่องดังกล่าวอย่างไร เทศบาลเมือง ก.
ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๔๔ ชี้แจงต่อผู้ว่า
ราชการจังหวัด ก. ว่าได้ยกเลิกสัญญาจ้างกับบริษัท ขวัญชัย
จำกัด แล้ว ต่อมา กรมการปกครองมีหนังสือปกปิด
ที่ มท ๐๓๑๓.๔/ว ๘๔ ลงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๔๔ ถึงผู้ว่า
ราชการจังหวัดทุกจังหวัดว่า กรณีที่เทศบาลเมือง ก. ก่อหนี้
ผูกพันงบประมาณรายจ่ายประจำปี ๒๕๔๔ ถึง ๒๕๕๐
โดยมีผู้รับจ้างรายเดียวและไม่จัดทำเทศบัญญัติ
งบประมาณรายจ่ายสำหรับรายการหรือโครงการ

ที่จะก่อกวนผู้พันงบประมาณไว้ก่อนนั้น เป็นการไม่ปฏิบัติตามเจตนารมณ์ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยวิธีการงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ ๓๘ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงสั่งให้แจ้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทราบว่า อย่าให้เกิดกรณีเช่นนี้ อีกให้จังหวัดกำกับดูแลการปฏิบัติงานให้ถูกต้องตามระเบียบที่เกี่ยวข้อง ที่ทำการปกครองจังหวัด ก. (ฝ่ายท้องถิ่น) ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องนี้จึงได้เสนอเรื่องให้ผู้ว่าราชการจังหวัด ก. (นายสมศักดิ์) มีหนังสือ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ แจ้งเวียนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัด ก. ถือปฏิบัติ บริษัทขวัญชัย จำกัด จึงได้มีหนังสือขอความเป็นธรรมต่อจังหวัด ก. กรณีที่เทศบาลเมือง ก. ยกเลิกสัญญาจ้างดังกล่าว โดยให้เหตุผลว่าบริษัทฯ ได้ทำสัญญาโดยสุจริต ดำเนินการถูกต้องตามกฎหมาย เสียค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างเป็นจำนวนมาก และไม่ได้ทำผิดสัญญาจ้างแต่อย่างใด ผู้ว่าราชการจังหวัด ก. (นายสมศักดิ์) ได้เกษียนสั่งการในหนังสือฉบับดังกล่าวให้ผู้ตรวจการส่วนท้องถิ่นแจ้งให้เทศบาลเมือง ก. ชี้แจงเหตุผลกรณีที่บริษัทฯ ขอความเป็นธรรม ผู้ตรวจการส่วนท้องถิ่นจึงบันทึกเสนอความเห็นและจัดทำหนังสือให้ผู้ว่าราชการ

จังหวัด ก. (นายสมศักดิ์) ลงนามในหนังสือถึงเทศบาลเมือง ก. ให้ชี้แจงเหตุผลและแนวทางการแก้ไขปัญหาตามข้อร้องเรียนภายในวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๔๔ เทศบาลเมือง ก. จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๔๔ ถึงผู้ว่าราชการจังหวัด ก. เพื่อแจ้งเหตุผลและแนวทางการแก้ไขปัญหา โดยมติคณะเทศมนตรีเห็นว่า โครงการดังกล่าวเทศบาลเมือง ก. และราชการจะได้ประโยชน์และเพื่อให้โครงการดำเนินการต่อไปได้ จึงขอยกเว้นการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยวิธีการงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ ๙ ข้อ ๑๗ ข้อ ๒๑ และข้อ ๓๔ และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๑๐ ทวิ ผู้ว่าราชการจังหวัด ก. ได้สั่งให้ฝ่ายแผนสำนักงานจังหวัด ก. ดำเนินการ ทั้งๆ ที่ฝ่ายท้องถิ่น ที่ทำการปกครองจังหวัด ก. เป็นเจ้าของเรื่องและเสนอความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้มาโดยตลอด ผู้อุทธรณ์ยอมรับว่าได้รับมอบหมายจากผู้ว่าราชการจังหวัด ก. ให้จัดทำบันทึกเสนอความเห็น กรณีที่เทศบาลเมือง ก. ได้ขออนุมัติยกเว้นการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยวิธีการงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

พ.ศ. ๒๕๔๑ และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการ
พัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕
โดยบันทึกเสนอความเห็นดังกล่าวของผู้อุทธรณ์เป็นการ
นำรายละเอียดและข้อเท็จจริงในหนังสือของเทศบาล
เมือง ก. ที่รายงานชี้แจงพร้อมทั้งแนวทางการแก้ไขปัญหา
โครงการก่อสร้างถนนและท่อลอดมาเรียบเรียงใหม่
เพื่อขออนุมัติยกเว้นการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย
ดังกล่าว อำนาจการอนุมัติเป็นของปลัดกระทรวงมหาดไทย
ซึ่งมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดปฏิบัติราชการแทน
ตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๙๓/๒๕๔๑ ลงวันที่
๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๑ ผู้ว่าราชการจังหวัด ก. จึงได้อนุมัติ
ให้มีการยกเว้นการปฏิบัติตามระเบียบดังกล่าวแล้ว
รายงานให้กระทรวงมหาดไทยทราบ คณะอนุกรรมการ
ไต่สวนของ ป.ป.ช. เห็นว่าการที่ผู้อุทธรณ์เสนอความเห็น
ต่อผู้ว่าราชการจังหวัด ก. และใช้เหตุผลของเทศบาลเมือง ก.
โดยไม่เสนอระเบียบ กฎหมาย หรือเรื่องเดิมที่เกี่ยวข้องที่
มีการแจ้งเวียนว่า การดำเนินการตามโครงการดังกล่าว
ไม่ชอบ รวมทั้งไม่เสนอเรื่องที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทยได้มีบัญชาในเรื่องดังกล่าวด้วย การกระทำของ
ผู้อุทธรณ์จึงเป็นการไม่เอาใจใส่ รมัตถะหวังรักษาประโยชน์

ของทางราชการ และไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามระเบียบของทางราชการเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ จึงถือว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๔ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาแล้วมีกรรมการเสียงข้างมากจำนวนหกเสียงเห็นว่าผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ไม่ปฏิบัติหน้าที่ที่ตามกฎหมายระเบียบแบบแผนของทางราชการตลอดจนคำสั่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ผู้อุทธรณ์ยอมทราบที่อยู่แล้วว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการเอื้ออำนวยให้ บริษัท ชวัญชัย จำกัด มีสิทธิดำเนินการตามโครงการที่มีลักษณะไม่ชอบด้วยกฎหมายเพียงรายเดียวถึง ๔๘ โครงการ รวมระยะเวลาเจ็ดปีงบประมาณ การกระทำของผู้อุทธรณ์มีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานประพฤตชั่วอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง

และมาตรา ๙๘ วรรคสอง และมีมูลเป็นความผิดทางอาญา
ฐานเป็นเจ้าของพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่
โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด
หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และฐาน
เป็นเจ้าของหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้ หรือกระทำการใดๆ โดยมีมุ่งหมายมิให้มีการแข่งขัน
ราคาอย่างเป็นธรรม เพื่อเอื้อประโยชน์แก่ผู้เข้าทำการ
เสนอราคารายใดให้เป็นผู้มีสิทธิทำสัญญา กับหน่วยงาน
ของรัฐ ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับ
การเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒
ส่วนกรรมการอีกสามเสียงเห็นด้วยกับความเห็น
ของคณะกรรมการไต่สวนว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัย
อย่างไม่มีร้ายแรง ประธานกรรมการ ป.ป.ช. จึงได้แจ้ง
มติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้เลขาธิการฯ ซึ่งเป็นผู้บังคับ
บัญชาของผู้อุทธรณ์ในขณะนั้น พิจารณาโทษทางวินัย
แก่ผู้อุทธรณ์ ตามหนังสือ ลับ ด่วนมาก ที่ ปช ๐๐๑๓/๗๘๐
ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๔ ต่อมาสำนักงานต้นสังกัด
ของผู้อุทธรณ์ ได้มีหนังสือ ลับ ด่วนที่สุด ลงวันที่
๑๕ กันยายน ๒๕๕๔ แจ้งให้คู่กรณีในอุทธรณ์พิจารณาตามมติ

ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เนื่องจากผู้อุทธรณ์กระทำ ความผิดในขณะที่เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ สังกัด กระทรวงมหาดไทย คู่กรณีในอุทธรณ์จึงนำเรื่องของผู้อุทธรณ์เสนอให้ อ.ก.พ. สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้อุทธรณ์ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๔ ในวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๔ ที่ประชุม อ.ก.พ. สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้ว มีมติให้ ลงโทษไล่อุทธรณ์ออกจากราชการ โดยให้มีผลย้อนหลัง ไปถึงวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นวันที่ผู้อุทธรณ์ได้รับ อนุญาตให้ลาออกจากราชการ คู่กรณีในอุทธรณ์จึงได้มี คำสั่ง ที่ ๔๙๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ ลงโทษ ไล่อุทธรณ์ออกจากราชการตามมติของ อ.ก.พ. สำนักงาน ปลัดกระทรวงมหาดไทย

สรุปความเห็นขององค์คณะวินิจฉัยฯ

คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ พิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวง มหาดไทย ที่ ๔๙๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่อุทธรณ์ออกจากราชการ ตามมติเสียงข้างมาก ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องที่มีผู้ร้องเรียนโครงการก่อสร้างถนนและท่อลอด จำนวน ๔๙ โครงการของเทศบาลเมือง ก. คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้อุทธรณ์และเปิดโอกาสให้ผู้อุทธรณ์ได้รับทราบข้อเท็จจริง และให้โอกาสในการชี้แจงและนำพยานหลักฐานมาหักล้างข้อกล่าวหา โดยได้ดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ คณะอนุกรรมการไต่สวนได้สรุปเสนอคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่า ผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง แต่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เสี่ยงข้างมากเห็นว่า ผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาของผู้อุทธรณ์พิจารณาโทษทางวินัย ในการนี้ อ.ก.พ. สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยได้มีมติให้ลงโทษไล่อุทธรณ์ออกจากราชการ คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งเลขานุการผู้ว่าราชการจังหวัด ก. ไม่มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาและตรวจสอบการจัดทำโครงการก่อสร้างถนนและท่อลอด

ของเทศบาลเมือง ก. งานดังกล่าว เป็นอำนาจหน้าที่และ
ความรับผิดชอบของผู้ตรวจการส่วนท้องถิ่นจังหวัด ก.
โดยมีปลัดจังหวัด ก. เป็นผู้บังคับบัญชา ดังนั้น เมื่อผู้อุทธรณ์
ได้รับมอบหมายจากผู้ว่าราชการจังหวัด ก. ให้พิจารณา
จัดทำบันทึกเสนอความเห็นกรณีเทศบาลเมือง ก.
ขอยกเว้นการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่า
ด้วยวิธีการงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
พ.ศ. ๒๕๔๑ และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วย
การพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕
จึงทำให้ผู้อุทธรณ์ไม่มีเรื่องเดิมทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับโครงการ
ดังกล่าวมาแนบเสนอผู้ว่าราชการจังหวัด ก. ตามที่
คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ให้เหตุผลและชี้มูลความผิด
แต่อย่างใด และผลการไต่สวนของคณะอนุกรรมการไต่สวน
ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ก็ไม่พบหลักฐานการทุจริต
ตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่อย่างใด คณะกรรมการ
วินิจฉัยอุทธรณ์ฯ จึงเห็นว่า ผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัย
ไม่ร้ายแรงเช่นเดียวกับความเห็นของคณะอนุกรรมการ
ไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่เนื่องจากไม่อาจเปลี่ยนแปลง
ฐานความผิดทางวินัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้

จึงเห็นควรลดโทษให้ผู้อุทธรณ์จากโทษไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ

การวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. วินิจฉัยว่า เห็นควรลดโทษให้ผู้อุทธรณ์ จากโทษไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ

กรณีที่ ๑๒ ไล่ออกตาม ป.ป.ช.ชี้มูล กรณีเป็นกรรมการ เปิดซองสอบราคาแล้วดำเนินการโดยมิชอบ และไม่เป็น ธรรม (เรื่องดำที่ ๕๓๑๐๐๖ , ๕๓๑๐๐๘ เรื่องแดงที่ ๐๐๒๕๑๕๕ , ๐๐๒๖๑๕๕)

อุทธรณ์สองเรื่องนี้ มีมูลกรณีเดียวกัน ประธาน กรรมการ ก.พ.ค. จึงสั่งให้ร่วมพิจารณาด้วยกัน ดังนั้น เพื่อความสะดวกในการเรียกชื่อคู่กรณี จึงให้เรียก ผู้อุทธรณ์ในสำนวนเรื่องดำที่ ๕๓๑๐๐๖ ว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ เรียกผู้อุทธรณ์ในสำนวนเรื่องดำที่ ๕๓๑๐๐๘ ว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ และเรียกคู่กรณีในอุทธรณ์ทั้งสองสำนวนว่า คู่กรณีในอุทธรณ์

ข้ออุทธรณ์

ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ เดิมตำแหน่งเจ้าพนักงานส่งเสริม การปกครองท้องถิ่น ปฏิบัติงานเจ้าหน้าที่ส่งเสริม

การปกครองท้องถิ่นจังหวัด ก. (ชื่อสมมุติ) เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่ปกครอง ๓ อำเภอ โกลโพน (ชื่อสมมุติ) จังหวัด ข. (ชื่อสมมุติ) ได้แย้งว่า การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. นำผลการพิจารณาของคณะกรรมการเปิดซองสอบราคา ในครั้งแรก เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๔๔ และประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลตันโพธิ์ (ชื่อสมมุติ) อำเภอโกลโพน ได้ประกาศยกเลิก เมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๔๔ กับการพิจารณาผลการเปิดซองสอบราคา ครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๔๔ มากล่าวหาว่า กรรมการมีเจตนาทุจริตที่พิจารณาเห็นชอบให้ผู้เสนอราคารายหนึ่งรายใด เป็นผู้ชนะการสอบราคา ซึ่งในการพิจารณาของผู้อุทธรณ์ ที่ ๑ ในฐานะคณะกรรมการเปิดซองสอบราคาได้ดำเนินการตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๘ (แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๔๔) ข้อ ๒๘ และคณะกรรมการ ป.ป.ช. กล่าวหาว่า ในการเปิดซองสอบราคาครั้งที่ ๒ เสนอราคาสูงกว่าราคาครั้งแรก เป็นอันเชื่อว่า มีเจตนาเพื่อช่วยเหลือ ห้างหุ้นส่วนจำกัด มานะ (ชื่อสมมุติ) ห้างหุ้นส่วนจำกัด ปัญญา ห้างหุ้นส่วนจำกัด เรณู (ชื่อสมมุติ) และห้างหุ้นส่วนจำกัด มานี (ชื่อสมมุติ) ให้เป็นผู้มีสิทธิทำสัญญากับองค์การ

บริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์ เป็นการกระทำโดยมิชอบ ความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้น ไม่น่าจะสอดคล้องกับระเบียบกระทรวงมหาดไทย ดังกล่าว เพราะการเสนอราคาของผู้ประกอบการ ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ไม่สามารถที่จะสั่งการหรือทราบว่ามีผู้เสนอราคา จะเสนอราคาเป็นประการใดหน้าที่ของผู้อุทธรณ์ที่ ๑ เพียงแต่พิจารณาว่า ผู้เสนอราคามีคุณสมบัติครบถ้วนตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล และประกาศการสอบราคาขององค์การบริหารส่วนตำบลหรือไม่ ผู้เสนอราคารายใดที่มีคุณสมบัติครบถ้วนดังกล่าว และเสนอราคาภายในวงเงินที่องค์การบริหารส่วนตำบลกำหนด และเป็นผู้เสนอราคาต่ำสุด ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ก็นำเสนอรายงานให้จ้างผู้เสนอราคาต่ำสุด ซึ่งเป็นไปตามหลักเกณฑ์และระเบียบของทางราชการแล้ว

ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ เดิมตำแหน่งเจ้าพนักงานการเงินและบัญชี ปฏิบัติหน้าที่งานกลุ่มงานการเงินและการตรวจสอบสำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่ปกครอง ๒ อำเภอไกลโพน จังหวัด ข. โต้แย้งว่า การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ออกจากราชการ เป็นการลงโทษที่ไม่เหมาะสม

กับการกระทำความผิด และไม่เป็นไปตามแนวทางการ
ลงโทษของ ก.พ. สำหรับการกระทำความผิดที่มีลักษณะ
ใกล้เคียงกันผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้พิจารณาจากข้อเท็จจริง
และข้อกฎหมายประกอบด้วยแล้ว มีข้อควรพิจารณาว่า การชี้มูล
ความผิดวินัยอย่างร้ายแรงของคณะกรรมการ ป.ป.ช.
มีความเหมาะสมหรือไม่ และควรจะเป็นความผิดวินัย
อย่างร้ายแรงหรือไม่ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วย
การพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๘
และที่แก้ไขเพิ่มเติม และตามประกาศองค์การบริหาร
ส่วนตำบลต้นโพธิ์ เรื่องสอบราคาจ้างเหมาก่อสร้าง
ถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก จำนวน ๕ โครงการดังกล่าว องค์การ
บริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์ สามารถยกเลิกหรือมีการ
ประกาศสอบราคาใหม่หรือสงวนสิทธิ์ในการเลือกผู้รับจ้าง
ได้หรือไม่ กรณีกล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์ที่ ๒ เอื้ออำนวย
แก่ผู้เข้าเสนอราคาบางรายให้เป็นผู้มีสิทธิทำสัญญากับองค์การ
บริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์ อำเภอกัลยารักษ์ (ชื่อสมมุติ) นั้น
คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาจากหลักฐานและ
มาตรฐานใดเป็นหลักในการวินิจฉัย และกรณีมีมูลเหตุ
ชี้แจงให้ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ กระทำการและหรืองดเว้นกระทำการ
หรือไม่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้เปรียบเทียบความผิด

ในลักษณะเดียวกันที่ได้มีการลงโทษข้าราชการพลเรือน
ไปแล้วหรือไม่ เช่นของสำนักงาน ก.พ. หรือความเห็น
ของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาหรือศาลปกครอง
ที่เคยได้วินิจฉัยในกรณีที่คล้ายคลึงกัน องค์ประกอบอื่น
ในการกระทำความผิด เช่น อายุราชการ ประสบการณ์
ในการทำงาน คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้นำมาเพื่อประกอบ
ในการพิจารณาหรือไม่

สรุปข้อเท็จจริง

องค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์ อำเภอ
โกสโพนธ์ จังหวัด ข. ได้สอบราคาจ้างเหมาก่อสร้างถนน คสล.
จำนวน ๕ โครงการ ได้แก่ ถนน คสล. ๑ ถนน คสล. ๒
ถนน คสล. ๓ ถนน คสล. ๔ และถนน คสล. ๕ (ชื่อสมมุติ
ของถนนทั้ง ๕ โครงการ) ตามประกาศลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์
๒๕๔๔ จำนวน ๕ ฉบับ กำหนดซื้อเอกสารสอบราคา
ระหว่างวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ถึงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๔
กำหนดยื่นซองสอบราคาในวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๔๔
ระหว่าง เวลา ๐๙.๓๐ น. ถึง ๑๒.๐๐ น. และกำหนดเปิด
ซองสอบราคาในวันเดียวกัน ตั้งแต่เวลา ๑๔.๐๐ น. เป็นต้นไป
และได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการเปิดซองสอบราคา โดยทั้ง
๕ โครงการ มีนายสมพล (ชื่อสมมุติ) ประธานกรรมการบริหาร

องค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์ เป็นประธาน ผู้อุทธรณ์ที่ ๑
ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ และราษฎรโครงการละสองคนร่วม
เป็นกรรมการด้วย

ในการเผยแพร่ประกาศสอบราคา นางสาวสุมาลี
(ชื่อสมมุติ) เจ้าหน้าที่พัสดุ ได้ปิดประกาศสอบราคาไว้ที่
องค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์ และจัดส่งประกาศ
เผยแพร่การสอบราคาไปยังผู้มีอาชีพรับจ้าง จำนวน ๙ ราย
โดยวิธีไปรษณีย์ด่วนพิเศษ คณะกรรมการเปิดซองสอบราคา
ได้พิจารณาผลการสอบราคา ทั้ง ๕ โครงการแล้ว เห็นว่า
ผู้เสนอราคาแต่ละรายเสนอเอกสารและรายการ
ในเอกสารต่างๆ ไม่ครบถ้วน ลงรายละเอียดไม่ถูกต้อง
ไม่ชัดเจน มีรอยแก้ไขแต่ไม่มีการเซ็นชื่อพร้อมตราประทับ
จึงได้เสนอให้ยกเลิกการสอบราคาทุกโครงการ และใน
วันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๔๔ นายสมพล ในฐานะประธาน
กรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์
ได้ประกาศยกเลิกการสอบราคา แต่จากการตรวจสอบ
ใบเสนอราคาและใบแสดงปริมาณวัสดุของผู้เสนอราคา
ครั้งที่ ๑ พบว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด มานี ห้างหุ้นส่วนจำกัด
เรณู ห้างหุ้นส่วนจำกัด สุขเจริญ (ชื่อสมมุติ) และห้าง
หุ้นส่วนจำกัด สุข (ชื่อสมมุติ) เสนอราคาโดยลงรายละเอียด

ในใบเสนอราคา และใบแสดงปริมาณงานครบถ้วน สำหรับ
ห้างหุ้นส่วนจำกัด ปัญญา ห้างหุ้นส่วนจำกัด สุวิทย์ (ชื่อสมมุติ)
เสนอราคา โดยไม่แสดงรายละเอียดจำนวนเปอร์เซ็นต์
ในช่องค่าดำเนินการ ช่องกำไร ช่องภาษีมูลค่าเพิ่ม
ในใบแสดงปริมาณวัสดุ แต่ได้แสดงจำนวนเงิน (รวม) ไว้ ต่อมา
องค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์ ได้ดำเนินการสอบราคา
ครั้งใหม่ตามประกาศ ลงวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๔ จำนวน ๕ ฉบับ
ในการเผยแพร่ประกาศสอบราคาครั้งนี้ นายสมพล ประธาน
กรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์ ได้สั่ง
การให้นางสาวสุมาลี เจ้าหน้าที่พัสดุ ไม่ต้องจัดส่งประกาศ
เผยแพร่การสอบราคาไปยังผู้มีอาชีพรับจ้างโดยวิธี
ไปรษณีย์ด่วนพิเศษ และนายสมพล ขอรับไปดำเนินการ
จัดส่งให้ผู้มีอาชีพรับจ้างเอง โดยให้ลูกจ้างขององค์การ
บริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์ โทรศัพท์แจ้งให้ผู้มีอาชีพรับจ้าง
มารับประกาศสอบราคาที่องค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์
และไม่ได้แจ้งให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด รุ่งเรือง (ชื่อสมมุติ)
ห้างหุ้นส่วนจำกัด บัวตอง (ชื่อสมมุติ) ห้างหุ้นส่วนจำกัด
โชคชัย (ชื่อสมมุติ) และห้างหุ้นส่วนจำกัด สุพรรณ (ชื่อสมมุติ)
ผู้เสนอราคาในการสอบราคาครั้งแรกทราบในครั้ง นี้ มีผู้มา
รับประกาศสอบราคา จำนวน ๑๕ ราย โดยมีผู้สนใจ

เข้าร่วมยื่นขอสอบราคาในแต่ละโครงการเพียง ๓ ราย และมีผู้เสนอราคา จำนวน ๔ ราย ได้รับการพิจารณาคัดเลือกให้เป็นผู้มีสิทธิทำสัญญากับองค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์

ต่อมา นางรุ่งเรือง (ชื่อสมมุติ) ในฐานะหุ้นส่วนห้างหุ้นส่วนจำกัด รุ่งเรือง ได้มีหนังสือสอบถามผลการสอบราคาครั้งแรกตามประกาศลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ และองค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์ได้มีหนังสือแจ้งให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด รุ่งเรือง ทราบถึงการยกเลิกการสอบราคา นางรุ่งเรือง จึงได้มีหนังสือสอบถามถึงเหตุที่ไม่แจ้งให้ทราบถึงการประกาศสอบราคาครั้งใหม่ นายสมพล ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์ ได้มีหนังสือแจ้งให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด รุ่งเรือง ทราบว่า ในการสอบราคาครั้งใหม่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด รุ่งเรือง สมควรต้องทราบเอง นางรุ่งเรือง หุ้นส่วนห้างหุ้นส่วนจำกัด รุ่งเรือง จึงได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. กล่าวหานายสมพล ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ต้นโพธิ์ อำเภอกัลยาณิวัฒนา (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑) นางสาวสุมาลี เจ้าหน้าที่พัสดุ และหัวหน้าส่วนการคลังองค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์ อำเภอกัลยาณิวัฒนา (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒) ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และ

ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ว่า กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ กรณีไม่แจ้งผลการยกเลิกการสอบราคาครั้งแรก และไม่แจ้งการประกาศให้ผู้รับจ้างรายอื่นๆ ทราบ เป็นเหตุให้ผู้รับจ้างรายอื่น ๆ ไม่มีโอกาสเข้าเสนอราคาอย่างเป็นธรรม ในการสอบราคาครั้งใหม่ และพิจารณาผลการสอบโดยมิชอบ เพื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่ห้างหุ้นส่วนจำกัด เรณู ห้างหุ้นส่วนจำกัด มานี ห้างหุ้นส่วนจำกัด ปัญญา และห้างหุ้นส่วนจำกัด มานะ ให้เป็นผู้มีสิทธิทำสัญญากับองค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์อย่างไม่เป็นธรรม

คณะอนุกรรมการได้สวนได้พิจารณาแล้วเห็นว่า นายสมพล ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์ และผู้อุทธรณ์ทั้งสอง ได้รับแต่งตั้งเป็น คณะกรรมการเปิดซองสอบราคา และได้ร่วมกันพิจารณายกเลิกผลการสอบราคาโดยอ้างว่าผู้เสนอราคาทุกราย เสนอเอกสารและรายการในเอกสารต่างๆ ไม่ครบถ้วน ลงรายละเอียดไม่ถูกต้องไม่ชัดเจน มีรอยแก้ไขแต่ไม่มีการเซ็นชื่อพร้อมตราประทับ ต่อมา ในการสอบราคาครั้งใหม่ ได้ร่วมกันพิจารณาคัดเลือก ห้างหุ้นส่วนจำกัด มานี ให้เป็นผู้มีสิทธิทำสัญญากับองค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์

ซึ่งแต่ละรายการเสนอราคาต่ำกว่าราคากลางเป็นเงินไม่เกิน ๕๐๐ บาท และเสนอราคาสูงกว่าผู้เสนอราคาต่ำสุดในการสอบราคาครั้งแรก ทำให้องค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์ ต้องจ้างผู้เสนอราคาทั้ง ๔ รายข้างต้นสูงกว่าการสอบราคาในครั้งแรก รวมเป็นเงิน ๔๑๕,๗๙๐ บาท แต่เมื่อตรวจสอบเปรียบเทียบใบเสนอราคา และใบแสดงปริมาณวัสดุของผู้เสนอราคาพบว่า ผู้เสนอราคาบางรายลงรายละเอียดครบถ้วนทั้ง ๒ ครั้ง และได้รับการพิจารณาคัดเลือกในการสอบราคาครั้งใหม่ แต่มีบางรายกลับไม่ได้รับการพิจารณาคัดเลือกเลยทั้ง ๒ ครั้ง และผู้เสนอราคาบางราย ไม่ได้ลงรายละเอียดจำนวนเปอร์เซ็นต์ในช่องค่าดำเนินการ ช่องกำไร ช่องภาษีมูลค่าเพิ่ม ทั้ง ๒ ครั้ง แต่ได้รับการคัดเลือกในการสอบราคาครั้งใหม่ การพิจารณาผลการสอบราคาดังกล่าวจึงมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติ อันเชื่อได้ว่ามีเจตนาเพื่อช่วยเหลือผู้เสนอราคาบางราย ซึ่งเป็นการพิจารณาผลการสอบราคาโดยมิชอบ และโดยมุ่งหมายมิให้มีการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรม เพื่อเอื้ออำนวยแก่ผู้เสนอราคาบางรายให้เป็นผู้มีสิทธิทำสัญญากับองค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์ การกระทำของ นายสมพล และผู้อุทธรณ์ทั้งสอง จึงมีมูลความผิดอาญาฐานร่วมกัน

กระทำการใดๆ โดยมุ่งหมายมิให้มีการแข่งขันราคา
อย่างเป็นธรรม เพื่อเอื้ออำนวยแก่ผู้เข้าทำการเสนอราคารายใด
ให้เป็นผู้มีสิทธิทำสัญญากับหน่วยงานของรัฐ ตามมาตรา ๑๒
แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคา
ต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบมาตรา ๘๓
แห่งประมวลกฎหมายอาญา และฐานปฏิบัติหรือละเว้น
การปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหาย
แก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่
โดยทุจริต ตามมาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๘๓ แห่งประมวล
กฎหมายอาญา และมีมูลความผิดวินัยฐานปฏิบัติ
หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเอง
หรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ
และฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ
มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุ
ให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัย
อย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕
คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาแล้วมีมติเป็นเอกฉันท์
ด้วยคะแนนเสียง ๘ เสียง เห็นชอบตามความเห็น
ของอนุกรรมการใต้สวนว่า การกระทำของผู้อุทธรณ์ที่ ๑

และที่ ๒ มีมูลเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และมีมูลความผิดทางอาญาตามฐานความผิดที่เสนอ สำหรับการกระทำของนายสมพล มีมูลเป็นความผิดทางอาญาเฉพาะฐานความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๗ มาตรา ๑๒ และประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ สำหรับความผิดอาญาคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ส่งเรื่องให้อัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญาในศาล ซึ่งมีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีกับนายสมพล ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และที่ ๒ ต่อไป สำนักงาน ป.ป.ช. ได้มีหนังสือลับที่ ปช. ๐๐๑๖/๔๐ ลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ จึงส่งเรื่องให้คู่กรณีในอุทธรณ์พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้อุทธรณ์ทั้งสองในฐานความผิดดังกล่าวตามนัยมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ กล่าวคือให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาการลงโทษภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับเรื่อง และให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนส่งสำเนาคำสั่งลงโทษดังกล่าวไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายใน ๑๕ วัน

คู่กรณีในอุทธรณ์พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติว่าการกระทำของผู้อุทธรณ์ทั้งสองมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ จึงต้องลงโทษไล่อุทธรณ์ทั้งสองออกจากราชการ โดยให้มีผล ณ วันออกคำสั่งลงโทษ ตามมาตรา ๑๐๗ วรรคสอง และมาตรา ๑๓๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และข้อ ๖ แห่งระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงได้เสนอ อ.ก.พ. กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ในคราวประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ พิจารณา โดยมีข้อสังเกตว่า เนื่องจากปรากฏข้อเท็จจริงว่า เมื่อครั้งที่องค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์ ได้มีหนังสือขอยืมตัว ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ไปร่วมเป็นกรรมการเปิดซองสอบราคา ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ในขณะนั้น รับราชการในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ปกครอง ๒ อันเป็นตำแหน่งสำหรับผู้ปฏิบัติงานระดับต้นและเพิ่งได้รับการบรรจุแต่งตั้งได้เพียง ๓ ปี และยังไม่มีประสบการณ์ในด้านงานพัสดุ จึงไม่ทราบว่า จะต้องดำเนินการอย่างไรบ้าง เพราะผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ก่อนหน้านั้น ไม่เคยได้รับคำสั่งแต่งตั้งให้ร่วมเป็นคณะกรรมการใดๆ ซึ่งผู้อุทธรณ์ที่ ๒

ก็ได้หักท้วงด้วยวาจาจากกับผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และนายประพันธ์ (ชื่อสมมุติ) ปลัดอำเภอ ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าฝ่ายทะเบียน และบัตรประจำตัวประชาชน และขณะนั้นเป็นผู้รักษา ราชการแทนนายอำเภอไกลโพน ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา ของผู้อุทธรณ์ที่ ๒ และเป็นผู้อนุญาตและมอบหมายให้ผู้อุทธรณ์ ที่ ๒ ไปร่วมเป็นกรรมการเปิดซองสอบราคา โดยอ้าง อำนาจรักษาราชการแทนนายอำเภอไกลโพน ซึ่งผู้อุทธรณ์ ที่ ๒ ได้หักท้วงว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ไม่ทราบและไม่เข้าใจเกี่ยวกับการ ปฏิบัติตามระเบียบการพัสดุ ซึ่งแสดงว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ไม่เต็มใจที่จะไปปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว แต่เมื่อผู้บังคับบัญชายืนยันว่า ให้ไป และให้ทำตามประธานฯ แค่งงายมือชื่อ ในเอกสารทุกแผ่นเท่านั้น และปรากฏข้อเท็จจริงว่า ในการพิจารณาผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้ลงชื่อในเอกสาร เพราะเชื่อมั่นในประสบการณ์ของนายสมพล ประธานกรรมการ เปิดซองสอบราคา และผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ว่า การพิจารณา เอกสารสอบราคาเป็นไปด้วยความถูกต้องแล้ว จึงเป็นการ เชื่อโดยสุจริตว่า ประธานฯ ได้ตรวจสอบอย่างรอบคอบแล้ว โดยไม่ปรากฏว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ มีเจตนาหรือมีพฤติการณ์ ส่อไปในทางทุจริตแต่อย่างใด อ.ก.พ. กรมส่งเสริม การปกครองท้องถิ่น ในคราวประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๒

เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ พิจารณาแล้วได้มีมติ
ไล่ผู้อุทธรณ์ทั้งสองออกจากราชการ คู่กรณีในอุทธรณ์จึง
ได้มีคำสั่งกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ ๗๘๑/๒๕๕๒
ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ ลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ ทั้งสอง
ออกจากราชการ

สรุปความเห็นขององค์คณะวินิจฉัยฯ

เรื่องนี้มีประเด็นวินิจฉัย ๒ ประเด็น

ประเด็นที่ ๑ คำสั่งกรมส่งเสริมการปกครอง
ท้องถิ่น ที่ ๗๘๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๒
ที่ลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ทั้งสองออกจากราชการชอบด้วย
กฎหมายหรือไม่

ประเด็นนี้ มีปัญหาต้องพิจารณาก่อนว่า
การได้สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ชอบด้วยอำนาจ
หน้าที่ตามกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ทั้งสองได้มีโอกาส
ที่จะได้รับทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาส
โต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตน ดังนั้น การได้สวนของ
อนุกรรมการเป็นไปโดยชอบ ตามนัยพระราชบัญญัติ
ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม
การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๓ (๔) มาตรา ๔๕ และ

มาตรา ๔๗ แล้ว และการไต่สวนของคณะกรรมการ
ป.ป.ช. ซอบด้วยกฎหมายตามนัยมาตรา ๘๖ (๒) และ
มาตรา ๘๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่า
ด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒
แล้ว

ประเด็นที่จะต้องพิจารณาต่อไป คือ การกระทำ
ของผู้อุทธรณ์ทั้งสองเป็นความผิดฐานปฏิบัติหรือละเว้น
การปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่น
ได้ประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ
และจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ
มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุ
ให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามที่คณะกรรมการ
ป.ป.ช. ได้มีมติหรือไม่ โดยแยกพิจารณา ดังนี้

กรณีของผู้อุทธรณ์ที่ ๑

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า เรื่องนี้ตามทางการไต่สวนฯ
รับฟังข้อเท็จจริงได้ว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ได้รับแต่งตั้ง
เป็นกรรมการเปิดซองสอบราคา โดยมีนายสมพล เป็นประธาน
ซึ่งตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของ
องค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๘ (แก้ไขเพิ่มเติม
ฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๔๔) ข้อ ๒๘ กำหนดให้คณะกรรมการ

เปิดซองสอบราคามีหน้าที่ (๑) เปิดซองใบเสนอราคา และอ่านแจ้งราคาพร้อมบัญชีรายการเอกสารหลักฐานต่างๆของผู้เสนอราคาทุกราย โดยเปิดเผยตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนด และตรวจสอบรายการเอกสารตามบัญชีของผู้เสนอราคาทุกรายแล้วให้กรรมการทุกคนลงลายมือชื่อกำกับไว้ในใบเสนอราคา และเอกสารประกอบใบเสนอราคาทุกแผ่น (๒) ตรวจสอบคุณสมบัติของผู้เสนอราคา ใบเสนอราคาแคตตาล็อก หรือแบบรูปและรายการละเอียด แล้วคัดเลือกผู้เสนอราคาที่ต้องตามเงื่อนไขในเอกสารสอบราคา (๓) พิจารณาคัดเลือกพัสดุหรืองานจ้างของผู้เสนอราคาที่ต้องตาม (๒) ที่มีคุณภาพและคุณสมบัติเป็นประโยชน์ต่อองค์การบริหารส่วนตำบล และเสนอให้ซื้อหรือจ้างจากรายที่คัดเลือกไว้แล้วซึ่งเสนอราคาต่ำสุด และในวรรคท้ายของข้อ ๒๘ ได้กำหนดให้คณะกรรมการรายงานผลการพิจารณาและความเห็นพร้อมด้วยเอกสารที่ได้รับไว้ทั้งหมดต่อประธานกรรมการบริหารเพื่อสั่งการ โดยเสนอผ่านหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุหรือประธานกรรมการบริหารแล้วแต่กรณี ซึ่งคณะกรรมการเปิดซองสอบราคา ก็ได้มีการดำเนินการตามที่ระเบียบกำหนด แต่โดยที่ปรากฏข้อเท็จจริงจาก

คำให้การของผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ที่ได้ให้ปากคำไว้แก่ คณะอนุกรรมการไต่สวนเมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ซึ่งผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้ให้ถ้อยคำว่า ในการดำเนินการเปิดซอง สอบราคาครั้งแรก ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และนายสมพล เป็นผู้ตรวจสอบเอกสารหลักฐานและคุณสมบัติของผู้เสนอ ราคาทุกราย เมื่อตรวจสอบเอกสารเสร็จสิ้นแล้ว ผู้อุทธรณ์ ที่ ๑ ได้แจ้งให้ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ทราบว่า รายการเอกสาร หลักฐานต่าง ๆ เกี่ยวกับการสอบราคาครั้งนี้ของผู้เสนอ ราคาไม่ถูกต้องและจากคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ตามหนังสือชี้แจงข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ที่ได้ให้ไว้กับคณะอนุกรรมการ ไต่สวนผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้ชี้แจงว่า ในวันพิจารณาผลการ สอบราคาครั้งแรก ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้แต่นั่งดูนายสมพล และผู้อุทธรณ์ที่ ๑ เปิดซองเอกสารและตรวจเอกสารร่วมกัน เมื่อตรวจเอกสารเสร็จสิ้นในแต่ละชุดแล้ว ก็จะประทับตรา และยื่นเอกสารให้คณะกรรมการทุกคนลงชื่อ หลังจาก พิจารณาแล้ว ก็ได้มีการพูดกันว่า เอกสารของผู้ยื่นซอง สอบราคาไม่สมบูรณ์ และนายสมพล เป็นผู้ตัดสินใจ ให้ยกเลิก ซึ่งคณะกรรมการทุกคนก็เห็นด้วย จากข้อเท็จจริง ดังกล่าว จึงฟังได้ว่า ในการดำเนินการตามขั้นตอนการ

พิจารณาผลการสอบราคาในครั้งแรกนี้ คณะกรรมการเปิดซอง
สอบราคาได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆ ที่กำหนดไว้
ในระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุขององค์การ
บริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๘ (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ ๓
พ.ศ. ๒๕๔๔) ข้อ ๒๘ แต่ทางการได้สวนรับฟังข้อเท็จจริง
ได้ว่า จากการตรวจสอบเปรียบเทียบใบเสนอราคา
และใบแสดงปริมาณวัสดุของผู้เสนอราคา พบว่า ผู้เสนอราคา
บางรายลงรายละเอียดครบถ้วนทั้ง ๒ ครั้ง ได้รับการ
พิจารณาคัดเลือกในการสอบราคาครั้งใหม่ แต่มีบางราย
กลับไม่ได้รับการพิจารณาคัดเลือกเลยทั้ง ๒ ครั้ง
และผู้เสนอราคาบางรายไม่ได้ลงรายละเอียดจำนวนเปอร์เซ็นต์
ในช่องค่าดำเนินการ ช่องกำไรช่องภาษีมูลค่าเพิ่มทั้ง ๒
ครั้งแต่ได้รับการคัดเลือกในการสอบราคาครั้งใหม่
จากข้อเท็จจริงดังกล่าวนี้ จึงแสดงให้เห็นว่า ในการดำเนินการ
พิจารณาเปิดซองสอบราคา คณะกรรมการเปิดซอง
สอบราคามีได้พิจารณาเอกสารของผู้เสนอราคาทุกรายตามที่
ระเบียบฯ ข้อ ๒๘ (๒) กำหนดไว้ การที่อ้างว่า ผู้เสนอ
ราคาทุกรายเสนอเอกสารและรายการในเอกสารต่างๆ
ไม่ครบถ้วน ลงรายละเอียดไม่ถูกต้อง ไม่ชัดเจน มีรอยแก้ไข
แต่ไม่มีการเซ็นชื่อพร้อมตราประทับ จึงเป็นข้ออ้างเพื่อใช้

เป็นเหตุผลในการยกเลิกการสอบราคาครั้งนี้เท่านั้น ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า การพิจารณาผลการสอบราคาดังกล่าว มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติ อันเชื่อได้ว่ามีเจตนาเพื่อช่วยเหลือผู้เสนอราคาบางราย ซึ่งเป็นการพิจารณาผลการเปิดซองสอบราคาโดยมิชอบ และมุ่งหมายมิให้มีการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรม เพื่อเอื้ออำนวยแก่ผู้เสนอราคาบางรายให้เป็นผู้มีสิทธิทำสัญญากับองค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์เท่านั้น แม้การอนุมัติสิ่งจ้างจะเป็นอำนาจของผู้มีอำนาจสั่งจ้างตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๘ (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๔๔) ข้อ ๔๔ ซึ่งเป็นระเบียบที่ใช้บังคับในขณะนั้นก็ตาม แต่เรื่องอำนาจการสั่งจ้างก็เป็นอีกขั้นตอนหนึ่งของการดำเนินการจัดจ้าง แต่ในขั้นตอนของการพิจารณาผลการเปิดซองสอบราคาอันเป็นหน้าที่ของผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ในฐานะกรรมการเปิดซองสอบราคา ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และกรรมการทุกคนก็ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย และระเบียบที่เกี่ยวข้องด้วย มิอาจที่จะกระทำการใดๆ โดยมิชอบได้

จากเหตุผลดังกล่าวนี้ จึงน่าเชื่อว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ได้ร่วมกับนายสมพล พิจารณาเอกสารต่างๆ ของผู้เสนอราคา

อันเชื่อได้ว่ามีเจตนาเพื่อช่วยเหลือผู้เสนอราคาบางราย โดยมุ่งหมายมิให้มีการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรมเพื่อเอื้ออำนวยแก่ผู้เสนอราคาบางรายให้เป็นผู้มีสิทธิทำสัญญากับองค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์ อันเป็นมูลความผิดอาญาตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบมาตรา ๘๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ฐานร่วมกันกระทำการใดๆ โดยมุ่งหมายมิให้มีการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรม เพื่อเอื้ออำนวยแก่ผู้เข้าทำการเสนอราคารายใด ให้เป็นผู้มีสิทธิทำสัญญากับหน่วยงานของรัฐ และมีมูลความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และมีความผิดวินัยร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และเป็นความผิดตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง ฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ

อย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น ข้อต่อสู้ของผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ที่อ้างว่า ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมายไม่มีเจตนา ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ และไม่สามารถที่จะสั่งการหรือบังคับให้ผู้เสนอราคารายใด เสนอราคาเป็นจำนวนเงินเท่าใดและได้พิจารณาเอกสาร การเสนอราคาในแต่ละครั้งถูกต้องตามระเบียบของ ทางราชการ เรื่องการสั่งจ้างเป็นอำนาจของผู้มีอำนาจสั่งจ้าง ตามระเบียบฯ ความเห็นของกรรมการเปิดซองสอบราคา มิใช่เป็นความเห็นสุดท้าย กรณียังไม่มีหลักฐานที่กล่าวอ้าง ได้ว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ได้กระทำการใดๆ โดยมุ่งหมายมิให้ มีการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรม และผู้อุทธรณ์ที่ ๑ มีประสบการณ์น้อย ไม่มีเจตนาทุจริตต่อหน้าที่ จึงรับฟังไม่ได้ พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์ที่ ๑ เป็นความผิดฐานปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่น ได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ ของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง

เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะทำความผิด อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น

กรณีของผู้อุทธรณ์ที่ ๒

พิเคราะห์แล้ว เนื่องจากปรากฏข้อเท็จจริงว่า เมื่อครั้งที่องค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์ได้มีหนังสือขอยืมตัว ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ไปร่วมเป็นกรรมการเปิดซองสอบราคา ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ในขณะนั้น รับราชการในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ปกครอง ๒ อันเป็นตำแหน่งสำหรับผู้ปฏิบัติงานระดับต้น และเพิ่งได้รับการบรรจุแต่งตั้งได้เพียง ๓ ปี และยังไม่มีความประสงค์ในด้านงานพัสดุ จึงไม่ทราบว่า จะต้องดำเนินการอย่างไรบ้าง เพราะผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ก่อนหน้านั้นไม่เคยได้รับคำสั่งแต่งตั้งให้ร่วมเป็นคณะกรรมการใดๆ ซึ่งผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ก็ได้ทักท้วงด้วยวาจากับผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และนายประพันธ์ ปลัดอำเภอ ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าฝ่ายทะเบียนและบัตรประจำตัวประชาชน และขณะนั้น เป็นผู้รักษาราชการแทนนายอำเภอไกลโพ้น ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้อุทธรณ์ที่ ๒ และเป็นผู้อนุญาตและมอบหมายให้ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ไปร่วมเป็นกรรมการเปิดซองสอบราคา

โดยอ้างอำนาจรักษาราชการแทนนายอำเภอไกลโพ้น ซึ่งผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้ทักท้วงว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ไม่ทราบและไม่เข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบการพัสดุ ซึ่งแสดงว่าผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ไม่เต็มใจที่จะไปปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว แต่เมื่อผู้บังคับบัญชายืนยันว่า ให้ไป และให้ทำตามประธาน แคล้งลายมือชื่อในเอกสารทุกแผ่นเท่านั้น และปรากฏข้อเท็จจริงว่า ในการพิจารณาผลการสอบราคา ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้ลงชื่อในเอกสารเพราะเชื่อมั่นในประสบการณ์ของนายสมพล ประธานกรรมการเปิดซองสอบราคา และผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ว่า การพิจารณาเอกสารสอบราคาเป็นไปด้วยความถูกต้องแล้ว สำหรับการยกเลิกการสอบราคาครั้งแรกผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้ลงชื่อ เพราะเห็นว่าการกรรมการเปิดซองสอบราคาทุกคนก็ลงชื่อเห็นด้วยกับการยกเลิก โดยผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ได้แจ้งให้ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ทราบว่า รายการเอกสารหลักฐานของผู้เสนอราคาไม่ถูกต้อง เนื่องจากผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ไม่มีประสบการณ์ในด้านการพัสดุ จึงเชื่อตามที่ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ แจ้งโดยมิได้ตรวจสอบเอกสารแต่อย่างใด และไม่ปรากฏว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้เสนอราคารายใด จึงไม่มีเหตุจูงใจว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ จะทำการโดยทุจริต

จากข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้นนี้ ดังนั้น หากจะพิจารณาในลักษณะที่ให้ความเป็นธรรมแก่ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ จึงต้องพิจารณาจากเจตนาที่ปรากฏจากการกระทำหน้าที่กรรมการเปิดซองสอบราคาทั้ง ๒ ครั้ง ของผู้อุทธรณ์ที่ ๒ กรณีจึงมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ มีเจตนากระทำการทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และเที่ยงธรรม ในวรรคสองของมาตราเดียวกัน บัญญัติว่า ห้ามมิให้อาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตน ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น และความในวรรคท้ายของมาตรานี้ ก็ได้บัญญัติว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และถือเป็นการผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งการจะเป็นความผิดตามบทบัญญัติของกฎหมายมาตราดังกล่าวนี้ สำคัญคือ ผู้กระทำผิดจะต้องมีอำนาจหน้าที่ราชการ ผู้กระทำผิดได้ทำการหาประโยชน์ให้แก่

ตนเองหรือผู้อื่น โดยอาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจ
หน้าที่นั้น ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม และที่สำคัญผู้กระทำผิด
จะต้องมีเจตนาปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ
โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเอง หรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้

เรื่องนี้ ตามทางการไต่สวน รับฟังข้อเท็จจริงได้ว่า
ในการพิจารณาผลการเปิดซองสอบราคาครั้งที่ ๑ ผู้อุทธรณ์ที่ ๒
ได้อยู่ร่วมพิจารณากับคณะกรรมการเปิดซองสอบราคา
คนอื่นๆ และคณะกรรมการฯ ได้พิจารณาใบเสนอราคา
และใบแสดงปริมาณวัสดุของห้างหุ้นส่วนจำกัด มานี
ห้างหุ้นส่วนจำกัด เรณู ห้างหุ้นส่วนจำกัด สุขเจริญ และ
ห้างหุ้นส่วนจำกัด สุข โส เสนอราคาโดยลงรายละเอียด
ครบถ้วน ส่วนห้างหุ้นส่วนจำกัด ปัญญา และห้างหุ้นส่วนจำกัด
สุวิทย์ ไม่แสดงรายละเอียดจำนวนเปอร์เซ็นต์ในช่อง
คำดำเนินการ ช่องกำไร ช่องภาษีมูลค่าเพิ่มในใบแสดงปริมาณวัสดุ
แต่ได้แสดงจำนวนเงิน (รวม) ไว้ ดังนั้นคณะกรรมการ
พิจารณาผลการเปิดซองสอบราคา จึงมีความเห็นว่า
ควรยกเลิกการสอบราคาในครั้งนี้ แต่โดยที่ผู้อุทธรณ์ที่ ๒
ไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องการพัสดุของทางราชการ
และตามทางการไต่สวน ก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดๆ ว่า
ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้ให้ความเห็นใดๆ ต่อคณะกรรมการ

พิจารณาผลการสอบราคา เพียงแต่ได้ดูนายสมพล และผู้อุทธรณ์ที่ ๑ พิจารณาเอกสารต่างๆ ของผู้เสนอราคาทุกรายเท่านั้น จึงเชื่อว่า การที่ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้ลงนามในรายงานการพิจารณาผลการสอบราคาเสนอผู้มีอำนาจสั่งจ้างพิจารณา เพราะคล้อยตามความเห็นของนายสมพล และผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ส่วนกรรมการเปิดซองสอบราคาอีก ๒ คน ซึ่งเป็นราษฎรตามทางการได้สวนก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าได้มีการได้สวนกรรมการ ๒ คนนี้หรือไม่ จึงไม่มีข้อเท็จจริงใดๆ ที่จะยืนยันหรือแสดงว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ในฐานะกรรมการพิจารณาผลการเปิดซองสอบราคาได้กระทำการใดๆ อันมิชอบในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวหรือไม่ ประกอบกับไม่มีข้อเท็จจริงที่แสดงให้เห็นว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้มีส่วนรู้เห็นกับการที่นายสมพล ได้สั่งให้เจ้าหน้าที่ไม่ต้องส่งประกาศสอบราคาครั้งใหม่ให้แก่ผู้รับจ้างแต่อย่างใด นอกจากนี้ ตามทางการได้สวนก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดๆ อื่นๆ ในการพิจารณาผลการเปิดซองสอบราคาทั้ง ๒ ครั้ง ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้รับประโยชน์หรือมีส่วนได้เสียอย่างไรกับผู้เสนอราคาที่ได้รับคัดเลือกให้เป็นผู้มีสิทธิทำสัญญาจ้างกับองค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์ จึงน่าเชื่อว่า การที่ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้ลงชื่อในเอกสาร

เพราะเชื่อมั่นในประสบการณ์ของนายสมพล ประธานกรรมการ
เปิดซองสอบราคา และผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ว่า การพิจารณา
เอกสารสอบราคาเป็นไปด้วยความถูกต้องแล้ว
ทั้งนี้ เพราะผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ไม่มีประสบการณ์ในด้านการพัสดุ
จึงเชื่อตามที่ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ แจ้งให้ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ทราบ
ประกอบกับ ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้เชื่อถือนายสมพล เพราะ
นายสมพล ดำรงตำแหน่งประธานกรรมการบริหาร
ส่วนตำบลต้นโพธิ์ ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ จึงได้ลงลายมือชื่อในเอกสาร
การสอบราคาทั้ง ๒ ครั้ง โดยมีได้ตรวจสอบเอกสาร
แต่อย่างใด เพราะเชื่อโดยสุจริตว่า นายสมพล ประธาน
กรรมการเปิดซองได้ตรวจสอบเอกสารอย่างรอบคอบแล้ว
และโดยที่ไม่ปรากฏว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ มีสาเหตุโกรธเคือง
กับผู้เสนอราคารายใด จึงไม่มีเหตุจูงใจว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๒
จะทำการทุจริต การลงชื่อในเอกสารการสอบราคา
จึงเป็นการเชื่อโดยสุจริตว่า ประธานฯ และผู้อุทธรณ์ที่ ๑
ได้ตรวจสอบอย่างรอบคอบแล้ว ดังนั้น จากข้อเท็จจริง
จึงยังถือไม่ได้ว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ มีเจตนามุ่งหมายมิให้มีการ
แข่งขันราคาอย่างไม่เป็นธรรมหรือเอื้ออำนวยให้แก่ผู้เสนอ
ราคารายใดให้เป็นผู้มีสิทธิทำสัญญากับองค์การบริหาร
ส่วนตำบลต้นโพธิ์ ด้วยเหตุผลนี้ จึงเชื่อว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๒

ไม่มีเจตนาทุจริตแต่อย่างใด พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์ที่ ๒ จึงไม่เป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่

ประเด็นที่จะต้องพิจารณาต่อไปคือ ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้ตั้งใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามทางการได้สวน ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับโครงการก่อสร้างถนน คสล. ขององค์การบริหารส่วนตำบลต้นโพธิ์ รวม ๕ โครงการ ในฐานะกรรมการเปิดซองสอบราคาพร้อมกับนายสมพล ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และราษฎรอีก ๒ คน ดังนั้น ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ จึงต้องมีหน้าที่พิจารณาการสอบราคาตามที่ระเบียบฯ ได้กำหนดไว้ ซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงว่า คณะกรรมการเปิดซองสอบราคา ก็ได้มีการพิจารณาการสอบราคาถึง ๒ ครั้ง แต่ก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดๆว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้มีเจตนาปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยตั้งใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาลอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง แม้จะฟังข้อเท็จจริงได้ว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้ลงชื่อในเอกสารการสอบราคาทั้ง ๒ ครั้ง โดยมีได้ตรวจสอบ

ความถูกต้อง ซึ่งต้องถือว่าเป็นความบกพร่องของผูุ้ทธรณ์ที่ ๒ และอาจถือว่าเป็นการไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการ ให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าให้แก่ราชการ แต่กรณี ยังฟังไม่ได้ว่าผูุ้ทธรณ์ที่ ๒ มีพฤติการณ์หรือเจตนาที่จะจงใจ ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาลอันเป็นเหตุ ให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง

จากเหตุผลที่วินิจฉัยดังกล่าวนี้ จึงเห็นว่า พฤติการณ์ของผูุ้ทธรณ์ที่ ๒ ไม่มีเจตนาทุจริตอันจะเป็น ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และไม่มีเจตนาที่จะ จงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุ ให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติชี้มูล ดังนั้น คำสั่งกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ ๗๘๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ ที่ลงโทษ ไล่ ผูุ้ทธรณ์ที่ ๒ ออกจากราชการจึงมีชอบด้วยกฎหมาย (เฉพาะส่วนของการลงโทษผูุ้ทธรณ์ที่ ๒)

ประเด็นที่ ๒ การที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่ง
ลงโทษไล่อุทธรณ์ทั้งสองออกจากราชการตามฐาน
ความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติ เป็นการ
ดำเนินการที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ และระดับโทษที่
คู่กรณีในอุทธรณ์สั่งลงโทษผู้อุทธรณ์ทั้งสองเหมาะสม
หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า การดำเนินการของคู่กรณี
ในอุทธรณ์ เป็นการดำเนินการตามความในมาตรา ๙๒
แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย
การป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ กรณี
มีประเด็นพิจารณาต่อไปว่า การลงโทษไล่อุทธรณ์ ที่ ๑
และผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ออกจากราชการระดับโทษเหมาะสม
หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามคำวินิจฉัยของ
ศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖
วางหลักว่า ก.พ.ค. ซึ่งถือว่าเป็นองค์กรที่มีอำนาจพิจารณา
อุทธรณ์ตามขั้นตอนต่อจากกระบวนการที่คณะกรรมการ
ป.ป.ช. ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว จึงไม่อาจเปลี่ยนแปลง
ฐานความผิดตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ ก.พ.ค.
จึงไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยที่

คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติแล้วได้ ก.พ.ค. มีอำนาจวินิจฉัยได้เพียงเฉพาะระดับโทษเท่านั้น ฉะนั้น เมื่อฟังว่าการกระทำของผู้อุทธรณ์ ที่ ๑ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาลอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๕ วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะที่ทำความผิดการที่คู่กรณีในอุทธรณ์ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษไล่อุทธรณ์ ที่ ๑ ออกจากราชการระดับโทษจึงเหมาะสมแล้ว

สำหรับผู้อุทธรณ์ที่ ๒ เมื่อฟังได้ว่า พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ไม่มีเจตนาทุจริตอันจะเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และไม่มีเจตนาที่จะจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาลอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสามและมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน

พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น การที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่ง
ไล่ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ออกจากราชการในฐานะทุจริตต่อหน้าที่
ราชการ และฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ
ของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบาย
ของรัฐบาลอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง
จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่โดยที่คำสั่งลงโทษ
โดยกล่าว เป็นผลมาจากการไต่สวนและชี้มูลตามอำนาจ
หน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ได้บัญญัติไว้ใน
รัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่า
ด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒
กรณีจึงมีประเด็นต้องพิจารณาว่า ก.พ.ค. จะมีอำนาจ
เปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า จากคำวินิจฉัยของ
ศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวข้างต้น ก.พ.ค. ซึ่งถือว่าเป็นองค์กร
ที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามขั้นตอนต่อจากกระบวนการ
ที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว ไม่อาจ
เปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามมติของคณะกรรมการ
ป.ป.ช. ได้ ก.พ.ค. จึงไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลง
ฐานความผิดทางวินัยที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติแล้วได้
ก.พ.ค. มีอำนาจวินิจฉัยได้เพียงเฉพาะระดับโทษเท่านั้น

ส่วนดุลพินิจในการกำหนดระดับโทษนั้น เนื่องจาก คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๖ อนุมัติ เป็นหลักการว่า กรณีผู้ถูกกล่าวที่ถูกลงโทษตามมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้อุทธรณ์ ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาตามนัยมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฉบับเดียวกัน ประกอบกับมาตรา ๑๒๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ก.พ. ควรมีอำนาจพิจารณา ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาได้ เพื่อให้ เป็นไปตามกฎหมายและคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ดังกล่าวข้างต้น เมื่ออำนาจในการพิจารณาในเรื่องอุทธรณ์ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑๔ ประกอบมาตรา ๑๒๐ ได้บัญญัติให้เป็น อำนาจหน้าที่ของ ก.พ.ค. ดังนั้น ก.พ.ค. จึงมีอำนาจที่จะ พิจารณาเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษได้ แต่เฉพาะเรื่อง ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาในการกำหนดระดับโทษที่จะ ลงโทษเท่านั้น แต่ไม่อาจจะวินิจฉัยเปลี่ยนแปลง ฐานความผิดได้ เมื่อพฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ฟังไม่ได้ว่า มีเจตนาทุจริต หรือจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ

ของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของ
รัฐบาลอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง
การที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งกรมส่งเสริมการปกครอง
ท้องถิ่น ที่ ๗๘๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๒
ลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ออกจากราชการ คำสั่งลงโทษ
ดังกล่าว จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย (เฉพาะส่วน
ของผู้อุทธรณ์ที่ ๒) ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ สมควรได้ลดโทษ
จากไล่่อกราชการเป็นปลดออกจากราชการ นอกจากนี้
ตามคำสั่งกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ ๗๘๑/๒๕๕๒
ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ ที่คู่กรณีในอุทธรณ์สั่งลงโทษ
ไล่ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ออกจากราชการ นั้น โดยที่ได้วินิจฉัยไว้
ข้างต้นแล้วว่า อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ที่ ๒ พังขึ้น จึงเห็น
สมควรให้คู่กรณีในอุทธรณ์ดำเนินการในส่วนนี้เสียใหม่
ให้ถูกต้อง โดยดำเนินการแก้ไขคำสั่งกรมส่งเสริมการ
ปกครองท้องถิ่น ที่ ๗๘๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๒
เรื่อง ลงโทษไล่่อกรราชการ เฉพาะในส่วนของระดับโทษ
จากไล่่อกรเป็นปลดออก ทั้งนี้ ตามความในข้อ ๘๖ วรรคหนึ่ง ก.
(๒) และ (๕) ของกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์
และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

การวินิจฉัย ของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. จึงวินิจฉัยว่า อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น ทั้งนี้ ตามความในข้อ ๘๖ วรรคหนึ่ง ก. (๑) ของกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ.๒๕๕๑ ส่วนอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ฟังขึ้นและให้คู่กรณีในอุทธรณ์ดำเนินการแก้ไขคำสั่งกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ ๗๘๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ เฉพาะในส่วนของระดับโทษจากไล่ออกเป็นปลดออก ทั้งนี้ ตามความในข้อ ๘๖ วรรคหนึ่ง ก. (๒) และ (๕) ของกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

กรณีที่ ๑๓ ไล่ออก กรณีทุจริตเงินช่วยเหลือเกษตรกร ที่ประสบภัยน้ำท่วม (เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๑๑๒)

นายอนุรักษ์ (ชื่อสมมุติ) เดิมรับราชการตำแหน่ง เจ้าพนักงานเกษตรชำนาญงาน สำนักงานเกษตรอำเภอ จระเข้ (ชื่อสมมุติ) จังหวัด ค. อุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการต่อ ก.พ.ค. กรณีเมื่อครั้งผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่ที่สำนักงานเกษตรอำเภอจระเข้ ได้จัดทำข้อมูล ในแบบขอรับการช่วยเหลือของเกษตรกรที่ประสบภัยน้ำท่วม

(แบบ กษ. ๐๑) ทั้งจัดทำขึ้นเองและร่วมกับเกษตรกรที่ไม่ได้ปลูกพืชช่วงประสภภัยและผู้ประกอบอาชีพอื่นไม่ใช่ทำอาชีพเกษตรกร และยังได้แก้ไขเพิ่มเติมจำนวนพื้นที่ที่ได้รับความเสียหายในแบบ กษ. ๐๑ เกินกว่าพื้นที่ที่ได้รับความเสียหายจริงอีกด้วย อันเป็นความผิดวินัยตามมาตรา ๘๒ (๑) (๒) (๓) และ (๑๐) มาตรา ๘๓ (๑) (๓) และ (๕) และมาตรา ๘๕ (๑) (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

สรุปข้ออุทธรณ์

ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์มีสาระสำคัญสรุปได้ว่าผู้อุทธรณ์ยอมรับว่าได้กระทำความผิดจริง แต่ไม่มีเจตนาจะนำเงินดังกล่าวมาเป็นของตนเอง กระทำไปเพราะต้องการช่วยเหลือเกษตรกรที่ได้รับความเสียหายจริง และรู้เท่าไม่ถึงการณ์เนื่องจากไม่ได้ทำประชาคมเกษตรกรเพราะในหมู่บ้านนั้นมีเกษตรกรเสียหายน้อยราย จึงไม่ได้ไปตรวจสอบพื้นที่และได้นำเงินมาส่งคืนกับทางราชการแล้ว อีกทั้งเป็นความผิดครั้งแรกไม่ควรต้องรับโทษถึงไล่ออกจากราชการ และกล่าวอ้างว่านางอำพร (ชื่อสมมุติ) นักวิชาการส่งเสริมการเกษตรชำนาญการ ผู้ตรวจสอบเรื่องนี้และผู้ใหญ่บ้านผู้ร้องเรียนก็มีเหตุไม่พอใจกับผู้อุทธรณ์มาก่อน

จึงขอให้ ก.พ.ค. พิจารณายกโทษหรือลดโทษให้ผู้อุทธรณ์
กลับเข้ารับราชการต่อไป และขอแถลงการณ์ด้วยวาจาต่อ
ที่ประชุม ก.พ.ค.

สรุปคำแก้อุทธรณ์

คู่กรณีในอุทธรณ์ได้แก้อุทธรณ์ซึ่งมีสาระสำคัญ
สรุปได้ว่า จังหวัดได้ดำเนินการทางวินัยกับผู้อุทธรณ์ตาม
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑
ประกอบกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๕๐) ว่าด้วย
การสอบสวนพิจารณา และจากพยานหลักฐานตามทางสอบสวน
ซึ่งมีค่าให้การพยาน ๑๓ ปาก และเอกสารหลักฐาน
ที่เกี่ยวข้องได้ความว่า ผู้อุทธรณ์มีหน้าที่รับผิดชอบ
ให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัย ตั้งแต่ขั้นตอนการจัดทำแบบ
กษ. ๐๑ แล้วนำแบบ กษ. ๐๑ ไปให้เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล
ลงในโปรแกรมประมวลผลในแบบ กษ. ๐๒ ในการปฏิบัติ
หน้าที่ดังกล่าว ผู้อุทธรณ์ได้จัดทำแบบ กษ. ๐๑ รายนายนาวิน
(ชื่อสมมุติ) ซึ่งไม่ได้มีอาชีพการเกษตร และแก้ไขข้อมูล
โดยเพิ่มพื้นที่เสียหายมากกว่าความเป็นจริงในแบบ
กษ. ๐๑ รายนางสาวสจี (ชื่อสมมุติ) นางระริน (ชื่อสมมุติ)
และนายสนั่น(ชื่อสมมุติ) เป็นเหตุให้ทางราชการโอนเงิน
ให้แก่เกษตรกรกรเกินจำนวนพื้นที่เสียหายจริง และสำนักงาน

เกษตรอำเภोजระเข้ได้นำเงินดังกล่าวคืนแก่ทางราชการแล้ว ดังนั้น ตามสำนวนการสอบสวนจึงฟังได้ว่าผู้อุทธรณ์กระทำผิดตามข้อกล่าวหา และการสอบสวนพิจารณาของคณะกรรมการสอบสวนเป็นไปโดยถูกต้องแล้ว เรื่องนี้ อ.ก.พ. จังหวัดได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้อุทธรณ์เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต จึงลงมติให้ไล่ออกจากราชการ ดังนั้น การลงโทษผู้อุทธรณ์ดังกล่าวจึงเหมาะสมแก่กรณีแล้วเช่นกัน

การแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม

คณะกรรมการวินิจฉัยฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า ยังมีข้อเท็จจริงในบางประเด็นไม่เพียงพอแก่การพิจารณา และได้มีมติให้ขอทราบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมจากจังหวัด ค. เกี่ยวกับขั้นตอนการดำเนินการช่วยเหลือเกษตรกร (ครั้งเกิดเหตุ) ว่ามีการดำเนินการในแต่ละขั้นตอนอย่างไร และเมื่อใด จังหวัด ค. ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงพร้อมจัดส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องมาเพื่อประกอบการพิจารณาของ ก.พ.ค.

สรุปความเห็นขององค์คณะวินิจฉัยฯ

คณะกรรมการวินิจฉัยฯ พิจารณาจากข้อเท็จจริง ในคำอุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ และการแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม เอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนกฎหมาย และระเบียบที่เกี่ยวข้องแล้ว เห็นว่าข้อเท็จจริงเพียงพอ แก่การพิจารณาวินิจฉัยแล้ว ไม่จำเป็นต้องแสวงหาข้อเท็จจริง จนครบทุกชั้นตอนตามหมวด ๗ แห่งกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ แล้วได้แจ้งให้ คู่กรณีทราบถึงวันสิ้นสุดการแสวงหาข้อเท็จจริงและวันนัด พิจารณาอุทธรณ์ครั้งแรกด้วยแล้ว ในวันนัดพิจารณา ครั้งแรกคู่กรณีได้มาในวันดังกล่าว ผู้อุทธรณ์ได้แถลงด้วยวาจา มีสาระสำคัญทำนองเดียวกับที่ได้ยื่นอุทธรณ์ไว้แล้ว และได้ยื่นเอกสารบันทึกถ้อยคำพยานจำนวน ๓ ราย ประกอบ คำแถลง ซึ่งผู้แทนคู่กรณีในอุทธรณ์ได้ตรวจเอกสาร ดังกล่าวแล้วไม่คัดค้าน และได้แถลงยืนยันข้อเท็จจริง ในคำแก้อุทธรณ์ ทั้งได้ตอบข้อซักถามเกี่ยวกับการขึ้นทะเบียน เกษตรด้วย คณะกรรมการวินิจฉัยฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า มีข้อเท็จจริงครบถ้วนแล้ว จึงลงมติให้ดำเนินกระบวนการ พิจารณาต่อไป โดยมีความเห็น ดังนี้

๑. พยานหลักฐานตามทางสอบสวนได้ความว่า
อำเภอจระเข้ประสบอุทกภัยในช่วงวันที่ ๑๐ - ๑๗
กันยายน ๒๕๕๑ ทางจังหวัดได้ประกาศกำหนดให้เป็น
พื้นที่ประสบอุทกภัย ๑๐ ตำบล ซึ่งตำบลดอกบัว (ชื่อสมมุติ)
เป็น ๑ ใน ๑๐ ตำบลดังกล่าว การนี้ผู้อุทธรณ์ได้รับ
มอบหมายให้รับผิดชอบตำบลดอกบัวมีหน้าที่
ให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัย ได้จัดทำแบบขอรับความช่วยเหลือ
(แบบ กษ.๐๑) ของเกษตรกรตำบลดอกบัว แล้วได้มีการ
นำข้อมูลดังกล่าวไปรวบรวมประมวลของแต่ละหมู่บ้าน
และรายตำบลตามแบบ กษ. ๐๒ เสนอเกษตรอำเภอ
ปรากฏว่าผู้อุทธรณ์ได้จัดทำแบบ กษ.๐๑ รายงานนาวัน
ซึ่งไม่ได้มีอาชีพการเกษตร ระบุพื้นที่เสียหายเป็นข้าว ๖ ไร่
พืชไร่ ๒๕ ไร่ ปลาทุกชนิด ๑ ไร่ นอกจากนั้นผู้อุทธรณ์
ได้เพิ่มเติมพื้นที่จากที่ได้รับความเสียหายจริงของเกษตรกร
บางราย ได้แก่ ๑. น.ส. สจี พื้นที่เสียหายจริง ข้าว ๓ ไร่
พืชไร่ ๑๔ ไร่ และพื้นที่เพิ่มเติม บ่อปลา ๒ ไร่ ๒. นางระริน
พื้นที่เสียหายจริง บ่อปลา ๒ ไร่ พื้นที่เสียหายจริง ข้าว ๕ ไร่
พืชไร่ ๒๕ ไร่ พืชสวน ๕ ไร่ และพื้นที่เพิ่มเติม ๓. นายสนั่น
พื้นที่เสียหายจริง พืชไร่ ๔๐ ไร่ และพื้นที่เพิ่มเติม ข้าว ๑๒ ไร่
พืชไร่ (เพิ่ม) ๓๕ ไร่ พืชสวนและอื่นๆ ๕ ไร่

๒. เห็นว่า ผู้อุทธรณ์ได้จัดทำแบบ กษ.๐๑ รายงานายนาวิน เป็นเท็จเพราะนายนาวิน มิได้ประกอบอาชีพเกษตรกรย่อมไม่มีสิทธิได้รับความช่วยเหลือดังกล่าว แม้ผู้อุทธรณ์อ้างในชั้นสอบสวนทางวินัยว่าพื้นที่ในแบบ กษ. ๐๑ ของนายนาวิน เป็นของผู้อุทธรณ์อยู่ที่หมู่ ๔ ตำบลใสสะอาด (ชื่อสมมุติ) ซึ่งเข้ามาจากนางมาม่า (ชื่อสมมุติ) หากผู้อุทธรณ์ประกอบอาชีพการเกษตรและขึ้นทะเบียนเกษตรกร เมื่อได้รับความเสียหายจริงก็ย่อมมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือจากทางราชการ โดยยื่นคำขอรับความช่วยเหลือในตำบลหนองน้ำใสซึ่งถูกประกาศเป็นพื้นที่ภัยพิบัติเช่นกัน ไม่จำเป็นต้องอาศัยชื่อบุคคลอื่นและจัดทำเอกสารเท็จ ซึ่งเสี่ยงต่อการถูกดำเนินคดีและปกติวิญญูชนย่อมไม่กระทำเช่นนั้น โดยเฉพาะเป็นการนำพื้นที่การเกษตรที่เสียหายในเขตตำบลใสสะอาด ไปลงว่าเป็นพื้นที่เสียหายในตำบลดอกบัว ซึ่งเป็นตำบลในความรับผิดชอบของผู้อุทธรณ์อีกด้วย การดำเนินการไม่ตรงไปตรงมาเช่นนี้จึงชวนให้พิรุณสงสัยในพฤติการณ์อย่างยิ่ง และเมื่อพิจารณาประกอบกับการที่ผู้อุทธรณ์เรียกเก็บสมุดเงินฝากธนาคาร และบัตรเอทีเอ็มของนายนาวิน ไว้กับตัวเองด้วยแล้ว

กรณีจึงน่าจะเชื่อว่ามีเจตนาเพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ
สำหรับตนเอง

๓. นอกจากนั้นผู้อุทธรณ์ยังได้เพิ่มพื้นที่ที่ได้รับ
ความเสียหายมากกว่าความเป็นจริงราย น.ส. สจี นางระริน
และนายสนั่น ซึ่งนายสนั่น ให้การยืนยันว่าแจ้งพื้นที่ที่
เสียหายกับผู้อุทธรณ์เป็นพีชไร่ ๔๐ ไร่ สำหรับการเพิ่ม
พื้นที่รายนางระริน ซึ่งผู้อุทธรณ์อ้างในชั้นสอบสวนวินัยว่า
เป็นพื้นที่ของนายสมพร (ชื่อสมมุติ) อยู่หมู่ที่ ๔ ตำบลดอกฟ้า
(ชื่อสมมุติ) ได้รับความเสียหาย ซึ่งนายสมพรให้การว่า
ในปี ๒๕๕๑ พื้นที่ทำการเกษตรของตนไม่ได้รับความ
เสียหาย และไม่เคยแจ้งขอรับความช่วยเหลือตามแบบ
กษ. ๐๑ ดังนั้น การที่จะรับฟังตามข้ออ้างของผู้อุทธรณ์
ที่ว่าได้กระทำไปเพราะต้องการช่วยเหลือเกษตรกรที่ได้รับ
ความเสียหายจริง จึงไม่อาจรับฟังได้ แต่ในทางกลับกัน
เมื่อพิเคราะห์พยานหลักฐานตามทางสอบสวนแล้ว ทำให้เห็น
ว่าพฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์มีเจตนาทุจริตเงินช่วยเหลือ
เกษตรกรผู้ประสบภัยในครั้งเกิดเหตุ

๔. แม้ผู้อุทธรณ์จะยังไม่ได้รับเงินดังกล่าว
เนื่องจากถูกตรวจพบเสียก่อน แต่กรณีถือได้ว่าเป็นความผิด
สำเร็จนับแต่ทำเอกสาร กษ. ๐๑ เป็นเท็จ โดยมีเจตนา

ที่จะให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบแล้ว และเข้าองค์ประกอบความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ทุกประการ และเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์ข้างต้น เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ (จัดทำแบบ กษ. ๐๑ เป็นเท็จและไม่ตรงความจริงเสร็จก่อนวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๑) การที่คู่กรณีในอุทธรณ์ส่งลงโทษไล่ออกจากราชการเป็นการถูกต้องและเหมาะสมกับกรณีความผิดแล้ว จึงเห็นว่าอุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น และวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

๕. โดยที่คำสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์ได้ปรับบท ความผิดตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งไม่ถูกต้อง จึงเห็นควรแจ้งให้คู่กรณีในอุทธรณ์ ดำเนินการแก้ไขคำสั่งลงโทษให้เป็นการถูกต้องต่อไป ทั้งนี้ ให้เสนอ อ.ก.พ. จังหวัดพิจารณามีมติให้ถูกต้องเสียก่อนด้วย การวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. เห็นชอบตามที่ คณะกรรมการวินิจฉัย อุทธรณ์ฯ ได้พิจารณา จึงเห็นว่าอุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น และวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

กรณีที่ ๑๔ ไล่ออก กรณีปล่อยไม่ออกไปทั้งที่ไม่ผิดกฎหมายและถูกอายัดไว้ (เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๑๙, ๕๔๑๐๐๒๐, ๕๔๑๐๐๕๑ เรื่องแดงที่ ๐๐๙๕๑๕๕, ๐๐๙๖๑๕๕, ๐๐๙๗๑๕๕)

นายโกวิท (ชื่อสมมุติ) ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ นายศิลป์ (ชื่อสมมุติ) ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ อดีตข้าราชการสังกัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยมี ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นคู่กรณีในอุทธรณ์ที่ ๑ และ นาย วิน (ชื่อสมมุติ) ผู้อุทธรณ์ที่ ๓ อดีตข้าราชการสังกัดกรมป่าไม้ โดยมีอธิบดีกรมป่าไม้ เป็นคู่กรณีในอุทธรณ์ที่ ๒ ผู้อุทธรณ์ทั้งสามอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ กรณีเมื่อครั้งที่ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ - ๓ รักราชการสังกัดกรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ในปี ๒๕๔๐ กรมป่าไม้ได้มีคำสั่ง ลับ ที่ ๑๙๙๑/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ให้ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ - ๓ กับพวก ไปปฏิบัติราชการตรวจสอบข้อเท็จจริงและหาข้อมูลข่าวสารสนับสนุนการปราบปรามขบวนการลักลอบตัดไม้ทำลายป่าสาละวิน โดยให้ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ ๗ ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าชุด และอยู่ในความควบคุมบังคับบัญชาของนายวิโรจน์

(ชื่อสมมุติ) ผู้อำนวยการส่วนป้องกันและปราบปราม
ที่ ก. (ชื่อสมมุติ) ในการปฏิบัติราชการดังกล่าวเมื่อวันที่ ๙
ธันวาคม ๒๕๔๐ ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ - ๓ กับพวก ได้ร่วมกัน
ตรวจสอบและทำบันทึกอายุัดไม้ที่อนทั้งหมดที่มีอยู่
ณ หมอนไม้ของบริษัท สมศักดิ์ค้าไม้ (ชื่อสมมุติ) จำกัด
แต่มิได้ประทับตรา ก. เพื่อเป็นหลักฐานแสดง
การไม่อนุญาตให้นำไม้เคลื่อนที่ เป็นเหตุให้มีการปล่อย
ไม้แดงและไม้แดงพม่าที่ถูกอายุัดไว้รวมกับไม้สักที่อน
ระหว่างวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๐ ถึงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๔๑
รวม ๙ ครั้ง จำนวน ๕๑๔ ท่อน ปริมาตร ๗๒๙.๘๖
ลูกบาศก์เมตร ต่อมา ในวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๑
ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้ทำบันทึกมอบไม้ที่อายุัดไว้ให้นายเทพชัย
(ชื่อสมมุติ) เจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ ๖ ซึ่งได้รับมอบหมาย
จากป่าไม้จังหวัดบัวบาน (ชื่อสมมุติ) ให้มาเป็นผู้รับมอบ
ไม้ดังกล่าวเพื่อดูแลรักษาตามระเบียบของกรมป่าไม้
โดยมิได้มอบบันทึกอายุัดไม้ฉบับลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๐
ให้แก่ นายเทพชัยด้วย และมิได้แจ้งการอายุัดไม้ดังกล่าวให้
เจ้าหน้าที่ในพื้นที่ทราบ เป็นเหตุให้ระหว่างวันที่ ๒๗ มกราคม
๒๕๔๑ ถึงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ ที่ว่าการอำเภอ
บ้านบัวบาน (ชื่อสมมุติ) จังหวัดบัวบาน (ชื่อสมมุติ) ได้ออก

ใบเบิกทางนำไม้สักท่อนที่ยังอยู่ในระหว่างการตรวจสอบ เคลื่อนที่ออกจากหมอนไม้ไปยังโรงเลื่อยของบริษัท สมศักดิ์ค้าไม้ จำกัด จำนวน ๒๑ ฦบับ ปริมาตร ๔,๐๑๗.๘๓ ลูกบาศก์เมตร ทำให้ไม้สักท่อนที่ทำการตรวจยึดเมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ ขาดหายไปจากบัญชี คงเหลือไม้สักท่อน เพียงจำนวน ๙,๓๐๐ ท่อน ปริมาตร ๑๐,๑๐๓.๒๙ ลูกบาศก์เมตร อ.ก.พ. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ พิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้อุทธรณ์ที่ ๑ - ๓ มีมูลเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ อย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงมีมติ ให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ซึ่งผู้บังคับบัญชาต้นสังกัด ในปัจจุบันได้มีคำสั่งลงโทษตามมติ อ.ก.พ. กระทรวง ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

สรุปข้ออุทธรณ์

ผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายปฏิเสธว่ามีได้กระทำผิด ตามที่ถูกลงโทษ และการปฏิบัติหน้าที่ของผู้อุทธรณ์ไม่เกิด

ความเสียหายแก่ราชการ ซึ่งคำอุทธรณ์สรุปสาระสำคัญได้ ๖ ประเด็น คือ

๑. ประเด็นไม่ประทับตรา ก. (ตรา ก.) ที่ไม่ซึ่งอายัดไว้เมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๐ อ้างว่า ทางราชการไม่ได้กำหนดวิธีใช้ไว้ และตราดังกล่าวได้ยกเลิกไปแล้ว ตามนัยข้อ ๓ ของระเบียบกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ว่าด้วยการปฏิบัติเกี่ยวกับของกลางในคดีความผิดเกี่ยวกับการป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๓ ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๓ เป็นต้นไป และข้อ ๗ ของข้อกำหนดฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๓๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๒๔ ว่าด้วยการควบคุมไม้แปรรูป

๒. ประเด็นกล่าวหาเท็จกรณีตรวจปล่อยไม้แดงจำนวน ๕๑๔ ท่อน เพราะไม้ดังกล่าวมิได้นำเคลื่อนที่มาตามใบเบิกทางของอำเภอบ้านบัวบาน จังหวัดบัวบาน ทั้งหมดตามที่กล่าวหา

๓. ประเด็นไม่แจ้งการอายัดไม้ให้เจ้าหน้าที่ในพื้นที่ทราบ อ้างว่า การอายัดไม้เป็นข่าวครึกโครมทางหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ การแจ้งกรณีอายัดไม้เป็นเรื่องของหน่วยเหนือ และบันทึกการส่งมอบไม้ที่อายัดไว้ให้ตัวแทนของป่าไม้จังหวัดบัวบาน ดูแลรักษา ได้กล่าวถึง

บันทึกการอายุัดไม้ฉบับลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๐ แล้ว
พร้อมกับมอบบัญชีไม้ที่อายุัดให้ด้วย

๔. กรณีตรวจปล่อยไม้แดงโดยมิชอบ จำนวน
๕๑๔ ท่อน อ้างว่า ขณะตรวจปล่อยไม้ดังกล่าวมีหลักฐาน
ใบเบิกทางและรูปรอยตราที่ไม่ถูกต้อง อีกทั้งการตรวจไม้
ที่อายุัดเป็นเรื่องเฉพาะไม้สักก่อน กระมสิทธิไม้ที่อายุัด
ยังคงเป็นของเจ้าของไม้ จึงไม่มีเหตุผลที่จะกักไม้ไว้ต่อไป

๕. การนำไม้สักท่อนที่อายุัดไว้เคลื่อนที่ไปจาก
หมอนไม้ อ้างว่า เป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่
ในท้องที่ คือ ป่าไม้จังหวัดบัวบาน และป่าไม้อำเภอบ้านบัวบาน
ไม่เกี่ยวข้องกับผูุ้ทธธณ์ทั้งสามราย

๖. ประเด็นปัญหาข้อกฎหมาย กรณีแต่งตั้ง
คณะกรรมการสอบสวนทางวินัย โดยอาศัยข้อมูลจากการ
สอบสวนตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีเป็นการไม่ชอบ
กรมป่าไม้สมควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง
ใหม่อีกครั้งหนึ่ง กรณีการแจ้งข้อกล่าวหาฯ ตามแบบ สว. ๒
และ สว. ๓ ไม่ชอบ ผูุ้ทธธณ์ไม่เข้าใจข้อกล่าวหา มีการ
เพิ่มข้อกล่าวหาในเรื่องการปล่อยไม้แดงในชั้นการแจ้ง
ข้อกล่าวหาฯ ตามแบบ สว. ๓ กรณีสอบสวนวินัยเกิน ๒๗๐ วัน
ทำให้ไม่ได้รับประโยชน์จากพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ

พ.ศ. ๒๕๕๐ กรณีไม่พิจารณาสั่งการเรื่องที่ผู้อุทธรณ์คัดค้าน
ขอเปลี่ยนตัวกรรมการสอบสวนวินัย กรณีคัดค้าน อ.ก.พ.
กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (นายพิชัย)
(ชื่อสมมุติ) ซึ่งเคยพิจารณาลงโทษผู้อุทธรณ์มาแล้ว
ในระดับกรมป่าไม้ และคัดค้านนายยิ่งศักดิ์ (ชื่อสมมุติ)
อดีตนิติกร ๗ กรมป่าไม้ การพิจารณาของ อ.ก.พ. กระทรวง ฯ
ไม่เป็นธรรม มีการชี้หน้า และลงโทษเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้อง
ไม่เท่ากัน

ผู้อุทธรณ์ขอให้ยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนทางวินัย คำสั่งลงโทษทางวินัย และเยียวยาปัญหา
ความเดือดร้อนจากการถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ
เป็นกรณีพิเศษ โดยผู้อุทธรณ์ที่ ๓ ได้มีคำขอเพิ่มเติมว่า
หากมีส่วนที่จะต้องรับผิดชอบก็ขอให้ลดหย่อนโทษ
เป็นลดชั้นเงินเดือนหนึ่งชั้น เทียบเท่ากับโทษ
ของนายวิโรจน์ ที่เป็นผู้บังคับบัญชา

สรุปข้อเท็จจริงที่ได้จากการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์

คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ ได้พิจารณา
คำอุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ คำแถลง เอกสารหลักฐานทั้งหมด
ในสำนวน รวมทั้งกฎหมาย และระเบียบราชการที่เกี่ยวข้อง
ประกอบแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า

ปี ๒๕๔๐ กรมป่าไม้ได้รับเรื่องร้องเรียน การตัดไม้ทำลายป่าสาละวิน จึงมีคำสั่ง ลับ ที่ ๑๙๙๑/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ให้ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ เป็นหัวหน้าชุด ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และที่ ๓ กับพวก ออกไปตรวจสอบข้อเท็จจริง และหาข้อมูลข่าวสารสนับสนุนการปราบปรามขบวนการ ลักลอบตัดไม้ทำลายป่าสาละวิน ในวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๐ มีการตรวจสอบหมอนไม้ของบริษัท สมศักดิ์ค้าไม้ จำกัด ที่ตำบล/อำเภอ บ้านบัวบาน จังหวัดบัวบาน โดยมีนายภาคภูมิ (ชื่อสมมุติ) รองอธิบดีกรมป่าไม้ เจ้าหน้าที่ในพื้นที่ และ คณะเจ้าหน้าที่ตามคำสั่งกรมป่าไม้ ลับ ที่ ๑๙๙๑/๒๕๔๐ ร่วมตรวจสอบ ซึ่งผู้อุทธรณ์ทั้งสามราย กับพวกได้อายัด ไม้ทั้งหมดในหมอนไม้ดังกล่าวตามบันทึกการอายัดฉบับ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๐ แต่มิได้มีการประทับตรา ก. (ตราัก) ที่ไม้ที่อายัด มิได้แจ้งการอายัดให้เจ้าหน้าที่ ในพื้นที่ทราบอย่างเป็นทางการ และฝากไม้ที่อายัดไว้กับ ผู้ครอบครองไม้ หลังจากนั้น ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และ ๓ กับพวก ได้รับหน้าที่ตรวจสอบทำบัญชีไม้ที่อายัด ณ หมอนไม้ ดังกล่าว โดยขอเจ้าหน้าที่ในพื้นที่มาช่วยดำเนินการ ส่วนผู้อุทธรณ์ที่ ๒ กับพวก อีกส่วนหนึ่งแยกตัวไปขอ เอกสารต้นฉบับใบเบิกทางนำไม้เคลื่อนที่จากจังหวัดแม่ฮ่อง

(ชื่อสมมุติ) (ต้นทาง) เพื่อนำมาตรวจสอบกับใบเบิกทาง
ที่ผู้ครอบครองไม้กล่าวอ้างอีกสถานที่หนึ่ง ระหว่างวันที่
๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๐ ถึง ๑๕ มกราคม ๒๕๔๑ ผู้อุทธรณ์
ที่ ๑ และ ๓ กับพวก โดยได้รับคำแนะนำจากผู้อุทธรณ์ที่ ๒
ได้ตรวจและปล่อยให้น้ำไม้แดง ไม้แดงพม่า เคลื่อนที่
ออกไปจากหมอนไม้ตามใบเบิกทางของอำเภอบ้านบัวบาน
รวม ๙ ครั้ง จำนวน ๕๑๔ ท่อน ปริมาตร ๗๒๘.๘๖ ลูกบาศก์เมตร
เมื่อจัดทำบัญชีไม้ที่อายัดเสร็จสิ้นในวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๑
ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และที่ ๒ ได้ทำบันทึกส่งมอบไม้ให้แก่
นายเทพชัย ผู้แทนของสำนักงานป่าไม้จังหวัดบัวบานรับมอบ
ไม้ที่อายัด จำนวน ๑๓,๗๘๕ ท่อน คือ ไม้สัก จำนวน
๑๓,๒๘๗ ท่อน ไม้กระยาเลย (ไม้แดง ไม้แดงพม่า)
จำนวน ๔๙๘ ท่อน ไปดูแลรักษา แต่มิได้มอบบันทึกการ
อายัดไม้ฉบับลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๐ ให้ด้วย ต่อมา
ระหว่างวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๑ - ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑
อำเภอ ก. ได้ออกใบเบิกทางให้ผู้ครอบครองไม้ นำไม้สัก
เคลื่อนที่ไปแปรรูป รวม ๒๑ ครั้ง จำนวน ๔,๑๙๑ ท่อน
ปริมาตร ๔,๐๑๗.๘๓ ลูกบาศก์เมตร ในวันที่
๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ กับพวก และเจ้าหน้าที่
สำนักงานป่าไม้จังหวัดบัวบาน ได้ร่วมกันตรวจยึดไม้สัก

ท่อนที่หมอนไม้ดังกล่าว จำนวน ๑๓,๒๑๕ ท่อน และแจ้งความต่อพนักงานสอบสวน สภ.อ.บ้านบัวบาน (ชื่อสมมุติ) ให้ดำเนินคดีผู้ครอบครองไม้ในข้อหาไม้สัก ท่อนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และในวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ - ๒๐ มีนาคม ๒๕๔๑ คณะเจ้าหน้าที่ สำนักงานป่าไม้จังหวัดบัวบาน ได้ตรวจสอบและทำบัญชี ตรวจยึดไม้สักของกลางมีไม้สักท่อน ๙,๓๐๐ ท่อน

เรื่องการลักลอบตัดไม้ทำลายป่าสาละวินนี้ กรมป่าไม้ได้มีคำสั่งที่ ๒๐๓๗/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง และฟังได้ว่า ในปี ๒๕๓๙ ถึง ๒๕๔๐ อำเภอเมืองแม่ใหญ่ จังหวัดแม่ใหญ่ (ชื่อสมมุติ) ไม่เคยออกใบเบิกทางนำไม้สักท่อนพม่าไปยัง อำเภอเสื่อใหญ่ (ชื่อสมมุติ ซึ่งอยู่ในจังหวัดแม่ใหญ่) แต่อย่างไรก็ดี จึงเชื่อได้ว่าการอ้างหลักฐานที่จมน้ำไม้เคลื่อนที่ จากอำเภอเสื่อใหญ่ ไปยังอำเภอบ้านบัวบาน จังหวัดบัวบาน และกรณีอยู่ระหว่างการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่สำนัก ป้องกันและปราบปราม ส่วนป้องกันและปราบปรามที่ ก. ดำเนินการอยู่ ซึ่งอธิบดีกรมป่าไม้ได้ส่งเรื่องให้ผู้เกี่ยวข้อง พิจารณา

ต่อมา นายกรัฐมนตรีขณะนั้น ได้มีคำสั่งสำนัก
นายกรัฐมนตรี ที่ ๖๐/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑
แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงกรณี
ตัดไม้ทำลายป่าสาละวิน

กรมป่าไม้ ได้มีคำสั่ง ที่ ๔๒๘/๒๕๔๑ ลงวันที่
๒๕ มีนาคม ๒๕๔๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
ข้อเท็จจริง กรณีไม้สักท่อนประมาณ ๔,๐๐๐ ท่อน ที่เจ้าหน้าที่
อายัดไว้ ณ หมอนไม้ของบริษัท สมศักดิ์ค้าไม้ จำกัด สูญหาย
ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงรายงานผลเมื่อวันที่
๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๑ สรุปว่ามีมูลว่าเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้อง
กระทำผิดวินัย ซึ่งอธิบดีกรมป่าไม้ได้สั่งให้กอง
การเจ้าหน้าที่ตรวจสำนวนโดยเร็วที่สุดเพื่อจะดำเนินการ
ต่อไป

ตามบันทึกฯ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ลับมาก
ที่ กษ ๐๒๐๓/๑๕๑๑๖ ลงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๔๑
ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์โดยความเห็นชอบของ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ได้พิจารณา
รายงานผลการสอบสวนข้อเท็จจริงตามคำสั่งสำนัก
นายกรัฐมนตรี ที่ ๖๐/๒๕๔๑ แล้วส่งเรื่องให้กรมป่าไม้
ดำเนินการทางวินัยข้าราชการในสังกัดตั้งแต่ระดับ ๘ ลงมา

รวม ๒๘ ราย ตามที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง
ชี้มูลว่ามีพฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
และอย่างไม่ร้ายแรง ซึ่งกรมป่าไม้ได้มีคำสั่งที่ ๗๔๗/๒๕๔๑
ลงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๔๑ แต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ - ๓ กับพวก

คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยฯ ได้แจ้ง
ข้อกล่าวหาฯ แก่ผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายให้รับทราบ ตามแบบ
สว. ๒ เมื่อวันที่ ๔ และ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๑ แจ้งฯ
ตามแบบ สว. ๓ เมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๔๒ ผู้อุทธรณ์
ทั้งสามรายได้มีหนังสือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาตามหนังสือ
ฉบับลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๒ และมีหนังสือฉบับลง
วันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๒ ขอเปลี่ยนตัวคณะกรรมการสอบสวน
ทางวินัย ระหว่างการสอบสวนทางวินัย คณะกรรมการ
สอบสวนทางวินัยฯ ได้มีการหารือสำนักงานอัยการสูงสุด
เกี่ยวกับการใช้ตราประทับไม้ ตรา ก. (ตรา กัก) หลังจากนั้น
คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยฯ ได้รายงานผลการสอบสวน
(สว. ๖) ต่ออธิบดีกรมป่าไม้เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๓

ผลดำเนินการทางวินัย ที่ประชุม อ.ก.พ.
กรมป่าไม้ ครั้งที่ ๖/๒๕๔๓ เมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๓
ได้มีมติเห็นชอบให้ลงโทษนายวิโรจน์ ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ - ๓ คือ

ปลดออกจากราชการ ซึ่งกรณีนายวิโรจน์ ที่ประชุม อ.ก.พ. กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ครั้งที่ ๖/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๕ ให้ลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น ต่อมา เมื่อมีการพิจารณาเรื่องนี้อีกครั้งหนึ่งในการประชุม อ.ก.พ. กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ครั้งที่ ๕/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๑ ที่ประชุมเห็นว่านายวิโรจน์ฯได้รับ ล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาท สมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงไม่สามารถดำเนินการใดๆ ได้อีก สำหรับกรณีผู้อุทธรณ์ที่ ๑ - ๓ กรมป่าไม้ไม่มีคำสั่งที่ ๒๕๓๕/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๓ ลงโทษปลดออก จากราชการ ต่อมา ผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายได้อุทธรณ์คำสั่ง ลงโทษไปยัง ก.พ. และคำอุทธรณ์ฟังขึ้น เนื่องจากเป็นการ กระทำผิดร่วมกับระดับ ๘ ต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวง พิจารณา ตามนัยมาตรา ๑๐๔ วรรคสอง (๑) แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และผู้อุทธรณ์ ทั้งสามรายได้นำเรื่องนี้ไปฟ้องเป็นคดีต่อศาลปกครอง กลางขอให้เพิกถอนคำสั่งฯ ที่ ๒๕๓๕/๒๕๔๓ และสั่งให้ กลับเข้ารับราชการ โดยศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษา คดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๓๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม

๒๕๔๘ ให้เพิกถอนคำสั่งฯ ที่ ๒๕๓๕/๒๕๔๓ และสั่งให้
กลับเข้ารับราชการภายในสามสิบวัน หลังจากนั้น
กระทรวงเกษตรฯ ได้หารือไปยัง ก.พ. ว่ายังมีอำนาจ
พิจารณาดำเนินการทางวินัยแก่ผู้อุทธรณ์ได้หรือไม่
เนื่องจากขณะนั้นกรมป่าไม้ได้โอนไปสังกัดกระทรวง
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สำนักงาน ก.พ. ตอบข้อหารือ
ตามหนังสือที่ นร ๑๐๑๐.๑/ล ๑๙ ลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๐
สรุปว่า กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นกระทรวง
ที่ผู้อุทธรณ์สังกัดอยู่จึงมีอำนาจพิจารณาดำเนินการทางวินัย
แก่ผู้อุทธรณ์ กระทรวงเกษตรฯ จึงส่งสำนวนการสอบสวน
ทางวินัยให้กรมป่าไม้พิจารณาดำเนินการตามอำนาจ
หน้าที่ต่อไป ซึ่งกรมป่าไม้ได้ส่งเรื่องการดำเนินการทางวินัยให้
อ.ก.พ. กระทรวงทรัพยากรฯ เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๐
ต่อมา ในวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๑ ผู้อุทธรณ์ กับพวก ได้
มีหนังสือคัดค้านนายพิชัย อนุกรรมการ อ.ก.พ. กระทรวงฯ
อดีต อ.ก.พ. กรมป่าไม้ และนายยิ่งศักดิ์ อดีตหัวหน้า
ฝ่ายวินัย กรมป่าไม้ ระหว่างการพิจารณาของ อ.ก.พ. กระทรวง
ทรัพยากรฯ ได้มีการหารือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่องการล้างมลทินของนายวิโรจน์ หรือสำนักงาน ก.พ. กรณีมี
การคัดค้านกรรมการสอบสวนแล้วอธิบดีกรมป่าไม้ไม่สั่งการ

โดยที่ประชุม อ.ก.พ. กระทรวงทรัพยากรฯ ในการประชุม ครั้งที่ ๓/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ได้มีการพิจารณาเรื่องการลงโทษผู้อุทธรณ์ทั้งสามราย ซึ่งก่อนการพิจารณานายพิชัย ได้ขอถอนตัวจากที่ประชุม และที่ประชุมพิจารณาแล้วได้มีมติให้ไล่ผู้อุทธรณ์ทั้งสามราย นายพันธ์เทพ (ชื่อสมมุติ) และนายชัชวาล (ชื่อสมมุติ) ออกจากราชการ

ตามข้อเท็จจริงมีประเด็นพิจารณาว่าคำสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์ชอบหรือไม่ ซึ่งมีปัญหาต้องพิจารณาอยู่ ๓ ประเด็น คือ กระบวนการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ชอบหรือไม่ กระบวนการพิจารณาของ อ.ก.พ. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ชอบหรือไม่ และผู้อุทธรณ์กระทำความผิดตามที่ถูกลงโทษหรือไม่ และอัตราโทษมีความเหมาะสมหรือไม่ประการใด

ประเด็นที่ ๑ กระบวนการสอบสวนทางวินัย ชอบหรือไม่ มีปัญหาพิจารณารวม ๕ ประการ คือ

๑. ตามคำกล่าวอ้างของผู้อุทธรณ์ มีข้อพิจารณา ๒ ข้อ **ข้อแรก** การสอบสวนข้อเท็จจริงตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๖๐/๒๕๔๑ ชอบหรือไม่ พิจารณาจาก มาตรา ๑๑ (๑) และ (๖) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ

บริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ แล้วเห็นว่า นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาลมีอำนาจสั่งสอบสวน ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการของราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น และมีอำนาจแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิเป็นคณะกรรมการเพื่อปฏิบัติ ราชการใดๆ เมื่อได้รับรายงานผลการสอบสวนแล้ว เห็นว่า กรณีมีมูลว่าข้าราชการกระทำผิดวินัย จึงส่งเรื่อง ให้กระทรวงไปดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ ซึ่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์พิจารณาแล้วให้ส่งเรื่องให้ กรมป่าไม้ที่เป็นผู้บังคับบัญชาต้นสังกัดดำเนินการทางวินัย ตามอำนาจหน้าที่ต่อไป กรณีนี้จึงเป็นไปโดยชอบตาม พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ แล้ว ข้อสอง การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย อย่างร้ายแรง ตามคำสั่งกรมป่าไม้ ที่ ๗๔๗/๒๕๔๑ ชอบหรือไม่ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๓๓ (๒) ประกอบพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๙๙ วรรคสี่ และมาตรา ๑๐๒ สรุปได้ว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัย โดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชา

ดำเนินการทางวินัยทันที และการแต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนให้ผู้มีอำนาจบรรจุตามมาตรา ๕๒ เป็นผู้สั่งแต่งตั้ง
ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า รัฐมนตรีเจ้าสังกัดเห็นชอบ
ตามความเห็นปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ว่า
จากรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ
สอบสวนข้อเท็จจริงตามคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๖๐/๒๕๔๑
กรณีลักลอบตัดไม้ทำลายป่า มีมูลสมควรกล่าวหาว่า
ข้าราชการสังกัดกรมป่าไม้กระทำผิดวินัยทั้งอย่างร้ายแรง
และไม่ร้ายแรง จึงให้ส่งเรื่องให้กรมป่าไม้ดำเนินการ
ทางวินัยข้าราชการในสังกัด กรณีจึงถือว่ามีพยานหลักฐาน
ในเบื้องต้นอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผูุ้ทธรณ์ทั้งสามราย
กระทำผิดวินัยแล้ว ซึ่งกรมป่าไม้ที่เป็นผู้บังคับบัญชา
ต้นสังกัดจะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย
เพื่อให้ได้ความจริงและความยุติธรรมโดยไม่ชักช้าตามที่
กฎหมายบัญญัติ กรณีจึงเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

๒. การแจ้งข้อกล่าวหาฯ ตามแบบ สว. ๒ และ
สว. ๓ ชอบหรือไม่ มีข้อพิจารณา ๒ ข้อ ข้อแรก ข้อเท็จจริง
ฟังได้ว่า ผูุ้ทธรณ์ได้รับทราบการแจ้งข้อกล่าวหาฯ ตาม
แบบ สว.๒ ซึ่งเป็นไปโดยชอบตามข้อ ๑๔ ของ กฎ ก.พ.
ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ.๒๕๔๐) ข้อสอง ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า

ผู้อุทธรณ์ได้รับทราบการแจ้งข้อกล่าวหาฯ ตามแบบ สว.๓ โดยคณะกรรมการสอบสวน ได้แจ้งพฤติการณ์การกระทำผิดตามที่ปรากฏในรายงานการสอบสวนข้อเท็จจริงตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๖๐/๒๕๔๑ ซึ่งเป็นกรณีไม่ประทับตรา ก. (ตรา กก) ที่ไม่ซึ่งอายุได้ไว้ กรณีมีการออกใบเบิกทางนำไม้กระยาเลย (ไม้แดง ไม้แดงพม่า) เข้าโรงงาน จำนวน ๙ ครั้ง เมื่อพบไม้ผิดกฎหมายไม่ดำเนินคดีทันที การนำไม้สักที่อายุเคลื่อนที่ตามใบเบิกทางจำนวน ๒๑ ฉบับ จำนวน ๔,๑๙๑ ท่อน พร้อมมอบเอกสารที่เกี่ยวข้อง โดยแจ้งว่าเป็นการกระทำผิดตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาในกรณีต่างๆ ตามแบบ สว. ๓ ซึ่งเห็นได้ว่ามิได้หลงข้อต่อสู้หรือไม่ได้รับความเป็นธรรมในการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแต่อย่างใด

๓. การคัดค้านกรรมการสอบสวนและขอเปลี่ยนตัวกรรมการสอบสวน ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่าผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายทราบเหตุแห่งการคัดค้านคณะกรรมการสอบสวนตามที่กล่าวอ้าง ตั้งแต่วันรับทราบการแจ้งข้อกล่าวหาตามแบบ สว. ๒ ในวันที่ ๔ และ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๑

และวันรับทราบข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว. ๓ ในวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๒ ดังนั้น การที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่าเพิ่งจะทราบเหตุแห่งการคัดค้านเมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๒ จึงไม่มีน้ำหนักที่จะรับฟังได้ และเมื่อผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายมีหนังสือคัดค้านขอเปลี่ยนตัวคณะกรรมการสอบสวน เมื่อพ้นเวลาเจ็ดวันนับแต่วันทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือวันทราบเหตุแห่งการคัดค้านแล้ว ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจึงไม่อาจจะรับหนังสือคัดค้านไว้พิจารณาได้ การที่คู่กรณีในอุทธรณ์ไม่รับเรื่องการคัดค้านคณะกรรมการสอบสวนไว้พิจารณา จึงเป็นไปโดยชอบตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๕๐) ข้อ ๘ แล้ว

๔. การดำเนินการสอบสวนวินัยใช้ระยะเวลาการสอบสวนเกินกว่า ๒๗๐ วัน และทำให้ผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายไม่ได้รับการล้างมลทิน ตามพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. ๒๕๕๐ ตามข้อเท็จจริงการสอบสวนเรื่องนี้ใช้เวลาเกินกว่า ๒๗๐ วัน ตามคำอุทธรณ์ แต่เมื่อพิเคราะห์ กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๕๐) ข้อ ๑๒ แล้วเห็นว่า เจตนารมณ์ที่กำหนดให้ดำเนินการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายใน ๒๗๐ วัน เป็นมาตรการเร่งรัดการดำเนินการและไม่มีบทบัญญัติ

ของกฎหมายให้การสอบสวนที่ไม่แล้วเสร็จในกำหนดเวลาดังกล่าวต้องเสียไป ประกอบกับเรื่องนี้มีบุคคล ประเด็น การสอบสวน เอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องจำนวนมาก การดำเนินการสอบสวนจึงมีเหตุผลความจำเป็นต้องใช้เวลาดำเนินการมากกว่าที่กฎหมายกำหนด สำหรับกรณีผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายไม่มีสิทธิได้รับการล้างมลทินฯ ตามข้อเท็จจริง เรื่องนี้ต้นสังกัดเคยมีคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายในปี ๒๕๔๓ แต่ต่อมาในปี ๒๕๔๘ ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งลงโทษ และการพิจารณาลงโทษผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายเสร็จสิ้นในปี ๒๕๕๓ ผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายจึงไม่อยู่ในเงื่อนไขที่จะได้รับประโยชน์จากพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. ๒๕๕๐

๕. การจัดทำบันทึกตรวจสอบไม่เมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๐ นายธงทอง (ชื่อสมมุติ) และนายวิญญู (ชื่อสมมุติ) ร่วมลงชื่อด้วย แต่ต้นสังกัดมิได้ดำเนินการทางวินัยพิเคราะห์จากข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า กรณีดังกล่าวไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าเหตุใดผู้บังคับบัญชาต้นสังกัดจึงมิได้ดำเนินการทางวินัยแก่นายธงทอง และนายวิญญู แต่อย่างไรก็ตาม คำกล่าวอ้างกรณีนี้มีใช้สาระสำคัญของประเด็นผู้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย และมีได้เป็นเหตุให้ผู้อุทธรณ์ทั้งสามราย

ไม่ได้รับความเป็นธรรมที่ถูกดำเนินการทางวินัย หรือไม่มีโอกาสที่จะได้รับทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และไม่มีโอกาสโต้แย้ง พร้อมทั้งแสดงพยานหลักฐานในการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตามนัยมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่ประการใด

ประเด็นที่ ๑ จึงวินิจฉัยว่า กระบวนการสอบสวนทางวินัยแก่ผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายเป็นไปโดยชอบแล้ว

ประเด็นที่ ๒ กระบวนการพิจารณาของ อ.ก.พ. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ชอบหรือไม่ ปัญหาที่ต้องพิจารณา คือ กรณีผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายคัดค้านนายพิชัย อธิบดีกรมป่าไม้ และนายยิ่งศักดิ์ ผู้เข้าร่วมประชุม อ.ก.พ. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ครั้งที่ ๓/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ กรณีไม่ให้ผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายเข้าชี้แจงต่อที่ประชุมดังกล่าว และกรณีมีการชี้แจงหรือกล่าวเท็จในที่ประชุมเพื่อกำหนดอัตราโทษแก่ผู้อุทธรณ์ทั้งสามราย หรือไม่

พิจารณาจากรายงานการประชุม อ.ก.พ. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ครั้งที่ ๓/๒๕๕๓ แล้วรับฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติว่านายพิชัย อธิบดีกรมป่าไม้ ซึ่งเป็น อ.ก.พ. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

มิได้เข้าร่วมพิจารณาว่าผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายได้กระทำ ความผิดวินัยตามที่ถูกกล่าวหาหรือกำหนดอัตราโทษ ทางวินัยแต่อย่างใด ส่วนกรณีนายยิ่งศักดิ์ ที่ประชุมพิจารณา แล้วมีมติให้เข้าร่วมประชุมได้ ในฐานะผู้ให้ข้อมูลที่ปรากฏ ในสำนวนการสอบสวนทางวินัยตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีได้มีสิทธิในการลงมติในเรื่องที่พิจารณา สำหรับกรณี ไม่ให้ผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายเข้าชี้แจงต่อที่ประชุมดังกล่าว และการพิจารณากำหนดอัตราโทษนั้น พิศเคราะห์จากรายงานการประชุม อ.ก.พ. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ครั้งที่ ๗/๒๕๕๓ แล้วเห็นว่า ก่อนที่ประชุม จะมิตัวว่าผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายกระทำผิดหรือไม่ และควร ได้รับโทษอย่างไร ที่ประชุมได้มีการอภิปรายแสดงความเห็น อย่างกว้างขวางพอสมควร ซึ่งข้อเท็จจริงที่ปรากฏยังฟัง ไม่ได้ว่าประธานอนุกรรมการ อ.ก.พ. กระทรวงฯ มีการ ชี้้นำผู้เข้าประชุมหรือเจตนากล่าวข้อความอันเป็นเท็จ อันเป็นสาระสำคัญถึงขนาดทำให้ผู้อุทธรณ์ทั้งสามราย ได้รับโทษหนักขึ้นกว่าที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัย เสนอ หรือทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่ชอบตามนัย มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ อีกทั้งไม่ปรากฏว่ามีบทบัญญัติ

ของกฎหมายให้ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยต้องเข้า
ชี้แจงต่อ อ.ก.พ.ฯ กรณีจึงเป็นเรื่องของที่ประชุม อ.ก.พ.ฯ
จะใช้ดุลพินิจว่าสมควรจะให้ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด
วินัยเข้าชี้แจงหรือไม่ และการรับฟังข้อเท็จจริงในเรื่องที่
ผู้อุทธรณ์ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยก็เป็นไปตามผล
การสอบสวนทางวินัย ดังนั้น การพิจารณาของ อ.ก.พ.
กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จึงเป็นไป
โดยชอบตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๓๓ (๓) ประกอบระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๑๐๔ วรรคสอง (๑) แล้ว

ประเด็นที่ ๓ ผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายกระทำผิด
ตามที่ถูกลงโทษหรือไม่ และได้รับโทษเหมาะสมแก่กรณี
กระทำผิดหรือไม่ มีปัญหาต้องพิจารณา ๓ ข้อ คือ

๑. การอายัดไม้ต้องประทับตรา ก. (ตรา กัก)
หรือไม่ อย่างไร พิจารณาจากพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔
ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง กำหนดลักษณะ
และความหมายการใช้ตราประทับไม้ของรัฐบาล ตาม
พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๒๓
ระเบียบกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ว่าด้วยการปฏิบัติ
เกี่ยวกับของกลางในคดีความผิดเกี่ยวกับการป่าไม้

พ.ศ. ๒๕๓๓ ข้อกำหนดฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๓๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ ว่าด้วยการควบคุมไม้แปรรูป ข้อ ๗ และหนังสือสำนักงาน อัยการสูงสุด ด่วนที่สุด ที่ อส ๐๐๑๗/๑๙๐ ลงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๔๒ เรื่อง ทหารเรือแนวทางและขั้นตอนการ ปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นการตอบข้อหารือของกรมป่าไม้แล้ว รับฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติว่า กรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจ พบไม้ที่สงสัยว่าเป็นไม้ที่มีขอบด้วยพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค พนักงาน เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจในการอายัดหรือกักไม้ไว้ตรวจสอบโดยใช้ ตรา ก. (ตรา กัก) ประทับที่ไม้ เพื่อเป็นหลักฐานไม่อนุญาตให้ นำเคลื่อนที่ เพื่อได้สวนหรือสอบสวนรายละเอียดเกี่ยวกับ ไม้ นั้น เนื่องจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔ (๑๖) มีอำนาจตรวจตราจับกุม ปราบปรามผู้กระทำความผิดกฎหมาย ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่มี หน้าที่ต้องจับกุมหรือปราบปรามตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ จึงเป็นเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒ (๑๖) มีอำนาจตรวจค้น จับกุม ตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา ๗๘ มาตรา ๘๑ มาตรา ๘๔

มาตรา ๘๖ มาตรา ๙๒ (๒) (๓) (๔) มาตรา ๙๓ มาตรา ๙๔
มาตรา ๙๖ มาตรา ๙๙ มาตรา ๑๐๐ และมาตรา ๑๐๒
และตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ จึงมีอำนาจ
ในการสืบสวนแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานเกี่ยวกับไม้
ที่สงสัยว่าได้มาจากการกระทำความผิด หรือเป็นไม้
ที่ผิดกฎหมาย เพื่อจะทราบรายละเอียดแห่งความผิดตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒ (๑๐)
โดยเมื่อตรวจพบแล้วพนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องประทับตรา
ก. ไว้ที่ไม้ เนื่องจากตามมาตรา ๔ (๑๕) และมาตรา ๓๔ แห่ง
พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ กำหนดให้ตราประทับ
ไม้ของรัฐบาลมีลักษณะอย่างใดให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
และได้มีประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง
กำหนดลักษณะและความหมายการใช้ตราประทับไม้
ของรัฐบาลตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ (ฉบับที่ ๑)
พ.ศ. ๒๕๒๓ และบัญชีท้ายประกาศกระทรวงเกษตร
และสหกรณ์ เรื่องกำหนดลักษณะและความหมายของตรา
ประทับของรัฐบาลตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔
กำหนดความหมายของตราประทับไม้ของรัฐบาลไว้
อันเป็นการแสดงเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ประสงค์จะให้
และให้ใช้ตราประทับไม้ของรัฐบาล เพื่อประทับ

ตามความหมายที่กำหนดไว้ นอกจากอำนาจในการประทับตรา ก. (ตรา ก) แล้ว หากพนักงานเจ้าหน้าที่พบว่า เป็นไม้ที่ผิดกฎหมายก็สามารถประทับตรา ย. (ตรา ย) ได้ เป็นของกลาง การอายัดหรือกักไม้ที่ น่าเชื่อว่าผิดกฎหมายตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๘๔ ทำได้โดยอาศัยอำนาจของเจ้าพนักงาน ฝ่ายปกครองหรือตำรวจดังกล่าว โดยไม่ต้องให้ผู้ถูกอายัด ยินยอมก่อน

๒. การปฏิบัติหน้าที่ราชการของผูุ้ธรณ์ที่ ๑ - ๓ ตามคำสั่งกรมป่าไม้ ลับ ที่ ๑๙๙๑/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ เป็นความผิดวินัยอย่างใด หรือไม่

๒.๑ ผูุ้ธรณ์ที่ ๒ พิจารณาจากข้อเท็จจริงแล้ว เห็นว่า ผูุ้ธรณ์ที่ ๒ ขณะดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ ๗ สำนักงานป่าไม้อำเภอหนึ่ง ได้รับคำสั่งกรมป่าไม้ ลับ ที่ ๑๙๙๑/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ให้ทำหน้าที่หัวหน้าชุดของคณะเจ้าหน้าที่ไปตรวจสอบข้อเท็จจริง และหาข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับขบวนการลักลอบตัดไม้ทำลายป่าสาละวินตามที่มีการร้องเรียน และชี้เบาะแสว่ามีข้อเท็จจริงเป็นไปตามที่มีการร้องเรียนจริงหรือไม่ มีมูลกรณีอันควรกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐหน่วยงาน และบุคคลใดมีพฤติการณ์อันส่อไปในทางทุจริต

ต่อหน้าที่ กระทำผิดกฎหมาย และ/หรือมีส่วนรู้เห็น สนับสนุนในการกระทำผิดกฎหมายจริงหรือไม่ อย่างไรก็ตาม กรณีตรวจสอบพบว่ามี การกระทำผิดกฎหมาย หรือมี พยานหลักฐานที่สมควรดำเนินการเพื่อประโยชน์ของ ทางราชการก็ให้ประสานกับหน่วยปฏิบัติที่รับผิดชอบอยู่ใน พื้นที่เพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไปได้โดยตรง ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ จึงมีหน้าที่จะต้องปฏิบัติตามที่ได้รับ มอบหมายให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ และคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ในการปฏิบัติงานคำสั่ง กรมป่าไม้ ลับ ที่ ๑๙๙๑/๒๕๔๐ ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ กับพวก ได้ร่วมกันอายัดไม้ที่กองรวม ณ หมอนไม้ของบริษัท สมศักดิ์ค้าไม้ จำกัด ไว้ทั้งหมด แต่ไม่ได้ประทับรูปรอย ตรา ก. (ตรากก) ที่ไม่ดังกล่าวเป็นหลักฐานเพื่อสอบสวน รายละเอียดเกี่ยวกับไม้นั้น จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ ราชการโดยมิชอบตามประกาศกระทรวงเกษตรและ สหกรณ์ เรื่อง กำหนดลักษณะและความหมายการใช้ตรา ประทับไม้ของรัฐบาล ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๒๓ และเมื่อพบว่าไม้บางท่อน ไม่มีรูปรอยดวงตราประทับของพนักงานเจ้าหน้าที่ ขนาด ไม้ไม่ตรงตามหลักฐานที่มาแสดงก็ไม่ดำเนินคดีทันที อีกทั้ง

ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ไม่ระมัดระวังปล่อยให้นายพันธุ์เทพ
ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ผู้อุทธรณ์ที่ ๓ และนายชัชวาล ร่วมกัน
ตรวจสอบบันทึกไม้แดงพม่าและไม้แดง ๕๑๔ ท่อน ว่ามี
หลักฐานที่ถูกต้อง จึงปล่อยไม้แดงพม่าและไม้แดงดังกล่าว
ให้กับบริษัท สมศักดิ์ค้าไม้ จำกัด นำเคลื่อนที่ตามใบเบิก
ทางนำไม้เคลื่อนที่ของอำเภอบ้านบัวบาน ไปยังโรงเลื่อย
ของบริษัทฯ จำนวน ๙ ครั้ง ระหว่างวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๐
ถึงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๔๑ ทั้งที่ขณะนั้นยังอยู่ในระหว่าง
การตรวจสอบใบเบิกทาง (ต้นทาง) เพื่อพิสูจน์ว่า
ไม้ที่อายัดไว้ทั้งหมด เป็นไม้ที่ได้มาโดยชอบด้วยกฎหมาย
หรือไม่ และยังไม่มีการสืบคดี ซึ่งต่อมาเมื่อมีการตรวจสอบ
อย่างละเอียดปรากฏว่า ไม้ดังกล่าวนำเคลื่อนที่จากอำเภอ
เสื่อใหญ่ จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยอาศัยใบเบิกทางเดิม
ของอำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน อันเป็นเท็จ
และไม่ปรากฏหลักฐานการได้มาโดยชอบด้วยกฎหมาย
ประกอบกับไม้แดงพม่าและไม้แดงที่ปล่อยไปมีจำนวน
และปริมาตรไม้จำนวนมาก คิดเป็นความเสียหายและความสูญเสีย
ที่มีมูลค่ามาก ส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ
ที่ถูกทำลายเป็นอย่างมาก การกระทำของผู้อุทธรณ์ที่ ๒
ดังกล่าวจึงควรองค์ประกอบเป็นความผิดวินัย

อย่างร้ายแรง ฐานจงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมาย และระเบียบของทางราชการ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย แก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ สำหรับคำกล่าวอ้าง ในกรณีต่างๆ ว่ามิได้กระทำความผิดนั้นพิเคราะห์แล้วฟังไม่ขึ้น จึงวินิจฉัยว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้กระทำความผิดวินัย อย่างร้ายแรงตามที่ถูกลงโทษ คำอุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น

๒.๒ เนื่องจากผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และผู้อุทธรณ์ ที่ ๓ ได้ไปราชการตามคำสั่งกรมป่าไม้ ลับ ที่ ๑๙๙๑/๒๕๔๐ ซึ่งมีผู้อุทธรณ์ที่ ๒ เป็นหัวหน้าชุด และได้ร่วมกับ คณะเจ้าหน้าที่ตามคำสั่งดังกล่าวทำการอายัดไม้ที่กองรวมอยู่ ณ หมอนไม้ของบริษัท สมศักดิ์ค้าไม้จำกัด ไว้ทั้งหมด ตามบันทึกการอายัดฉบับลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๐ เพื่อตรวจสอบการได้มาของไม่ว่าชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และหลังจากนั้นผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และผู้อุทธรณ์ที่ ๓ กับพวก ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ตรวจสอบพร้อมกับ ทำบัญชีไม้ที่อายัดไว้ทั้งหมด จนปฏิบัติหน้าที่เสร็จสิ้น เมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๑ ซึ่งการกระทำของผู้อุทธรณ์ที่ ๑

และผู้อุทธรณ์ที่ ๓ มีลักษณะเหมือนกันจึงได้พิจารณา
รวมกันว่าได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่
ถูกลงโทษหรือไม่ อย่างไร

พิเคราะห์จากข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๑
ขณะดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานป่าไม้ ๔ และผู้อุทธรณ์ที่ ๓
ขณะดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานป่าไม้ ๕ สังกัดสวนป้องกัน
และปราบปรามที่ ก. กรมป่าไม้ ได้รับคำสั่งกรมป่าไม้
ลับ ที่ ๑๙๙๑/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๐
ไปตรวจสอบข้อเท็จจริงและหาข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ
ขบวนการลักลอบตัดไม้ทำลายป่าสาละวิน โดยมีผู้อุทธรณ์
ที่ ๒ เป็นหัวหน้าชุด ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และผู้อุทธรณ์ที่ ๓
จึงมีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมาย
ให้เป็นไปโดยชอบตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ
และคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ในการปฏิบัติงานคำสั่ง
กรมป่าไม้ดังกล่าว ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และผู้อุทธรณ์ที่ ๓
ได้ร่วมกับพวกอายุัดไม้ที่กองรวม ณ หมอนไม้ของบริษัท
สมศักดิ์ค้าไม้ จำกัด ไว้ทั้งหมด แต่ไม่ได้ประทับรูปรอยตรา ก.
(ตรา ก) ที่ไม้ดังกล่าวเป็นหลักฐานเพื่อสอบสวน
รายละเอียดเกี่ยวกับไม้นั้น และมีได้แจ้งการอายุัดไม้
ให้หน่วยงานในพื้นที่รับทราบ จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่

ราชการโดยมิชอบตามประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง กำหนดลักษณะและความหมายการใช้ตราประทับไม้ของรัฐบาล ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๒๓ และผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ผู้อุทธรณ์ที่ ๓ กับพวก ได้ร่วมกันตรวจสอบแล้วทำบันทึกว่าไม้แดงพม่า และไม้แดง จำนวน ๕๑๔ ท่อน มีหลักฐานที่ถูกต้อง จึงปล่อยไม้ดังกล่าวให้กับบริษัท สมศักดิ์ค้าไม้ จำกัด นำเคลื่อนที่ตามใบเบิกทางนำไม้เคลื่อนที่ของอำเภอบ้านบัววน ไปยังโรงเลื่อยของบริษัทฯ จำนวน ๙ ครั้ง ระหว่างวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๐ ถึงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๔๑ ซึ่งผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และ ๓ กับพวก ได้รับทราบข้อเท็จจริงแล้วว่าเหตุที่อายัดไม้ทั้งหมดในหมอนไม้ของบริษัท สมศักดิ์ค้าไม้ จำกัด ก็เพื่อตรวจสอบเอกสารหลักฐานการได้มาของไม้ดังกล่าวว่าได้มาโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และในช่วงเวลาขณะนั้นก็ยังอยู่ระหว่างการตรวจสอบข้อเท็จจริงของผู้อุทธรณ์ที่ ๒ กับพวก ซึ่งยังไม่มีข้อยุติแต่ประการใด ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับป่าไม้จึงควรจักต้องมีข้อสงสัยในเบื้องต้นว่า หลักฐานที่มาปรากฏอยู่ต่อหน้าในขณะนั้นมีน้ำหนักเพียงพอที่จะเชื่อได้หรือไม่ว่าไม้ที่มีใบเบิกทาง

อำเภอบ้านบัวบานเพื่อนำไม้เคลื่อนที่ ซึ่งออกโดยอาศัยหลักฐานเดิมมีความถูกต้องชอบด้วยกฎหมาย หากเห็นว่าความเห็นของผูุ้ทธรณ์ที่ ๒ ไม่น่าจะถูกต้อง ผูุ้ทธรณ์ที่ ๑ และผูุ้ทธรณ์ที่ ๓ ก็ชอบที่จะต้องรายงานไปยังผู้บังคับบัญชาที่มีหน้าที่ควบคุม บังคับบัญชาการปฏิบัติงานของคณะเจ้าหน้าที่ตามคำสั่งกรมป่าไม้ ลับ ที่ ๑๙๙๑/๒๕๔๐ ได้แก่ นายวิโรจน์ ผู้อำนวยการส่วนป้องกันและปราบปรามที่ ก. เพื่อพิจารณาสั่งการต่อไป แต่เมื่อผูุ้ทธรณ์ที่ ๑ และผูุ้ทธรณ์ที่ ๓ ตัดสินใจที่จะดำเนินการตามความเห็นของผูุ้ทธรณ์ที่ ๒ แล้วปรากฏข้อเท็จจริงต่อมาว่า หลักฐานใบเบิกทางเดิมที่ใช้อ้างเพื่อออกใบเบิกทางของอำเภอบ้านบัวบานเป็นเอกสารหลักฐานเท็จทั้งสิ้น การปล่อยให้ นำไม้ดังกล่าวเคลื่อนที่ไปจากการอายัดไว้โดยชอบด้วยกฎหมาย เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง กรณีเกิดขึ้นย่อมถือว่าผูุ้ทธรณ์ที่ ๑ และผูุ้ทธรณ์ที่ ๓ ต้องมีส่วนรับผิดชอบในการกระทำดังกล่าว ต่อมาเมื่อมีการตรวจสอบอย่างละเอียดปรากฏว่า ไม้ดังกล่าวนำเคลื่อนที่จากอำเภอเสื่อใหญ่ จังหวัดแม่ใหญ่ โดยอาศัยใบเบิกทางเดิมของอำเภอเมือง จังหวัดแม่ใหญ่ อันเป็นเท็จ และไม่ปรากฏหลักฐานการได้มาโดยชอบ

ด้วยกฎหมาย ประกอบกับไม้แดงพม่าและไม้แดงที่ปล่อยไป มีจำนวนและปริมาตรไม้จำนวนมาก คิดเป็นความเสียหาย และความสูญเสียที่มีมูลค่ามาก ส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติที่ถูกทำลายเป็นอย่างมาก การกระทำของผูุ้ทธรณ์ที่ ๑ และผูุ้ทธรณ์ที่ ๓ ดังกล่าว จึงครบองค์ประกอบ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานจงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ ให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบ มาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งข้อกล่าวอ้างว่ามีได้กระทำความผิดกรณีต่างๆ พิเคราะห์ แล้วฟังไม่ขึ้น จึงวินิจฉัยว่า ผูุ้ทธรณ์ที่ ๑ และผูุ้ทธรณ์ที่ ๓ ได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ถูกลงโทษ คำอุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น

๓. ผูุ้ทธรณ์ทั้งสามรายได้รับโทษทางวินัย เหมาะสมแก่กรณีกระทำความผิดหรือไม่ อย่างไร พิเคราะห์จากข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า อ.ก.พ. กระทรวงฯ พิจารณาว่าเรื่องนี้เป็นกรกระทำผิดนโยบายของ กระทรวงทรัพยากรฯ และทำให้รัฐเสียหายอย่างร้ายแรง

จึงใช้ดุลพินิจกำหนดอัตราโทษแก่ผู้อุทธรณ์ทั้งสามราย ตามบทบัญญัติของกฎหมาย ประกอบกับไม่มีข้อเท็จจริงใดที่จะนำมาพิจารณาเป็นเหตุอันควรลดหย่อนโทษ จึงวินิจฉัยว่า ผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายได้รับการลงโทษทางวินัยไปโดยเหมาะสมแก่กรณีกระทำความผิดแล้ว

การวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. พิจารณาจากข้อเท็จจริง ด้วยบทกฎหมายระเบียบ ประกาศของทางราชการ และเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องตามที่องค์คณะวินิจฉัยฯ แล้ว จึงวินิจฉัยว่า กระบวนการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายชอบด้วย กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายมิได้หลงข้อต่อสู้ และมีโอกาสชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาอย่างเป็นธรรม ซึ่งกระบวนการพิจารณาลงโทษทางวินัยแก่ผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายของ อ.ก.พ. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นไปโดยชอบตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๖ และมาตรา ๓๐ แล้ว โดย

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าการปฏิบัติหน้าที่ราชการของ
ผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายตามคำสั่งกรมป่าไม้ ลับ
ที่ ๑๙๙๑/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ กรณี
ได้ร่วมกับพวก อายัดไม้ที่กองรวม ณ หมอนไม้ของบริษัท
สมศักดิ์ค้าไม้ จำกัด ไว้ทั้งหมด แต่ไม่ได้ประทับรูปรอย
ตรา ก. (ตรา ก.) ที่ไม้ดังกล่าวเป็นหลักฐานเพื่อสอบสวน
รายละเอียดเกี่ยวกับไม้ นั้น และกรณีมิได้แจ้งการอายัดไม้
ให้หน่วยงานในพื้นที่รับทราบ กรณีปล่อยไม้แดงพม่าและ
ไม้แดงจำนวน ๕๑๔ ท่อน ให้แก่บริษัท สมศักดิ์ค้าไม้ จำกัด
นำไม้เคลื่อนที่ตามใบเบิกทางของอำเภอบ้านบัวบาน
ไปยังโรงเลื่อยของบริษัทฯ ระหว่างวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๐
ถึงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๔๑ รวม ๙ ครั้ง ต่อมาเมื่อได้
ตรวจสอบอย่างละเอียดปรากฏว่าไม้ดังกล่าวนำเคลื่อนที่จาก
อำเภอเสื่อใหญ่ จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยอาศัยใบเบิกทางเดิม
ของอำเภอเมืองจังหวัดแม่ฮ่องสอน อันเป็นเท็จ และไม่ปรากฏ
หลักฐานการได้มาโดยชอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับ
ไม้แดงพม่าและไม้แดงที่ปล่อยไปมีจำนวนและปริมาตร
ไม้จำนวนมาก คิดเป็นความเสียหายและความสูญเสียที่มี
มูลค่ามาก ส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ
ที่ถูกทำลายเป็นอย่างมาก และกรณีเมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๑

ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ส่งมอบไม้ที่อายัดไว้ให้แก่ นายเทพชัย เจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ ๖ ซึ่งได้รับมอบหมายจากป่าไม้จังหวัดบึงบอานให้มาเป็นผู้รับมอบไม้ดังกล่าวไปดูแลรักษาตามระเบียบกรมป่าไม้ แต่มิได้มอบบันทึกการอายัดไม้ฉบับลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๐ ให้แก่นายเทพชัย ด้วย การกระทำของผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายตามข้อเท็จจริงจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบตามประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง กำหนดลักษณะและความหมายการใช้ตราประทับไม้ของรัฐบาลตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๒๓ และหน้าที่ความรับผิดชอบดังที่กำหนดไว้ตามคำสั่งกรมป่าไม้ ลับ ที่ ๑๙๙๑/๒๕๔๐ การกระทำของผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายดังกล่าวครบองค์ประกอบความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานจงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๓๓ โดย อ.ก.พ. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้พิจารณา

จากผลการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง และใช้ดุลพินิจในการมีมติลงโทษทางวินัยแก่ผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายโดยชอบตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๕ วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๗ และมาตรา ๑๓๓ ซึ่งอัตราโทษเหมาะสมแก่กรณีกระทำความผิดแล้ว คำสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายชอบด้วยกฎหมาย คำอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายฟังไม่ขึ้น เห็นสมควรยกอุทธรณ์ ตามนัยมาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบ กฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๘๖ ก. (๑)

กรณีที่ ๑๕ ไล่ออก กรณีปลอมบัตรประชาชนให้หญิงสาวมตัวขอบัตรแทนชายเจ้าของบัตร(เรื่องดำที่ ๕๒๑๐๐๘๔ เรื่องแดงที่ ๐๐๔๓๑๕๕)

อดีตปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครองชำนาญการ) รายหนึ่ง อุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ

อย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่า เป็นผู้ประพฤติก่ออย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๑๓๓ แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง และ มาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ กรณีเมื่อวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๔๗ ผู้อุทธรณ์ได้ทำการแก้ไขคำนำหน้านามและเพศของนายสุภาพ (ชื่อสมมุติ) ในทะเบียนบ้านฉบับสมุดพกจาก “นาย” เป็น “นางสาว” และเพศจาก “ชาย” เป็น “หญิง” โดยไม่มี ผู้ยื่นคำร้อง ไม่มีเอกสารหลักฐานประกอบการแก้ไขมาแสดง หลังจากนั้นวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ได้ทำการพิมพ์ ภาพใบหน้าการจัดทำบัตรประจำตัวประชาชนของ นายสุภาพ เพื่อนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการแจ้งความบัตรหาย และในวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ ได้จัดทำบัตรประจำตัว ประชาชนกรณีบัตรหาย ให้แก่บุคคลผู้แอบอ้างสวมตัว เป็นนางสาวสุภาพ โดยไม่มีการเรียกหลักฐานเอกสารซึ่งมี รูปถ่ายและเป็นเอกสารที่ทางราชการออกให้ได้อย่างใด อย่างหนึ่ง หรือสอบสวนบุคคลผู้น่าเชื่อถือ โดยมีอธิบดี กรมการปกครองเป็นคู่กรณีในอุทธรณ์

สรุปข้ออุทธรณ์

ผู้อุทธรณ์ อุทธรณ์โต้แย้งในปัญหาข้อกฎหมายว่า เมื่ออำเภอ ก. (ชื่อสมมุติ) มีคำสั่งที่ ๓๙/๒๕๕๐ แต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง กรณีมีการสวมตัว ทำบัตรประจำตัวประชาชน โดยมีนายประชา (ชื่อสมมุติ) เป็นประธานกรรมการ นายเดช (ชื่อสมมุติ) เป็นกรรมการ และนายธนชัย (ชื่อสมมุติ) เป็นกรรมการ แล้ว คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้ร่วมกันสอบสวนในรูปคณะกรรมการ เพียงแต่ให้นายธนชัย ปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง ๓) ซึ่งเพิ่งได้รับบรรจุเป็นปลัดอำเภอนำบันทึก ป.ค. ๑๔ มาให้ผู้อุทธรณ์กรอกข้อความตามคำถามที่ได้จัดทำไว้แล้ว หลังจากนั้นจึงนำไปพิมพ์แล้วนำมาให้ผู้อุทธรณ์ลงลายมือชื่อ โดยไม่มีประธานกรรมการและกรรมการคนอื่นเข้าร่วมทำการสอบสวนด้วย หลังจากนั้นได้มีการสรุปข้อเท็จจริงที่ไม่ถูกต้องเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายเป็นผลร้ายแก่ผู้อุทธรณ์

ส่วนในปัญหาข้อเท็จจริงผู้อุทธรณ์อ้างว่า ผู้อุทธรณ์ได้แก้ไขรายการในทะเบียนบ้านตามที่นางสาวรวีพร (ชื่อสมมุติ) ซึ่งเป็นลูกจ้างชั่วคราวนำมาเสนอ โดยนางสาวรวีพร ได้ระบุเหตุผลการขอแก้ไขว่า มีหลักฐานทะเบียน

บ้านและบัตรประจำตัวประชาชนมาแสดง โดยผู้อุทธรณ์ ได้ปฏิบัติตามระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎรแล้ว การจัดทำบัตรประจำตัวประชาชนมีเจ้าหน้าที่เกี่ยวข้องหลายคน รหัสประจำตัวของผู้อุทธรณ์ เป็นรหัสที่มีเจ้าหน้าที่ผู้อื่นทราบ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้สูญหายไปหมดแล้วไม่สามารถตรวจสอบข้อเท็จจริงได้ พยานที่มาให้ถ้อยคำให้ถ้อยคำปรักปรำผู้อุทธรณ์

สรุปความเห็นขององค์คณะวินิจฉัย ฯ

มูลกรณีเรื่องนี้ปรากฏขึ้นเนื่องจากอำเภอ ก. ได้ตรวจสอบพบว่า มีบุคคลไม่ทราบชื่อและสัญชาติ ได้แอบอ้างขอแก้ไขรายการค่านำหน้านามและเพศจาก “นาย” เป็น “นางสาว” ในรายการบุคคลของนายสุภาพ เลขประจำตัวประชาชน ๓-๔๘๐๒-๐๐๑๕๔-๐๒-๙ ต่อมาได้มีการแอบอ้างสวมตัวทำบัตรประจำตัวประชาชนเป็นนางสาวสุภาพ และจังหวัด ข. (ชื่อสมมุติ) เห็นว่า ข้อเท็จจริงยังไม่สามารถชี้ชัดได้ว่าเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบได้ปฏิบัติตามระเบียบและหนังสือสั่งการที่เกี่ยวข้องหรือไม่ แต่เชื่อว่าเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบน่าจะไม่ได้ตรวจสอบหลักฐานของผู้แจ้งจนเป็นเหตุให้เกิดการทุจริต สำนักบริหารการทะเบียน ส่วนการทะเบียนราษฎร (กลุ่มพัฒนาระบบตรวจสอบ

การทะเบียน) พิจารณาแล้วเห็นว่า สำนักทะเบียนอำเภอ ก. จังหวัด ข. ได้เชื่อมโยงระบบคอมพิวเตอร์กับสำนักบริหารการทะเบียนแล้ว โดยเชื่อมโยงกับฐานข้อมูลทะเบียนราษฎรเมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๔๖ และเชื่อมโยงกับฐานข้อมูลทะเบียนบัตรประจำตัวประชาชน เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๗ ดังนั้น การแก้ไขรายการบุคคลของนายสุภาพ จาก “นาย” เป็น “นางสาว” และแก้ไขรายการเพศจาก “ชาย” เป็น “หญิง” รวมทั้งการจัดทำบัตรประจำตัวประชาชนให้กับนางสาวสุภาพ ผู้แอบอ้างชื่อและรายการบุคคลของนายสุภาพ ซึ่งขอทำบัตรกรณีบัตรหาย เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสามารถตรวจสอบรายการบุคคล และรายการทำบัตรของผู้นั้นจากฐานข้อมูลการทะเบียนและบัตรได้ แต่หาได้กระทำไม่จนเป็นเหตุให้มีบุคคลไม่ทราบชื่อและสัญชาติแอบอ้างชื่อและรายการบุคคลของนายสุภาพ ขอแก้ไขรายการบุคคลและสวมตัวทำบัตรประจำตัวประชาชนได้ ต่อมากรมการปกครองได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง และคณะกรรมการสอบสวนได้สอบสวนแล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ในฐานะผู้ช่วยนายทะเบียนอำเภอ ก. ได้อนุญาตให้แก้ไขรายการบุคคลในทะเบียนบ้านของนายสุภาพ จากเพศ “ชาย” เป็น “หญิง” โดยอ้างว่าแก้ไขตาม

ทะเบียนบ้านและบัตรประจำตัวประชาชน ในขณะที่ไม่ปรากฏว่าทะเบียนบ้าน บัตรประจำตัวประชาชน หรือสูติบัตรได้ระบุว่าเป็นเพศหญิงแต่อย่างใด และต่อมา ผู้อุทธรณ์ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ได้อนุญาตให้แก่บุคคลผู้แอบอ้างสวมตัวเป็นนางสาวสุภาพ ทำบัตรได้โดยมีการพิมพ์ภาพถ่ายใบหน้าของนายสุภาพ เพื่อให้บุคคลที่แอบอ้างสวมตัวใช้เป็นข้อมูลในการแจ้งความบัตรประจำตัวประชาชนสูญหาย พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์จึงมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ควรมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง กรรมการปกครอง จึงได้มีคำสั่งที่ ๗๒๙/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๑ แต่งตั้งกรรมการสอบสวนผู้อุทธรณ์

คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาแล้ว เห็นว่า พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ อ.ก.พ. กรรมการปกครองได้พิจารณาเรื่องนี้ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๒ แล้ว

มีมติให้ลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ และคู่กรณี
ในอุทธรณ์ได้มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ
ตามมติ อ.ก.พ. กรรมการปกครอง

ในประเด็นที่ผู้อุทธรณ์อุทธรณ์โต้แย้งในปัญหา
ข้อกฎหมายว่า เมื่ออำเภอก. มีคำสั่งที่ ๓๙/๒๕๕๐
แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง กรณีมีการ
สมมติทำบัตรประจำตัวประชาชน โดยมีนายประชา เป็นประธาน
กรรมการ นายเดช เป็นกรรมการ และนายธนชัย
เป็นกรรมการ แล้ว คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง
มิได้ร่วมกันสอบสวนในรูปคณะกรรมการ เพียงแต่ให้นายธนชัย
ปลัดอำเภอก. (เจ้าพนักงานปกครอง ๓) ซึ่งเพิ่งได้รับบรรจุ
เป็นปลัดอำเภอก. นำบันทึก ป.ค. ๑๔ มาให้ผู้อุทธรณ์
กรอกข้อความตามคำถามที่ได้จัดทำไว้แล้ว หลังจากนั้นจึง
นำไปพิมพ์แล้วนำมาให้ผู้อุทธรณ์ลงลายมือชื่อ โดยไม่มี
ประธานกรรมการและกรรมการคนอื่นเข้าร่วมทำการ
สอบสวนด้วย หลังจากนั้นได้มีการสรุปข้อเท็จจริงที่ไม่ถูกต้อง
เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายเป็นผลร้ายแก่ผู้อุทธรณ์ นั้น
คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า
การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเรื่องนี้
เป็นกรณีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง

ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นวิธีการก่อนดำเนินการทางวินัย เป็นการสืบหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานในเบื้องต้น เพื่อพิจารณาว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย หรือไม่ โดยมีแนวทางในการปฏิบัติตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๑๙ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๗

โดยที่เรื่องนี้ปรากฏข้อเท็จจริงว่า หลังจากที่ คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงรายงานผลการสอบสวนข้อเท็จจริงไปยังนายอำเภอ ก. แล้ว ได้มีการ ดำเนินการทางวินัยกับผู้อุทธรณ์ต่อไปตามลำดับ ก่อนที่จะ มีการออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ การกล่าวอ้างของผู้อุทธรณ์ที่ว่า การดำเนินการ ของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงไม่ถูกต้อง และก่อให้เกิดความเสียหายเป็นผลร้ายแก่ผู้อุทธรณ์จึงไม่มี น้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้

ส่วนที่ผู้อุทธรณ์ อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงนั้น เรื่องนี้ข้อเท็จจริงฟังยุติได้ว่า สำนักทะเบียนอำเภอ ก. ได้รับคำร้องของนายสุภาพ แจ้งขอทำบัตรประจำตัวประชาชน ใหม่แทนบัตรเดิมที่หมดอายุ แต่ไม่สามารถทำได้เนื่องจาก มีบุคคลอื่นมาสวมตัวทำบัตรประจำตัวประชาชนแทน

นายสุภาพไปแล้ว อำเภอก ก. จึงมีคำสั่งที่ ๓๙/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าว คณะกรรมการสอบสวนสอบสวนแล้ว ไม่สามารถสรุปข้อเท็จจริงในส่วนของ การขอแก้ไขคำนำหน้านาม และขอจัดทำบัตรประจำตัวประชาชนใหม่ได้ เนื่องจากไม่พบเอกสารคำร้อง และเอกสารที่เกี่ยวข้องแต่อย่างใด แต่จากการตรวจสอบข้อมูลการทำบัตรประจำตัวประชาชนด้วยระบบคอมพิวเตอร์ออนไลน์ ปรากฏว่า รหัสผู้อนุมัติ คือ รหัสของผู้อุทธรณ์ นั้น คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า ในประเด็นการแก้ไขคำนำหน้านามจาก “นาย” เป็น “นางสาว” และแก้ไขเพศจาก “ชาย” เป็น “หญิง” นั้น ผู้อุทธรณ์ยอมรับว่า ผู้อุทธรณ์เป็นผู้อนุมัติให้มีการแก้ไขคำนำหน้านามและแก้ไขเพศจริง แต่ทำไปเนื่องจากนางสาววิพร ได้บันทึกเหตุผลการขอแก้ไขว่ามีหลักฐานทะเบียนบ้านและบัตรประจำตัวประชาชนมาแสดง โดยนางสาววิพร ได้แก้ไขคำนำหน้านามและเพศด้วยปากกาแดงมาแล้ว ก่อนที่จะนำเสนอผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์เห็นว่า การขอแก้ไขรายการดังกล่าวมีหลักฐานบัตรประจำตัวประชาชนของผู้ร้อง ซึ่งเป็นเอกสาร

ราชการออกให้มาแสดง จึงอนุญาตให้แก้ไขได้ แต่นางสาว
รวีพร ได้ให้การในประเด็นนี้ว่า เหตุที่นางสาวรวีพร ทำการ
แก้ไขคำนำหน้านาม จาก “นาย” เป็น “นางสาว” และ
เพศ จาก “ชาย” เป็น “หญิง” ในทะเบียนบ้านฉบับสมุด
ปกเนื่องจาก ผู้อุทธรณ์ซึ่งเป็นหัวหน้าสั่งให้แก้ไข นางสาว
รวีพรเพิ่งเริ่มไปทำงานและไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องการ
แก้ไขรายการดังกล่าว ประกอบกับเชื่อว่าผู้อุทธรณ์ซึ่ง
เป็นหัวหน้าได้ตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว ผู้อุทธรณ์
นำทะเบียนบ้านฉบับสมุดปกเพียงอย่างเดียวมาให้แก้ไข
มิได้มีหลักฐานอื่นหรือเอกสารอื่นมาด้วยแต่อย่างใด
นางสาวรวีพร ไม่ได้เป็นผู้เขียนคำร้องที่ ๒๔๔/๒๕๔๗
ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๔๗ และไม่เคยเห็นคำร้อง
ดังกล่าว อีกทั้งนางสาวรวีพร ไม่ทราบด้วยว่า นางสาวมาลี
(ชื่อสมมุติของมารดานายสุภาพ) มาติดต่อที่อำเภอ ก.
หรือไม่ รวมทั้งมิได้เป็นผู้ตรวจสอบทะเบียนบ้านและบัตร
ประจำตัวประชาชนตามที่ผู้อุทธรณ์อ้างแต่อย่างใด

จากคำกล่าวอ้างของผู้อุทธรณ์และนางสาวรวีพร
ดังกล่าว คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ พิจารณาแล้ว
เห็นว่า ในวันที่มีการแก้ไขคำนำหน้านามและเพศ นั้น
ฐานข้อมูลการทำบัตรยังปรากฏคำนำหน้านาม คือ

“นาย” และระบุว่า เป็นเพศ “ชาย” โดยยังมีได้มีการทำ
บัตรใหม่ กรณีจึงน่าจะเชื่อว่าไม่มีการนำบัตรประจำตัว
ประชาชนที่ระบุชื่อ นางสาวสุภาพ มาเป็นหลักฐานอ้างอิง
ตามที่อยู่ผู้ถือหุ้นอ้างอิง ประกอบกับคู่มือกรณีในอุทธรณ์ได้ชี้แจงว่า
การแก้ไขคำนำหน้านามและเพศของบุคคลเป็นเรื่อง
ที่สำคัญที่ต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ ดังนั้น การที่ผู้ถือหุ้น
อนุมัติให้มีการแก้ไขคำนำหน้านามและเพศดังกล่าว
โดยมิได้ตรวจสอบเอกสารหลักฐานให้ชัดเจน จึงเป็น
การกระทำที่ไม่ถูกต้อง เป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบสำนัก
ทะเบียนกลางว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร ข้อ ๑๑๕ (๑)
คำกล่าวอ้างของผู้ถือหุ้นที่ว่าผู้ถือหุ้นได้ตรวจสอบจาก
เอกสารต่างๆ อย่างดีแล้ว จึงอนุมัติให้มีการแก้ไขคำนำหน้านาม
และเพศไป จึงไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้ ส่วนข้อที่
นางสาววิพร ได้ให้ถ้อยคำไว้ คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ
พิจารณาแล้วเห็นว่า ขณะเกิดเหตุนางสาววิพรเป็นเพียง
พนักงานราชการ และเริ่มปฏิบัติหน้าที่ราชการที่ฝ่ายทะเบียน
อำเภอ ก. ได้ไม่นาน ประกอบกับไม่มีพฤติกรรมอื่นใดที่จะ
ทำให้เข้าใจได้ว่าจะมีความเกี่ยวข้องกับนางสาวมาลี มารดา
นายสุภาพ อีกทั้ง นางสาววิพร ไม่มีเหตุโกรธเคืองกันกับ
ผู้ถือหุ้น มีเพียงความสัมพันธ์กันในฐานะผู้บังคับบัญชากับ

ผู้ได้บังคับบัญชาเท่านั้น คำกล่าวอ้างของนางสาวรวีพร
ที่ว่านางสาวรวีพร เป็นผู้ทำการแก้ไขคำนำหน้านาม
จาก “นาย” เป็น “นางสาว” และเพศจาก “ชาย” เป็น “หญิง”
ในทะเบียนบ้านฉบับสมุดปก โดยทำไปตามคำสั่งของ
ผู้อุทธรณ์ จึงมีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้

สำหรับประเด็นข้อกล่าวหาที่ว่า เมื่อวันที่
๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ปราบกฏเลขรหัสของผู้อุทธรณ์เป็น
ผู้พิมพ์ภาพใบหน้านายสุภาพ เพื่อนำไปเป็นข้อมูลประกอบ
การแจ้งความบัตรหายของหญิงผู้แอบอ้างชื่อเป็นนางสาว
สุภาพ นั้น คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ พิจารณาแล้ว
เห็นว่า ภาพพิมพ์ใบหน้าของนายสุภาพที่มีรหัสของ
ผู้อุทธรณ์เป็นผู้พิมพ์ออกมานั้น มิได้ปรากฏว่าได้มีการ
นำไปใช้ประกอบการแจ้งความบัตรหายแต่อย่างใด และ
หากว่าจะนำไปใช้เพื่อประกอบ การแจ้งความบัตรหาย
ก็มิอาจเป็นไปได้เช่นกัน เนื่องจากตามสำเนาเอกสารของ
สถานีตำรวจภูธรอำเภอ ก. ปรากฏข้อเท็จจริงว่า เมื่อวันที่
๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับแจ้งจาก
นางสาวสุภาพ (ผู้สวมตัวทำบัตร) ว่า บัตรประจำตัวประชาชน
หมายเลข ๓-๔๘๐๒-๐๐๑๕๔-๐๒-๙ ของตนหายไป
ซึ่งหากผู้ที่แอบอ้างสวมตัวเป็นนางสาวสุภาพ นำภาพพิมพ์

ใบหน้าของนายสุภาพ ไปแสดง กรณีก็จะเห็นได้ชัดเจนว่าเป็นคนละเพศกัน แต่อย่างไรก็ตาม แม้ว่าภาพพิมพ์ใบหน้าของนายสุภาพ จะมีได้ถูกใช้เพื่อประกอบการแจ้งความบัตร์หาย แต่ก็เห็นได้ว่าการแจ้งความบัตร์หายในวันเดียวกันกับที่มีการใช้รหัสของผู้อุทธรณ์พิมพ์ภาพใบหน้าดังกล่าวออกมา กรณีจึงน่าจะเชื่ออย่างยิ่งว่ากระบวนการพิมพ์ภาพใบหน้าเป็นขั้นตอนหนึ่งของการเตรียมการดำเนินการเพื่อให้มีการจัดทำบัตร์ประจำตัวประชาชนให้แก่ผู้สวมตัวทำบัตร์

ประเด็นที่จะต้องพิจารณาในลำดับต่อไป คือ ในวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ ผู้อุทธรณ์ได้ดำเนินการจัดทำบัตร์ประจำตัวประชาชนให้แก่ผู้สวมตัวเป็นนางสาวสุภาพ ตามที่ถูกล่ามถามหรือไม่

สำหรับประเด็นนี้ คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า จากฐานข้อมูลคอมพิวเตอร์ ปรากฏรายละเอียดว่า ในวันดังกล่าวมีการยื่นคำขอหมายเลข ๐๒๒๑๕๐ ระบุว่า ขอทำบัตร์ประจำตัวประชาชนแทนบัตร์เดิมที่สูญหาย รายนางสาวสุภาพ (ผู้สวมตัวทำบัตร์) มีรหัสของผู้อุทธรณ์เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้ต่อสู้ในประเด็นนี้ว่า รหัสของผู้อุทธรณ์เป็นรหัสที่เจ้าหน้าที่

ที่ปฏิบัติงานด้านทะเบียนทราบโดยทั่วไป ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์
ในการปฏิบัติงาน กรณีจึงต้องพิจารณาว่า ข้อต่อสู้ของ
ผู้อุทธรณ์ดังกล่าวฟังขึ้นหรือไม่ ซึ่งคณะกรรมการวินิจฉัย
อุทธรณ์ฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้อุทธรณ์ซึ่งดำรง
ตำแหน่งปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง ๖ ว) และ
ได้รับมอบหมายจากอำเภอ ก. ให้เป็นหัวหน้ารับผิดชอบ
ในฝ่ายทะเบียนและบัตร ย่อมที่จะต้องมีความระมัดระวัง
อย่างยิ่งในการรักษาข้อมูลของตนเอง อีกทั้งรหัสส่วนตัวนี้
เป็นรหัสที่จะใช้สำหรับการดำเนินการเกี่ยวกับข้อมูลของ
ประชาชน ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศด้วย
การที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่ามีเจ้าหน้าที่อื่นทราบรหัสของผู้อุทธรณ์
และสามารถนำรหัสไปใช้ดำเนินการเองได้นั้น จึงเป็น
ข้ออ้างที่ไม่ควรรับฟังอย่างยิ่ง ประกอบกับประเด็นนี้
ตามระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการจัดทำทะเบียน
ราษฎรด้วยระบบคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๗
ข้อ ๕/๓ บัญญัติไว้ว่า “นายทะเบียน และเจ้าหน้าที่
ผู้ปฏิบัติงานทะเบียนราษฎรทุกคน ต้องเก็บรักษารหัสผ่าน
ของตนไว้เป็นความลับ หากมีการปฏิบัติโดยมิชอบ หรือมี
ความเสียหายใดๆ เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการใช้รหัสผ่าน
เจ้าของรหัสนั้นต้องรับผิดชอบในทุกกรณี” ดังนั้น

เมื่อผู้อุทธรณ์ได้รับมอบหมายให้เป็นหัวหน้าฝ่ายทะเบียน และบัตร โดยได้รับรหัสลับในการปฏิบัติงาน ผู้อุทธรณ์จึง มีหน้าที่ต้องดูแลรับผิดชอบรหัสลับดังกล่าว และไม่เปิดเผยให้ผู้ใดทราบ กรณีหากมีความจำเป็นต้องให้ รหัสลับแก่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานดำเนินการให้แล้ว ผู้อุทธรณ์ควรที่จะต้องควบคุมกำกับดูแลการใช้รหัสลับ ของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานอย่างเคร่งครัด เนื่องจากถ้ามีการปฏิบัติโดยมิชอบด้วยกฎหมายหรือเกิดความเสียหายใดๆ ขึ้น ผู้อุทธรณ์ต้องรับผิดชอบทุกกรณี ทั้งนี้ ตามที่กำหนด ไว้ในระเบียบสำนักทะเบียนกลางดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ พิจารณาแล้ว เห็นว่า เรื่องนี้แม้ว่าจะไม่ปรากฏพยานเอกสารที่สำคัญ อาทิ คำร้องที่ ๒๔๔/๒๕๔๗ ขอแก้ไขคำนำหน้านามและเพศ คำขอเลขที่ ๐๒๒๑๕๐ ขอทำบัตรประชาชนแทนบัตรเดิม ที่สูญหาย เนื่องจากเอกสารดังกล่าวสูญหายไปหมดแล้ว ไม่สามารถตรวจสอบได้ว่ามีเจ้าหน้าที่คนใดเกี่ยวข้องด้วยบ้าง แต่เมื่อพิจารณาจากสำนวนการสอบสวนแล้วเห็นว่า การดำเนินการจัดทำบัตรประจำตัวประชาชนให้แก่ นางสาวสุภาพ (ผู้สวมตัวทำบัตร) เป็นการดำเนินการที่มีการเตรียมล่วงหน้ามาเป็นอย่างดี มิใช่เกิดจาก

การกระทำโดยประมาทเลินเล่อ ทั้งนี้ เริ่มตั้งแต่การแก้ไข
คำนำหน้านามและเพศของนายสุภาพ การพิมพ์ภาพ
ใบหน้า (ซึ่งตามสำนวนการสอบสวนไม่ปรากฏว่ามีกา
รนำไปใช้ประโยชน์) การแจ้งความบัตราหาย จนถึงขั้นตอน
การขอทำบัตรประชาชนแทนบัตรเดิมที่สูญหาย ซึ่งตาม
สำนวนการสอบสวนปรากฏชัดเจนว่าผู้อุทธรณ์เป็นผู้ที่เข้า
ไปเกี่ยวข้องมาตั้งแต่แรก โดยเป็นผู้อนุมัติให้มีการแก้ไข
คำนำหน้านามและเพศของนายสุภาพ สำหรับขั้นตอนอื่นๆ
ก็ยังไม่ปรากฏว่า มีการใช้รหัสส่วนตัวของผู้อุทธรณ์ในการ
ดำเนินการ แม้ว่าผู้อุทธรณ์จะปฏิเสธว่าผู้อุทธรณ์มิได้
มีส่วนเกี่ยวข้องแต่ก็ไม่มีพยานหลักฐานอื่นใดมายืนยันได้
นอกจากนี้ ผู้อุทธรณ์ยังมีพฤติการณ์ที่ทำให้เชื่อว่
ผู้อุทธรณ์ได้ขอความร่วมมือจากนางสาวมาลี เช่น การที่
ผู้อุทธรณ์ไปพบกับนางสาวมาลี แล้วทำบันทึกถ้อยคำของ
นางสาวมาลี ด้วยตนเอง โดยนางสาวมาลี ให้ถ้อยคำใน
ลักษณะช่วยเหลือและเป็นประโยชน์ต่อผู้อุทธรณ์
โดยนางสาวมาลี ยอมรับผิดเอง ทั้งที่ตามสำนวนการสอบสวน
ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ปกตินางสาวมาลี ไปทำงานที่จังหวัด
กระบี่ ไม่ได้อาศัยอยู่ที่จังหวัด ข. นอกจากนี้ การที่
นางสาวมาลี ยอมให้บุคคลอื่นมาสวมตัวทำบัตรประจำตัว

ประชาชนแทนบุตรของตน ก็เป็นพฤติกรรมที่ผิดปกติวิสัย
ของมารดา ในการที่จะยินยอมให้บุคคลอื่นมาสวมตัว
ทำบัตรประจำตัวประชาชนแทนบุตรชายของตน

คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ จึงเห็นว่า การที่
ผู้อุทธรณ์ดำเนินการแก้ไขค่านำหน้านามและเพศ
ของนายสุภาพ จนเป็นเหตุให้สามารถดำเนินการจัดทำบัตร
ประจำตัวประชาชนให้แก่หญิงผู้สวมตัวเป็นนางสาวสุภาพ
ได้สำเร็จ โดยปรากฏรหัสส่วนตัวของผู้อุทธรณ์เป็นผู้ดำเนินการ
จัดทำบัตรให้ด้วยนั้น แม้ว่าตามทางสอบสวนจะไม่ปรากฏว่า
ผู้อุทธรณ์ได้รับประโยชน์ใดๆ ตอบแทนแต่การกระทำ
ดังกล่าวเป็นการทำให้ผู้สวมตัวทำบัตรได้รับประโยชน์
การกระทำของผู้อุทธรณ์ จึงเป็นการกระทำความผิด
ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย
ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบาย
ของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง
และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรง
ตามมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับมาตรา ๘๒ วรรคสาม
มาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕

การวินิจฉัย ของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้บังคับบัญชา มีคำสั่งลงโทษไล่อุทธรณ์ออกจากราชการเหมาะสมแล้ว อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น เห็นควรยกอุทธรณ์

กรณีที่ ๑๖ ไล่ออก กรณีเป็นสถาปนิก ออกใบอนุญาต ก่อสร้างไม่ชอบ สร้างความเสียหายแก่ราชการ (เรื่องดำ ที่ ๕๕๑๐๑๑๕ เรื่องแดงที่ ๐๐๗๓๑๕๕)

นางดวงใจ (ชื่อสมมุติ) เดิมรับราชการตำแหน่ง สถาปนิกชำนาญการพิเศษ กองออกแบบและก่อสร้าง สำนักงานปลัดกระทรวงแห่งหนึ่ง อุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ไล่ออกจากราชการ ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการ อย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่า เป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พ.ศ. ๒๕๑๙ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๑ ตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. เมื่อครั้งเป็นพนักงานเทศบาลสามัญ

ตำแหน่งสถาปนิก ๓ (หัวหน้างานสถาปัตยกรรม ๑) ทำหน้าที่ออกแบบงานด้านสถาปัตยกรรม โครงการก่อสร้างของเทศบาลนคร ก. (ชื่อสมมุติ) และได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้างานควบคุมอาคาร ทำหน้าที่ตรวจสอบแบบแปลนที่ยื่นขออนุญาต และได้รับแต่งตั้งให้เป็นนายช่างปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมายเป็นคณะกรรมการพิจารณาตรวจสอบการขออนุญาตก่อสร้างโรงพยาบาลประชาชนพัฒนา (ชื่อสมมุติ) ได้ร่วมกับนายนเรศ (ชื่อสมมุติ) นายกเทศมนตรีนคร ก. นายศักดิ์ชัย (ชื่อสมมุติ) เทศมนตรีฝ่ายโยธา พิจารณาและมีมติอนุญาตให้บริษัท นครชัย (ชื่อสมมุติ) จำกัด ก่อสร้างต่อเติมทางเชื่อมต่อระหว่างอาคารใหม่และเก่าตั้งแต่ชั้นที่ ๓ - ๖ รวม ๔ ชั้น เป็นการดัดแปลงอาคารผิดไปจากแบบแปลนที่ได้ขออนุญาต และทำให้อาคารทั้งสองหลังเป็นอาคารเดียวกัน มีพื้นที่รวมกันเกิน ๑๐,๐๐๐ ตารางเมตร จึงเป็นอาคารขนาดใหญ่พิเศษ และต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) โดยพื้นที่หรือผนังอาคารจะต้องห่างจากเขตที่ดินของผู้อื่นและถนนสาธารณะไม่น้อยกว่า ๖.๐๐ เมตร ซึ่งตามสภาพที่ดินที่ใช้ในการปลูกสร้างอาคารมูล และ

อาคารตามแบบที่ขออนุญาตนั้น ปรากฏว่าห่างจาก
แนวเขตที่ดินของนายเดชชัย (ชื่อสมมุติ) ไม่ถึง ๖.๐๐ เมตร
เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่สามารถออกใบอนุญาตให้ก่อสร้าง
ต่อเติมทางเชื่อมต่อระหว่างอาคารทั้งสองหลังได้

ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์ว่า ผู้อุทธรณ์เป็นพนักงาน
เทศบาลสามัญ ตำแหน่งสถาปนิก ๓ (หัวหน้างานสถาปัตยกรรม ๑)
สำนักงานเทศบาลนคร ก. ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ตรวจสอบ
แบบแปลนที่บริษัท นครชัย จำกัด ยื่นขออนุญาตก่อสร้าง
ทางเดินเชื่อมระหว่างอาคารทั้งสองอาคารบริเวณชั้น ๓ - ๖
ระบุในแบบแปลนที่ขออนุญาตว่า Corridor ซึ่งหมายถึง
ทางเดิน นายกเทศมนตรีได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ
พิจารณาตรวจสอบการขออนุญาตก่อสร้างต่อเติมอาคาร
โรงพยาบาลพัฒนาประชาชน โดยผู้อุทธรณ์ได้รับการ
แต่งตั้งเป็นกรรมการและนายกเทศมนตรีเป็นประธาน
คณะกรรมการได้ประชุมพิจารณาในวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๔
แล้วมีมติให้ออกใบอนุญาตได้ ทั้งนี้ ในวันดังกล่าวผู้อุทธรณ์
ไม่ได้เข้าร่วมประชุม (ลาพักผ่อน) ซึ่งก่อนที่ผู้อุทธรณ์
จะเสนอเรื่องต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นตอนจนถึง
นายนเรศ นายกเทศมนตรีนคร ก. ผู้ออกใบอนุญาต
ผู้อุทธรณ์ได้พิจารณาเอกสารหลักฐาน แบบแปลน

ด้วยหลักวิชา ประกอบความเห็นของอัยการจังหวัด ก. และอ้างอิงจากแบบการขออนุญาตก่อสร้างทางเดินเชื่อมในปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งผู้อุทธรณ์มีหน้าที่พิจารณาเฉพาะทางเดิน เชื่อมต่อระหว่างอาคารสองหลังเท่านั้น

นอกจากนี้ ตามกฎกระทรวงที่ออกตามความใน พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่ใช้ประกอบการ พิจารณาก็ไม่มีการระบุว่า การก่อสร้างทางเดินเชื่อม ระหว่างอาคารจะทำให้อาคารสองหลังกลายเป็นอาคาร เดียวกันและต้องนำพื้นที่ทั้งสองอาคารมารวมกัน อีกทั้ง หลังจากที่ผู้อุทธรณ์ถูกคณะกรรมการ ป.ป.ช. กล่าวหา ผู้อุทธรณ์ก็ได้หารือไปยังสำนักงานคณะกรรมการควบคุม อาคาร กรมโยธาธิการและผังเมือง ก็ได้รับการยืนยันว่า ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารไม่ได้กำหนด หลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาเรื่องทางเดินเชื่อมไว้ เนื่องจากเป็นเรื่องที่ต้องพิจารณาตามข้อเท็จจริงในแต่ละ กรณีไป ต่อมานายเดชชัย ทำเรื่องร้องเรียนการออก ใบอนุญาตดังกล่าวของนายนเรศ และเทศบาลนคร ก. ไป ยังคณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายหลังจากที่ยื่นฟ้องนายก เทศมนตรีนคร ก. กับพวกต่อศาลปกครองเชียงใหม่แล้ว ซึ่งพิพากษาให้เพิกถอนใบอนุญาตให้ก่อสร้างต่อเติมอาคาร

ส่วนที่เป็นทางเชื่อมระหว่างอาคาร แต่ศาลปกครองสูงสุด
มีคำพิพากษาว่า การก่อสร้างทางเชื่อมระหว่างอาคาร
ในกรณีนี้สามารถกระทำได้โดยไม่ต้องขออนุญาต
ตามคำพิพากษาดังกล่าวแม้ว่าเทศบาลนคร ก. จะไม่อนุญาต
แต่บริษัท นครชัย จำกัด ก็มีอำนาจดำเนินการได้เป็นผล
ให้การออกใบอนุญาตชอบด้วยกฎหมายแล้ว อีกทั้ง
คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่มีอำนาจรับข้อร้องเรียนของ
นายเดชชัยไว้พิจารณาวินิจฉัย เพราะตามมาตรา ๘๖ (เดิม)
แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ
ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติ
ห้ามมิให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. รับหรือยกคำกล่าวหา
เรื่องที่ศาลรับฟ้องในประเด็นเดียวกัน และอยู่ระหว่าง
การพิจารณาคดีของศาล หรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเสร็จ
เด็ดขาดแล้ว ผู้อุทธรณ์มีคำขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษ
การพิจารณาขององค์คณะวินิจฉัยฯ

เรื่องนี้มีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การที่คูกรณี
ในอุทธรณ์มีคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงฯ ที่๖๐๐/๒๕๕๔
ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์
ออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่
โดยมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยเบื้องต้น ดังนี้

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยมีว่า นายเดชชัย ร้องเรียน กล่าวหานายนเรศ นายกเทศมนตรีนคร ก. ต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่า ออกใบอนุญาตเลขที่ ๑๒๙/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๔ ให้บริษัท นครชัย จำกัด ก่อสร้างต่อเติม อาคารส่วนที่เป็นทางเชื่อมระหว่างอาคารเก่ากับอาคาร ใหม่ของโรงพยาบาลประชาชนพัฒนา ไม่ชอบด้วย กฎหมายควบคุมอาคาร คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะรับเรื่อง ร้องเรียนไว้พิจารณาได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้ว พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๖ (เดิม) บัญญัติไว้ว่า ห้ามมิให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. รับหรือยกคำกล่าวหาตามมาตรา ๘๔ ที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ ขึ้นพิจารณา เรื่องที่ศาลรับฟ้องในประเด็นเดียวกันและอยู่ ระหว่างการพิจารณาของศาลหรือที่ศาลพิจารณาหรือมี คำสั่งเสร็จเด็ดขาดแล้ว ตามสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง ปรากฏว่า นายเดชชัย ได้ยื่นฟ้องนายกเทศมนตรีนคร ก. และเทศบาลนคร ก. ต่อศาลปกครองเชียงใหม่เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๔ คดีหมายเลขดำที่ ๒๙/๒๕๔๔ ต่อมา ศาลปกครองเชียงใหม่คดีหมายเลขดำที่ ๒๙/๒๕๔๔ คดีหมายเลขแดงที่ ๔๙/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๔๘

และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ อุทธรณ์คำพิพากษา ศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุดว่าการออกใบอนุญาตดังกล่าวได้พิจารณาจากคำวินิจฉัยของพนักงานอัยการจังหวัด ก. ที่มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสาม ซึ่งเป็นตัวแทนของบริษัทดังกล่าวในคดีอาญาร่วมกัน ทำการก่อสร้างตัดแปลงอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายเพราะผู้ต้องหาทั้งสามได้รับใบอนุญาตให้ทำการก่อสร้างอาคารโดยชอบจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามใบอนุญาตเลขที่ ๓๑๒/๒๕๓๙ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ ผู้ต้องหาทั้งสามไม่มีเจตนาที่จะกระทำความผิด การกระทำครั้งนี้จึงไม่เป็นความผิดอาญา ต่อมาศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขดำที่ อ.๓๐๕/๒๕๔๘ คดีหมายเลขแดงที่ อ.๔๐๖/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๑ มีคำพิพากษาสรุปได้ว่า การก่อสร้างทางเชื่อมระหว่างอาคารย่อมมีลักษณะเป็นทางหรือสิ่งที่สร้างขึ้นอย่างอื่นซึ่งบุคคลอาจเข้าอยู่หรือเข้าใช้สอยได้ตามความหมายของคำว่า อาคาร ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และการก่อสร้างทางเชื่อมระหว่างอาคารถือเป็นการตัดแปลงอาคารตามความหมายของมาตรา ๔ ดังกล่าว เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏตามรายงานการประชุม

ของคณะกรรมการเพื่อพิจารณาตรวจสอบการขออนุญาต
ก่อสร้างต่อเติมอาคาร เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๔ ที่มี
มติอนุญาตให้บริษัทดำเนินการก่อสร้างทางเชื่อมดังกล่าวได้
โดยมีการตรวจสอบเอกสารการยื่นคำขออนุญาตก่อสร้าง
ทางเชื่อมระหว่างอาคารแล้วเห็นว่า การก่อสร้างทางเชื่อม
ไม่เป็นการเพิ่มน้ำหนักให้กับโครงสร้างอาคารเดิมส่วนหนึ่ง
ส่วนใดเกินร้อยละสิบ ประกอบกับหนังสือชี้แจงของ
พนักงานอัยการปรากฏว่า ได้สอบถามวิศวกรผู้ควบคุมงาน
ยืนยันว่า ทางเชื่อมดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อโครงสร้าง
อาคารเดิมและไม่เป็นการเพิ่มน้ำหนักให้กับโครงสร้าง
อาคารเดิมส่วนหนึ่งส่วนใดเกินร้อยละสิบ อันเป็นสาระ
สำคัญในการพิจารณาว่า การก่อสร้างดังกล่าวไม่ต้องได้รับ
อนุญาตจากนายกเทศมนตรี ก. ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น
ตามข้อ ๑ (๓) ของกฎกระทรวงฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๒๘)
ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒
และ (๓) ของกฎกระทรวงฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ออกตาม
ความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒
การที่นายกเทศมนตรีนคร ก. ออกใบอนุญาตเลขที่
๑๒๙/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๔ ให้ก่อสร้าง
ต่อเติมอาคารส่วนที่เป็นทางเชื่อมระหว่างอาคารสองหลัง

ของโรงพยาบาลพัฒนาประชาชนจึงขอด้วยกฎหมาย
การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาเพิกถอนใบอนุญาต
เลขที่ ๑๒๙/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๔ โดยให้
มีผลย้อนหลังนับตั้งแต่วันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๔ เป็นต้นไป
ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย พิพากษากลับ
คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นให้ยกฟ้อง นอกจากนี้
ตามรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงปรากฏว่า นายเดชชัย
ร้องเรียนกล่าวหานายนรินทร์ นายกเทศมนตรีนครลำปางว่า
เมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ เทศบาลเมืองลำปาง
(ขณะนั้นยังมีได้ยกฐานะเป็นเทศบาลนครลำปาง)
ได้อนุญาตให้บริษัท นครชัย จำกัด ก่อสร้างอาคารคอนกรีต
เสริมเหล็ก ๖ ชั้น จำนวน ๑ หลัง เพื่อใช้เป็นโรงพยาบาล
ตามใบอนุญาตเลขที่ ๓๑๒/๓๙ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๙
แต่บริษัทดังกล่าวได้ดำเนินการก่อสร้างอาคารผิด
แบบแปลนจากที่ได้รับอนุญาต และเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๑
ได้ขออนุญาตก่อสร้างในส่วนที่ผิดแบบแปลนเพิ่มเติม
ย้อนหลัง แต่เทศบาลนคร ก. ไม่อนุญาตและเคยแจ้งความ
ดำเนินคดีต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอ
เมือง ก. เมื่อวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๔๓ แล้ว ต่อมาเมื่อ
วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๔๔ บริษัทดังกล่าวได้ยื่นคำขอ

อนุญาตก่อสร้างต่อเติมอาคารดังกล่าวอีก โดยได้ยื่นคำขอ
อนุญาตต่อเติมทางเชื่อมอาคารใหม่และเก่าเช่นเดิม
ซึ่งเทศบาลนคร ก. จะต้องสั่งให้รื้อถอนอาคารทั้งหมด
หรือบางส่วนตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒
ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๔๒ แต่เทศบาลนคร ก.
กลับอนุญาตให้บริษัทดังกล่าวต่อเติมทางเชื่อมอาคารใหม่
และเก่าได้ตามใบอนุญาตเลขที่ ๑๒๙/๒๕๔๔ ลงวันที่
๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๔ ซึ่งเป็นการอนุญาตย้อนหลังเนื่องจาก
อาคารดังกล่าวได้มีการต่อเติมเสร็จไปก่อนแล้วประมาณ
ปลายปี ๒๕๔๑ คณะอนุกรรมการไต่สวนมีมติให้ส่งไต่สวน
ผู้อุทธรณ์ เมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ภายหลังจาก
ที่ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาเสร็จเด็ดขาด นั้น เห็นว่า
ตามคำกล่าวหาของนายเดชชัย ต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช.
มีประเด็นที่ถูกต้องคือนายกเทศมนตรีนคร ก. ได้ออก
ใบอนุญาตเลขที่ ๑๒๙/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๔
ให้บริษัท นครชัย จำกัด ก่อสร้างต่อเติมอาคารส่วนที่เป็น
ทางเชื่อมระหว่างอาคารสองหลังของโรงพยาบาลพัฒนา
ประชาชน ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จึงเป็นประเด็น
เดียวกันกับประเด็นที่นายกเทศมนตรีนคร ก. กับพวก

ถูกฟ้องและศาลปกครองสูงสุดได้พิพากษาเสร็จเด็ดขาดตามคดีหมายเลขแดง ที่ อ.๔๐๖/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๑ ดังนั้น คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงรับคำกล่าวหากรณีนี้ไว้พิจารณาไม่ได้ อุทธรณ์ข้อนี้ฟังขึ้น

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า การที่นายกเทศมนตรีนคร ก. ออกใบอนุญาตเลขที่ ๑๒๙/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๔ ให้บริษัทนครชัยก่อสร้างต่อเติมอาคารส่วนที่เป็นทางเชื่อมระหว่างอาคารเก่ากับอาคารใหม่ของโรงพยาบาลพัฒนาประชาชน ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ “อาคาร” หมายความว่า ตึก บ้าน และสิ่งที่สร้างขึ้นอย่างอื่นซึ่งบุคคลอาจเข้าอยู่หรือเข้าใช้สอยได้ และหมายความรวมถึง อัฒจันทร์หรือสิ่งที่สร้างขึ้นอย่างอื่นเพื่อใช้เป็นที่ชุมนุมของประชาชน ... หรือสิ่งที่สร้างขึ้นให้บุคคลทั่วไปใช้สอย ...ฯ ทั้งนี้ ให้หมายความรวมถึง ส่วนต่างๆ ของอาคารด้วย ข้อเท็จจริงปรากฏว่า บริษัท นครชัย จำกัด ได้รับใบอนุญาตจากนายกเทศมนตรีนคร ก. ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้ทำการก่อสร้างอาคารที่ทำการโรงพยาบาล

หลังแรกแล้วเสร็จเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๓ ลักษณะเป็นอาคาร
คอนกรีตเสริมเหล็ก (ค.ส.ล.) สูง ๕ ชั้น มีพื้นที่ใช้สอย
๔,๘๐๕.๔๐ ตารางเมตร ต่อมาก่อสร้างต่อเติมเพิ่มอีก
๑ ชั้น รวม ๖ ชั้น พื้นที่ ๕,๖๒๐.๔๐ ตารางเมตร
ซึ่งบริษัทได้ทำการก่อสร้างเสร็จและใช้งานแล้ว ต่อมาบริษัท
ได้ยื่นคำขอก่อสร้างอาคารหลังที่สอง โดยได้รับใบอนุญาต
เลขที่ ๓๑๒/๒๕๓๙ จากนายกเทศมนตรีนคร ก. เมื่อปี
พ.ศ. ๒๕๓๙ ลักษณะเป็นอาคาร ค.ส.ล. สูง ๖ ชั้น มีพื้นที่
ใช้สอย ๙,๕๕๐ ตารางเมตร จากแบบแปลนอาคารทั้งสอง
หลังก่อสร้างติดกันมีลักษณะเป็นตัวแอล ไม่มีทางเชื่อม
ระหว่างอาคารทั้งสองหลัง ต่อมาบริษัทจะทำการก่อสร้าง
ตัดแปลงอาคารทั้งสองหลังให้มีทางเชื่อมระหว่างกันเพื่อ
ใช้เป็นทางสำหรับขนย้ายผู้ป่วยและอุปกรณ์
ทางการแพทย์ ประกอบกับในชั้นการแสวงหาข้อเท็จจริงของ
ศาลปกครองชั้นต้น นายกเทศมนตรีนคร ก. ได้ยอมรับว่า
ทางเชื่อมระหว่างอาคารเข้าลักษณะเป็นอาคาร
ตามความหมายของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุม
อาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังนั้น จากข้อเท็จจริงดังกล่าว
การก่อสร้างทางเชื่อมระหว่างอาคารย่อมมีลักษณะเป็นสิ่งที่
สร้างขึ้นอย่างอื่น ซึ่งบุคคลอาจเข้าอยู่หรือเข้าใช้สอยได้

ตามความหมายของคำว่า “อาคาร” ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แล้ว ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า การก่อสร้างทางเชื่อมเป็นการเปลี่ยนแปลง ต่อเติม เพิ่ม ลด หรือขยายซึ่งลักษณะขอบเขต แบบ รูปทรง สัดส่วน น้ำหนักของโครงสร้างเดิมให้ผิดไปจากเดิมหรือไม่ เห็นว่า ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติว่า “ตัดแปลง” หมายความว่า เปลี่ยนแปลง ต่อเติม เพิ่ม ลด หรือขยายซึ่งลักษณะ ขอบเขต แบบรูปทรง สัดส่วน น้ำหนัก เนื้อที่ของโครงสร้างของอาคารหรือส่วนต่างๆ ของอาคาร ซึ่งได้ก่อสร้างไว้แล้วให้ผิดไปจากเดิม และมีใช้การซ่อมแซมหรือการตัดแปลงที่กำหนดในกฎกระทรวง ข้อเท็จจริงปรากฏว่า การก่อสร้างตัดแปลงอาคารเดิมให้มีทางเชื่อมระหว่างอาคารทำให้ลักษณะขอบเขต แบบรูปทรง สัดส่วน น้ำหนัก เนื้อที่ของโครงสร้างของอาคารเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอย่างเห็นได้ชัด การก่อสร้างทางเชื่อมระหว่างอาคารจึงถือเป็นการตัดแปลงอาคารตามความหมายของมาตรา ๔ ดังกล่าว จึงมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่าการก่อสร้างโดยตัดแปลงเป็นทางเชื่อมระหว่างอาคารนั้นจะเข้าข้อยกเว้นไม่ต้องได้รับอนุญาต

จากนายกเทศมนตรีนคร ก. ตามนัยกฎกระทรวงฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.๒๕๒๒ หรือไม่ เห็นว่าตามกฎกระทรวงฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้อ ๑ (ก) กำหนดว่า การเปลี่ยนแปลง การต่อเติม การเพิ่ม การลด หรือการขยายซึ่งลักษณะ ขอบเขต แบบ รูปทรง สัดส่วน น้ำหนัก เนื้อที่ของส่วนต่างๆ ของอาคารที่ไม่เป็นโครงสร้างของอาคาร ซึ่งไม่เป็นการเพิ่มน้ำหนักให้แก่โครงสร้างของอาคารเต็มส่วนหนึ่งส่วนใดเกินร้อยละสิบ ทั้งนี้ การกระทำต้องไม่ขัดต่อกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ ข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามมาตรา ๘ หรือมาตรา ๑๐ หรือประกาศของรัฐมนตรี ที่ออกตามมาตรา ๑๓ หรือมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และตาม กฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ กำหนดว่า การก่อสร้าง ดัดแปลงอาคารให้ผิดไปจากแผนผังบริเวณแบบแปลนและรายการประกอบแบบแปลนที่ได้รับอนุญาต ตลอดจนวิธีการหรือ

เงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ในใบอนุญาตให้กระทำได้ในกรณีดังต่อไปนี้... (๓) ไม่เป็นการเปลี่ยนแปลงต่อเติม เพิ่ม ลด หรือขยายซึ่งลักษณะขอบเขตแบบรูปทรง สัดส่วน หรือเนื้อที่ของส่วนต่างๆ ของอาคารที่ไม่เป็นโครงสร้างของอาคาร อันเป็นการเพิ่มน้ำหนักให้แก่โครงสร้างของอาคารส่วนหนึ่งส่วนใดเกินร้อยละสิบ ทั้งนี้การกระทำต้องไม่ขัดต่อกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ ข้อบัญญัติท้องถิ่น ที่ออกตามมาตรา ๙ หรือมาตรา ๑๐ หรือประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามมาตรา ๑๓ หรือมาตรา ๕๙ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏตามรายงานการประชุมของคณะกรรมการเพื่อพิจารณาตรวจสอบการขออนุญาตก่อสร้างต่อเติมอาคาร เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๔ ที่มีมติอนุญาตให้บริษัทดำเนินการก่อสร้างทางเชื่อมดังกล่าวได้ โดยมีการตรวจสอบเอกสารการยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างทางเชื่อมระหว่างอาคารแล้วเห็นว่า การก่อสร้างทางเชื่อมไม่เป็นการเพิ่มน้ำหนักให้กับโครงสร้างอาคารเดิมส่วนหนึ่งส่วนใดเกินร้อยละสิบ ประกอบกับหนังสือของสำนักงานอัยการจังหวัด ก. ที่ ๐๐๓๑/๕๓๙๗ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๔ ระบุว่าได้สอบถามวิศวกร

ผู้ควบคุมงานก่อสร้างทางเชื่อมต่อระหว่างอาคาร ทั้งสองยืนยันว่าทางเชื่อมดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อโครงสร้างอาคารเดิมและไม่เป็นการเพิ่มน้ำหนักให้กับ โครงสร้างอาคารเดิมส่วนหนึ่งส่วนใดเกินร้อยละสิบ อันเป็นสาระสำคัญในการพิจารณาว่าการก่อสร้างดังกล่าว ไม่ต้องได้รับอนุญาตจากนายกเทศมนตรีนคร ก. ในฐานะ เจ้าพนักงานท้องถิ่นตามข้อ ๑ (๓) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติ ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และ (๓) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติ ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒

มีปัญหาที่ต้องพิจารณาว่า การก่อสร้างต่อเติม อาคารส่วนที่เป็นทางเชื่อมต่อระหว่างอาคารหลังเก่า กับหลังใหม่ของโรงพยาบาลพัฒนาประชาชน จะทำให้ ลักษณะของอาคารดังกล่าวเป็นอาคารขนาดใหญ่พิเศษ หรือไม่

พิเคราะห์แล้ว เห็นว่าตามข้อ ๑ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติ ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ กำหนดคํานิยามคำว่า อาคาร ขนาดใหญ่พิเศษ หมายความว่า อาคารที่ก่อสร้างขึ้น

เพื่อใช้พื้นที่อาคารหรือส่วนใดของอาคารเป็นที่อยู่อาศัย หรือประกอบกิจการประเภทเดียวหรือหลายประเภท โดยมีพื้นที่รวมกันทุกชั้นในหลังเดียวกันตั้งแต่หนึ่งหมื่น ตารางเมตรขึ้นไป ตามคำนิยามของอาคารขนาดใหญ่พิเศษ ดังกล่าวระบุไว้ชัดเจนว่า อาคารหลังใดมีพื้นที่รวมกันทุกชั้นในหลังเดียวกันตั้งแต่หนึ่งหมื่นตารางเมตรขึ้นไป ให้เป็นอาคารขนาดใหญ่พิเศษ การจะพิจารณาว่าอาคารหลังใดเป็นอาคารขนาดใหญ่พิเศษหรือไม่ จะต้องพิจารณาจากพื้นที่รวมกันทุกชั้นของอาคารหลังเดียวกันเท่านั้นว่า อาคารหลังนั้นมีพื้นที่รวมกันทุกชั้นตั้งแต่หนึ่งหมื่น ตารางเมตรหรือไม่ หากอาคารหลังนั้นมีพื้นที่รวมกันทุกชั้นของอาคารในหลังเดียวกันตั้งแต่หนึ่งหมื่นตารางเมตรขึ้นไป อาคารหลังนั้นจึงจะเป็นอาคารขนาดใหญ่พิเศษ ประกอบกับตามคำนิยามของอาคารขนาดใหญ่พิเศษมิได้ระบุไว้ว่า มีการก่อสร้างทางเดินเชื่อมต่อระหว่างอาคารทั้งสองดังกล่าวแล้วให้ถือเป็นอาคารเดียวกัน และมีได้ระบุว่าต้องนำพื้นที่ของอาคารทั้งสองมารวมกันเพื่อคำนวณว่าเป็นอาคารขนาดใหญ่พิเศษด้วยแต่อย่างใด นอกจากนี้ การจะแปลความคำนิยามอาคารขนาดใหญ่พิเศษว่าหมายความว่ารวมถึงการก่อสร้างอาคารสองหลังแยกจากกัน

ในระยะเวลาการก่อสร้างอาคารห่างกันประมาณ ๖ ปี และมีการก่อสร้างต่อเติมอาคารในส่วนที่เป็นทางเชื่อมต่อระหว่างอาคารทั้งสองในภายหลัง จะให้ถือว่าเป็นอาคารหลังเดียวกันและให้คำนวณพื้นที่รวมกันทุกชั้น หากอาคารสองหลังในลักษณะดังกล่าวมีพื้นที่รวมกันทุกชั้นตั้งแต่หนึ่งหมื่นตารางเมตรขึ้นไปจะให้ถือว่าเป็นอาคารขนาดใหญ่พิเศษนั้น เห็นว่าเป็นการแปลความขยายคำนิยามอาคารขนาดใหญ่พิเศษออกไปโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรและไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎกระทรวงฉบับนี้ที่ให้พิจารณาเฉพาะพื้นที่รวมกันทุกชั้นของอาคารแต่ละหลังเท่านั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าอาคารหลังเก่ามีพื้นที่เพียง ๕,๖๒๐.๔๐ ตารางเมตร และอาคารหลังใหม่มีพื้นที่เพียง ๙,๕๕๐ ตารางเมตร พื้นที่โดยรวมของอาคารโรงพยาบาลพัฒนาประชาชนแต่ละหลังจึงไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ ตารางเมตร ดังนั้น การก่อสร้างต่อเติมอาคารในส่วนที่เป็นทางเชื่อมระหว่างอาคารของโรงพยาบาลฯ ทั้งสองหลังไม่ทำให้ลักษณะของอาคารดังกล่าวเป็นอาคารขนาดใหญ่พิเศษตามความหมายที่กำหนดไว้ในข้อที่ ๑ ของกฎกระทรวงฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงไม่ต้อง

จัดใหม่พื้นที่หรือผนังของอาคารห่างเขตที่ดินของผู้อื่นและ
ถนนสาธารณะไม่น้อยกว่า ๖.๐๐ เมตร ตามที่กำหนดไว้
ในข้อ ๔ ของกฎกระทรวงฉบับเดียวกัน ประกอบกับการ
ก่อสร้างทางเชื่อมอาคารทั้งสองเป็นกรณีการดัดแปลง
อาคารโดยเข้าช้อยกเว้นตามกฎกระทรวงฉบับที่ ๑๑
(พ.ศ. ๒๕๓๘) และกฎกระทรวงฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๒๘)
ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒
แม้อาคารของโรงพยาบาลฯ จะมีพื้นที่หรือผนังห่างจาก
บ้านของนายเกรียงศักดิ์น้อยกว่า ๖.๐๐ เมตร กล่าวคือ
มีระยะห่างส่วนน้อยที่สุดเพียง ๐.๘๐ เมตร และมีระยะห่าง
มากที่สุดเพียง ๔.๗๕ เมตร ก็ไม่ต้องขออนุญาตก่อสร้าง
ต่อเติมทางเชื่อมระหว่างอาคารทั้งสองต่อนายกเทศมนตรี
นคร ก. เสียก่อน ส่วนที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. รับฟัง
พยานบุคคลซึ่งให้ความเห็นว่า การก่อสร้างทางเชื่อม
ระหว่างอาคารทุกชั้นเพื่อใช้ประโยชน์พื้นที่ร่วมกันถือว่าเป็น
อาคารหลังเดียวกันต้องนำพื้นที่ใช้สอยมาคำนวณ
รวมเข้าด้วยกัน หากการก่อสร้างทางเชื่อมดังกล่าวมีพื้นที่
รวมกันทุกชั้นหรือชั้นหนึ่งชั้นใดในหลังเดียวกันมีพื้นที่
ตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ ตารางเมตรขึ้นไป อาคารดังกล่าวจะเป็น
อาคารขนาดใหญ่พิเศษ ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขในกฎกระทรวง

ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) โดยพื้นที่ผนังของอาคาร ต้องห่างจากเขตที่ดินของผู้อื่นและถนนสาธารณะไม่น้อยกว่า ๖.๐๐ เมตร แล้วให้ความเห็นว่า การออกใบอนุญาตให้ ก่อสร้างทางเชื่อมดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่าเป็นดุลพินิจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการพิจารณา รับฟังพยานบุคคลดังกล่าวแต่สาระสำคัญของเรื่องนี้ อยู่ที่ว่าการก่อสร้างทางเชื่อมเป็นการเพิ่มน้ำหนักให้กับ โครงสร้างอาคารเดิมส่วนหนึ่งส่วนใดเกินร้อยละสิบหรือไม่ นอกจากนี้ตามกฎหมายกระทรวงฉบับที่ ๑๑ และฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุม อาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ไม่ได้กำหนดไว้ว่าเมื่อมีการทำ ทางเชื่อมระหว่างอาคารสองอาคารแล้วให้ถือว่าเป็นอาคาร หลังเดียวกันทันที และไม่ปรากฏว่ามีกฎหมายหรือ ระเบียบของทางราชการกำหนดไว้อย่างชัดเจน ให้แปลความเช่นนั้นได้ ดังนั้น การก่อสร้างต่อเติมทางเชื่อม จึงไม่ทำให้ลักษณะของอาคารโรงพยาบาลฯ ทั้งสองหลัง เป็นอาคารขนาดใหญ่พิเศษ

มีปัญหาที่ต้องพิจารณาว่า การก่อสร้างต่อเติม ทางเชื่อมต่อระหว่างอาคารทั้งสองของโรงพยาบาลฯ ดังกล่าวจะขัดต่อกฎกระทรวงฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๓๐)

ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒
หรือไม่

คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ เห็นว่า บริษัท
นครชัย จำกัด ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น
เทศบาลนคร ก. ให้ก่อสร้างอาคารโรงพยาบาลสองหลัง
ในเขตท้องที่เทศบาลนคร ก. จังหวัด ก. การก่อสร้างอาคาร
โรงพยาบาลดังกล่าว จึงไม่อยู่ในบังคับของกฎกระทรวง
ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๓๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติ
ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งกำหนดบริเวณห้ามก่อสร้าง
ดัดแปลง หรือเปลี่ยนแปลงการใช้อาคารบางชนิดหรือบางประเภท
ในท้องที่บางส่วนของตำบลสาขลา อำเภอนครชัยศรี
จังหวัดนครปฐม และแขวงศาลาธรรมสพน์ แขวง
ทวีวัฒนา เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ดังนั้น ผู้อุทธรณ์
ได้อุทธรณ์ในทำนองว่าการก่อสร้างทางเชื่อมต่อระหว่าง
อาคารทั้งสองหลังของโรงพยาบาลฯ ไม่ขัดต่อกฎกระทรวง
ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๓๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติ
ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงฟังขึ้น

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า ผู้อุทธรณ์กระทำ
ความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ถูกลงโทษหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ขณะเกิดเหตุผู้อุทธรณ์ เป็นพนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่งสถาปนิก ๓ (หัวหน้างานสถาปัตยกรรม ๑) สำนักงานเทศบาลนคร ก. มีหน้าที่ออกแบบงานด้านสถาปัตยกรรม โครงการก่อสร้างของเทศบาลนคร ก. และได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้างานควบคุมอาคาร มีหน้าที่ตรวจสอบแบบแปลนที่ยื่นขออนุญาต และได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการพิจารณาตรวจสอบการขออนุญาตก่อสร้างต่อเติมอาคารส่วนที่เป็นทางเชื่อมระหว่างอาคารเก่ากับอาคารใหม่ของโรงพยาบาลฯ ตามคำสั่งเทศบาลนคร ก. ที่ ๖๙๙/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๔๔ ซึ่งในฐานะที่ผู้อุทธรณ์ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้างานควบคุมอาคาร (สถาปัตยกรรม) ข้อเท็จจริงก็ฟังได้ว่า ก่อนที่จะเสนอความเห็นต่อนายกเทศมนตรีนคร ก. นั้นผู้อุทธรณ์ได้ดำเนินการพิจารณาเอกสารหลักฐานการขออนุญาตไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายและระเบียบของทางราชการที่เกี่ยวข้องในทางปกติ ซึ่งแสดงให้เห็นได้ว่าผู้อุทธรณ์ได้ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวกับการควบคุมอาคารอย่างเคร่งครัด โดยไม่ปรากฏพฤติการณ์อย่างใดๆ ที่แสดง

เห็นว่าผู้อุทธรณ์ได้ตรวจพิจารณาคำขอและเสนอความเห็นไปโดยที่มีได้อยู่บนพื้นฐานของกฎหมายและระเบียบของทางราชการ ประกอบกับภายหลังจากที่ถูกคณะกรรมการ ป.ป.ช. กล่าวหา ผู้อุทธรณ์ก็ได้หารือไปยังคณะกรรมการควบคุมอาคาร กรมโยธาธิการและผังเมืองแล้วก็ได้รับการยืนยันว่าตามกฎหมาย ว่าด้วยการควบคุมอาคารไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์หรือวิธีการพิจารณาเรื่องทางเดินเชื่อมต่อระหว่างอาคารไว้ ซึ่งสอดคล้องกับข้ออ้างของผู้อุทธรณ์ก่อนเสนอความเห็นต่อนายกเทศมนตรี ทั้งการตรวจพิจารณาคำขอและเสนอความเห็นดังกล่าวก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงที่ชี้ให้เห็นว่าผู้อุทธรณ์ได้ดำเนินการไปโดยมีเจตนาที่จะทำให้บริษัท นครชัย จำกัด ได้รับประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายจากการออกไปอนุญาตของนายกเทศมนตรีนคร ก. ดังนั้น การที่ผู้อุทธรณ์ร่วมลงชื่อในการตรวจสอบแบบด้านสถาปัตยกรรมตามที่คณะกรรมการพิจารณาตรวจสอบการขออนุญาตก่อสร้างต่อเติมอาคารดังกล่าวมีมติอนุญาตให้ออกใบอนุญาตได้ พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์ยังฟังไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่ราชการไม่ซื่อสัตย์สุจริตแต่อย่างใด ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์ไม่ได้ตั้งใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ

ของราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ
อย่างร้ายแรงหรือทุจริตต่อหน้าที่ราชการ นอกจากนี้
การกระทำของผู้อุทธรณ์ไม่เป็นการกระทำที่ทำให้เสื่อมเสีย
เกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือเป็นการกระทำ
ซึ่งตามความรู้สึกของประชาชนหรือของข้าราชการทั่วไป
รู้สึกรังเกียจ อันจะถือได้ว่าเป็นการประพฤติชั่ว
อย่างร้ายแรง ดังนั้น ผู้อุทธรณ์จึงไม่ได้กระทำผิดวินัย
อย่างร้ายแรงตามที่ถูกลงโทษ การที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่ง
ลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการจึงไม่ชอบ
ด้วยกฎหมาย อุทธรณ์ในประเด็นนี้จึงฟังขึ้น

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายมีว่า
ก.พ.ค. มีอำนาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามมติ
ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้หรือไม่ และระดับโทษ
ที่ผู้อุทธรณ์ได้รับเหมาะสมหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ
ที่ ๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ได้วินิจฉัย
เกี่ยวกับการอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติประกอบ
รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ. ๒๕๔๒ และการอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มีสาระสำคัญว่า การใช้

สิทธิอุทธรณ์ของผู้ถูกกล่าวหา อันเนื่องมาจากการลงโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชาตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติ มิใช่ฐานความผิดจากการสอบสวนวินัย โดยผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหา และมีใช้กรณีที่ถูกกล่าวหา ถูกสั่งลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ การอุทธรณ์จึงต้องอยู่ในขอบเขตที่พระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติไว้ โดยมีสิทธิอุทธรณ์ คูลพิณิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น การใช้ อำนาจหน้าที่ล้วงล้ำหรือกระทบกระเทือนอำนาจหน้าที่ที่ รัฐธรรมนูญบัญญัติรับรองว่าเป็นอำนาจหน้าที่ของ คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นการเฉพาะโดยการวินิจฉัย ในปัญหาข้อเท็จจริงใหม่ แล้วเปลี่ยนแปลงฐานความผิด เพื่อกำหนดโทษใหม่จึงไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ และ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น ก.พ.ค. ซึ่งเป็นองค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามขั้นตอน ต่อจากกระบวนการที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการ เสร็จสิ้นแล้วจึงไม่มีอำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงฐานความผิด ตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ อย่างไรก็ตาม

ภายหลังจากที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งลงโทษไล่อุทธรณ์
ออกจากราชการแล้ว ผู้อุทธรณ์จะมีสิทธิอุทธรณ์โต้แย้งดุลพินิจ
ในการสั่งลงโทษได้ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙๖ แห่ง
พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งย่อมหมาความว่า
ก.พ.ค. มีอำนาจที่จะพิจารณาวินิจฉัยได้ว่า ระดับโทษ
ที่ผู้อุทธรณ์ได้รับนั้นเหมาะสมแก่กรณีความผิดหรือไม่
เมื่อได้วินิจฉัยไว้แล้วว่าผู้อุทธรณ์ไม่ได้กระทำความผิดวินัย
และไม่ควรได้รับโทษ การลงโทษไล่อุทธรณ์ออกจากราชการ
จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่เนื่องจาก ก.พ.ค. ไม่อาจเปลี่ยนแปลง
ฐานความผิดตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้
และฐานความผิดดังกล่าวก็เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง
ซึ่งโทษขั้นต่ำคือปลดออกจากราชการ จึงวินิจฉัยให้ลดโทษ
จากไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ

การวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. เห็นชอบกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ
วินิจฉัยอุทธรณ์ฯ จึงมีมติให้ลดโทษผู้อุทธรณ์จากไล่ออก
จากราชการเป็นปลดออกจากราชการ สำหรับประเด็น
ที่ว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจรับเรื่องร้องเรียน
กล่าวหาผู้อุทธรณ์ไว้พิจารณาได้หรือไม่ นั้น เห็นว่า

คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นองค์กระอิสระตามรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย มีอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ใน รัฐธรรมนูญ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่า ด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ การพิจารณาวินิจฉัย ประเด็นนี้เป็นการก้าวล่วงเข้าไปพิจารณาวินิจฉัยอำนาจ หน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. โดยตรง จึงไม่เป็นการสมควร ประกอบกับผู้อุทธรณ์มีช่องทางอื่นที่จะดำเนินการ ให้ได้รับความเป็นธรรมตามความคิดเห็นของผู้อุทธรณ์ได้ ก.พ.ค. เสียงข้างมากยกเว้นหนึ่งเสียงซึ่งเป็นคณะกรรมการ วินิจฉัยฯ จึงมีมติไม่วินิจฉัยในประเด็นดังกล่าว

กรณีที่ ๑๗ ไล่ออก เบียดบังทรัพย์สินราชการใช้ ประโยชน์ส่วนตัว เบิกเงินค่าตอบแทนนอกเวลาโดยไม่มี สิทธิ และขายทอดตลาดบ้านพักราชการมิชอบ (เรื่องดำ ที่ ๕๓๑๐๐๓๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๕๗๑๕๔)

นายศรีศักดิ์ (ชื่อสมมุติ) เดิมรับราชการตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงพยาบาล (นายแพทย์ชำนาญการพิเศษ) โรงพยาบาลขวัญใจประชาชน (ชื่อสมมุติ) สำนักงาน สาธารณสุขจังหวัด ก. (ชื่อสมมุติ) กระทรวงสาธารณสุข ได้อุทธรณ์คำสั่งต่อ ก.พ.ค. ในการที่ถูกปลดกระทรวง

สาธารณสุขุสิ่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามมติ อ.ก.พ.
สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ฐานทุจริตต่อหน้าที่
ราชการ ฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบ
ของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ
อย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว
อย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕
วรรคสอง และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ กรณีเบียดบัง
ทรัพย์สินของทางราชการไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว
ด้วยการนำใบเสร็จรับเงินค่าน้ำมันเชื้อเพลิงของโรงพยาบาล
เต็มรถยนต์ส่วนตัว และเบิกจ่ายเงินบำรุงทั้งๆ ที่นำ
รถของราชการไปใช้ รวม ๒๒๓ ครั้ง เป็นเงินจำนวน ๒๙๐,๒๐๕
บาท เบิกจ่ายค่าตอบแทนการปฏิบัติงานนอกเวลา เพื่อให้
ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นเหตุให้
โรงพยาบาลขวัญใจประชาชน เสียหายเป็นเงิน จำนวน
๑,๐๘๘,๑๐๐ บาท และปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ในการ
ขายทอดตลาดบ้านพักราชการที่รื้อถอนโดยมิได้มีการ
ดำเนินการขายทอดตลาดจริง ทำให้ราชการได้รับความ
เสียหายที่ไม่ได้รับเงินจากการขายทอดตลาด นอกจากนี้
ยังได้กระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง รวม ๕ กรณี ได้แก่

กรณีจัดซื้อวิทยุสื่อสารติดรถยนต์ จำนวนสองชุด เป็นเงิน ๒๖,๐๐๐ บาท แต่ได้นำไปใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว โดยติดตั้งในรถยนต์ส่วนตัว กรณีไม่ส่งชื้อยาและเวชภัณฑ์ ที่องค์การเภสัชกรรมผลิตหรือมีจำหน่าย กรณีทำสัญญาจ้าง นางมะลิฯ (ชื่อสมมุติ) เป็นลูกจ้างชั่วคราวรายปีด้วยเงินบำรุงของโรงพยาบาลขวัญใจประชาชน โดยไม่ได้มีการดำเนินการรับสมัครหรือคัดเลือกตามระเบียบของทางราชการ เป็นการเอื้อประโยชน์ให้แก่บุคคลดังกล่าว กรณีจัดซื้อจัดจ้างในลักษณะแบ่งซื้อแบ่งจ้าง เพื่อให้อยู่ในวงเงินที่ตนมีอำนาจด้วยวิธีตกลงราคา รวมทั้งมีการจ้างเหมาในราคาที่สูงกว่าปกติและกรณีเบิกจ่ายเงินสวัสดิการของโรงพยาบาลขวัญใจประชาชน โดยไม่มีหลักฐานการจ่ายและยืมเงินแล้วไม่ส่งคืนรวมจำนวนสี่ครั้ง เป็นเงินจำนวน ๗๕,๐๐๐ บาท

คำขอผู้อุทธรณ์

ผู้อุทธรณ์ได้ผู้อุทธรณ์โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

๑. ผู้อุทธรณ์ส่งพยานหลักฐานและคำชี้แจงเพิ่มเติม แต่ไม่ได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการสอบสวนซึ่งไม่เป็นธรรมต่อผู้อุทธรณ์

๒. การเติมน้ำมันเชื้อเพลิงของทางราชการ
ในรถยนต์ส่วนตัวแต่นำไปใช้ในภารกิจของทางราชการ
มิได้นำไปใช้ส่วนตัว รถประจำตำแหน่งไม่มี รถของ
ทางโรงพยาบาลขวัญใจประชาชนมีความปลอดภัยน้อย
ในการอนุมัติจัดซื้อจัดจ้างได้สอบถามเจ้าหน้าที่แล้วว่าทำได้
จึงลงนามอนุมัติ ต้องเดินทางปฏิบัติภารกิจของทางราชการ
เป็นเงินจำนวนเกินกว่าที่ใช้รถยนต์ส่วนตัวรวมทั้งรถของ
ทางราชการยี่ห้อสแตนดาร์ดฯ (ชื่อสมมุติ)

๓. การเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนการปฏิบัติงาน
ดำเนินการถูกต้องตามระเบียบมีหลักฐานครบถ้วนถูกต้อง
ก่อนอนุมัติผ่านการประชุมคณะกรรมการบริหาร
โรงพยาบาลหรือหัวหน้ากลุ่มงาน มีบันทึกไว้ในรายงาน
การประชุมของโรงพยาบาล แต่ไม่อาจนำเสนอได้เพราะ
ผู้อุทธรณ์ถูกย้ายก่อนแล้วนำเข้า การอนุมัติให้ปฏิบัติงาน
นอกเวลามากขึ้นเพราะเจ้าหน้าที่ในโรงพยาบาลมีภารกิจ
เพิ่มขึ้น ค่าตอบแทนให้แพทย์เวรละเก้าร้อยบาท นับว่า
น้อยมากเมื่อเทียบกับงานเอกชน การเบิกจ่ายค่าตอบแทน
ที่ซ้ำซ้อนน่าจะเกิดจากความผิดพลาดของเจ้าหน้าที่
ผู้รับผิดชอบ

๔. การขายทอดตลาดบ้านพักราชการ หลังประกาศขายทอดตลาดก็ยังมีผู้ใดสนใจเข้าร่วมประมูลด้วยความจำเป็นเร่งด่วน ต้องการใช้พื้นที่ ผู้อุทธรณ์จึงตัดสินใจเป็นผู้ซื้อเองเพื่อประโยชน์ของทางราชการ โดยให้พนักงานขับรถยนต์ของโรงพยาบาลประมูล ส่วนเงินที่ใช้เป็นของผู้อุทธรณ์ จากนั้นได้บริจาคให้โรงพยาบาลช่วยเหลือประชาชนและผู้ที่ยากไร้ การขายทอดตลาดนี้ได้ดำเนินการตามระเบียบแล้ว

๕. กรณีจัดซื้อวิทยุสื่อสารติดรถยนต์จำนวนสองชุดนำไปติดตั้งกับรถยนต์ของทางราชการหนึ่งชุด อีกหนึ่งชุดนำไปติดตั้งกับรถยนต์ส่วนตัวเพื่อใช้ในงานราชการ ตามภารกิจในฐานะผู้อำนวยการโรงพยาบาล ส่วนการอนุมัติและจัดซื้อได้ดำเนินการตามระเบียบแล้ว

๖. กรณีจัดซื้อยาและเวชภัณฑ์ เกสซ์กรเป็นผู้ทำแผนการจัดซื้อ ส่วนเจ้าหน้าที่พัสดุเป็นผู้จัดซื้อ ผู้อุทธรณ์เป็นเพียงผู้ลงนามอนุมัติให้จัดซื้อตามอำนาจที่มีและการดำเนินการถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ

๗. การทำสัญญาจ้างนางมะลิฯ เป็นลูกจ้างชั่วคราว มีการสรรหาและตกลงจ้างโดยฝ่ายบริหารงานทั่วไป เหตุที่ผู้อุทธรณ์ไม่ขัดข้องเพราะนางมะลิฯ เป็นคนดี

และทำงานดี เดิมเป็นคณงานในโรงครัวของโรงพยาบาล
ขวัญใจประชาชนอยู่แล้ว ก่อนลงนามในสัญญาจ้างได้
สอบถามฝ่ายบริหารงานทั่วไปแล้วว่าทำได้ไม่ขัด
ต่อระเบียบ

๘. การจัดซื้อจัดจ้างในลักษณะแบ่งซื้อแบ่งจ้าง
การดำเนินการเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่พัสดุและหัวหน้า
เจ้าหน้าที่พัสดุ ผู้อุทธรณ์เป็นเพียงผู้ลงนามอนุมัติ

๙. การเบิกจ่ายเงินสวัสดิการของโรงพยาบาล
ผู้อุทธรณ์จำไม่ได้เพราะไม่เห็นเอกสาร เงินที่ยืมส่วนใหญ่
นำไปใช้ในกิจกรรมของโรงพยาบาลที่ไม่มีเงินสนับสนุน
และเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของเจ้าหน้าที่ของ
โรงพยาบาล ส่วนใหญ่ตัดเป็นหนี้สูญ เงินบางส่วนใช้คืนแล้ว
แต่จะคืนครบหรือไม่ ไม่ทราบ เงินดังกล่าวไม่ได้นำไปใช้
ประโยชน์ส่วนตัว

ผู้อุทธรณ์มีคำขอให้ยกเลิกคำสั่งหรือลดโทษ

ความเห็นขององค์คณะวินิจฉัยฯ

คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ฯ ได้ตรวจพิจารณา
เอกสารทั้งหมดในสำนวน รวมทั้งกฎหมาย ระเบียบ
ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องแล้ว เรื่องนี้มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัย
ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง การสอบสวนดำเนินการโดยชอบ
ด้วยกฎหมายหรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อผู้อุทธรณ์ได้รับแจ้ง
ข้อกล่าวหาและปฏิเสธข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวน
ได้สอบสวนโดยรวบรวมพยานหลักฐานและแจ้ง
ข้อกล่าวหาพร้อมสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา
ให้ผู้อุทธรณ์ทราบเพื่อชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาต่อไป
การสอบสวนพยานบุคคลย่อมขึ้นอยู่กับคณะกรรมการ
สอบสวนจะพิจารณาถึงความเหมาะสมเพียงพอ ไม่จำเป็นต้อง
ต้องสอบปากคำเจ้าหน้าที่ทุกคนในโรงพยาบาล อีกทั้ง
ไม่ปรากฏพฤติการณ์ที่แสดงถึงการเลือกสอบปากคำเฉพาะ
พยานที่เป็นผลร้ายต่อผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์มีสิทธิอ้างพยาน
บุคคลให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกพยานดังกล่าวมา
สอบปากคำได้ แต่เมื่อผู้อุทธรณ์ได้ชี้แจง แก้ข้อกล่าวหา
เพิ่มเติมไม่ชัดเจนก็ไม่ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเพิ่มเติมตามที่
คณะกรรมการสอบสวนแจ้งให้ดำเนินการ กรณีย่อมถือได้ว่า
ผู้อุทธรณ์ไม่ประสงค์จะชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเพิ่มเติม
ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนย่อมมีอำนาจใช้ดุลพินิจ
ไม่สอบสวนต่อไปก็ได้ อีกทั้งตามข้อเท็จจริงผู้อุทธรณ์
ได้ยื่นคำชี้แจงและอ้างพยานบุคคลเพิ่มเติม โดยขอให้

สอบปากคำอีกภายหลังจากการสอบสวนของคณะกรรมการ
สอบสวนได้ดำเนินการเสร็จสิ้นและได้รายงาน
ผลการสอบสวนต่อคู่กรณีในอุทธรณ์แล้ว ดังนั้น จะเห็นได้
ว่าคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนเป็นไป
ตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนด ตามข้อ ๑๔ และข้อ ๑๕
ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ว่าด้วยการสอบสวน
พิจารณา เป็นการดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว
ข้ออ้างของผู้อุทธรณ์ไม่อาจรับฟังได้

ประเด็นที่สอง การที่ผู้อุทธรณ์ได้ยื่นคำชี้แจงและ
อ้างพยานบุคคลให้สอบปากคำ นั้น ได้มีการพิจารณา
ดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อคณะกรรมการสอบสวน
เห็นว่า ผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง เรื่องจึงต้อง
ส่งให้ อ.ก.พ. สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข
เพื่อพิจารณา เมื่อผู้อุทธรณ์ขอชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเพิ่มเติม
และอ้างพยานบุคคล จำนวน ๙๖ ราย หลังจากคู่กรณี
ในอุทธรณ์ได้รับรายงานผลการสอบสวนแล้ว คู่กรณี
ในอุทธรณ์จึงส่งเรื่องทั้งหมดพร้อมความเห็นให้ อ.ก.พ.
สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขพิจารณา การดำเนินการ
ในขั้นตอนดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ประเด็นที่สาม ผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดโดยเบียดบังทรัพย์สินของทางราชการโดยใช้น้ำมันเชื้อเพลิงของทางราชการเพื่อประโยชน์ส่วนตัวหรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อผู้อุทธรณ์ได้ใช้รถยนต์ยี่ห้อสแตนดาร์ด เป็นประจำ จึงไม่จำเป็นต้องใช้รถยนต์ส่วนตัวทั้งสองคันดังกล่าวในงานราชการ แต่อาจมีบ้างในบางโอกาสที่จำเป็นต้องใช้รถยนต์ส่วนตัวในกิจการงานราชการ ประเด็นผู้อุทธรณ์มีการนำรถยนต์ส่วนตัวที่เติมน้ำมันเชื้อเพลิงของทางราชการไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวหรือไม่ ซึ่งในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๑ รถยนต์ส่วนตัวทั้งสองคันมีการเติมน้ำมันเชื้อเพลิงของทางราชการมีมูลค่ามากกว่าที่เติมในรถยนต์ของทางราชการยี่ห้อสแตนดาร์ดค่อนข้างมากทั้งที่รถยนต์ยี่ห้อสแตนดาร์ด เป็นรถที่ใช้ในงานราชการโดยตรง ประกอบกับผู้อุทธรณ์และครอบครัวจะต้องมีการกิจส่วนตัวที่ต้องใช้รถยนต์ส่วนตัวทั้งสองคัน จึงเชื่อว่าการที่เติมน้ำมันเชื้อเพลิงของทางราชการในรถยนต์ส่วนตัวทั้งสองคันที่ค่อนข้างมากผิดปกติเป็นเพราะผู้อุทธรณ์และครอบครัวได้นำไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว จึงมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า ผู้อุทธรณ์ได้เบียดบังน้ำมันเชื้อเพลิงซึ่งเป็นทรัพย์สินของทางราชการไปใช้เป็น

ประโยชน์ส่วนตัว และการที่ผู้อุทธรณ์ลงนามอนุมัติ
ในใบสั่งเติมน้ำมันเชื้อเพลิงในฐานะผู้มีอำนาจหน้าที่
การกระทำของผู้อุทธรณ์เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง
ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

ประเด็นที่สี่ ในขั้นตอนการเบิกจ่ายค่าตอบแทน
การปฏิบัติงานนอกเวลา ผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิด
โดยดำเนินการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า การอนุมัติให้เพิ่มแพทย์เวร
อีกหนึ่งคนเป็นอำนาจของผู้อุทธรณ์ในฐานะผู้อำนวยการ
โรงพยาบาล ด้วยเหตุผลเพื่องานที่ต้องรับผิดชอบในการ
ใช้ดุลพินิจในฐานะผู้บริหารที่มุ่งประโยชน์ของประชาชน
ผู้รับบริการ จึงเป็นดุลพินิจประกอบการใช้อำนาจ
ที่ชอบด้วยเหตุผล การอนุมัติแพทย์เวรอีกหนึ่งคน จึงเป็น
การใช้อำนาจของผู้อุทธรณ์ในฐานะผู้อำนวยการ
โรงพยาบาลโดยชอบแล้ว สำหรับการเบิกจ่ายค่าตอบแทน
ในการปฏิบัติงานของแพทย์เวร เชื่อว่า ผู้อุทธรณ์ได้เปิด
คลินิกส่วนตัวในช่วงเช้าที่อยู่เวรคลินิกโรคเบาหวาน
การอยู่เวรนอกเวลาราชการของผู้อุทธรณ์โดยอยู่ที่คลินิก
ส่วนตัวในช่วงอยู่เวรหลังเลิกงานแต่ไม่ได้เปิดคลินิกส่วนตัว
ไม่อยู่ในเงื่อนไขที่จะดูแลผู้ป่วยได้ตลอดเวลาและทันทั่วทั้งที่

การอยู่เวรนี้ถือเป็นการอยู่เวรลักษณะรอให้คำปรึกษา (On Call) ค่าตอบแทนควรเป็นเวรละ ๔๐๐ บาท ไม่ใช่เวรละ ๕๐๐ บาท ตามที่ผู้อุทธรณ์ได้เบิกไป ซึ่งผู้อุทธรณ์ทราบดีว่าเป็นการเบิกเงินที่ไม่ตรงกับข้อเท็จจริงถือเป็นการเบิกเงินค่าตอบแทนเกินไปโดยไม่มีสิทธิส่วนการเบิกเงินค่าตอบแทนในส่วนของคลินิกโรคเบาหวานเป็นการเบิกเงินโดยชอบแล้ว กรณีที่เบิกเงินค่าตอบแทนการอยู่เวรนอกเวลาราชการหลังเลิกงานซ้ำซ้อนกับการอยู่เวรนอกเวลาราชการคลินิกโรคเบาหวานเป็นความผิดพลาดคลาดเคลื่อนในการเสนอเรื่องเบิกของเจ้าหน้าที่ ดังนั้นการกระทำของผู้อุทธรณ์ที่เบิกเงินค่าตอบแทนโดยไม่มีสิทธิเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง โดยที่ผู้อุทธรณ์เป็นผู้ลงนามอนุมัติเบิกจ่ายค่าตอบแทนดังกล่าวอีกส่วนหนึ่งด้วยจึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

ประเด็นที่ห้า ผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดโดยดำเนินการขายทอดตลาดบ้านพักราชการโดยมิชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า มิได้มีการดำเนินการ
ขายทอดตลาดบ้านพักราชการตามระเบียบสำนัก
นายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม
เมื่อรื้อบ้านพักราชการแล้ว ผู้อุทธรณ์ได้นำไม่ไปเป็น
ประโยชน์ส่วนตัวโดยที่ผู้อุทธรณ์เป็นผู้ลงนามอนุมัติในเอกสาร
การขายทอดตลาดอีกด้วย การกระทำของผู้อุทธรณ์
เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

ประเด็นที่หก ผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดโดยดำเนินการ
เกี่ยวกับการจัดซื้อวิทยุสื่อสารติดรถยนต์โดยมิชอบด้วย
กฎหมายหรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า การอนุมัติและการจัดซื้อ
วิทยุสื่อสารติดรถยนต์ได้ดำเนินการโดยชอบแล้ว ส่วนใน
การนำไปใช้ นั้น แม้จะใช้ในงานราชการแต่การที่นำไป
ติดตั้งในรถยนต์ส่วนตัวของผู้อุทธรณ์จำนวนหนึ่งชุด
ย่อมเป็นการไม่ถูกต้อง การกระทำของผู้อุทธรณ์
เป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการ
ให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ

ประเด็นที่เจ็ด ผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดโดยดำเนินการ
เกี่ยวกับการจัดซื้อยาและเวชภัณฑ์โดยมิชอบด้วย
กฎหมายหรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า การจัดซื้อยาและเวชภัณฑ์ บางครั้งจัดซื้อจากบริษัทเอกชน ไม่ได้จัดซื้อจากองค์การเภสัชกรรม ซึ่งไม่เป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม อีกทั้งผู้อุทธรณ์ยังเป็นผู้ลงนามอนุมัติจัดซื้อที่ไม่เป็นไปตามระเบียบดังกล่าวอีกด้วย การกระทำของผู้อุทธรณ์เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ

ประเด็นที่แปด ผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดโดยทำสัญญาจ้างนางมะลิฯ เป็นลูกจ้างชั่วคราวด้วยเงินบำรุงของโรงพยาบาลโดยปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการหรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า การลงนามในการทำสัญญาจ้างนางมะลิฯ เป็นลูกจ้างชั่วคราวโดยมิได้จัดทำแผนความต้องการแล้วเสนอให้คณะกรรมการบริหารหน่วยบริการ (โรงพยาบาล) ให้ความเห็นชอบตามที่กำหนดไว้ในหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขการจ่ายเงินบำรุง เพื่อเป็นค่าจ้างของลูกจ้างชั่วคราวหรือลูกจ้างรายคาบของหน่วยบริการในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๔๕ การกระทำของผู้อุทธรณ์ จึงเป็นการกระทำผิดวินัย

อย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ

ประเด็นที่เก้า ผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดโดยมีการจัดซื้อจัดจ้างโดยมิชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า การจัดซื้อจัดจ้างโดยวิธีตกลงราคาครั้งละไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท และมีการจัดซื้อจัดจ้างวัสดุหรือครุภัณฑ์ประเภทเดียวกันมากกว่าหนึ่งครั้งในเวลาใกล้เคียงกัน โดยแต่ละครั้งมีวงเงินไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท กรณีดังกล่าวถือเป็นการแบ่งซื้อหรือแบ่งจ้างเพื่อลดวงเงินให้อยู่ในอำนาจซึ่งไม่อาจกระทำได้ แม้จะไม่ปรากฏว่าก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ การลงนามอนุมัติให้จัดซื้อจัดจ้างของผู้อุทธรณ์ จึงเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ

ประเด็นที่สิบ ผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินสวัสดิการของโรงพยาบาลขวัญใจประชาชน หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า การจัดสวัสดิการของโรงพยาบาลขวัญใจประชาชน นี้เป็นการดำเนินการภายในมิได้ดำเนินการอย่างเป็นทางการตามระเบียบสำนัก

นายกรัฐมนตรีว่าด้วยการจัดสวัสดิการภายในส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นความผูกพันส่วนตัวของผูุ้ทธรณ์ที่จะต้องชำระหนี้คืนให้เป็นที่เรียบร้อย การที่ยังมีข้อโต้แย้งว่าจะต้องส่งคืนเงินที่ยืมหรือไม่ โดยไม่มีเจตนาฉ้อโกงเงินที่ยืมในทางวินัยยังไม่ถือว่าเป็นความผิด ดังนั้นการกระทำของผูุ้ทธรณ์จึงยังไม่เป็นความผิดวินัยแต่อย่างใด

การวินิจฉัย ของ ก.พ.ค.

เห็นว่า ผูุ้ทธรณ์ได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหลายกรณี ได้แก่ กรณีเบียดบังทรัพย์สินของทางราชการโดยใช้น้ำมันเชื้อเพลิงของทางราชการเพื่อประโยชน์ส่วนตัว กรณีเบิกจ่ายค่าตอบแทนการปฏิบัติงานนอกเวลาโดยมิชอบ เป็นการเบิกเกินไปโดยไม่มีสิทธิ และกรณีไม่ดำเนินการขายทอดตลาดบ้านพักราชการโดยชอบด้วยกฎหมาย จึงเห็นว่าระดับโทษเหมาะสมแล้ว อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น จึงวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

ส่วนที่ ๒ กรณีร้องทุกข์

กรณีที่ ๑๘ จากผู้อำนวยการส่วนถูกปรับลดเป็นประจำส่วน ทำให้ถูกลดอำนาจ (เรื่องดำที่ ๕๕๒๐๐๕๑ เรื่องแดงที่ ๐๐๒๓๒๕๖)

นิติกร ระดับชำนาญการพิเศษรายหนึ่ง สังกัด ส่วนราชการแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ไม่สังกัดสำนัก นายกรัฐมนตรี กระทรวง หรือทบวง โดยมีฐานะเป็นกรม อยู่ในบังคับบัญชาของรัฐมนตรีว่าการกระทรวง ได้ร้องทุกข์ ต่อ ก.พ.ค. กรณีไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการที่เลขาธิการ ในฐานะคู่กรณีในการร้องทุกข์ ซึ่งได้ออกคำสั่งสำนักงาน ที่ ๑๑๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ มอบหมาย ให้ผู้ร้องทุกข์ซึ่งขณะนั้นปฏิบัติหน้าที่ ผู้อำนวยการส่วน เป็นให้ปฏิบัติหน้าที่ ประจำส่วนในหน่วยงานเดิมแทน โดยไม่ทราบสาเหตุ จึงเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วย กฎหมายและทำให้ผู้ร้องทุกข์ไม่ได้รับความเป็นธรรม

ผู้ร้องทุกข์ได้ร้องทุกข์ว่า เดิมผู้ร้องทุกข์ได้รับ มอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการส่วน ก. (ชื่อสมมุติ) สำนัก ข. (ชื่อสมมุติ) ตามคำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๑๖๙/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๑ และคำสั่งสำนักงานฯ ที่

๓๐๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๓ แต่ต่อมา
คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้มีคำสั่ง สำนักงานฯ ที่ ๑๑๑/๒๕๕๕
ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ ปลดผู้ร้องทุกข์จากการ
ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการส่วน ก. และมอบหมายให้
ปฏิบัติหน้าที่ประจำส่วน แทน โดยไม่ทราบสาเหตุ ซึ่งถือ
เป็นการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบด้วยกฎหมาย คำสั่ง
สำนักงานฯ ที่ ๑๑๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕
จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้ สภาพของ
คำสั่งอันเป็นการปลดและปรับลดอำนาจหน้าที่นี้
ถือเป็นสภาพของคำสั่งลงโทษหรือมาตรการทางวินัยที่ไม่
มีกฎหมายรับรอง นอกจากนี้ ผู้ร้องทุกข์เห็นว่ามูลเหตุ
ในการออกคำสั่งดังกล่าวเกิดจากการที่ผู้ร้องทุกข์ได้รับ
การปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมในการปฏิบัติหน้าที่
ในหลายประการจากคู่กรณีในการร้องทุกข์ ตั้งแต่เมื่อครั้ง
ที่คู่กรณีในการร้องทุกข์ดำรงตำแหน่งรองเลขาธิการ และได้รับ
การแต่งตั้งให้รักษาการแทนเลขาธิการ โดยคู่กรณีในการ
ร้องทุกข์ได้กระทำการที่ก่อให้เกิดความคับข้องใจ
อันกระทบต่อระบบงานการบังคับใช้กฎหมายซึ่งเป็น
กฎหมายที่ใช้เฉพาะหน่วยงานโดยรวม ซึ่งผู้ร้องทุกข์
ได้ทักท้วง แสดงความคิดเห็นและขอแนวทางที่ชัดเจน

ในข้อค้ำข้องใจดังกล่าว แต่กระบวนการพิจารณาเรื่องตามสายงาน มีความพยายามประวิงเวลาและหน่วงเหนี่ยวมิให้มีข้อยุติ ไม่สั่งการตามข้อเสนออันเกี่ยวกับงานในหน้าที่ของส่วน ก. ซึ่งผู้ร้องทุกข์ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้อำนวยการส่วน ก. ทำให้ผู้ร้องทุกข์ได้รับความเสียหาย และคู่กรณีในการร้องทุกข์ ยังมีพฤติการณ์ในการบริหารราชการส่อไปในทางมิชอบ หรือถึงขั้นที่น่าจะเรียกได้ว่าเป็นการทุจริต และผู้ร้องทุกข์ ได้เคยมีหนังสือทักท้วงแสดงความเห็นมาโดยตลอด ซึ่งผู้ร้องทุกข์เชื่อว่าคู่กรณีในการร้องทุกข์น่าจะทราบ ว่าผู้ร้องทุกข์ได้ดำเนินการดังกล่าว จึงได้ออกคำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๑๑๑/๒๕๕๕ นี้ โดยต้องการให้ผู้ร้องทุกข์ได้รับความเสียหาย ผู้ร้องทุกข์มีคำขอให้ ก.พ.ค. ยกเลิกคำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๑๑๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕

สรุปข้อเท็จจริง

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ฯ ได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวน กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า สำนักงานฯนี้เป็นส่วนราชการที่ไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง หรือทบวง โดยมีฐานะเป็นกรม อยู่ในบังคับบัญชาของรัฐมนตรี มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับ

การดำเนินการให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการ และ
อำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายเฉพาะ โดยมี
เลขาธิการ (คู่อริในการร้องทุกข์) ทำหน้าที่ควบคุมดูแล
โดยทั่วไปซึ่งราชการของสำนักงานฯ และเป็นผู้บังคับบัญชา
ข้าราชการในสำนักงานฯ ส่วนงาน ก. ที่ผู้ร้องทุกข์ปฏิบัติงาน
สังกัดสำนัก ข. ซึ่งเป็นส่วนราชการหนึ่งในสำนักงานฯ
ตามกฎหมายกระทรวงแบ่งส่วนราชการสำนักงานฯ พ.ศ. ๒๕๕๐
มีผู้อำนวยการสำนัก ข. ทำหน้าที่ควบคุมดูแลการปฏิบัติ
ราชการของสำนัก ข. ให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบ
แบบแผนของทางราชการและเป็นผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่
ในสำนัก ข. โดยให้มีผู้อำนวยการส่วน ก. เป็นผู้ช่วยสั่ง
และควบคุมดูแลการปฏิบัติราชการของส่วน ก. และให้
เจ้าหน้าที่ในส่วนเป็นผู้ช่วย และส่วน ก. เป็นส่วนราชการ
ภายในสำนัก ข. ตามระเบียบสำนักงานฯ ว่าด้วยการ
บริหารราชการสำนักงานฯ พ.ศ. ๒๕๕๓ ผู้ร้องทุกข์
รับราชการตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษ ตำแหน่ง
เลขที่ ๘๓ เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๑ สำนักงานฯ
ได้มีคำสั่ง ที่ ๑๖๙/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๑
กำหนดมอบหมายให้ข้าราชการในสำนักงานฯ ปฏิบัติหน้าที่
ราชการและให้รักษาราชการแทน จำนวน ๔๑ ตำแหน่ง

โดยในส่วนของสำนัก ข. ได้มอบหมายให้ผู้ร้องทุกข์ ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งนิติกร ๘ ๖ ปฏิบัติหน้าที่ ผู้อำนวยการส่วน ก. โดยคำสั่งดังกล่าวได้ออกเพื่อให้ เป็นไปตามกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการสำนักงานฯ พ.ศ.๒๕๕๐ ต่อมาสำนักงานฯ ได้มีคำสั่ง ที่ ๓๐๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๓ กำหนดมอบหมายให้ ข้าราชการในสำนักงานฯ ปฏิบัติหน้าที่ราชการ จำนวน ๒๐๕ ตำแหน่งซึ่งรวมถึงมอบหมายให้ผู้ร้องทุกข์ปฏิบัติ หน้าที่ผู้อำนวยการ ส่วน ก. โดยคำสั่งดังกล่าวได้มีขึ้น เพื่อให้การบริหารราชการของสำนักงานฯ เป็นไป อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล เกิดผลสัมฤทธิ์ มีความคุ้มค่า ในการปฏิบัติภารกิจของรัฐ และบรรลุลวิฤตผลประสงค์ ตามเจตนารมณ์ในการตรากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอำนาจ ของหน่วยงาน

ในการปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการส่วน ก. ผู้ร้องทุกข์ เคยได้รับหนังสือแจ้งกำชับในเรื่องที่ผู้ร้องทุกข์ได้แสดง ความเห็นกรณี นาย ส. ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านกฎหมาย และนาย ท. นิติกรชำนาญการพิเศษ ปฏิบัติหน้าที่ ผู้อำนวยการส่วน ค. ดำเนินการจับกุมตัวนางวรรณ (ชื่อสมมุติ) ผู้ต้องหาตามหมายจับในคดีความผิดอาญา

โดยคู่กรณีในการร้องทุกข์ได้แจ้งกำกับว่า การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการ ต้องเป็นการติชมด้วยความเป็นธรรมโดยปราศจากอคติ โดยอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่ถูกต้อง และกำกับให้ผู้ร้องทุกข์พึงระมัดระวังในการแสดงความคิดเห็นที่พาดพิงถึงบุคคลอื่นที่มีความตั้งใจในการปฏิบัติหน้าที่ในลักษณะที่อาจทำให้ผู้ที่ถูกกล่าวพาดพิงเกิดความเสียหาย โดยมีได้ศึกษาข้อกฎหมายและข้อเท็จจริงให้ชัดเจน เพราะการกระทำดังกล่าวอาจเข้าลักษณะเป็นการก่อให้เกิดการแตกความสามัคคีระหว่างข้าราชการด้วยกันหรือร่วมปฏิบัติราชการอันเป็นการกระทำความผิดทางวินัยได้ ซึ่งในเรื่องนี้ผู้ร้องทุกข์เห็นว่า คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้บิดเบือนการพิจารณาข้อเท็จจริงจากสำนวนตามอำนาจหน้าที่ของผู้ร้องทุกข์ซึ่งเป็นการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการ ว่าเป็นการกระทำนอกอำนาจหน้าที่และกลั่นแกล้งให้เป็นความผิดทางวินัยซึ่งเป็นความเท็จทำให้ผู้ร้องทุกข์ได้รับความเสียหาย ผู้ร้องทุกข์จึงได้มีหนังสือร้องเรียนต่อประธานคณะกรรมการ ป.ป.ช. นอกจากนี้ ผู้ร้องทุกข์ยังถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงในเรื่องที่ผู้ร้องทุกข์มีพฤติการณ์ ผ่าฝืน

หรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ซึ่งผล
การสอบข้อเท็จจริงเบื้องต้นปรากฏว่า กรณีมีมูลที่ควร
กล่าวหาว่าผู้ร้องทุกข์กระทำความผิดวินัยฐานขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชา
คู่กรณีในการร้องทุกข์จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงกับผู้ร้องทุกข์ ซึ่งคณะกรรมการ
สอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงได้พิจารณาแล้วเห็นว่า
พฤติการณ์ของผู้ร้องทุกข์เป็นความผิดวินัย
อย่างไม่ร้ายแรงฐานขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชา ตามมาตรา ๘๒ (๔)
ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เห็นควรลงโทษภาคทัณฑ์ รongเลขาธิการฯ
ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการฯ คู่กรณีในการร้องทุกข์
เห็นชอบด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน
แต่เห็นว่าผู้ร้องทุกข์ได้กระทำความผิดครั้งแรกและไม่ร้ายแรง
จึงให้ว่ากล่าวตักเตือนด้วยวาจาตามนัยมาตรา ๙๖ วรรคสาม
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

ต่อมา วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ นาย อ. ผู้อำนวยการ
สำนัก ข. ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้นของผู้ร้องทุกข์ ได้มี
หนังสือถึงคู่กรณีในการร้องทุกข์ ตั้งแต่เมื่อครั้งยังดำรง
ตำแหน่งรองเลขาธิการฯ รักษาราชการแทนเลขาธิการฯ
เพื่อขอให้มอบหมายให้ นาย อ. เป็นผู้อำนวยการส่วน ก.

อีกหน้าที่หนึ่งด้วย โดยให้เหตุผลว่า ตามที่สำนักงานฯ ได้รับแจ้งความร่วมมือในการสืบสวนหาข่าวเพื่อนำไปสู่การจับกุมผู้กระทำความผิด จากตำรวจภูธรจังหวัดหนึ่ง โดยตำรวจภูธรจังหวัดนั้น แจ้งว่ามีความจำเป็นจะต้องดำเนินการโดยเร่งด่วน ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่า หากส่งเรื่องให้ส่วน ก. ดำเนินการ อาจจะเกิดปัญหาข้อขัดข้องเกี่ยวกับความเห็นต่างๆ ของผู้อำนวยการส่วน ก. (ผู้ร้องทุกข์) ดังที่ผ่านมาในหลายคดี ดังนั้น เพื่อมิให้เกิดความล่าช้า และเสียหายแก่ราชการ จึงขอให้มอบหมายให้ผู้อำนวยการสำนัก ข.ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการส่วน ก. ด้วย นอกจากนี้ ผู้อำนวยการสำนัก ข. ยังได้มีหนังสือถึงคุณกรณีในการร้องทุกข์ เพื่อขอให้มีการคำสั่งให้ข้าราชการไปปฏิบัติราชการส่วนงานอื่นในสังกัดสำนัก ข. รวมทั้งสิ้น ๑๕ รายการ ซึ่งในที่นี้ รวมถึงการขอให้นาย อ. ผู้อำนวยการสำนัก ข. ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการส่วน ก. และขอให้ผู้ร้องทุกข์ไปปฏิบัติหน้าที่ประจำส่วน ก. โดยให้เหตุผลในคำขอว่า ในช่วงที่ผ่านมาเจ้าหน้าที่ในสำนัก ข. มีการเคลื่อนไหวของอัตรากำลังเป็นจำนวนมาก ประกอบกับการเปลี่ยนพื้นที่รับผิดชอบการปฏิบัติงาน ในสำนัก ข. ส่งผลให้เกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำกันของปริมาณงานและจำนวนเจ้าหน้าที่

ในการร้องทุกข์ได้รับเรื่องดังกล่าว จึงได้มอบให้ผู้อำนวยการ
สำนักบริหารกลางรับไปพิจารณาและเสนอความเห็นต่อ
คูกรณีในการร้องทุกข์ ต่อมา คูกรณีในการร้องทุกข์จึงได้มี
คำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๑๑๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕
แก้ไขการมอบหมายให้ข้าราชการปฏิบัติหน้าที่ราชการ
ตามคำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๓๐๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๓
ธันวาคม ๒๕๕๓ เฉพาะลำดับที่ ๔๔, ๔๙, ๕๒, ๕๔, ๕๙,
๖๙, ๗๒, ๗๓ และลำดับที่ ๗๔ จำนวน ๑๕ ราย ซึ่งรวมถึง
แก้ไขคำสั่งที่มอบหมายให้ผู้ร้องทุกข์ปฏิบัติหน้าที่
ผู้อำนวยการส่วน ก. เป็นมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่
ประจำส่วน ก. และมอบหมายให้ผู้อำนวยการสำนัก ข.
ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการส่วน ก. อีกหน้าที่หนึ่ง

ความเห็นขององค์คณะวินิจฉัยฯ

เรื่องร้องทุกข์นี้มีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า การที่
คูกรณีในการร้องทุกข์ออกคำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๑๑๑/๒๕๕๕
ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ มอบหมายให้ผู้ร้องทุกข์ซึ่ง
ขณะนั้นปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการส่วน ก. ไปปฏิบัติหน้าที่
ประจำส่วน ก. เป็นการดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมาย
และเป็นธรรมหรือไม่ โดยมีประเด็นต้องพิจารณาดังนี้

ประเด็นที่ ๑ คำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๑๑๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ ซึ่งมอบหมายให้ ผู้ร้องทุกข์ ปฏิบัติหน้าที่ประจำส่วน ก. เป็นคำสั่งที่ชอบด้วย กฎหมายหรือไม่

ในประเด็นนี้ เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๖ และมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติที่ใช้บังคับ ตามอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการนี้ ฉบับ พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และมาตรา ๔๙ มาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง (๙) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้วเห็นว่า เมื่อสำนักงานฯ เป็นส่วนราชการ ที่ไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง หรือทบวง โดยมีฐานะเป็นกรม อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของรัฐมนตรี และคูกรณีในการร้องทุกข์ดำรงตำแหน่งเลขาธิการฯ คูกรณีในการร้องทุกข์ จึงเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการ ในสำนักงานฯ มีหน้าที่ควบคุมดูแลโดยทั่วไปซึ่งราชการ ของสำนักงานฯ และรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของ สำนักงานฯ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดและเกิด ผลสัมฤทธิ์ เมื่อผู้ร้องทุกข์เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ

ดำรงตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษ สังกัดสำนักงาน
คูกรณีในการร้องทุกข์จึงเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ร้องทุกข์
และเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งผู้ร้องทุกข์ ดังนั้น
คูกรณีในการร้องทุกข์จึงมีอำนาจสั่งมอบหมาย
ให้ผู้ร้องทุกข์ไปปฏิบัติหน้าที่ประจำส่วน ก. ซึ่งถือเป็นการสั่งการ
ตามอำนาจบังคับบัญชาที่คูกรณีในการร้องทุกข์มีอยู่
และเป็นการใช้อำนาจในการบริหารงานบุคคลซึ่งเป็นการ
ควบคุมดูแลโดยทั่วไปซึ่งราชการของสำนักงานฯ ได้
นอกจากนี้ การที่คูกรณีในการร้องทุกข์ได้ใช้อำนาจ
ออกคำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๑๑๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕
มอบหมายให้ผู้อำนวยการสำนัก ข. ปฏิบัติหน้าที่
ผู้อำนวยการส่วน ก. อีกหน้าที่หนึ่ง และมอบหมาย
ให้ผู้ร้องทุกข์ซึ่งขณะนั้นปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการส่วน ก.
เป็นให้ปฏิบัติหน้าที่ประจำส่วน ก. แทน ก็ถือเป็นการใช้
อำนาจตามความในมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังนั้น คำสั่ง
สำนักงานฯ ที่ ๑๑๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕
ซึ่งมอบหมายให้ผู้ร้องทุกข์ปฏิบัติหน้าที่ประจำส่วน ก.
จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ประเด็นที่ ๒ การมอบหมายให้ผู้ร้องทุกข์ซึ่ง
ขณะนั้นปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการส่วน ก. ไปปฏิบัติ
หน้าที่ประจำส่วน ก. เป็นการใช้อำนาจโดยชอบหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ในเรื่องนี้ปรากฏข้อเท็จจริงว่า
ก่อนที่คู่กรณีในการร้องทุกข์จะมีคำสั่งสำนักงานฯ
ที่ ๑๑๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ ผู้อำนวยการ
สำนัก ข. ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้นของผู้ร้องทุกข์ ได้มี
หนังสือขอให้อำนาจมอบหมายให้ผู้อำนวยการสำนัก ข. ปฏิบัติ
หน้าที่ผู้อำนวยการส่วน ก. อีกหน้าที่หนึ่ง โดยให้เหตุผลว่า
ตามที่สำนักงานฯ ได้รับแจ้งความร่วมมือในการสืบสวนหา
ข่าวเพื่อนำไปสู่การจับกุมผู้กระทำความผิดจากตำรวจ
จังหวัดหนึ่ง โดยตำรวจจังหวัดนั้น แจ้งว่าจำเป็น
จะต้องดำเนินการโดยเร่งด่วน ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่า
หากส่งเรื่องให้ส่วน ก. ดำเนินการ อาจจะเกิดปัญหา
ข้อขัดข้องเกี่ยวกับความเห็นต่างๆ ของผู้อำนวยการส่วน ก.
(ผู้ร้องทุกข์) ดังที่ผ่านมาในหลายคดี ดังนั้น เพื่อมิให้เกิด
ความล่าช้าและเสียหายแก่ราชการ จึงขอให้อำนาจมอบหมายให้
ผู้อำนวยการสำนัก ข. ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการส่วน ก.
อีกหน้าที่หนึ่งด้วย นอกจากนี้ ผู้อำนวยการสำนัก ข. ยังได้
มีหนังสือรายงานต่อคู่กรณีในการร้องทุกข์ว่า ในช่วงที่ผ่าน

มาเจ้าหน้าที่ในสำนัก ข. มีการเคลื่อนไหวของอัตรากำลัง เป็นจำนวนมาก ประกอบกับการเปลี่ยนแปลงที่รับผิดชอบ การปฏิบัติงาน ในสำนัก ข. ส่งผลให้เกิดปัญหา ความเหลื่อมล้ำกันระหว่างปริมาณงานและจำนวนเจ้าหน้าที่ จึงทำให้เกิดปัญหาการปฏิบัติงานของสำนัก ข. ดังนั้น จึงขอให้มีคำสั่งให้ข้าราชการไปปฏิบัติราชการส่วนงานอื่น ในสังกัด ข. จำนวน ๑๕ ราย ซึ่งรวมถึงขอให้ผู้อำนวยการ สำนัก ข. ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการ ส่วน ก. และขอให้ ผู้ร้องทุกข์ไปปฏิบัติหน้าที่ประจำส่วน ก. ซึ่งเมื่อคู่กรณี ในการร้องทุกข์ได้รับเรื่องดังกล่าว ได้ส่งเรื่องให้ผู้อำนวยการ สำนักบริหารกลางซึ่งเป็นสำนักที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของสำนักงานฯ โดยตรง พิจารณา และเสนอความเห็นต่อคู่กรณีในการร้องทุกข์ ต่อมาคู่กรณี ในการร้องทุกข์พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้อำนวยการ สำนัก ข. เสนอให้ปรับเปลี่ยนอัตรากำลังของสำนัก ข. ในประการต่างๆ ก็เป็นไปเพื่อความเหมาะสม คู่กรณี ในการร้องทุกข์จึงได้มีคำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๑๑๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ แก้ไขการมอบหมายให้ ข้าราชการปฏิบัติหน้าที่ราชการตามคำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๓๐๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๓ เฉพาะ

ลำดับที่ ๔๔, ๔๙, ๕๒, ๕๔, ๕๙, ๖๙, ๗๒, ๗๓ และลำดับที่ ๗๔ จำนวน ๑๕ ราย ซึ่งรวมถึงแก้ไขคำสั่งที่มอบหมายให้ผู้ร้องทุกข์ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการส่วน ก. เป็นมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ประจำส่วน ก. และมอบหมายให้ผู้อำนวยการสำนัก ข. ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการส่วน ก. อีกหน้าที่หนึ่งด้วย เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงดังที่ได้กล่าวมาประกอบกัน จึงเห็นได้ว่าการออกคำสั่งดังกล่าว คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้พิจารณาเรื่องนี้อย่างรอบด้าน ทั้งด้านอัตรากำลังข้าราชการในสำนัก ข. และพฤติการณ์ของผู้ร้องทุกข์ตามที่ผู้อำนวยการสำนัก ข. ในฐานะผู้บังคับบัญชาชั้นต้นของผู้ร้องทุกข์ได้รายงาน ตลอดจนได้สั่งการให้สำนักบริหารกลางซึ่งมีหน้าที่โดยตรงในการบริหารงานบุคคลของสำนักงานฯ พิจารณาและเสนอความเห็นในเรื่องนี้แล้ว โดยคู่กรณีในการร้องทุกข์ได้คำนึงถึงข้อเท็จจริง เหตุผลความจำเป็น ตลอดจนความเหมาะสมและประโยชน์ของหน่วยงานแล้ว จึงได้ดำเนินการออกคำสั่งปรับเปลี่ยนการมอบหมายให้ข้าราชการในสำนัก ข. ปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งการสั่งการมอบหมายให้ข้าราชการในสำนักงานฯ ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ถือเป็นการใช้อำนาจในการบริหารงานบุคคลของคู่กรณีในการ

ร้องทุกข์ในฐานะเลขาธิการฯ ซึ่งมีหน้าที่ควบคุมดูแล โดยทั่วไปซึ่งราชการของสำนักงานฯ และเป็นดุลพินิจของ คู่กรณีในการร้องทุกข์ในฐานะเป็นผู้บังคับบัญชาของ ข้าราชการในสำนักงานฯ ที่จะพิจารณาอบหมายข้าราชการ ผู้มีความรู้ความสามารถและความเหมาะสมให้ไปปฏิบัติ หน้าที่อย่างใดในสังกัดของตนตามที่เห็นสมควร เพื่อประโยชน์ของทางราชการ การดำเนินการดังกล่าวจึงเป็น ดุลพินิจทางการบริหารของผู้บังคับบัญชาตามที่กฎหมาย กำหนด ทั้งคำสั่งดังกล่าวมิได้เป็นการสั่งมอบหมาย การปฏิบัติหน้าที่ให้ผู้ร้องทุกข์เพียงรายเดียว แต่เป็นการ สั่งการในภาพรวมที่มีผลกับข้าราชการในสังกัดของคู่กรณี ในการร้องทุกข์ จำนวน ๑๕ ราย รวมผู้ร้องทุกข์ด้วย และคำสั่ง ดังกล่าวเป็นเพียงคำสั่งมอบหมายให้ข้าราชการปฏิบัติ หน้าที่ในตำแหน่งเดิมเท่านั้น มิได้มีผลเป็นการย้ายให้ไป ดำรงตำแหน่งอื่น จึงถือเป็นการสืบเปลี่ยนการปฏิบัติ หน้าที่ของข้าราชการในสำนัก ข. เพื่อประโยชน์แก่ ทางราชการ ประกอบกับในเรื่องนี้คู่กรณีในการร้องทุกข์ ได้ให้เหตุผลในการออกคำสั่งดังกล่าวในส่วนของผู้ร้องทุกข์ มาในคำแก้คำร้องทุกข์ และคำแก้คำร้องทุกข์เพิ่มเติมว่า ขณะผู้ร้องทุกข์ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการส่วน ก.

การดำเนินงานของส่วน ก.ไม่เป็นไปตามนโยบายและงานเริ่ม
คั่งค้าง ทั้งผู้ร้องทุกข์เคยได้รับหนังสือแจ้งกำกับเกี่ยวกับ
การแสดงความเห็นในกรณีการจับกุมตัวนางวรรณ ผู้ต้องหา
ตามหมายจับในคดีความผิดอาญา โดยคู่กรณีในการ
ร้องทุกข์ได้กำกับให้ผู้ร้องทุกข์พึงระมัดระวังในการแสดง
ความคิดเห็นที่พาดพิงถึงบุคคลอื่นที่มีความตั้งใจในการ
ปฏิบัติหน้าที่ด้วยลักษณะที่อาจทำให้ผู้ที่ถูกพาดพิงเกิด
ความเสียหายโดยมิได้ศึกษาข้อกฎหมายและข้อเท็จจริง
ให้ชัดเจน อันเป็นการบั่นทอนกำลังใจเจ้าหน้าที่ผู้มีความตั้งใจ
ในการปฏิบัติหน้าที่ และในปี ๒๕๕๕ ได้มีการแก้ไขกำหนด
ตัวชี้วัดให้ชัดเจนขึ้นเพื่อมุ่งเน้นประสิทธิผล ซึ่งหากมอบให้
ส่วน ก. ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป อาจจะมีปัญหา
และไม่ประสบผลสำเร็จตามแผน และอาจเกิดปัญหา
ข้อขัดข้องเกี่ยวกับความเห็นของผู้ร้องทุกข์ในฐานะที่เป็น
ผู้อำนวยการส่วน ก. คู่กรณีในการร้องทุกข์จึงเห็นควร
มอบหมายให้ผู้อำนวยการสำนัก ข. ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการ
ส่วน ก. อีกหน้าที่หนึ่ง เมื่อพิจารณาเหตุผลดังที่คู่กรณี
ในการร้องทุกข์กล่าวอ้างมา จึงเห็นได้ว่าการที่คู่กรณีในการ
ร้องทุกข์มอบหมายให้ผู้ร้องทุกข์ซึ่งขณะนั้นปฏิบัติหน้าที่
ผู้อำนวยการส่วน ก. ไปปฏิบัติหน้าที่ประจำส่วน ก. นั้น

เป็นการดำเนินการไปตามข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นจากผลการปฏิบัติงานและพฤติกรรมของผู้ร้องทุกข์เอง โดยคู่กรณีในการร้องทุกข์ได้พิจารณาแล้วเห็นว่ามิเหตุผลความจำเป็นจึงได้สั่งการปรับเปลี่ยนผู้ที่มีความเหมาะสม คือ ผู้อำนวยการสำนัก ข. ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาโดยตรงของผู้ร้องทุกข์มาปฏิบัติหน้าที่แทนผู้ร้องทุกข์ เพื่อให้การปฏิบัติราชการของส่วน ก. มีประสิทธิภาพและบรรลุเป้าหมายตามแผนการทำงาน กรณีจึงเป็นการมีคำสั่งมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่โดยพิจารณาถึงประโยชน์ของทางราชการเป็นสำคัญ ซึ่งคู่กรณีในการร้องทุกข์สามารถใช้ดุลพินิจที่เหมาะสมในการออกมีคำสั่งได้ อันแสดงให้เห็นว่าคู่กรณีในการร้องทุกข์ไม่ได้ดำเนินการกับผู้ร้องทุกข์ตามอำเภอใจหรือไม่สุจริต หรือใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ แต่อย่างใด เมื่อพิเคราะห์ข้อเท็จจริงทั้งหมดประกอบกันแล้ว จึงฟังได้ว่าการที่คู่กรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่งมอบหมายให้ผู้ร้องทุกข์ปฏิบัติหน้าที่ประจำส่วน ก. จึงเป็นการกระทำโดยมีความเหมาะสมและมีเหตุผลอันสมควร เพื่อประโยชน์ของทางราชการ อันเป็นการใช้ดุลพินิจไปโดยชอบแล้ว

ส่วนที่ผู้ร้องทุกข์อ้างว่า มูลเหตุในการออกคำสั่งดังกล่าวเกิดจากการที่ผู้ร้องทุกข์ได้มีหนังสือทักท้วงแสดงความเห็นเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการของคู่กรณีในการร้องทุกข์ ตั้งแต่เมื่อครั้งที่คู่กรณีในการร้องทุกข์ยังดำรงตำแหน่งรองเลขาธิการ รักษาราชการแทนเลขาธิการฯ ในเรื่องที่คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้กระทำการที่ก่อให้เกิดความคับข้องใจ อันกระทบต่อระบบงานการบังคับใช้กฎหมายของส่วนราชการนี้โดยรวม และยังมีพฤติการณ์ในการบริหารราชการส่อไปในทางมิชอบหรือถึงขั้นน่าจะเป็นการทุจริต คู่กรณีในการร้องทุกข์จึงได้ออกคำสั่งดังกล่าวเพื่อมุ่งให้ผู้ร้องทุกข์ได้รับความเสียหาย นั้น ในเรื่องนี้ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ในเรื่องที่คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้มีหนังสือแจ้งกำชับผู้ร้องทุกข์เกี่ยวกับการแสดงความเห็นในกรณีการจับกุมตัวนางวรรณ ผู้ต้องหาตามหมายจับในคดีความผิดอาญานั้น ผู้ร้องทุกข์เห็นว่า คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้บิดเบือนการพิจารณาข้อเท็จจริงจากสำนวนตามอำนาจหน้าที่ของผู้ร้องทุกข์ ซึ่งเป็นการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการ เป็นการกระทำนอกอำนาจหน้าที่ ผู้ร้องทุกข์จึงได้มีหนังสือร้องเรียนต่อประธานคณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาทันทีแล้วเห็นว่า แม้คำสั่งมอบหมายให้ผู้ร้องทุกข์

ปฏิบัติหน้าที่ประจำส่วน ก. จะเกิดขึ้นหลังจากที่ผู้ร้องทุกข์
ร้องเรียนกล่าวหาว่าคู่กรณีในการร้องทุกข์มีพฤติกรรมการ
การปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบต่อคณะกรรมการป้องกันและ
ปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ แต่ข้ออ้างของผู้ร้องทุกข์
ดังกล่าวถือเป็นข้ออ้างตามความรู้สึกซึ่งไม่เป็นรูปธรรม
เพียงพอให้พิจารณาได้ ประกอบกับคณะกรรมการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติก็ยังมีได้มีผลการ
พิจารณาในเรื่องดังกล่าว อย่างไรก็ตาม แม้คู่กรณีในการ
ร้องทุกข์จะมีฐานะเป็นคู่กรณีกับผู้ร้องทุกข์จากการที่
ผู้ร้องทุกข์ยื่นหนังสือร้องเรียนดังกล่าว แต่มูลเหตุในการสั่ง
มอบหมายให้ผู้ร้องทุกข์ปฏิบัติหน้าที่ประจำส่วน ก. นี้
เริ่มจากการที่ผู้อำนวยการสำนัก ข. ได้มีความเห็นเสนอ
คู่กรณีในการร้องทุกข์ว่าควรปรับเปลี่ยนโดยมอบหมายให้
ผู้อำนวยการสำนัก ข. ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการส่วน ก.
เพื่อให้การปฏิบัติราชการของสำนัก ข. เป็นไปด้วยความ
มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล และเป็นการดำเนินการ
ไปตามข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นจากพฤติกรรมของผู้ร้องทุกข์เอง
กรณีจึงยังไม่อาจรับฟังได้ว่า การที่คู่กรณีในการร้องทุกข์
มีคำสั่งมอบหมายให้ผู้ร้องทุกข์ปฏิบัติหน้าที่ประจำส่วน ก.
เป็นการกระทำโดยมีเจตนากลั่นแกล้งผู้ร้องทุกข์เนื่องจาก

ถูกผู้ร้องทุกข์ร้องเรียนต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. หากแต่เป็นการที่คู่กรณีในการร้องทุกข์ใช้อำนาจในการบริหารงานบุคคลในฐานะเลขาธิการฯ สั่งการมอบหมายให้ข้าราชการในสำนักงานฯ ปฏิบัติหน้าที่ และถือเป็นผู้บังคับบัญชาในการบริหารของคู่กรณีในการร้องทุกข์ในฐานะเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ร้องทุกข์ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ เมื่อพิเคราะห์ข้อเท็จจริงทั้งหมดประกอบกันแล้ว จึงฟังได้ว่าการที่คู่กรณีในการร้องทุกข์ออกคำสั่งดังกล่าวจึงมิได้เป็นการใช้อำนาจกลับแก้งผู้ร้องทุกข์โดยไม่เป็นธรรม ข้ออ้างข้อนี้ของผู้ร้องทุกข์จึงฟังไม่ขึ้น

สำหรับข้อที่ผู้ร้องทุกข์อ้างว่า การที่คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้มีคำสั่งปลดผู้ร้องทุกข์จากการปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการส่วน ก. และมอบหมายให้ผู้ร้องทุกข์ปฏิบัติหน้าที่ประจำส่วน ก. โดยไม่ทราบสาเหตุ ถือเป็นสภาพของคำสั่งลงโทษหรือมาตรการทางวินัยที่ไม่มีกฎหมายรับรอง นั้น เห็นว่า การออกคำสั่งมอบหมายให้ข้าราชการในสำนักงานฯ ปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นไปตามระเบียบสำนักงานฯ ด้วยการบริหารราชการสำนักงานฯ พ.ศ. ๒๕๕๓ และเป็นเรื่องที่ผู้บังคับบัญชาจะพิจารณามอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นกรณีไป และต่อมาหากผู้บังคับบัญชา

เห็นว่าเพื่อประโยชน์ของทางราชการ สมควรมีการเปลี่ยนแปลงการมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว กรณีก็เป็นเรื่องการใช้ดุลพินิจในการบริหารงาน ซึ่งในการออกคำสั่งมอบหมายให้ผู้ร้องทุกข์ปฏิบัติหน้าที่ประจำส่วน ก. นี้ คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้พิจารณาเรื่องนี้อย่างรอบด้าน โดยคำนึงถึงข้อเท็จจริง เหตุผลความจำเป็น ตลอดจนความเหมาะสมและประโยชน์ของหน่วยงาน ตลอดจนได้สั่งการให้สำนักบริหารกลางซึ่งมีหน้าที่โดยตรงในการบริหารงานบุคคลของสำนักงานฯ พิจารณาและเสนอความเห็นในเรื่องนี้แล้ว การกระทำดังกล่าวจึงถือเป็นการใช้อำนาจในการบริหารงานของผู้บังคับบัญชาที่จะสั่งการมอบหมายงานให้กับผู้ใต้บังคับบัญชาได้ตามที่เห็นสมควร และการมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายบัญญัติ จึงมิใช่การลงโทษหรือเป็นมาตรการทางวินัย หากแต่เป็นเรื่องของความจำเป็น ความเหมาะสม และเพื่อประโยชน์ของทางราชการ และแม้ตามข้อ ๑๖ ของระเบียบเฉพาะของสำนักงานฯ พ.ศ. ๒๕๕๓ จะกำหนดให้ในสำนักคดี มีผู้อำนวยการสำนักคดีมีหน้าที่ควบคุมดูแลการปฏิบัติราชการของสำนัก โดยให้มีผู้อำนวยการส่วนเป็นผู้ช่วยสั่งและควบคุมดูแลการปฏิบัติงานของส่วนและให้เจ้าหน้าที่

ในส่วนเป็นผู้ช่วย ทั้งตามคำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๑๑๑/๑๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ ก็มีได้เป็นผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อตำแหน่งและสิทธิของตำแหน่งนิติกรชำนาญการพิเศษที่ผู้ร้องทุกข้อได้ดำรงตำแหน่งอยู่ กรณีถือเป็นเรื่องการเปลี่ยนแปลงหน้าที่ที่ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้ปฏิบัติ ซึ่งเป็นการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาตามที่กฎหมายบัญญัติเท่านั้น ส่วนสิทธิอันเกิดจากการมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ เช่น การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่สำหรับผู้ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการส่วน ไม่เกินเดือนละ ๑,๐๐๐ บาท เป็นต้น ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงไปเป็นสิทธิของบุคคลที่ผู้บังคับบัญชาได้มอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการส่วน ดังนั้น ข้ออ้างของผู้ร้องทุกข้อที่ว่า คำสั่งดังกล่าวถือเป็นสภาพของคำสั่งลงโทษหรือมาตรการทางวินัย จึงเป็นความเข้าใจของผู้ร้องทุกข้อซึ่งไม่ถูกต้องตามข้อกฎหมาย และข้อเท็จจริง ข้อร้องทุกข้อในประเด็นนี้จึงฟังไม่ขึ้นเช่นกัน ด้วยเหตุผลดังที่ได้วินิจฉัยข้างต้น จึงเห็นว่าการมอบหมายให้ผู้ร้องทุกข้อซึ่งขณะนั้นปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการส่วน ก. ไปปฏิบัติหน้าที่ประจำส่วนคดีอาญา และคุ้มครองสิทธิผู้เสียหาย เป็นการออกคำสั่งมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยใช้ดุลพินิจโดยชอบแล้ว

การวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า คำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๑๑๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ ซึ่งมอบหมายให้ผู้ร้องทุกข์ปฏิบัติหน้าที่ประจำส่วน ก. คู่กรณีในการร้องทุกข์ ได้พิจารณาถึงประโยชน์ของทางราชการ และผลการปฏิบัติงานที่ผ่านมาของผู้ร้องทุกข์ จึงวินิจฉัยว่าการกระทำของคู่กรณีในการร้องทุกข์เป็นการใช้ดุลพินิจในการบริหารงานและออกคำสั่งโดยชอบภายในขอบอำนาจที่กฎหมายบัญญัติแล้ว คำร้องทุกข์ฟังไม่ขึ้น เห็นสมควรยกคำร้องทุกข์ ตามนัยมาตรา ๑๒๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

กรณีที่ ๑๙ แต่งตั้งผู้รักษาการผู้เชี่ยวชาญ ๓ ตำแหน่ง ตามอำเภอใจ (เรื่องดำที่ ๕๔๒๐๒๒๔ เรื่องแดงที่ ๐๐๗๗๒๕๕)

ข้าราชการพลเรือนรายหนึ่งในสังกัด ศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (ศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา มีศูนย์ส่วนกลางตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร และมีศูนย์เครือข่ายใน ๑๕ แห่งทั่วประเทศ) ร้องทุกข์กรณีคู่กรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่ง

ให้ข้าราชการรักษาการใน ๓ ตำแหน่ง และคำสั่ง
มอบหมายให้ข้าราชการปฏิบัติหน้าที่ โดยไม่เป็นธรรม

เรื่องร้องทุกข์นี้ ผู้ร้องทุกข์ ซึ่งดำรงตำแหน่ง
นักวิชาการศึกษาคำนาฎการพิเศษ ร้องทุกข์ว่า ผู้ร้องทุกข์
ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการที่คู่กรณีในการร้องทุกข์มี
คำสั่ง ๒ ชุด ได้แก่ชุดซึ่งเป็นคำสั่งในส่วนที่เป็นข้าราชการ
พลเรือนสามัญ และ ส่วนที่เป็นข้าราชการครูและบุคลากร
ทางการศึกษา ชุดละ ๓ ตำแหน่ง รวมทั้งสิ้น ๖ ตำแหน่ง
ได้แก่คำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๑๘๖๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๗
ธันวาคม ๒๕๕๓ ให้นางสมศรี (ชื่อสมมุติ) นักวิชาการ
ศึกษาคำนาฎการพิเศษ รักษาการในตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญ
เฉพาะด้านเผยแพร่การศึกษา ตำแหน่งเลขที่ ๖๓ คำสั่ง
สำนักงานฯ ที่ ๙๓๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๔
ให้นาง ฉวีวรรณ (ชื่อสมมุติ) นักวิชาการศึกษาคำนาฎการพิเศษ
ตำแหน่งเลขที่ ๕๕ ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการกลุ่มงาน ก.
รักษาการในตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญตำแหน่งเลขที่ ๖๓ ของ
ศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา คำสั่งสำนักงานฯ
ที่ ๑๙๕๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๔
มอบหมายให้นาย สมศักดิ์(ชื่อสมมุติ) ผู้อำนวยการ
สถานศึกษา ศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา เครือข่าย ก.

ปฏิบัติหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านเผยแพร่การศึกษา (นักวิชาการศึกษาเชี่ยวชาญ) ตำแหน่งเลขที่ ๖๔ และปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา อีกตำแหน่ง และคำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๑๙๕๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ให้ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษาอีก ๓ ตำแหน่ง โดยเฉพาะตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา ศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา เครือข่าย ก. ที่แต่งตั้งนาย สมหวัง (ชื่อสมมุติ) ตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี เป็นผู้รักษาการ ซึ่งผู้ร้องทุกข์เห็นว่า ผู้ร้องทุกข์ซึ่งดำรงตำแหน่งนักวิชาการศึกษาชำนาญการพิเศษ สังกัดศูนย์ศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา เครือข่าย ก. ซึ่งมีอาวุโสสูงสุด ควรได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหรือรักษาการในตำแหน่งดังกล่าว การไม่แต่งตั้งผู้ร้องทุกข์ให้ดำรงตำแหน่งหรือรักษาการในตำแหน่งดังกล่าว ทำให้ผู้ร้องทุกข์ไม่ได้รับความเป็นธรรมและความยุติธรรม ทำให้ผู้ร้องทุกข์เสียขวัญ เสียกำลังใจ และเสียโอกาสความก้าวหน้าในชีวิตราชการ ตลอดทั้งการทำประโยชน์ให้แก่ราชการ

และประชาชนอย่างสำคัญ ในช่วงเวลาสุดท้ายของการ
รับราชการมาทั้งชีวิต

ผู้ร้องทุกข์จึงขอให้ ก.พ.ค. พิจารณาและดำเนินการ
ดังนี้

๑) ให้สำนักงานฯ แก้ไขหรือยกเลิกคำสั่งสำนักงานฯ
ที่ ๑๘๖๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ ที่ ๙๓๑/๒๕๕๔
ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๔ และ ที่ ๑๙๕๑/๒๕๕๔
ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เพื่อให้ข้าราชการพลเรือน
จากศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา เครือข่าย ก. ที่คุณสมบัติ
ครบถ้วนเป็นไปตามหลักเกณฑ์ทางราชการ ได้ลงตำแหน่ง
ผู้เชี่ยวชาญ ทั้งสามตำแหน่งโดยชอบ

๒) ให้มีการแก้ไขคำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๑๙๕๘/๒๕๕๔
เฉพาะรายที่ ๑ นายสมหวัง ซึ่งรายนี้ไม่มีคุณวุฒิทางวิทยาศาสตร์
มาก่อน เพื่อให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่เคยกำหนดไว้และยังไม่
เคยมีประกาศยกเลิกก่อนออกคำสั่งนี้แต่ประการใด ตลอด
ทั้งเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพต่องานด้านวิทยาศาสตร์ศึกษา
และให้ทุกอย่างเข้าสู่ทำนองคลองธรรม ที่จะเป็นประโยชน์
แก่ประเทศชาติและประชาชนอย่างแท้จริง

๓) พิจารณาและดำเนินการอย่างรวดเร็ว
โดยขอให้มีการกำหนดแผนการดำเนินการอย่างรวดเร็วอย่างน้อย

๒ ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ ๑ แจกคู่มือในการร้องทุกข์ ให้ดำเนินการแก้ไขให้มีการแต่งตั้งให้ข้าราชการของศูนย์ วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา ได้รักษาการในตำแหน่ง ผู้เชี่ยวชาญของศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา ทั้งสาม เลขที่ตำแหน่ง เพื่อการประเมินบุคคลและผลงานตาม หลักเกณฑ์ของทางราชการ อย่างถูกต้อง เป็นธรรมต่อไป และให้คู่มือในการร้องทุกข์ตอบกลับภายใน ๑๕ วัน เพื่อแจ้งว่า จะสามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จได้ภายในกี่วัน หรือไม่สามารถดำเนินการได้ เพราะเหตุอะไร หรือมี หลักฐานอื่นใด ที่ทำให้ไม่สามารถดำเนินการได้ โดย ขั้นตอนที่ ๑ ขอให้คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) พิจารณาดำเนินการภายใน ๓ วันทำการหรือเร็ว ที่สุดเท่าที่จะดำเนินการได้ ส่วนขั้นตอนที่ ๒ ให้เป็นการ ดำเนินการตามปกติของ ก.พ.ค. และยินยอมให้ ก.พ.ค. ปรับปรุงแก้ไขถ้อยคำในคำร้องได้เพื่อความถูกต้องและเป็นธรรม

สรุปข้อเท็จจริง

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า คำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๑๘๖๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ แต่งตั้งให้ นางสมศรี ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการ

ศึกษาชำนาญการพิเศษ รักษาการในตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญ
เฉพาะด้านเผยแพร่ทางการศึกษา ตำแหน่งเลขที่ ๖๕
ของศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา และคำสั่งสำนักงานฯ
ที่ ๙๓๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๔ แต่งตั้งให้
นางฉวีวรรณ ซึ่งดำรงตำแหน่งนักวิชาการศึกษาชำนาญ
การพิเศษ และได้ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งผู้อำนวยการ
กลุ่มงานคลัง ให้รักษาการในตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญเฉพาะ
ด้านเผยแพร่ทางการศึกษา ตำแหน่งเลขที่ ๖๓
ศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา ระบุเหตุผลไว้ในคำสั่งว่า
เพื่อประโยชน์ในการจัดทำผลงานเพื่อขอรับการประเมิน
บุคคลและผลงานตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ.
กำหนดต่อไป ส่วนคำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๑๙๕๑/๒๕๕๔
เรื่อง มอบอำนาจให้ข้าราชการปฏิบัติหน้าที่ลงวันที่
๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ มอบหมายให้นายสมศักดิ์
ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษาศูนย์วิทยาศาสตร์
เพื่อการศึกษา เครือข่ายแห่งหนึ่ง ปฏิบัติหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญ
เฉพาะด้านเผยแพร่ทางการศึกษา (นักวิชาการศึกษาเชี่ยวชาญ)
ตำแหน่งเลขที่ ๖๔ และปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการศูนย์
วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา นั้น คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้
อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๓ และมาตรา ๒๕

แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวง
ศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๔๖ เนื่องจากเห็นว่า ศูนย์วิทยาศาสตร์
เพื่อการศึกษาเป็นหน่วยงานทางการศึกษาที่มีลักษณะ
พิเศษ เพราะโดยโครงสร้างไม่มีตำแหน่งผู้อำนวยการ
แต่จะมอบให้ผู้เชี่ยวชาญคนใดคนหนึ่งปฏิบัติหน้าที่
ผู้อำนวยการ และลักษณะงานของศูนย์วิทยาศาสตร์
เพื่อการศึกษาจะคล้ายกับศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา
ที่เป็นเครือข่าย และเพื่อให้การบริหารจัดการภายในศูนย์
วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษาเป็นไปอย่างเหมาะสมและ
สอดคล้องกับภารกิจ สำหรับการออกคำสั่งสำนักงานฯ
ที่ ๑๙๕๘/๒๕๕๔ เรื่องให้ข้าราชการครูและบุคลากรทางการ
ศึกษารักษาการในตำแหน่ง ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๔
ให้ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่ง
ผู้อำนวยการสถานศึกษารักษาการในตำแหน่ง จำนวน ๓ ราย
นั้น คู่กรณีในการร้องทุกข์อาศัยอำนาจตามความ
ในมาตรา ๕๓ และมาตรา ๖๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗
และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับคำสั่งสำนักงานฯ
ที่ ๒๖๙/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๑ เรื่อง มอบอำนาจ
ให้เลขาธิการสำนักงานฯ ปฏิบัติราชการแทนและแก้ไข

เพิ่มเติมตามคำสั่ง ที่ ๕๓๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๕๑

สรุปความเห็นขององค์คณะวินิจฉัยฯ

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ฯ เห็นว่า การออกคำสั่งสำนักงานที่ ๑๘๖๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ ให้นางสมศรี ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการศึกษาชำนาญการพิเศษ รักษาการในตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านเผยแพร่ทางการศึกษา ตำแหน่งเลขที่ ๖๕ ศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา และคำสั่งสำนักงานที่ ๙๓๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๔ ให้นางฉวีวรรณ ซึ่งดำรงตำแหน่งนักวิชาการศึกษาชำนาญการพิเศษ และได้ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งผู้อำนวยการกลุ่มงานคลังรักษาการในตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านเผยแพร่ทางการศึกษา ตำแหน่งเลขที่ ๖๓ ศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา นั้น เป็นการสั่งให้รักษาการในตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญ ซึ่งคู่กรณีในการร้องทุกข์ระบุเหตุผลไว้ในคำสั่งว่า เพื่อประโยชน์ในการจัดทำผลงานเพื่อขอรับการประเมินบุคคลและผลงานตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ. กำหนดต่อไป ซึ่งเท่ากับว่าเป็นการคัดเลือกบุคคลที่จะเข้ารับการประเมินเพื่อแต่งตั้ง

ตำแหน่งประเภทเดียวกัน กรณีการเลื่อนชั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญ กรณีจึงต้องนำแนวทางการพิจารณาคัดเลือกบุคคลที่จะเข้ารับการประเมินเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสำหรับผู้ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์ (ตำแหน่งประเภททั่วไป) ตำแหน่งประเภทวิชาชีพเฉพาะ และตำแหน่งประเภทเชี่ยวชาญเฉพาะ ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย ๑ ของหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๘.๔/ว ๑๖ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๓๘ เรื่อง การประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสำหรับผู้ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์ (ตำแหน่งประเภททั่วไป) ตำแหน่งประเภทวิชาชีพเฉพาะ และตำแหน่งประเภทเชี่ยวชาญเฉพาะมาใช้ โดยต้องพิจารณาจากองค์ประกอบทั้ง ๕ องค์ประกอบ และดำเนินการตามแนวทางทั้ง ๓ แนวทาง เมื่อไม่ปรากฏว่า คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้ดำเนินการคัดเลือกตามแนวทางดังกล่าว คงกล่าวอ้างแก้คำร้องทุกข์มาแต่เพียงว่า นางสมศรี เป็นผู้มีอาวุโสสูงสุด เนื่องจากขณะนั้นดำรงตำแหน่งนักวิชาการชำนาญการพิเศษ และได้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกลุ่มงานหนึ่ง เป็นผู้เหมาะสมสูงสุดสำหรับคำสั่งสำนักงานฯที่ ๑๘๖๒/๒๕๕๓ และกล่าวอ้าง

แต่เพียงว่า นางฉวีวรรณ เป็นผู้มีความเหมาะสม เนื่องจากได้ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งผู้อำนวยการกลุ่มงานคลัง และปัจจุบันดำรงตำแหน่งนักวิชาการศึกษาศำนาญการพิเศษสำหรับคำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๙๓๑/๒๕๕๔ โดยไม่ได้พิจารณาตามแนวทางที่ ก.พ.กำหนดไว้ในสิ่งที่ส่งมาด้วย ๑ ของหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๘.๔/ว ๑๖ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๓๘ ดังกล่าวเลยแม้แต่น้อย ดังนั้นการสั่งให้ นางสมศรี และนางฉวีวรรณ รักษาการในตำแหน่งดังกล่าว หรืออีกนัยหนึ่ง คือการคัดเลือกบุคคลที่จะเข้ารับการประเมินเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทเดียวกัน กรณีการเลื่อนขั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญ จึงไม่ชอบด้วยแนวทางที่ ก.พ.กำหนด

สำหรับการที่คู่กรณีในการร้องทุกข์ออกคำสั่งสำนักงานฯที่ ๑๙๕๑/๒๕๕๔ เรื่อง มอบหมายให้ข้าราชการปฏิบัติหน้าที่ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ โดยมอบหมายให้ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาของหน่วยงานการศึกษาต้นสังกัดของศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา ปฏิบัติหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะ จำนวน ๓ ราย โดยเฉพาะรายนายสมศักดิ์ ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ

สถานศึกษา ศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา เครือข่าย ก.
ปฏิบัติหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านเผยแพร่ทางการศึกษา
(นักวิชาการศึกษาเชี่ยวชาญ) ตำแหน่งเลขที่ ๖๔ และ
ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา นั้น
เห็นว่า การมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ซึ่งเป็นหน้าที่
ในตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญที่ว่าง เนื่องจาก
ผู้ดำรงตำแหน่งเดิมเกษียณอายุราชการ แม้ในคำสั่งดังกล่าว
จะระบุว่าอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๓ และ
มาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการ
กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๔๖ แต่คำสั่งดังกล่าวมิได้
ระบุเหตุผลว่า เพื่อประโยชน์ในการจัดทำผลงาน
เพื่อขอรับการประเมินบุคคลและผลงานตามหลักเกณฑ์
และวิธีการที่ ก.พ. กำหนดต่อไป ดังเช่น คำสั่งสำนักงานฯ
ที่ ๑๘๖๒/๒๕๕๓ และคำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๙๓๑/๒๕๕๔
ดังกล่าวข้างต้นก็ตาม แต่ก็เป็นความจริงว่าการออกคำสั่ง
ให้ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวส่วนหนึ่งก็เพื่อประโยชน์ในการ
จัดทำผลงานเพื่อขอรับการประเมินบุคคลและผลงาน
เพื่อเลื่อนขั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ได้รับมอบหมายให้
ปฏิบัติหน้าที่นั้น การออกคำสั่งดังกล่าวจึงเท่ากับเป็นการ
คัดเลือกบุคคลที่จะเข้ารับการประเมินเพื่อแต่งตั้งให้ดำรง

ตำแหน่งต่างประเภทกัน ดังนั้น ก่อนออกคำสั่งมอบหมายให้ข้าราชการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวจึงต้องดำเนินการตามแนวทางการพิจารณาคัดเลือกบุคคลที่จะเข้ารับการประเมินเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสำหรับผู้ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์ (ตำแหน่งประเภททั่วไป) ตำแหน่งประเภทวิชาชีพนเฉพาะ และตำแหน่งประเภทเชี่ยวชาญเฉพาะตามสิ่งที่ส่งมาด้วย ๑ ของหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๘.๔/ว ๑๖ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๓๘ เรื่อง การประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสำหรับผู้ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์ (ตำแหน่งประเภททั่วไป) ตำแหน่งประเภทวิชาชีพนเฉพาะ และตำแหน่งประเภทเชี่ยวชาญเฉพาะ โดยต้องพิจารณาจากองค์ประกอบทั้ง ๕ องค์ประกอบ และดำเนินการตามแนวทางทั้ง ๓ แนวทางดังกล่าวข้างต้น เช่นเดียวกัน เมื่อไม่ปรากฏว่า คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้ดำเนินการคัดเลือกตามแนวทางดังกล่าว คงกล่าวอ้างแก้คำร้องทุกข์มาแต่เพียงว่า ตามกรอบอัตรากำลัง ตำแหน่งเลขที่ ๖๔ ศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา ปัจจุบันเป็นตำแหน่งว่าง เนื่องจากผู้ครองตำแหน่งเดิม และเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษาได้เกษียณอายุราชการ สำนักงานฯ

พิจารณาเห็นว่าลักษณะงานของศูนย์วิทยาศาสตร์
เพื่อการศึกษาเป็นหน่วยงานทางการศึกษาที่มีลักษณะพิเศษ
โดยโครงสร้างที่แท้จริง ไม่มีตำแหน่งผู้อำนวยการ แต่จะ
มอบผู้เชี่ยวชาญคนใดคนหนึ่งเป็นผู้บริหาร และลักษณะ
งานของศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา จะคล้ายกับศูนย์
วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษาเครือข่าย ก. เพื่อให้การบริหาร
จัดการภายในศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษาเป็นไป
อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับภารกิจ จึงได้มีคำสั่งให้
นายสมศักดิ์ ซึ่งเป็นผู้อำนวยการศูนย์วิทยาศาสตร์
เพื่อการศึกษาเครือข่าย ก. มาปฏิบัติหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะ
ด้านเผยแพร่ทางการศึกษา (นักวิชาการศึกษาเชี่ยวชาญ)
โดยไม่ได้พิจารณาตามแนวทางที่ ก.พ. กำหนดไว้ในสิ่งที่
ส่งมาด้วย ๑ ของหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๓๐๘.๔/ว ๑๖
ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๓๘ ดังกล่าวเลยแม้แต่น้อย
ดังนั้น การสั่งให้นายสมศักดิ์ ปฏิบัติหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญ
เฉพาะด้านเผยแพร่ทางการศึกษา (นักวิชาการศึกษา
เชี่ยวชาญ) หรืออีกนัยหนึ่ง คือการคัดเลือกบุคคลที่จะเข้า
รับการประเมินเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภท
วิชาการระดับเชี่ยวชาญ จึงไม่สอดคล้องแนวทางที่ ก.พ.
กำหนด

ส่วนการที่คู่กรณีในการร้องทุกข์ออกคำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๑๙๕๘/๒๕๕๔ เรื่อง ให้ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษารักษาการในตำแหน่ง ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ให้ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษารักษาการในตำแหน่ง จำนวน ๓ ราย โดยเฉพาะรายนายสมหวัง ตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา ระดับอำเภอแห่งหนึ่ง รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา ศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา เครือข่าย ก. นั้น เห็นว่าการออกคำสั่งดังกล่าวเป็นการสั่งให้ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษารักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษาซึ่งเป็นตำแหน่งของข้าราชการครู มิใช่ตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญ การสั่งให้รักษาการในตำแหน่งดังกล่าวย่อมเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา และหากมีการร้องทุกข์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว ผู้มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์กรณีการสั่งให้รักษาการในตำแหน่งดังกล่าวก็ต้องเป็นไปตามที่กฎหมายดังกล่าวกำหนด ก.พ.ค. จึงไม่มีอำนาจวินิจฉัยคำร้องทุกข์ในประเด็นนี้

สำหรับคำขอที่ผู้ร้องทุกข์ขอให้ ก.พ.ค. พิจารณา และดำเนินการอย่างรวดเร็ว โดยขอให้มีการกำหนด แผนการดำเนินการอย่างรวดเร็วอย่างน้อย ๒ ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ ๑ แจกคู่มือในการร้องทุกข์ให้ดำเนินการแก้ไข ให้มีการแต่งตั้งให้ข้าราชการของศูนย์วิทยาศาสตร์ เพื่อการศึกษา ด้รักษาการในตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญของ ศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษาทั้งสามเลขที่ตำแหน่ง เพื่อการประเมินบุคคลและผลงานตามหลักเกณฑ์ของ ทางราชการ อย่างถูกต้อง เป็นธรรม ต่อไป และให้คู่มือ ในการร้องทุกข์ตอบกลับมาภายใน ๑๕ วัน เพื่อแจ้งว่า จะสามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จได้ภายในกี่วัน หรือไม่ สามารถดำเนินการได้ เพราะเหตุใด หรือมีหลักฐานอื่นใด ที่ทำให้ไม่สามารถดำเนินการได้ โดยขั้นตอนที่ ๑ ขอให้ คณะกรรมการพิจารณาดำเนินการภายใน ๓ วันทำการ หรือเร็วที่สุดเท่าที่จะดำเนินการได้ ส่วนขั้นตอนที่ ๒ ให้เป็นการดำเนินการตามปกติของ ก.พ.ค. นั้น เห็นว่า การพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ของ ก.พ.ค. ต้องเป็นไป ตามที่กำหนดใน กฎ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๒๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ การที่ผู้ร้องทุกข์ขอให้ดำเนินการตามขั้นตอน

ที่ ๑ ดังกล่าว เป็นการขอให้ ก.พ.ค. ใช้วิธีการชั่วคราว ก่อนการวินิจฉัย แต่ กฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ.๒๕๕๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติดังกล่าว มิได้กำหนดวิธีการชั่วคราวก่อนการวินิจฉัยไว้ กรณีจึงไม่อาจดำเนินการตามคำขอดังกล่าวของผู้ร้องทุกข์ได้

เมื่อคำสั่งทั้งสามคำสั่งดังกล่าวไม่ได้ดำเนินการตามแนวทางที่ ก.พ. กำหนด ดังได้วินิจฉัยมาแล้ว ดังนั้น การออกคำสั่งทั้งสามดังกล่าวของคู่กรณีในการร้องทุกข์ จึงเป็นการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำร้องทุกข์ฟังขึ้น

การวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. จึงวินิจฉัยให้เพิกถอนคำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๑๘๖๒/๒๕๕๓ เรื่อง ให้ข้าราชการรักษาการในตำแหน่ง ลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ คำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๓๓๑/๒๕๕๔ เรื่อง ให้ข้าราชการรักษาการในตำแหน่ง ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๔ และคำสั่งสำนักงานฯ ที่ ๑๙๕๑/๒๕๕๔ เรื่อง มอบหมายให้ข้าราชการปฏิบัติหน้าที่ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เฉพาะที่มอบหมายให้นายสมศักดิ์ ซึ่งดำรงตำแหน่ง

ผู้อำนวยการสถานศึกษาศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา
เครือข่าย ก. ปฏิบัติหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านเผยแพร่
ทางการศึกษา (นักวิชาการศึกษาเชี่ยวชาญ) ตำแหน่ง
เลขที่ ๖๔ และปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการศูนย์วิทยาศาสตร์
เพื่อการศึกษา แล้วให้ดำเนินการคัดเลือกบุคคลที่จะเข้า
รับการประเมินเพื่อเลื่อนขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง
ประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญ ในตำแหน่งเลขที่ ๖๕ ๖๓
และ ๖๔ ใหม่ให้ถูกต้อง ตามแนวทางที่ ก.พ. กำหนด
ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๘.๔/ว ๑๖ ลงวันที่
๒๙ กันยายน ๒๕๓๘ เรื่อง การประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้ง
ให้ดำรงตำแหน่งสำหรับผู้ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์
(ตำแหน่งประเภททั่วไป) ตำแหน่งประเภทวิชาชีพเฉพาะ
และตำแหน่งประเภทเชี่ยวชาญเฉพาะต่อไป

กรณีที่ ๒๐ ไม่ได้รับความเป็นธรรมในการคัดเลือก
ข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการระดับสูง
โดยระบุเฉพาะการเลื่อนขึ้นเท่านั้น (เรื่องดำที่
๕๔๒๐๐๓๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๖๒๒๕๕)

ข้าราชการหญิงรายหนึ่ง ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง
ผู้บริหารระดับจังหวัด สังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงฯ
แห่งหนึ่ง (ตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับสูง) ได้ร้องทุกข์

หนึ่ง (ตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับสูง) ได้ร้องทุกข์ ว่าคู่อริในการร้องทุกข์ได้แต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกข้าราชการเพื่อเลื่อนขั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภท อำนวยการ ระดับสูง และคณะกรรมการเลือกสรร กลั่นกรองข้าราชการในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวง เพื่อร่วมกันออกระเบียบกำหนดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับ คุณสมบัติเฉพาะตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับสูง โดยออกระเบียบมีลักษณะเป็นการปิดกั้นและกีดกันไม่ให้ ผู้ร้องทุกข์หรือบุคคลอื่นที่มีคุณสมบัติเดียวกันกับผู้ร้องทุกข์สมัครเข้ารับการคัดเลือกในครั้งนี้ ทั้งที่ตามนโยบาย และระเบียบการบริหารงานของกระทรวงตามที่กฎหมาย กำหนดได้กำหนดว่า ก่อนที่จะเปิดรับสมัครข้าราชการ ในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงเพื่อคัดเลือกเข้าดำรง ตำแหน่งที่ว่าง จะต้องเปิดโอกาสให้ข้าราชการผู้ดำรง ตำแหน่งในระดับสูงซึ่งอยู่ระดับเดียวกับตำแหน่งที่ว่าง เข้ารับการประเมินเพื่อคัดเลือกให้ดำรงตำแหน่งนั้นเสียก่อน และเมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ได้รับการคัดเลือก ไม่เหมาะสม จึงจะดำเนินการคัดเลือกข้าราชการในลำดับ ที่ต่ำกว่าเพื่อเลื่อนขั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูง ที่ว่างลง ผู้ร้องทุกข์จึงขอให้ ก.พ.ค. มีคำสั่งระงับ ยับยั้ง

แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับสูง
ในกระทรวง และจัดให้มีการคัดเลือกข้าราชการใหม่

การแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม

คณะกรรมการวินิจฉัยฯ ได้มีหนังสือถึงผู้ร้องทุกข์
โดยขอให้ผู้ร้องทุกข์จัดส่งเอกสารหลักฐานที่แสดงว่า
กระทรวงมีนโยบายที่เปิดโอกาสให้ข้าราชการผู้ดำรง
ตำแหน่งในระดับสูง ซึ่งอยู่ในระดับเดียวกับตำแหน่งที่ว่าง
เข้ารับการประเมินเพื่อคัดเลือกให้ดำรงตำแหน่งนั้นก่อน
เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่เหมาะสมจึงจะดำเนินการ
คัดเลือกข้าราชการในลำดับที่ต่ำกว่าเพื่อเลื่อนขึ้นแต่งตั้ง
ให้ดำรงตำแหน่งในระดับสูงที่ว่างลง มาเพื่อประกอบการ
พิจารณา

สรุปข้อเท็จจริง

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้มี
หนังสือแจ้งส่วนราชการในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงฯ ว่า
กระทรวงฯ จะดำเนินการคัดเลือกข้าราชการเพื่อเลื่อนขึ้น
แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับสูง
ที่ว่างจำนวน ๘ ตำแหน่ง ดังนี้ สำนักงานปลัดกระทรวง
จำนวน ๓ ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งผู้อำนวยการ
ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ๑ ตำแหน่ง

ตำแหน่งผู้บริหารระดับจังหวัด ๒ ตำแหน่ง กรม ก. ในสังกัด
กระทรวง จำนวน ๑ ตำแหน่ง คือ ตำแหน่ง ผู้อำนวยการ
สำนักพัฒนาฯ และกรม ข. จำนวน ๔ ตำแหน่ง คือตำแหน่ง
ผู้อำนวยการสำนักในส่วนกลาง ๑ ตำแหน่ง และ ตำแหน่ง
ผู้อำนวยการสำนักระดับจังหวัดอีก ๓ ตำแหน่ง ในการนี้
สำนักงานปลัดกระทรวงฯจะดำเนินการคัดเลือกข้าราชการ
ในสังกัด เพื่อเสนอชื่อในนามสำนักงานปลัดกระทรวงฯเข้า
รับการประเมินและคัดเลือกในระดับกระทรวงฯ โดยให้
ข้าราชการที่มีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งครบถ้วน
และมีความประสงค์จะสมัครเข้ารับการคัดเลือก
ให้ดำเนินการส่งใบสมัครพร้อมเอกสารประกอบภายใน
วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๔ และได้จัดส่งเกณฑ์ประเมิน
บุคคลสำหรับใช้ในการพิจารณาคัดเลือกไปด้วย ทั้งนี้
คณะกรรมการคัดเลือกฯ ได้กำหนดคุณสมบัติเฉพาะ
สำหรับตำแหน่งประเภทผู้อำนวยการ ระดับสูงทุก
ตำแหน่ง ว่าต้องดำรงตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งมาแล้ว
ดังต่อไปนี้ ๑. ประเภทผู้อำนวยการ ระดับต้น ไม่น้อยกว่า
๑ ปี ๒. ประเภทผู้อำนวยการ ระดับต้น และประเภท
วิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ รวมกันไม่น้อยกว่า ๔ ปี
๓. ประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ไม่น้อยกว่า ๔ ปี

๔. ดำรงตำแหน่งในระดับ ๘ หรือที่ ก.พ. เทียบเท่ามาแล้ว ไม่น้อยกว่า ๑ ปี

ผู้ร้องทุกข์ได้สมัครเข้ารับการคัดเลือกในตำแหน่ง ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาฯ ของกรม ก. ต่อมาผู้อำนวยการ สำนักบริหารกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงฯ ได้เสนอชื่อ ข้าราชการในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงฯ พร้อม ใบสมัครเข้ารับการคัดเลือก ซึ่งมีผู้ร้องทุกข์รวมอยู่ด้วย จำนวน ๓๖ คน ต่อคู่กรณีในการร้องทุกข์ โดยระบุว่า ผู้ร้องทุกข์ไม่มีสิทธิเข้ารับการคัดเลือก เนื่องจาก เจตนาารมณ์ของกระทรวงฯ กำหนดให้ดำเนินการ เปิดคัดเลือกเพื่อเลื่อนตำแหน่งผู้อำนวยการระดับสูง ที่ว่าง จำนวน ๘ ตำแหน่งดังกล่าว โดยผู้มีสิทธิเข้ารับการ คัดเลือกจะต้องเป็นผู้ดำรงตำแหน่งในระดับที่ต่ำกว่า ตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง กรณีผู้ร้องทุกข์ ปัจจุบันดำรง ตำแหน่งผู้บริหารระดับจังหวัด สังกัดสำนักงานปลัด กระทรวงฯ (ตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับสูง) ซึ่งเป็นตำแหน่งในระดับเดียวกันกับตำแหน่งที่กระทรวงฯ จะดำเนินการคัดเลือกข้าราชการเพื่อเลื่อนขึ้นแต่งตั้ง ให้ดำรงตำแหน่งที่ว่างดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้ร้องทุกข์ ได้สมัครเข้ารับการคัดเลือกครั้งนี้ จึงถือได้ว่าเป็น

ผู้มีคุณสมบัติไม่สอดคล้องตามหลักเกณฑ์การเลื่อน
ข้าราชการ คือ การแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่สูงขึ้น ผู้ร้องทุกข์
จึงเป็นผู้ไม่มีสิทธิเข้ารับการคัดเลือกในครั้งนี้ ซึ่งคุณกรณี
ในการร้องทุกข์ได้รับทราบและไม่ได้ทักท้วงแต่ประการใด

คุณกรณีในการร้องทุกข์ได้มีคำสั่งสำนักงาน
ปลัดกระทรวงฯ แต่งตั้งคณะกรรมการเลือกสรรกลั่นกรองฯ
ให้มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการประเมินบุคคลโดยถือเกณฑ์
การประเมินบุคคลตามที่คณะกรรมการคัดเลือกฯ กำหนด
และคัดเลือกผู้สมัครให้เหมาะสมกับตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง
ตำแหน่งผู้บริหารระดับจังหวัด จำนวนไม่เกิน ๔ ชื่อ ตำแหน่ง
ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาฯ สังกัดกรม ก. ไม่เกิน ๒ ชื่อ
และให้เสนอรายชื่อผู้ผ่านการเลือกสรรกลั่นกรอง
ต่อคุณกรณีในการร้องทุกข์ ต่อมาผู้อำนวยการสำนักบริหาร
กลาง ได้มีหนังสือแจ้งไปยังส่วนราชการในสังกัดสำนักงาน
ปลัดกระทรวงฯ ว่า คณะกรรมการเลือกสรรกลั่นกรองฯ
ได้กำหนดวันเวลาการรายงานตัวและเข้ารับการสอบ
สัมภาษณ์ของผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกที่มีคุณสมบัติ
ครบถ้วนและสมัครเข้ารับการคัดเลือกตามระยะเวลาที่
สำนักงานปลัดกระทรวงฯ กำหนด โดยปรากฏรายชื่อของ
ผู้สมัครที่มีสิทธิเข้ารับการคัดเลือกแนบไปด้วย ส่วนผู้ร้องทุกข์

ได้ปรากฏในบัญชีรายชื่อที่แนบว่าเป็นผู้สมัครที่ไม่มีสิทธิ
เข้ารับการคัดเลือกเพื่อเลื่อนขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง
ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาฯ กรม ก. (ผู้อำนวยการ ระดับสูง)
เนื่องจากเป็นผู้ดำรงตำแหน่งในระดับเดียวกันกับตำแหน่ง
ที่ว่างที่จะดำเนินการคัดเลือก ถือได้ว่าเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติ
ไม่สอดคล้องตามหลักเกณฑ์การเลื่อนข้าราชการ คือ
การแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น

สรุปความเห็นขององค์คณะวินิจฉัยฯ

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ฯ พิจารณาแล้ว
เห็นว่า เรื่องนี้มีประเด็นที่จะพิจารณาว่า การดำเนินการ
คัดเลือกข้าราชการเพื่อเลื่อนขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง
ประเภทผู้อำนวยการ ระดับสูงของกระทรวงฯ เป็นไป
โดยชอบด้วยระเบียบ กฎหมาย และมีความเป็นธรรม หรือไม่
จากประเด็นดังกล่าว มีปัญหาที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัย
ดังนี้

๑. การกระทำของคู่กรณีในการร้องทุกข์ไม่ชอบ
ด้วยนโยบายการบริหารงานของกระทรวงฯ และไม่เป็นที่
ตามระเบียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า กรณีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏ
เพียงว่า คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้กำหนดแนวทางในการ

ย้ายข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ (ระดับต้น และระดับสูง) ในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงฯ เฉพาะ กรณีให้มีโอกาสเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์จากการ ทำงานในจังหวัดอื่น กรณีให้นำความรู้ ความสามารถ และ ประสบการณ์ที่มีอยู่ไปปรับปรุงและพัฒนาจังหวัดอื่น ให้มี ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น กรณีให้มีโอกาสแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ในการทำงานระหว่างราชการบริหารส่วนกลางและราชการ บริหารส่วนภูมิภาค และกรณีอื่นๆ ตามความเหมาะสม เท่านั้น และแนวทางในการย้ายข้าราชการดังกล่าว ก็เป็น เพียงแนวทางในการพิจารณาย้ายข้าราชการซึ่งดำรง ตำแหน่งผู้อำนวยการ (ระดับต้นและระดับสูง) สังกัด สำนักงานปลัดกระทรวงฯ เท่านั้น ไม่ใช่เป็นแนวทาง ในการพิจารณาย้ายข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ (ระดับต้นและระดับสูง) ของส่วนราชการอื่นในสังกัด กระทรวงฯ อีกทั้งยังไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า กระทรวงฯ ได้มีนโยบายและระเบียบการบริหารงานภายใน ของกระทรวงฯ กำหนดไว้เป็นการเฉพาะว่า ก่อนที่จะ เปิดรับสมัครข้าราชการในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงฯ เพื่อคัดเลือกเข้าดำรงตำแหน่งที่ว่าง จะต้องเปิดโอกาส ให้ข้าราชการผู้ดำรงตำแหน่งในระดับสูงซึ่งอยู่ระดับเดียวกัน

กับตำแหน่งที่ว่างเข้ารับการประเมินเพื่อคัดเลือกให้ดำรงตำแหน่งนั้นเสียก่อน และเมื่อพิจารณาเห็นว่าไม่เหมาะสม จึงจะดำเนินการคัดเลือกข้าราชการในลำดับที่ต่ำกว่า เพื่อเลื่อนขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับสูงที่ว่างลง นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาแนวทางปฏิบัติในการย้าย การโอน การเลื่อนข้าราชการพลเรือนสามัญไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับสูง ในสังกัดกระทรวงฯ เมื่อมีตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับสูงว่างลง แต่ละกรมในสังกัดกระทรวงฯ จะพิจารณาในเบื้องต้นว่าสมควรจะดำเนินการสรรหาข้าราชการพลเรือนสามัญให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ ระดับสูงที่ว่างโดยวิธีการย้าย หรือการโอน หรือการเลื่อน แล้วเสนอต่อคุณุภกรณในการร้องทุกข์ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ ตามมาตรา ๕๗ (๕) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อพิจารณาดำเนินการตามหลักเกณฑ์ขั้นตอนและวิธีการที่กฎหมายกำหนด แล้วแต่กรณี จึงเห็นว่า คุณุภกรณ ในการร้องทุกข์ย่อมมีอำนาจที่จะใช้ดุลพินิจในการพิจารณาได้ตามความเหมาะสมว่าสมควรจะดำเนินการสรรหาบุคคลเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับสูงที่ว่างในสังกัดกระทรวงฯ โดยวิธีการย้าย

หรือการโอน หรือการเลื่อน ตามที่กรมในสังกัดกระทรวงฯ
เสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณา ประกอบกับไม่มี
บทบัญญัติในกฎหมาย กฎ ก.พ. ข้อบังคับ หรือระเบียบ
หรือกรณีที่กำหนดไว้แล้วหรือนโยบายของกระทรวงฯ
ตามที่ผู้ร้องทุกข้อกล่าวอ้าง กำหนดให้คู่กรณีในการ
ร้องทุกข้อจะต้องเปิดโอกาสให้ข้าราชการผู้ดำรงตำแหน่ง
ในระดับสูงซึ่งอยู่ระดับเดียวกันกับตำแหน่งที่ว่างเข้ารับ
การประเมินเพื่อคัดเลือกให้ดำรงตำแหน่งนั้นเสียก่อน
และเมื่อพิจารณาเห็นว่าไม่เหมาะสม จึงจะดำเนินการ
คัดเลือกข้าราชการในลำดับที่ต่ำกว่าเพื่อเลื่อนขึ้นแต่งตั้ง
ให้ดำรงในระดับสูงที่ว่างลง ตามที่ผู้ร้องทุกข้อกล่าวอ้าง
คำร้องทุกข้อในประเด็นปัญหาข้อนี้ จึงฟังไม่ขึ้น

๒. คู่กรณีในการร้องทุกข้อได้ออกระเบียบกำหนด
กฎเกณฑ์เกี่ยวกับคุณสมบัติเฉพาะตำแหน่งผู้อำนวยการ
ระดับสูง มีลักษณะปิดกั้นและกีดกันไม่ให้ผู้ร้องทุกข้อ
หรือบุคคลอื่นซึ่งมีคุณสมบัติเดียวกันกับผู้ร้องทุกข้อสมัคร
เข้ารับการคัดเลือกในครั้งนี้ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า กรณีนี้สำนักงานปลัด
กระทรวงฯ กรม ก. และกรม ข. ซึ่งเป็นส่วนราชการระดับ
กรมในสังกัดกระทรวงฯ ได้แจ้งความประสงค์ที่จะให้

กระทรวงฯ ดำเนินการคัดเลือกเพื่อเลื่อนข้าราชการ
พลเรือนสามัญชั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ
ระดับสูงที่ว่าง รวม ๘ ตำแหน่ง และได้เสนอข้อมูล
ชื่อ และจำนวนตำแหน่งที่ว่าง พร้อมทั้งจัดทำรายละเอียด
เกี่ยวกับหน้าที่ความรับผิดชอบและความต้องการของ
ตำแหน่งที่ว่างเสนอคู่มือในการร้องทุกข์เพื่อพิจารณา
และการที่คณะกรรมการคัดเลือกฯ ซึ่งมีคู่มือในการร้องทุกข์
เป็นประธาน ได้ประชุมพิจารณากำหนดเกณฑ์
การประเมินบุคคลและกำหนดคุณสมบัติเฉพาะสำหรับ
ตำแหน่งประเภทผู้อำนวยการ ระดับสูง ตำแหน่งผู้อำนวยการ
สำนักพัฒนาฯ ของกรม ก. ว่าต้องดำรงตำแหน่งใดตำแหน่ง
หนึ่งมาแล้ว ดังต่อไปนี้ ๑. ประเภทผู้อำนวยการ ระดับต้น
ไม่น้อยกว่า ๑ ปี ๒. ประเภทผู้อำนวยการ ระดับต้น และ
ประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ รวมกันไม่น้อยกว่า
๔ ปี ๓. ประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ไม่น้อยกว่า
๔ ปี ๔. ดำรงตำแหน่งในระดับ ๘ หรือที่ ก.พ. เทียบเท่า
มาแล้วไม่น้อยกว่า ๑ ปี และคณะกรรมการเลือกสรร
กลั่นกรองฯ ได้ใช้เกณฑ์การประเมินบุคคลและคุณสมบัติ
เฉพาะสำหรับตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักพัฒนาฯ ตามที่
คณะกรรมการคัดเลือกฯ กำหนด เป็นการปฏิบัติตาม

หลักเกณฑ์ขั้นตอนและวิธีการตามที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ (๕) มาตรา ๖๓ ประกอบมาตรา ๑๓๒ และ มาตรา ๑๓๗ หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๖/ว ๗ ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๒ หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๘.๑/ว ๒๒ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๐ และ หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๖/ว ๑๖ ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ แล้ว ประกอบกับเมื่อพิจารณารายละเอียด คุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักพัฒนาฯ แล้วเห็นว่าไม่มีข้อความใดที่ขัดหรือแย้งกับมาตรฐาน กำหนดตำแหน่ง ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม ครั้งที่ ๑ วันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๒ และมาตรฐานกำหนดตำแหน่งตาม หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๖/ว ๑๙ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ อีกทั้งเป็นการกำหนดคุณสมบัติเฉพาะ ในภาพรวม โดยยังไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า คู่กรณีในการ ร้องทุกข์ คณะกรรมการคัดเลือกฯ และคณะกรรมการ เลือกรรณกลั่นกรองฯ ได้กำหนดคุณสมบัติเฉพาะสำหรับ ตำแหน่ง ในลักษณะมุ่งหมายที่จะปิดกั้นและกีดกันผู้ร้องทุกข์ หรือบุคคลอื่นที่มีคุณสมบัติเช่นเดียวกับผู้ร้องทุกข์ มิให้เข้า รับการคัดเลือกเพื่อเลื่อนขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง

ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาตามที่กล่าวอ้าง จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบแล้ว คำกล่าวอ้างของผู้ร้องทุกข์ในประเด็นปัญหาข้อนี้ จึงฟังไม่ขึ้น

การวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. มีมติเห็นชอบตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ฯ โดยพิจารณาแล้วเห็นว่า การดำเนินการคัดเลือกข้าราชการเพื่อเลื่อนขั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับสูง ของกระทรวงฯ เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย ระเบียบ และมีความเป็นธรรมแล้ว คำร้องทุกข์ฟังไม่ขึ้น จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้องทุกข์

กรณีที่ ๒๑ แต่งตั้งนักวิชาการระดับเชี่ยวชาญ ๓ ตำแหน่ง ที่มีลักษณะเดียวกันแต่เลือกใช้วิธีที่แตกต่างกันในวันเดียวกัน (เรื่องดำที่ ๕๕๒๐๐๓๔ เรื่องแดงที่ ๐๐๙๙๒๕๕)

ผู้ร้องทุกข์ที่ ๑ และ ที่ ๒ ร้องทุกข์โดยสรุปว่า ผู้ร้องทุกข์ดำรงตำแหน่งนักวิชาการฯ (สายงานวิชาชีพหนึ่ง) ข้าราชการพิเศษ สำนักบริหารยุทธศาสตร์และบูรณาการฯ (สбы.) ที่ ๗ และที่ ๑๑ (หน่วยงานส่วนกลางที่ไปปฏิบัติงานในภูมิภาค) เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๔ มีตำแหน่งนักวิชาการฯ เชี่ยวชาญ ตำแหน่งเลขที่ ๒๖, ๓๐ และ ๓๒ (สбы.ที่ ๖,

๗ และ ๘) วางลงเนื่องจาก ผู้ดำรงตำแหน่งเกษียณอายุราชการ ปลัดกระทรวงฯ ซึ่งเป็นคู่กรณีในการร้องทุกข์ มีคำสั่งแต่งตั้งนายอารมณ (ชื่อสมมุติ) ตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ ไปรักษาการในตำแหน่งนักวิชาการฯ เชี่ยวชาญ ตำแหน่งเลขที่ ๒๖ ตามคำสั่งที่ ๒๐๔๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ และในวันเดียวกันคู่กรณีในการร้องทุกข์ได้ลงนามประกาศรับสมัครคัดเลือกข้าราชการเพื่อแต่งตั้งเป็นนักวิชาการฯ เชี่ยวชาญ ต่อมา มีการดำเนินการคัดเลือกและมีประกาศขึ้นบัญชีผู้ได้รับการคัดเลือกในตำแหน่งนักวิชาการฯ เชี่ยวชาญ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ จำนวน ๓๒ คน ผู้ร้องทุกข์ที่ ๑ อยู่ในลำดับที่ ๙ ผู้ร้องทุกข์ที่ ๒ อยู่ในลำดับที่ ๑๓ ซึ่งต่อมาคู่กรณีในอุทธรณ์ได้มีคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงฯ ที่ ๓๑๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ให้ข้าราชการรักษาการในตำแหน่งนักวิชาการฯ เชี่ยวชาญ ๒ ราย คือ ๑. นายสำราญ (ชื่อสมมุติ) รักษาการในตำแหน่งนักวิชาการฯ เชี่ยวชาญ ตำแหน่งเลขที่ ๓๒ (สขย. ๘) ๒. นายสำรวย (ชื่อสมมุติ) รักษาการในตำแหน่งนักวิชาการฯ เชี่ยวชาญ ตำแหน่งเลขที่ ๓๐ (สขย. ๗) ซึ่งผู้ร้องทุกข์ ทั้งสองเห็นว่าเป็นการดำเนินการที่ไม่ชอบ

จึงให้ยกเลิกและเพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งนักวิชาการฯ
เชี่ยวชาญ ทั้งสามตำแหน่งดังกล่าว

สรุปข้อเท็จจริง

เมื่อสิ้นปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ (๑ ตุลาคม ๒๕๕๔)
สำนักงานปลัดกระทรวงฯ (สป.) มีตำแหน่งนักวิชาการฯ
เชี่ยวชาญ (ตำแหน่งที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่
ผู้อำนวยการสำนักบริหารยุทธศาสตร์และบูรณาการฯ
(สบย.) วางลงเนื่องจากผู้ดำรงตำแหน่งเกษียณอายุราชการ
จำนวน ๓ ตำแหน่ง ได้แก่ ตำแหน่งเลขที่ ๒๖ (สบย. ที่ ๖)
ตำแหน่งเลขที่ ๓๐ (สบย. ที่ ๗) และตำแหน่งเลขที่ ๓๒
(สบย. ที่ ๘) สำนักงานปลัดกระทรวงฯ ได้ดำเนินการ
โดยพิจารณาองค์ประกอบที่ใช้ในการพิจารณาคัดเลือก
พร้อมทั้งเวียนให้ข้าราชการในสังกัดทราบตามหนังสือ
สำนักงานปลัดกระทรวงฯ ที่ ๐๒๐๑.๔/๘๓๘๘, ๘๓๘๙
ลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๔ คู่กรณีในการร้องทุกข์
ในขณะนั้น (ปลัดกระทรวงคนเดิม) จะใช้ดุลพินิจในการ
พิจารณาคัดเลือกตามเกณฑ์ที่กำหนดเอง แต่เนื่องจากได้มีการ
เปลี่ยนแปลงผู้ดำรงตำแหน่งปลัดกระทรวงฯ ใหม่
ซึ่งเป็นคู่กรณีในการร้องทุกข์ใหม่ ได้สั่งให้เชิญผู้ที่ปฏิบัติ
หน้าที่ผู้อำนวยการ สบย. ที่ปฏิบัติหน้าที่จริงขณะนั้น

มีจำนวน ๘ คน มาประชุมร่วมกัน เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ มีประเด็นดังนี้ ๑) จะไม่มีการปรับย้ายสับเปลี่ยนกันของผู้ดำรงตำแหน่งในปัจจุบัน ๒) การสรรหาและคัดเลือกข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งที่ว่างที่ประชุมโดย ผอ.สขย. ๘ คน (ยกเว้นนายอารมณ ผู้มีส่วนได้เสียมิได้ร่วมให้ความเห็น) เห็นว่าเนื่องจาก สข. มีการมอบหมายให้ผู้ดำรงตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ (ปฏิบัติหน้าที่ สขย.กทม.) มีลักษณะงานและหน้าที่ความรับผิดชอบเทียบเท่ากับตำแหน่งนักวิชาการฯ เชี่ยวชาญปฏิบัติหน้าที่ ผอ.สขย. ที่ ๑ - ๑๒ อยู่ ๑ ตำแหน่ง ซึ่งนายอารมณ ดำรงตำแหน่งอยู่และได้ผ่านการคัดเลือกเมื่อครั้งการสรรหาข้าราชการให้ดำรงตำแหน่ง ผอ.สขย.กทม. แล้วครั้งหนึ่ง แต่ตำแหน่งดังกล่าวไม่ได้รับการกำหนดเป็นระดับเชี่ยวชาญเหมือนกับ สขย. ต่างๆ ตามโครงสร้างปัจจุบัน จึงยังเป็นตำแหน่งประเภทวิชาการระดับชำนาญการพิเศษ จึงเห็นว่าสมควรให้นายอารมณ เป็นผู้ที่ได้รับการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนักวิชาการฯ เชี่ยวชาญ (ปฏิบัติหน้าที่ ผอ.สขย. ที่ ๖) โดยวิธีการคัดเลือกจากการเห็นชอบของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุเป็นการเฉพาะราย ซึ่งคู่กรณีในการร้องทุกข์ได้พิจารณาเห็นชอบให้แต่งตั้ง

นายอารมณ ์รักษาการในตำแหน่งนักวิชาการฯ เชี่ยวชาญ (ปฏิบัติหน้าที่ ผอ.สขย. ที่ ๖ เชี่ยวชาญ ตำแหน่งเลขที่ ๒๖) ตามคำสั่งที่ ๒๐๔๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ เพื่อให้ดำเนินการจัดทำแบบประเมินบุคคลและผลงาน เสนอ ก.พ. ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดต่อไปส่วนตำแหน่งที่ว่างจำนวน ๒ ตำแหน่ง และตำแหน่ง ผอ.สขย.กทม. ที่จะว่างลงให้ประกาศรับสมัครคัดเลือก จึงได้มีการประกาศรับสมัครตำแหน่งนักวิชาการฯ เชี่ยวชาญ (ปฏิบัติหน้าที่ ผอ.สขย.) กับตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ (ปฏิบัติหน้าที่ ผอ.สขย.กทม.) เหมือนกันทั้ง ๒ ตำแหน่ง แยกประกาศออกเป็น ๒ ฉบับ หากผู้สมัครประสงค์จะสมัครในตำแหน่งใดจะต้องจัดทำเอกสารประกอบในการสมัครในตำแหน่งนั้นหรือหากประสงค์จะสมัครทั้ง ๒ ประเภท ก็จะต้องจัดทำเอกสารแยกเป็น ๒ ชุด สำหรับเกณฑ์ตามประกาศกำหนดไว้เหมือนกันทั้ง ๒ ตำแหน่ง ดังนี้ ส่วนที่ ๑ การประเมินความเหมาะสม คะแนนเต็ม ๖๐ คะแนน ส่วนที่ ๒ การประเมินประสบการณ์ คะแนนเต็ม ๔๐ คะแนน สำหรับการคัดเลือกได้แต่งตั้งคณะกรรมการ ๒ คณะ คือ คณะกรรมการประเมินความเหมาะสมทำหน้าที่พิจารณา

ในส่วนที่ ๑ และคณะกรรมการประเมินประสบการณ์
ทำหน้าที่พิจารณาในส่วนที่ ๒ ตามเกณฑ์การประเมิน
ที่กำหนดไว้ และนำคะแนนทั้ง ๒ ส่วน มารวมกัน
เพื่อเรียงลำดับความเหมาะสม สำหรับการประเมินความเหมาะสม
แยกคะแนนออกเป็น ๒ ส่วน คือ สัมภาษณ์และ
การประเมินผลงาน ในการสัมภาษณ์เนื่องจากมีผู้สมัคร
ที่ประสงค์จะสมัครเข้ารับการคัดเลือกทั้ง ๒ ประเภท
จำนวน ๓๖ ราย คณะกรรมการมีมติให้เรียกผู้สมัคร
เข้ารับการสัมภาษณ์ตามลำดับที่การสมัคร โดยให้ผู้สมัคร
ทั้งสองประเภทเข้ารับการสัมภาษณ์ในครั้งเดียวและให้ใช้
ลำดับที่สมัครในตำแหน่งนักวิชาการฯ เชี่ยวชาญ (ปฏิบัติ
หน้าที่ ผอ.สบย.) ในการเรียกเข้ารับการสัมภาษณ์จนครบ
ทุกราย แล้วจึงเรียกผู้สมัครเฉพาะตำแหน่งนักวิเคราะห์
นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ (ปฏิบัติหน้าที่ ผอ.สบย.
กทม.) ที่เหลืออยู่ทั้งหมดเข้ารับการสัมภาษณ์
เรียงตามลำดับที่การสมัครจนครบทุกราย และเมื่อเกณฑ์
การพิจารณาเป็นเกณฑ์เดียวกันทั้ง ๒ ประเภท ดังนั้น
หากผู้สมัครรายใดสมัครทั้ง ๒ ประเภท ก็จะทำ
การสัมภาษณ์ในครั้งเดียวกัน

ต่อมา ได้มีประกาศสำนักงานปลัดกระทรวงฯ เรื่องการขึ้นบัญชีผู้ได้รับการคัดเลือกในตำแหน่ง นักวิชาการฯ เชี่ยวชาญ (ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการ สบย.) ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ เรียบลำดับจากผู้ที่ได้รับ คะแนนสูงสุดลงมาตามลำดับ ๑. นายสำราญ นักวิชาการฯ ข้าราชการพิเศษ สบย. ๙ ๒. นายสำรวย นักวิชาการฯ ข้าราชการพิเศษ สบย. ๗ ๓. นายสำเนียง นักวิชาการฯ ข้าราชการพิเศษ สบย. ๖ ฯลฯ ส่วนผู้ร้องทุกข้อที่ ๑ อยู่ในลำดับที่ ๙ ผู้ร้องทุกข้อที่ ๒ อยู่ในลำดับที่ ๑๓

ต่อมา คู่กรณีในอุทธรณ์ได้มีคำสั่งสำนักงานปลัด กระทรวงฯ ที่ ๓๑๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ให้ข้าราชการรักษาการในตำแหน่งนักวิชาการฯ เชี่ยวชาญ ๒ ราย คือ ๑. นายสำราญ (ชื่อสมมุติ) รักษาการในตำแหน่ง นักวิชาการฯ เชี่ยวชาญ ตำแหน่งเลขที่ ๓๒ (สบย. ๘) ๒. นายสำรวย (ชื่อสมมุติ) รักษาการในตำแหน่งนักวิชาการฯ เชี่ยวชาญ ตำแหน่งเลขที่ ๓๐ (สบย. ๗)

สรุปความเห็นขององค์คณะวินิจฉัย

คณะกรรมการวินิจฉัยฯ ได้สรุปความเห็น ว่า เมื่อพิจารณาการให้คะแนนตามองค์ประกอบในการพิจารณา ปรากฏว่านายสำราญ ได้คะแนนส่วนที่ ๑ ประเมิน

ความเหมาะสม ๕๖ คะแนน ได้คะแนนส่วนที่ ๒ ประเมิน
ประสบการณ์ ๓๔ คะแนน รวม ๙๐ คะแนน ได้ลำดับที่ ๑
นายสำรวย (ชื่อสมมุติ) ได้คะแนนส่วนที่ ๑ ประเมินความ
เหมาะสม ๕๓.๘ คะแนน ได้คะแนนส่วนที่ ๒ ประเมิน
ประสบการณ์ ๓๔ คะแนน รวม ๘๗.๘ คะแนน ได้ลำดับที่
๒ นายสมบัติ (ชื่อสมมุติ) ได้คะแนนส่วนที่ ๑ ประเมิน
ความเหมาะสม ๕๒.๖ คะแนน ได้คะแนนส่วนที่ ๒
ประเมินประสบการณ์ ๓๕ คะแนน รวม ๘๗.๖ คะแนน
ได้ลำดับที่ ๓ นางวัลลภา (ชื่อสมมุติ) ได้คะแนนส่วนที่ ๑
ประเมินความเหมาะสม ๔๙.๔ คะแนน ได้คะแนนประเมิน
ประสบการณ์ ๓๘ คะแนน รวม ๘๗.๔ คะแนน ได้ลำดับที่ ๔
ส่วนผู้ร้องทุกข์ที่ ๑ ได้คะแนนส่วนที่ ๑ การประเมิน
ความเหมาะสม ๕๐.๘ คะแนน ได้คะแนนส่วนที่ ๒ ประเมิน
ประสบการณ์ ๓๕ คะแนน รวม ๘๕.๘ ได้ลำดับที่ ๙ ผู้ร้อง
ทุกข์ที่ ๒ ได้คะแนนส่วนที่ ๑ การประเมินความเหมาะสม
๔๘.๘ คะแนน ได้คะแนนส่วนที่ ๒ ประเมินประสบการณ์
๓๖ คะแนน รวม ๘๔.๘ คะแนน ได้ลำดับที่ ๑๓ ต่อมา
ปรากฏข้อเท็จจริงจากหนังสือโต้แย้งคำแก้คำร้องทุกข์
ของผู้ร้องทุกข์ทั้งสองรายฉบับลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๕
(ก.พ.ค. รับวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๕) และจากหนังสือ

ชี้แจงของคู่กรณีในการร้องทุกข์ตามหนังสือสำนักงาน ปลัดกระทรวงฯ ลับ ด่วนที่สุด ที่ ๐๒๐๙/๔๔๑ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๕ กรณีนายสำราญ (ชื่อสมมุติ) ได้กรอก ใบสมัครเข้ารับการคัดเลือกในครั้งนี้อยู่โดยปิดบังข้อเท็จจริง และฝ่ายเลขานุการก็มีได้นำเสนอข้อมูลเข้าสู่กระบวนการ พิจารณาว่าเคยถูกดำเนินการทางวินัย ทั้งนี้ นายสำราญ เคยถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวน ตามคำสั่งจังหวัดฯ ที่ ๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๒ กรณี ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย เรื่องเป็นคณะกรรมการ เปิดซองสอบราคา ได้พิจารณารับราคาของผู้เสนอราคาสูง เป็นลำดับที่ ๔ จากผู้เสนอราคา ๕ ราย โดยพิจารณาว่าเป็น ผู้เสนอราคาถูกต้องตามเงื่อนไขประกาศสอบราคาเพียงรายเดียว แต่จากการตรวจสอบเอกสารการเสนอราคาพบว่า ผู้เสนอ ราคาสูงเป็นลำดับที่ ๔ เสนอราคาผิดเงื่อนไข โดยเสนอ ราคารวมเพียงราคาเดียวไม่แสดงราคาต่อหน่วย เป็นการ ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขเอกสารประกาศสอบราคา ข้อ ๔.๒ ซึ่งเป็นสาระสำคัญต่อการพิจารณาคัดเลือกผู้เสนอราคา เป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๔๒ ทำให้ทางราชการ ต้องจัดซื้อเครื่องขยายเสียงและครุภัณฑ์ประกอบในราคาสูงกว่า

ราคาตลาด เป็นจำนวนเงิน ๙๕,๓๒๓.๕๗ บาท ตามนัยหนังสือสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินที่ ๖ ที่ ตผ ๐๐๐๙ ๐๓/๑๓๖๕ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔ เรื่องการสอบราคาซื้อครุภัณฑ์สำนักงาน (เครื่องขยายเสียง) และที่สุตจังหวดฯ ได้ว่ากล่าวตักเตือนเป็นลายลักษณ์อักษร และหากนำข้อมูลดังกล่าวไปประกอบ การพิจารณาในส่วนที่ ๑ การประเมินความเหมาะสม ซึ่งมีการสัมภาษณ์โดยพิจารณาความรู้ความสามารถ ๑๐ คะแนน และความประพฤติ ซึ่งหมายรวมถึงการรักษาวินัย ๑๐ คะแนนแล้ว คะแนนรวมและลำดับที่ย่อมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม โดยเฉพาะคะแนนนายสำรวย ผู้ได้ลำดับที่ ๒ ต่างจากผู้ที่ได้ลำดับที่ ๓ เพียง ๐.๒ คะแนน ต่างจากผู้ที่ได้ลำดับที่ ๔ เพียง ๐.๔ คะแนน และต่างจากคะแนนผู้ร้องทุกข์ที่ ๑ ผู้ได้ลำดับที่ ๙ เพียง ๒.๐ คะแนน ประกอบกับนายสำรวย เงินเดือนเพียง ๓๗,๖๒๐ บาท อาวุโสในลำดับที่ ๗ แต่ผู้ร้องทุกข์ที่ ๑ เงินเดือน ๕๒,๘๙๐ บาท อาวุโสลำดับที่ ๑ และรับราชการอยู่ที่ สบย. ๗ แห่งเดียวกัน จึงเห็นว่าเมื่อสำนักงานปลัดกระทรวงฯ มีตำแหน่งนักวิชาการฯ เชี่ยวชาญว่าง ๓ ตำแหน่ง แต่คู่มือในการร้องทุกข์ใช้วิธีการคัดเลือกจากการเห็นชอบของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุเป็นการเฉพาะราย

เฉพาะตำแหน่งเลขที่ ๒๖ และใช้วิธีประกาศรับสมัครให้ผู้สมัครยื่นใบสมัครเข้ารับการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ว่างที่เหลือจำนวน ๒ ตำแหน่ง เฉพาะตำแหน่งเลขที่ ๓๐ และตำแหน่งเลขที่ ๓๒ จึงทำให้ผู้สมัครรายอื่นเสียโอกาสที่จะได้รับพิจารณาจากตำแหน่งว่าง ๓ ตำแหน่ง เหลือ ๒ ตำแหน่ง และในการดำเนินการคัดเลือกตำแหน่งว่างที่เหลือ ๒ ตำแหน่ง คณะกรรมการก็ดำเนินการพิจารณาจากข้อมูลที่ไม่ครบถ้วน จึงเป็นการดำเนินการที่ไม่ชอบ และหากนำผลการคัดเลือกดังกล่าวไปออกคำสั่งให้ข้าราชการรักษาการในตำแหน่ง ตามคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงฯ ที่ ๓๑๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายไปด้วย

การวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกเลิกคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงฯ ที่ ๒๐๔๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ ที่แต่งตั้งให้นายอารมณ ดำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ รักษาการในตำแหน่งนักวิชาการฯ เชี่ยวชาญ ตำแหน่งเลขที่ ๒๖ และยกเลิกคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงฯ ที่ ๓๑๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ที่แต่งตั้ง ๑. นายสำราญ ตำแหน่ง

นักวิชาการฯ ข้าราชการพิเศษ รักษาการในตำแหน่ง
นักวิชาการฯ เชี่ยวชาญ ตำแหน่งเลขที่ ๓๒ และ ๒. นายสำรวจ
ตำแหน่งนักวิชาการฯ ข้าราชการพิเศษ รักษาการ
ในตำแหน่งนักวิชาการฯ เชี่ยวชาญ ตำแหน่งเลขที่ ๓๐
แล้วให้ดำเนินการเสียใหม่ให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์และ
วิธีการที่ ก.พ. กำหนด โดยให้เกิดความเป็นธรรม โปร่งใส
ไม่เลือกปฏิบัติ ทั้งนี้ให้คัดเลือกจากผู้สมัครรายเดิมนั้น
กรณีที่ ๒๒ แต่งตั้งให้ข้าราชการดำรงตำแหน่ง
รองอธิบดี ไม่เป็นไปตามรูปแบบขั้นตอนและวิธีการอัน
เป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนด (เรื่องดำที่
๕๕๒๐๐๓๕ เรื่องแดงที่ ๐๐๑๘๒๕๖)

ผู้ตรวจราชการกรม (อำนาจการระดับสูง) รายหนึ่ง
ร้องทุกข์กรณีผู้บังคับบัญชามีคำสั่งแต่งตั้งให้ข้าราชการ
ดำรงตำแหน่งรองอธิบดี (นักบริหารระดับต้น) ของกรม
แห่งหนึ่ง (กรม ข. ชื่อสมมุติ) ตำแหน่งเลขที่ ๒ และ ๓
โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยมีปลัดกระทรวงฯ เป็นคู่กรณี
ในการร้องทุกข์

สรุปคำร้องทุกข์

ผู้ร้องทุกข์ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรม
(อำนาจการระดับสูง) กรม ข. กระทรวงแห่งหนึ่ง ได้สมัคร

เข้ารับการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรองอธิบดี (นักบริหารระดับต้น) กรม ข. ตำแหน่งเลขที่ ๒ และ ๓ แต่ไม่ได้รับการคัดเลือกทั้งๆ ที่ผู้ร้องทุกข์มีผลงาน ประสพการณ์ และอาวุโสมากกว่าผู้ที่ได้รับการคัดเลือก ทั้งสองคน คือ นายขจรวุฒิ (ชื่อสมมุติ) ตำแหน่งผู้อำนวยการ สำนัก ก. พื้นที่ ๕ และนายวิเวก (ชื่อสมมุติ) ตำแหน่ง ผู้บริหารระดับจังหวัด ซึ่งผู้ร้องทุกข์เห็นว่า เหตุที่ไม่ได้ รับการคัดเลือกเกิดจากคณะกรรมการคัดเลือกฯ ไม่ได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ. กำหนด โดยเสนอชื่อ ผู้ที่เหมาะสมกับตำแหน่งนักบริหารระดับต้น กรม ข. จำนวน ๕ คน ทั้ง ๒ ตำแหน่ง พิจารณาผู้สมัครเข้ารับ การคัดเลือกตามความเห็นของอธิบดีกรม ข. ไม่มีความชัดเจน ในการให้คะแนนว่าให้คะแนนไปตามคุณสมบัติและ สมรรถนะที่ปรากฏในเอกสารการสมัคร หรือให้คะแนน ตามคำชี้แจงของอธิบดีกรม ข. โดยให้คะแนนประวัติการ รับราชการแก่ผู้สมัครเท่ากันทุกคนคือคนละ ๘ คะแนน ไม่ปฏิบัติตามประกาศคณะกรรมการคัดเลือกฯ ที่กำหนดให้ผู้สมัครเสนอข้อเสนอเกี่ยวกับวิสัยทัศน์ไม่เกิน ๕ หน้า นอกจากนั้น ผู้ร้องทุกข์ยังกล่าวอ้างว่า ผลงาน ด้านบริหารจัดการของนายขจรวุฒิ ไม่ตรงกับความจริง

และไม่โดดเด่น รองอธิบดีทั้งสองตำแหน่งปฏิบัติหน้าที่ และรับผิดชอบงานของกองหรือสำนักแตกต่างกันอย่างชัดเจน และรายงานการประชุมคณะกรรมการคัดเลือกฯ ครั้งที่ ๓/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ฉบับที่ ผู้ร้องทุกข์ได้รับมากับฉบับที่คู่กรณีในการร้องทุกข์ส่งให้ กรรมการเจ้าของสำนวนมีข้อความไม่ตรงกัน

ขอให้ ก.พ.ค. มีคำวินิจฉัยให้เพิกถอนคำสั่ง กระทรวงฯ ที่ ๘๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕ เรื่อง ย้ายข้าราชการ ที่ให้นายขจรวุฒิ และนายวิเวกดำรง ตำแหน่งรองอธิบดี (นักบริหารระดับต้น) กรม ข. ตำแหน่ง เลขที่ ๒ และ ๓ ตามลำดับและให้มีการคัดเลือกข้าราชการ พลเรือนสามัญเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรองอธิบดี (นักบริหารระดับต้น) กรม ข. ใหม่

สรุปข้อเท็จจริง

ส่วนราชการในสังกัดกระทรวงฯ นี้ มีตำแหน่ง รองอธิบดีว่างและจะว่าง ๑๐ ตำแหน่ง โดยเป็นตำแหน่ง ของกรม ข. ๒ ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งเลขที่ ๒ (รองอธิบดี ฝ่ายบริหาร) และตำแหน่งเลขที่ ๓ (รองอธิบดีฝ่ายวิชาการ) ซึ่งรองอธิบดีทั้งสองตำแหน่งดังกล่าวมีอำนาจหน้าที่ตามที่ อธิบดีกรม ข. มีคำสั่งมอบหมาย โดยอธิบดีกรม ข. ได้แจ้ง

ข้อมูลเกี่ยวกับหน้าที่ความรับผิดชอบ และความต้องการ
ของตำแหน่งที่จะแต่งตั้งทั้งสองตำแหน่งดังกล่าวไปให้
คู่กรณีในการร้องทุกข์เพื่อประกอบการพิจารณาเมื่อวันที่
๑๐ มกราคม ๒๕๕๕ ปรากฏว่า คณะกรรมการคัดเลือกฯ
ได้มีประกาศรับสมัครฯ ลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๕
กำหนดความรู้ความสามารถที่ต้องการ เอกสารที่ต้องส่ง
ในการสมัคร หลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อประเมิน
ความเหมาะสมกับตำแหน่ง โดยมีผู้สมัครเข้ารับการ
คัดเลือกในตำแหน่งรองอธิบดี (นักบริหารระดับต้น) กรม ข.
ตำแหน่งเลขที่ ๒ และ ๓ ตามประกาศดังกล่าวจำนวน
๑๒ คน ซึ่งรวมผู้ร้องทุกข์ด้วย โดยทุกคนสมัครทั้งสอง
ตำแหน่ง คณะกรรมการคัดเลือกฯ ได้ประชุมเมื่อวันที่ ๗
กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ โดยก่อนที่คณะกรรมการฯ จะประเมิน
ผู้สมัคร ประธานกรรมการฯ ได้ขอให้อธิบดีกรม ข.
ให้ข้อมูลและความเห็นเกี่ยวกับผู้สมัคร ซึ่งอธิบดีกรม ข.
ได้ให้ความเห็นเฉพาะผู้สมัครที่สังกัดกรม ข. จำนวน ๕ คน
ได้แก่ นายขจรวุฒิ นายอนันต์ (ชื่อสมมุติ) นายบัญชา (ชื่อสมมุติ)
นายวิเวก และผู้ร้องทุกข์ คณะกรรมการคัดเลือกฯ
ได้นำความเห็นของอธิบดีกรม ข. มาประกอบการประเมิน
ผลปรากฏว่าคณะกรรมการคัดเลือกฯ ให้คะแนนประวัติ

การรับราชการแก่ผู้สมัครทุกคนเท่ากันคือ คนละ ๙
คะแนน จากคะแนนเต็ม ๑๐ คะแนน และให้คะแนน
วิสัยทัศน์นายขจรวุฒิ ซึ่งยื่นข้อเสนอเกี่ยวกับวิสัยทัศน์ฯ
เกินจำนวนหน้าที่กำหนดในประกาศ มากกว่าผู้ร้องทุกซ์
และผู้สมัครบางคนซึ่งยื่นข้อเสนอเกี่ยวกับวิสัยทัศน์ฯ
ไม่เกินจำนวนหน้าที่กำหนดในประกาศ คณะกรรมการ
คัดเลือกฯ ได้มีมติให้เสนอชื่อผู้ที่ได้คะแนนเฉลี่ยลำดับที่
๑ - ๕ ได้แก่ ๑. นายขจรวุฒิ ๒. นายวิเวก ๓. นายบัญชา
๔. ผู้ร้องทุกซ์ และ ๕. นายอนันต์ โดยให้ระบุเหตุผล
ความเหมาะสมของบุคคลดังกล่าวตามแนวทางที่อธิบดีกรม ข.
ได้เสนอไว้ ซึ่งต่อมากองการเจ้าหน้าที่ ได้เสนอรายชื่อ
บุคคลดังกล่าวต่อคู่อกรณิในการร้องทุกซ์เพื่อพิจารณา
แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรองอธิบดี กรม ข. ตำแหน่งเลขที่
๒ และ ๓ โดยระบุเหตุผลของความเหมาะสมของแต่ละ
บุคคลว่าเป็นเหตุผลของหัวหน้าส่วนราชการเจ้าของ
ตำแหน่งที่ว่าง ส่วนเลขานุการคณะกรรมการคัดเลือกฯ
ก็ได้ส่งรายงานการประชุมคณะกรรมการคัดเลือกฯ
ครั้งเมื่อวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ให้กรรมการคัดเลือกฯ
พิจารณาโดยแจ้งว่าหากมีข้อแก้ไขให้แจ้งฝ่ายเลขานุการฯ
ภายในวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ หากพ้นกำหนดเวลา

ดังกล่าวจะถือว่ารับรองรายงานการประชุม ต่อมาคู่กรณี ในการร้องทุกข์ มีคำสั่งกระทรวงฯ ที่ ๘๖/๒๕๕๕ เรื่อง ย้ายข้าราชการ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕ ให้ย้าย นายขจรวุฒิ และนายวิเวก ไปดำรงตำแหน่งรองอธิบดีกรม ข. ตำแหน่งเลขที่ ๒ และ ๓ ตามลำดับ จากนั้นในวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๕ ผู้ร้องทุกข์ ได้ขอสำเนารายงานการประชุม คณะกรรมการคัดเลือกฯ ครั้งดังกล่าว โดยระหว่างนั้นในวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๕ ผู้แทนสำนักงาน ก.พ. ได้ขอให้ฝ่าย เลขานุการส่งสำเนารายงานการประชุมคณะกรรมการ คัดเลือกฯ ครั้งดังกล่าวให้อีกครั้งหนึ่ง ฝ่ายเลขานุการ จึงส่งไปให้ทางโทรสาร และต่อมาฝ่ายเลขานุการได้ ดำเนินการแก้ไขรายงานการประชุมดังกล่าวตามความเห็นของ ผู้แทนสำนักงาน ก.พ. เนื่องจากเห็นว่าเป็นการแก้ไข รายละเอียดเล็กน้อยมิใช่ข้อสาระสำคัญ หลังจากนั้นใน วันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๕ จึงแจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ไปรับสำเนา รายงานการประชุมตามที่ได้แจ้งขอไว้ โดยได้มอบสำเนา รายงานการประชุมคณะกรรมการคัดเลือกฯ เมื่อวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ฉบับที่แก้ไขแล้วให้ผู้ร้องทุกข์ ซึ่งผู้ร้องทุกข์ได้ส่งสำเนารายงานการประชุมดังกล่าวมา ประกอบคำร้องทุกข์ ส่วนคู่กรณีในการร้องทุกข์ได้ส่ง

สำเนารายงานการประชุมฉบับที่ยังไม่แก้ไขมาประกอบ
คำแก้คำร้องทุกข์ ซึ่งต่อมาคุณกรณีในการร้องทุกข์ยอมรับว่า
เป็นการส่งโดยผิดพลาด

สรุปความเห็นขององค์คณะวินิจฉัย

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ฯ พิจารณาแล้ว
เห็นว่า เรื่องร้องทุกข์นี้ มีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่าคำสั่ง
กระทรวงฯ ที่ ๘๖/๒๕๕๕ เรื่อง ย้ายข้าราชการ ลงวันที่
๑ มีนาคม ๒๕๕๕ ที่ให้ย้ายนายขจรวุฒิ และนายวิเวก
ไปดำรงตำแหน่งรองอธิบดี (นักบริหารระดับต้น) กรม ข. ตำแหน่ง
เลขที่ ๒ และ ๓ ตามลำดับเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย
หรือไม่ แต่โดยที่คำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งที่คุณกรณีในการ
ร้องทุกข์ใช้อำนาจตามมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้ย้าย
นายขจรวุฒิ และนายวิเวก ไปดำรงตำแหน่งรองอธิบดี
(นักบริหารระดับต้น) กรม ข. ตำแหน่งเลขที่ ๒ และ ๓
ตามลำดับตามผลการคัดเลือกของคณะกรรมการคัดเลือก
ข้าราชการพลเรือนสามัญเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง
นักบริหารระดับต้น กระทรวงฯ กรณีจึงมีประเด็นที่จะต้อง
พิจารณาก่อนว่า คณะกรรมการคัดเลือกฯ ได้ดำเนินการ
คัดเลือกผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งให้ดำรง

ตำแหน่งรองอธิบดี (นักบริหารระดับต้น) กรม ข.
ตำแหน่งเลขที่ ๒ และ ๓ เป็นไปตามหลักเกณฑ์และ
วิธีการที่ ก.พ.กำหนดหรือไม่

เห็นว่า การที่คณะกรรมการคัดเลือกฯ ไม่ได้
วิเคราะห์งานในตำแหน่งรองอธิบดี กรม ข. ตำแหน่งเลขที่
๒ และ ๓ ที่ว่างและจะว่างจากอำนาจหน้าที่ที่อธิบดีกรม ข.
มอบหมายให้รองอธิบดีทั้งสองตำแหน่งก่อนที่ตำแหน่ง
ดังกล่าวว่างหรือจะว่าง เพียงแต่นำข้อมูลเกี่ยวกับหน้าที่
ความรับผิดชอบและความต้องการของตำแหน่งที่จะ
แต่งตั้งทั้งสองตำแหน่งดังกล่าวที่อธิบดีกรม ข. ส่งให้
คูกรณีในการร้องทุกข์ไปใส่ไว้ในประกาศรับสมัครของ
คณะกรรมการคัดเลือกฯ ลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๕
อีกทั้งกำหนดความรู้ความสามารถที่ต้องการของทั้งสอง
ตำแหน่งดังกล่าวไว้เหมือนกันในหัวข้อที่ ๕ ของประกาศ
ดังกล่าว โดยพิจารณาจากข้อมูลที่อธิบดีกรม ข. ส่งให้
คูกรณีในการร้องทุกข์แทนที่จะพิจารณาจากผลการ
วิเคราะห์งานในตำแหน่ง นั้น เป็นการไม่ปฏิบัติให้เป็น
ไปตามข้อ ๒.๒.๑ ของหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๓๐๑/ว ๙
ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๔

นอกจากนั้น การที่คณะกรรมการคัดเลือกฯ กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อประเมินความเหมาะสมกับตำแหน่งไว้ในประกาศรับสมัครของคณะกรรมการคัดเลือกฯ ลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๕ หัวข้อที่ ๘ ว่า จะประเมินความเหมาะสมกับตำแหน่ง โดยการประเมินจากข้อมูลต่างๆ ที่ปรากฏในเอกสารตามข้อ ๗ โดยมีองค์ประกอบตามแบบการประเมินบุคคลตามเอกสารหมายเลข ๓ ที่แนบท้ายประกาศรับสมัคร ทั้งนี้ อาจมีการสัมภาษณ์ผู้สมัครทุกคนประกอบการพิจารณาและหากมีการสัมภาษณ์จะแจ้งให้ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๓ วันทำการ นั้น เป็นกรณีที่คณะกรรมการคัดเลือกฯ กำหนดและประกาศให้ทราบทั่วกันว่าคณะกรรมการคัดเลือกฯ จะใช้วิธีการในการประเมินความเหมาะสมกับตำแหน่งอย่างไร ตามข้อ ๒.๒.๒.๒ ของหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๑/ว ๙ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๔ เท่านั้น แต่ไม่ได้กำหนดและประกาศให้ทราบทั่วกันว่า คณะกรรมการคัดเลือกฯ จะพิจารณาแต่ละรายการประเมินซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมหรือคุณลักษณะต่างๆ ตามที่กำหนดไว้ในประกาศคณะกรรมการคัดเลือกฯ ลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๕ หัวข้อที่ ๕ ความรู้ความสามารถที่ต้องการ จากข้อมูลใด

และมีขั้นตอนดำเนินการในการคัดเลือกอย่างไร
จึงเป็นการไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อ ๒.๒.๒ ข้อ ๒.๒.๒.๑
และข้อ ๒.๒.๒.๓ ของหนังสือสำนักงาน ก.พ. ฉบับดังกล่าว

อย่างไรก็ตาม การที่ประธานกรรมการฯ ได้ขอให้
อธิบดีกรม ข. ให้ข้อมูลและความเห็นเกี่ยวกับผู้สมัคร
ซึ่งอธิบดีกรม ข. ได้ให้ความเห็นเฉพาะผู้สมัครที่สังกัดกรม ข.
จำนวน ๕ คน ได้แก่ นายขจรวุฒิ นายอนันต์ นายบัญชา
นายวิเวก และผู้ร้องทุกข์ ซึ่งคณะกรรมการคัดเลือกฯ
ได้นำความเห็นของอธิบดีกรม ข. มาประกอบการประเมิน
โดยไม่มีการสัมภาษณ์ผู้สมัครทุกคนประกอบการพิจารณา
เพื่อให้ได้ข้อมูลของผู้สมัครในส่วนที่ไม่ปรากฏในเอกสาร
ประกอบการสมัคร อีกทั้งไม่มีเหตุผลความจำเป็นใดเลย
ที่จะต้องขอให้อธิบดีกรม ข. ให้ข้อมูลและความเห็นเกี่ยวกับ
ผู้สมัคร เนื่องจากผู้บังคับบัญชาของผู้สมัครแต่ละคนได้ให้
ความเห็นไว้แล้วในแบบแสดงผลงานด้านบริหารจัดการ
ที่ผู้สมัครต้องยื่นประกอบการสมัคร กรณีจึงถือว่าคณะกรรมการ
คัดเลือกฯ มิได้ใช้วิธีการประเมินอื่นที่อาจทำได้คือวิธีการ
สัมภาษณ์ผู้สมัครทุกคน เพื่อให้ได้ข้อมูลของผู้สมัคร
ในส่วนที่ไม่ปรากฏในเอกสารประกอบการสมัคร จึงเป็น
การไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อ ๒.๕ ของหนังสือสำนักงาน

ก.พ.ที่ นร ๐๗๐๑/ว ๙ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๔
อีกทั้งการที่คณะกรรมการคัดเลือกฯ ให้คะแนนประวัติ
การรับราชการแก่ผู้สมัครทุกคนเท่ากันคือ คนละ ๙ คะแนน
จากคะแนนเต็ม ๑๐ คะแนน ทั้งๆ ที่ผู้สมัครทั้ง ๑๒ คน
มีประวัติการรับราชการที่แตกต่างกัน และให้คะแนน
วิสัยทัศน์นายจรรวุฒิ ซึ่งยื่นข้อเสนอเกี่ยวกับวิสัยทัศน์ฯ
เกินจำนวนหน้าที่กำหนด มากกว่าผู้ร้องทุกข์และผู้สมัคร
บางคนซึ่งยื่นข้อเสนอเกี่ยวกับวิสัยทัศน์ฯ ไม่เกินจำนวน
หน้าที่กำหนด การที่ไม่ปรากฏหลักฐานว่าคณะกรรมการ
คัดเลือกฯ ได้กำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนประเมิน
ในแต่ละรายการประเมินไว้อย่างไร หรือมีความเห็นหลังจาก
ประเมินเพื่อพิจารณาความเหมาะสมกับตำแหน่งแล้วว่า
ผู้สมัครแต่ละคนเหมาะสมหรือไม่ที่จะแต่งตั้งให้ดำรง
ตำแหน่ง หรือมีจุดเด่นหรือจุดที่ต้องพัฒนาอย่างไร นั้น
ถือว่า คณะกรรมการคัดเลือกฯ ให้คะแนนประเมินบุคคล
ในการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรองอธิบดี
(นักบริหารระดับต้น) กรม ข. ตำแหน่งเลขที่ ๒ และ ๓
โดยไม่มีเกณฑ์ในการให้คะแนนประเมิน ตลอดจนไม่มี
การสรุปผลการประเมินว่าผู้สมัครแต่ละคนเหมาะสม
หรือไม่ที่จะแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง หรือมีจุดเด่นหรือจุดที่

ต้องพัฒนาอย่างไร จึงเป็นการไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามแบบ
การประเมินบุคคลในการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งให้ดำรง
ตำแหน่งนักบริหาร ๙ ซึ่งส่งมาพร้อมหนังสือสำนักงาน
ก.พ.ที่ นร ๐๗๐๑/ว ๙ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๔
ข้อ ๓ และข้อ ๔ นอกจากนั้น การที่คณะกรรมการคัดเลือกฯ
พิจารณาคัดเลือกผู้ที่เหมาะสมสำหรับตำแหน่งรองอธิบดี
(นักบริหารระดับต้น) กรม ข. ตำแหน่งเลขที่ ๒ และ ๓
จำนวน ๕ คน ทั้งสองตำแหน่ง พร้อมทั้งนำเหตุผล
ที่อธิบดีกรม ข. เสนอต่อที่ประชุมคณะกรรมการคัดเลือกฯ
มาระบุเป็นเหตุผลของความเหมาะสมของบุคคลทั้ง ๕ คน
ดังกล่าวเสนอให้คู่กรณีในการร้องทุกข์พิจารณาแต่งตั้ง
นั้น เป็นการไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อ ๒.๖ ของหนังสือ
สำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๑/ว ๙ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม
๒๕๔๔

เมื่อคณะกรรมการคัดเลือกฯ ดำเนินการคัดเลือก
ผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง
รองอธิบดี กรม ข. ตำแหน่งเลขที่ ๒ และ ๓ โดยไม่ปฏิบัติ
ให้เป็นไปตามข้อ ๒.๒.๑ ข้อ ๒.๒.๒ ข้อ ๒.๒.๒.๑ ข้อ ๒.๒.๒.๓
ข้อ ๒.๕ และข้อ ๒.๖ ของหนังสือสำนักงาน ก.พ.ที่ นร
๐๗๐๑/ว ๙ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๔ รวมทั้งข้อ ๓

และข้อ ๔ ของแบบการประเมินบุคคลในการคัดเลือก เพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนักบริหาร ๙ ซึ่งส่งมาพร้อม หนังสือสำนักงาน ก.พ. ฉบับดังกล่าว ทำให้การคัดเลือก ผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง รองอธิบดี กรม ข. ตำแหน่งเลขที่ ๒ และ ๓ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในประเด็นอื่นอีก เพราะไม่ทำให้ผลของการวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์เปลี่ยนแปลงไป ดังนั้น คำสั่งกระทรวงฯ ที่ ๘๖/๒๕๕๕ เรื่อง ย้ายข้าราชการ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕ ที่ให้ย้ายนายขจรวุฒิ และนายวิเวก ไปดำรงตำแหน่งรองอธิบดี (นักบริหารระดับต้น) กรม ข. ตำแหน่งเลขที่ ๒ และ ๓ ตามลำดับอันสืบเนื่องมาจากการดำเนินการคัดเลือกที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

การวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค.เห็นชอบตามเหตุผลดังที่ได้คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ฯ ได้วินิจฉัยมาแล้วข้างต้น จึงวินิจฉัยให้ ยกเลิกคำสั่งกระทรวงคมนาคม ที่ ๘๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕ ที่แต่งตั้งให้นายขจรวุฒิ และนายวิเวก ดำรงตำแหน่งรองอธิบดี (นักบริหารระดับต้น) กรม ข. ตำแหน่งเลขที่ ๒ และ ๓ ตามลำดับ โดยให้มีผลตั้งแต่

วันที่ระบุในคำสั่งแต่งตั้งดังกล่าว แล้วดำเนินการคัดเลือกผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรองอธิบดี กรม ข. ตำแหน่งเลขที่ ๒ และ ๓ จากผู้สมัครคนเดิมจำนวน ๑๒ คนใหม่ โดยปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อ ๒.๒.๑ ข้อ ๒.๒.๒ ข้อ ๒.๒.๒.๑ ข้อ ๒.๒.๒.๓ ข้อ ๒.๕ และข้อ ๒.๖ ของหนังสือสำนักงาน ก.พ.ที่ นร ๐๗๐๑/ว ๙ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ รวมทั้งข้อ ๓ และข้อ ๔ ของแบบการประเมินบุคคลในการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนักบริหาร ๙ ซึ่งส่งมาพร้อมหนังสือสำนักงาน ก.พ.ฉบับดังกล่าว

กรณีที่ ๒๓ ไม่ได้รับเงินโบนัสประจำปีทำให้เสียสิทธิอันพึงมีพึงได้ (เรื่องดำที่ ๕๕๒๐๐๔๑ เรื่องแดงที่ ๐๐๘๗๒๕๕)

นักวิชาการเงินและบัญชีชำนาญการพิเศษ รายหนึ่ง สังกัดส่วนราชการแห่งหนึ่งซึ่งผู้บริหารสูงสุดดำรงตำแหน่งเลขาธิการฯ ซึ่งตำแหน่งเทียบเท่าปลัดกระทรวง ร้องทุกข์ว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม กรณีเลขาธิการฯ มีคำสั่งที่ ๕๙/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๕ ให้ยกเลิกคำสั่ง ที่ ๗๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๔ เรื่อง ให้ข้าราชการและลูกจ้างประจำได้รับเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยอ้างว่าสำนักงานฯ ไม่มีเงิน

เหลือจ่ายที่จะสามารถนำมาหักไว้เบิกเหลื่อมปี เพื่อนำมาใช้ในการจัดสรรเงินรางวัลได้ ทั้งที่ข้อเท็จจริง มีเงินเหลือจ่ายจำนวนมาก แต่มิได้ดำเนินการจนถึงที่สุด ทำให้ผู้ร้องทุกข์เสียสิทธิอันพึงมีพึงได้

สรุปคำร้องทุกข์

สำนักเลขาธิการฯ ได้มีคำสั่ง ที่ ๗๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๔ เรื่อง ให้ข้าราชการและลูกจ้างประจำ ได้รับเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ต่อมา ได้มีคำสั่ง ที่ ๕๙/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๕ เรื่อง ยกเลิกการให้ข้าราชการและลูกจ้างประจำได้รับเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ สรุปสาระสำคัญ ได้ว่า สำนักเลขาธิการฯ มิได้มีเงินเหลือจ่ายที่จะสามารถนำมาหักไว้เบิกเหลื่อมปี เพื่อนำไปใช้ในการจัดสรรเงินรางวัล ประกอบกับหนังสือสำนักงาน ก.พ.ร. ด่วนที่สุด ที่ นร ๑๒๐๐/ว ๒ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๕ จึงให้ยกเลิกการให้ข้าราชการและลูกจ้างประจำของสำนักเลขาธิการฯ ได้รับเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒

ผู้ร้องทุกข์เคยดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองคลังทราบเป็นอย่างดีว่า ในทุกๆ สิ้นปี ส่วนราชการนี้ จะมีเงินงบประมาณเหลือจ่ายเป็นจำนวนมากประกอบกับ

งบประมาณที่จะนำมาจัดสรรเป็นเงินรางวัลปี พ.ศ. ๒๕๕๒ จะใช้เงินประมาณสามแสนบาทเศษ ซึ่งตามหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๔๐๖.๖/๑๒๐๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๕ และแบบแจ้งรายละเอียดการขยายเวลาเบิกจ่ายเงินงบประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๒ (กรณีไม่มีหนี้ผูกพัน) สำนักเลขาธิการฯ รหัสหน่วยงาน ๐๑๐๐๔ สรุปได้ดังนี้

๑. ในแบบแจ้งรายละเอียดการขยายเวลาเบิกจ่ายเงินงบประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๒ (กรณีไม่มีหนี้ผูกพัน) สำนักเลขาธิการฯ รหัสหน่วยงาน ๐๑๐๐๔ ลำดับที่ ๑ รายการปรับปรุงอาคารสำนักงาน (Smart office) จำนวนเงินสี่สิบล้านบาท สรุปว่า เลขาธิการฯ อนุมัติให้บริษัท กนกพรธรณ จำกัด (ชื่อสมมุติ) ผู้เสนอราคาต่ำสุดเป็นผู้ดำเนินการปรับปรุงอาคารสำนักงาน (Smart office) ในวงเงิน ๓๓,๖๕๗,๐๐๐ บาท ซึ่งได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๔ และได้รับเรื่องคืนเมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๕๔ จึงไม่สามารถดำเนินการก่อหนี้ผูกพันได้ทันภายในสิ้นเดือนกันยายน ๒๕๕๔ กรณีจึงมีเงินเหลือจ่ายจำนวนหกล้านบาทเศษ แต่ไม่ดำเนินการขอทำความตกลงกับกระทรวงการคลัง

๒. ในเดือนมกราคม - กันยายน ๒๕๕๒ (ปีงบประมาณ ๒๕๕๒) ไม่มีการแต่งตั้งตำแหน่งบุคลากรระดับสูง ๑ ตำแหน่ง ดังนั้นจึงต้องมีเงินเดือนในตำแหน่งนี้เหลือจ่าย เนื่องจากมีการแต่งตั้งผู้ที่มีหน้าที่ตำแหน่งอื่นปฏิบัติหน้าที่แทน เมื่อประมาณเดือน ธันวาคม ๒๕๕๒

๓. ในหนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๔๐๖.๖/๑๒๐๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๕ เรื่อง การกันเงินไว้เบิกเหลื่อมปีกรณีไม่มีหนี้ผูกพันและขยายเวลาเบิกจ่ายเงิน ที่มีมาถึงเลขาธิการฯ ได้อ้างถึงหนังสือสำนักเลขาธิการฯ ด่วนที่สุด ที่ ๐๔๐๑.๓/๑๒๐๕๘ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ สิ่ง que ส่งมาด้วย รายละเอียดการกันเงินไว้เบิกเหลื่อมปีกรณีไม่มีหนี้ผูกพันและขยายเวลาเบิกจ่ายเงินจำนวน ๑ ชุด สรุปว่า ตามที่ขออนุมัติกันเงินและขยายเวลาการเบิกจ่ายเงิน รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๗๕,๕๓๘,๕๕๓ บาท โดย กันเงินงบประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๔ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๒๒,๘๓๗,๔๕๘ บาท ไว้เบิกเหลื่อมปีกรณีไม่มีหนี้ผูกพันประกอบด้วยงบบุคลากร จำนวน ๓๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท งบรายจ่ายอื่น ๖๒,๒๐๐,๐๐๐ บาท รายละเอียดตามเอกสารที่ส่งมาด้วย

ดังนั้น ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๕ มีงบบุคลากร
เหลือจำนวน ๓๐ ล้านบาท งบรายจ่ายอื่น ๖๒,๒๐๐,๐๐๐ บาท
จึงเชื่อได้ว่าในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๖ จะต้องมีความ
เหลือจ่ายจำนวนสามแสนบาทเศษเพียงพอที่จะนำมา
จ่ายเงินรางวัลปี พ.ศ.๒๕๕๖ จึงขอให้ ก.พ.ค. ให้ความ
เป็นธรรมกรณีที่ไม่ได้รับเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ
พ.ศ. ๒๕๕๖

สรุปข้อเท็จจริง

จากคำร้องทุกข์ คำแก้คำร้องทุกข์ และเอกสาร
หลักฐาน รับฟังข้อเท็จจริงได้ว่า การกั้นเงินงบประมาณ
เหลือจ่ายไว้เบิกเหลือมปีกรณีไม่มีหนี้ผูกพันเพื่อนำไป
จัดสรรเป็นสิ่งจูงใจ กระทรวงการคลังได้มีหนังสือเวียน
สองฉบับ คือ หนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนที่สุด
ที่ กค ๐๔๐๙.๗/ว ๙๑ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๗
และด่วนที่สุด ที่ กค ๐๔๐๙.๗/ว ๔๕ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม
๒๕๔๘ สรุปสาระสำคัญได้ว่า ตามพระราชบัญญัติวิธีการ
งบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๒๗ (๒)
บัญญัติให้การกั้นเงินจากคลังตามพระราชบัญญัติ
งบประมาณรายจ่ายประจำปีให้กระทำได้เฉพาะ
ปีงบประมาณนั้น เว้นแต่เป็นงบประมาณรายจ่ายข้ามปี

หรือเป็นงบประมาณรายจ่ายที่ได้ก่อนนี้ผูกพันไว้ก่อน
สิ้นปีงบประมาณ หรือที่ได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงการคลังให้เบิกเหลื่อมปีและได้มีการกันเงินไว้
ตามระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงิน
จากคลัง ประกอบพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์
และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖ ได้กำหนด
เกี่ยวกับการประเมินผลการปฏิบัติราชการ กรณี
ส่วนราชการดำเนินการมีคุณภาพและเป็นไปตามเป้าหมาย
ที่กำหนด ให้ ก.พ.ร. จัดสรรเงินเพิ่มพิเศษเป็นบำเหน็จ
ความชอบแก่ส่วนราชการ หรือให้ส่วนราชการนำเงิน
เหลื่อมจ่ายไปใช้ในการปรับปรุง การปฏิบัติงานของส่วนราชการ
จึงสมควรกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการ
กันเงินงบประมาณเหลื่อมจ่ายจากการดำเนินการของ
ส่วนราชการตามหลักเกณฑ์ที่ ก.พ.ร. กำหนดไว้เบิก
เหลื่อมปีเพื่อนำมาจัดสรรเป็นสิ่งจูงใจ ดังนี้

๑. เงินงบประมาณเหลื่อมจ่าย หมายถึง เงินเหลื่อม
จ่ายจากการใช้จ่ายเกี่ยวกับ การจัดซื้อ จัดจ้าง หรือการ
ดำเนินงานต่างๆ ของส่วนราชการ ในส่วนของงบ
ดำเนินงาน งบลงทุน งบเงินอุดหนุน หรืองบรายจ่ายอื่น
ที่ได้ดำเนินงานใช้จ่ายตามแผนงาน งาน โครงการ จนบรรลุ

เป้าหมายสามารถเพิ่มผลงาน ผลสัมฤทธิ์ โดยไม่เป็นการ
เพิ่มค่าใช้จ่ายและคุ้มค่าต่อภารกิจของรัฐหรือสามารถ
ดำเนินการตามแผนการ ลดค่าใช้จ่ายต่อหน่วยได้ตาม
หลักเกณฑ์ที่ ก.พ.ร. กำหนด โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี
ทั้งนี้ เงินงบประมาณเหลือจ่ายดังกล่าวไม่รวมถึงเงินงบประมาณ
ที่ส่วนราชการได้รับจัดสรรเพิ่มเติมระหว่างปีงบประมาณ
เพื่อดำเนินงานตามแผนงาน

๒. เงินงบประมาณที่เหลือจ่าย จะต้องดำเนินการ
ตามแนวทางและมาตรการเกี่ยวกับการชำระหนี้
ค่าสาธารณูปโภคค้างชำระให้แก่รัฐวิสาหกิจ ตามมติ
คณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๖ และจะนำ
เงินไปจัดสรรเป็นสิ่งจูงใจได้จะต้องมีคะแนนการประเมิน
ตามตัวชี้วัดร้อยละของงบประมาณที่สามารถประหยัดได้
ไม่น้อยกว่า ๓ คะแนน หรือผลการประเมินการปฏิบัติ
ราชการในภาพรวมของส่วนราชการมากกว่า ๓.๗๕
คะแนนขึ้นไป ตามผลการประเมินของ ก.พ.ร.

๓. กำหนดวิธีการที่ส่วนราชการเจ้าของ
งบประมาณที่มีเงินเหลือจ่ายและประสงค์จะนำเงินเหลือ
จ่ายเพื่อใช้ในการพัฒนาบุคลากรและพัฒนาองค์กร
ต้องดำเนินการตามขั้นตอน โดยขั้นตอนสุดท้ายต้องทำ

การตกลงกับกระทรวงการคลังเพื่อขอคืนเงินงบประมาณ
เหลือจ่ายไว้เบิกเหลือมปีกรณีไม่มีหนี้ผูกพัน โดยแจ้ง
รายละเอียดว่า เป็นเงินเหลือจ่ายจากงบดำเนินงาน
งบลงทุน งบเงินอุดหนุน หรืองบรายจ่ายอื่น (ยกเว้น
งบบุคลากรและงบกลาง) จำนวนเงินเท่าใด โดยกระทรวง
การคลังหรือกรมบัญชีกลางจะต้องได้รับเรื่องขอตกลง
ภายในวันทำการสุดท้ายของปีงบประมาณ

๔. การเบิกจ่ายเงินงบประมาณเหลือจ่าย
เพื่อนำมาจัดสรรเป็นสิ่งจูงใจ ให้เบิกจ่ายได้ภายในวงเงิน
ที่ได้รับอนุมัติจากกระทรวงการคลัง ทั้งนี้ ให้เบิกจ่ายเงิน
เหลือจ่ายที่ได้รับอนุมัติให้กันไว้เบิกเหลือมปีให้เสร็จสิ้น
ภายใน ๑ ปีงบประมาณ เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาดังกล่าวแล้ว
ให้เงินนั้นพับไป

ในปีงบประมาณ ๒๕๕๒ สำนักเลขาธิการฯ
ได้รับการจัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปี รวมทั้งสิ้น
จำนวน ๕,๘๙๐,๑๘๗,๘๐๐.- บาท และมีงบประมาณคงเหลือ
ในภาพรวม จำนวน ๑,๒๒๘,๒๑๑,๓๖๕.๑๓ บาท
เงินงบประมาณประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ที่คงเหลือล้วนแต่
เป็นงบประมาณของส่วนราชการอื่นที่ได้รับการจัดสรร
งบประมาณผ่านสำนักเลขาธิการฯ หรือเป็นงบประมาณ

ที่หน่วยงานอื่นโอนให้สำนักงานเลขาธิการฯ เบิกจ่ายแทน จึงไม่สามารถจะกันเงินงบประมาณเพื่อนำไปจัดสรรเป็น เงินรางวัลประจำปีให้แก่ข้าราชการและลูกจ้างประจำของ สำนักเลขาธิการฯ ได้ โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ สำนักเลขาธิการฯ ได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๒ ให้กันเงินเหลือจ่ายไว้เบิกเหลือมปีกรณีไม่มีหนี้ผูกพัน รวม ๑๗ รายการ จำนวนเงิน ๑๕๒,๔๙๙,๔๓๖ บาท ซึ่งไม่มีรายการเงินจูงใจหรือเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ แต่อย่างใด

ต่อมาในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๕ สำนักเลขาธิการฯ ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๔๐๑.๓/๑๒๐๕๘ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ถึงอธิบดีกรมบัญชีกลาง ขออุทธรณ์การขยายเวลาเบิกจ่ายเงินงบประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๒ กรณีไม่มีหนี้ผูกพัน และการกันเงินงบประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ไว้เบิกเหลือมปีกรณีไม่มีหนี้ผูกพัน ซึ่งกระทรวงการคลัง ได้แจ้งตามหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๔๐๖.๖/๑๒๐๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๕ สรุปได้ว่า ตามที่ขออนุมัติกันเงิน และขยายเวลาการเบิกจ่ายเงิน รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๗๕,๕๓๘,๕๕๓ บาท กระทรวงการคลังได้อนุมัติให้กัน เงินงบประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๔ จำนวน ๘๖,๘๖๓,๐๐๑ บาท

และขยายเวลาเบิกจ่ายเงินงบประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๒ จำนวน ๕๒,๗๐๑,๐๙๕ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๓๙,๕๖๔,๐๙๖ บาท ได้ถึงสิ้นเดือนมีนาคม ๒๕๕๕ ทั้งนี้ ขอให้สำนักเลขาธิการฯ เร่งดำเนินการก่องหนผู้กผันเงินงบประมาณดังกล่าวให้เสร็จสิ้นภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยเฉพาะเงินงบประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๒ จำนวน ๕๒,๗๐๑,๐๙๕ บาท หากไม่สามารถดำเนินการก่องหนผู้กผันหรือเบิกจ่ายเงินงบประมาณดังกล่าวได้ทันทีเห็นควรให้เงินงบประมาณนั้นเป็นพับไป

สำหรับการขยายเวลาเบิกจ่ายเงินงบประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๒ จำนวน ๕๒,๗๐๑,๐๙๕ บาท สรุปได้ว่าเป็นเรื่องการแจ้งรายละเอียดการขยายเวลาเบิกจ่ายเงินงบประมาณ ปี พ.ศ. ๒๕๕๒ (กรณีไม่มีหนี้ผู้กผัน) จำนวน ๓ รายการ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๕๒,๗๐๑,๐๙๕ บาท ประกอบด้วย ๑) งบลงทุน รายการปรับปรุงอาคารสำนักงาน (Smart office) จำนวนเงิน ๔๐ ล้านบาท ๒) งบรายจ่ายอื่น รายการ ค่าใช้จ่ายในการฟื้นฟูความเชื่อมั่นและเสริมสร้างภาพลักษณ์ จำนวนเงิน ๒,๗๐๑,๐๙๕ บาท และ ๓) งบรายจ่ายอื่น รายการ ค่าใช้จ่ายในการฟื้นฟูความเชื่อมั่นและเสริมสร้างภาพลักษณ์ จำนวนเงิน ๑๐ ล้านบาท

เรื่องการจ่ายเงินรางวัลประจำปี คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๗ เห็นชอบให้มีการปรับปรุงค่าตอบแทนของบุคลากรภาครัฐ โดยกำหนดให้มีการจ่ายเงินรางวัลสำหรับผู้บริหารและสำหรับหน่วยงานเพื่อจ่ายให้แก่ข้าราชการ ลูกจ้างประจำ และพนักงานของรัฐเพื่อความเหมาะสมและสอดคล้องกับหน้าที่ความรับผิดชอบดังกล่าว กระทรวงการคลังจึงกำหนดให้มีระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินรางวัลสำหรับผู้บริหารและสำหรับหน่วยงานเพื่อจ่ายให้แก่ข้าราชการ ลูกจ้างประจำ และพนักงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งในข้อ ๕ กำหนดว่า เงินงบประมาณที่ส่วนราชการจะนำมาเบิกจ่ายเงินรางวัลสำหรับผู้บริหารและสำหรับหน่วยงานให้เป็นไปตามวงเงินงบประมาณที่ได้รับอนุมัติจาก ก.พ.ร.

ตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ - ๒๕๕๑ สำนักงาน ก.พ.ร. จะเป็นผู้จัดหาเงินงบประมาณเพื่อนำมาจัดสรรเงินรางวัลให้กับส่วนราชการ ซึ่งในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ก็เช่นเดียวกัน โดยสำนักเลขาธิการฯ ได้รับแจ้งผลการจัดสรรเงินรางวัล จากสำนักงาน ก.พ.ร. จำนวน ๓๓๗,๔๗๘.๗๐ บาท ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ.ร.

ด่วนที่สุด ที่ ๑๒๐๑/๑๙๒๔ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓ เรื่อง แจ้งผลการจัดสรรเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ของสำนักเลขาธิการฯ เมื่อได้รับแจ้งผลการจัดสรรเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ แล้วได้ดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นแนวทางการปฏิบัติที่เหมือนกันกับหน่วยราชการอื่น และได้จัดทำคำสั่งสำนักเลขาธิการฯ ที่ ๗๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๔ เรื่อง ให้ข้าราชการลูกจ้างประจำได้รับเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒

ต่อมาคณะรัฐมนตรีได้มีมติในวันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒ ให้กระทรวงการคลังพิจารณาอนุมัติให้ส่วนราชการกันเงินงบประมาณเหลือจ่ายในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ไว้เบิกเหลือมปีได้ เพื่อให้มีงบประมาณรองรับในเบื้องต้นกรณีที่จะมีการจัดสรรเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ และให้สำนักงาน ก.พ.ร. รับผิดชอบพิจารณาความเป็นไปได้ร่วมกับกระทรวงการคลัง สำนักงบประมาณ และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับระบบและหลักเกณฑ์การใช้เงินเหลือจ่ายมาจัดสรรเป็นเงินรางวัล ซึ่งสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/๑๗๙๓๗ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒

ถึงรองนายกรัฐมนตรี เพื่อแจ้งยืนยันมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว

สำนักเลขาธิการฯ ได้รับแจ้งแนวนโยบายดังกล่าวเมื่อสิ้นปีงบประมาณไปแล้ว จึงไม่ได้กั้นเงินเหลือจ่ายไว้เบิกเหลือในปี เพื่อนำมาจัดสรรเป็นเงินรางวัลกรณีคณะรัฐมนตรีมีมติให้กระทรวงการคลังพิจารณาอนุมัติให้ส่วนราชการกั้นเงินงบประมาณเหลือจ่ายในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ไว้เบิกเหลือในปีได้ เพื่อให้มีงบประมาณรองรับในเบื้องต้นกรณีที่จะมีการจัดสรรเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ นั้น เป็นปัญหาของหน่วยราชการที่ปฏิบัติตามหลักการรักษาวินัยการเงินและการคลังอย่างเคร่งครัดโดยไม่อาจจะคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะต้องดำเนินการกั้นเงินเหลือจ่ายไว้เบิกเหลือในปีเพื่อนำมาจัดสรรเป็นเงินรางวัล ซึ่งสำนักงาน ก.พ.ร. ก็รับรู้ถึงปัญหาดังกล่าว จึงได้เสนอแนวทางการแก้ไขโดยคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๓ ให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีให้ใช้เงินงบประมาณ งบกลาง รายการค่าใช้จ่ายการปรับเงินค่าตอบแทนบุคลากรภาครัฐที่คงเหลือจากการจัดสรรเงินรางวัล และเงินเพิ่มพิเศษ

สำหรับผู้บริหาร ก่อนปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งมีการ
กันเงินไว้เบิกเหลือมปี และขยายเวลาการเบิกจ่ายเงินไว้
แล้วจำนวน ๑,๐๗๓,๖๒๙,๒๕๕.๐๓ บาท สำหรับจัดสรร
เงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ให้กับส่วนราชการ
จังหวัด และสถาบันอุดมศึกษาที่ไม่มีเงินเหลือจ่ายประจำปี
งบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ หรือมีอยู่ไม่เพียงพอ ซึ่งที่ประชุม
คณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ได้มีมติเห็นชอบ
ตามข้อเสนอของคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ
หากแต่ปรากฏภายหลังว่า แนวทางการจัดสรรเงินงบประมาณ
สำหรับจัดสรรเป็นเงินรางวัลตามที่สำนักงาน ก.พ.ร.
เสนอต่อคณะรัฐมนตรีนั้น มีอาจนำมาใช้ดำเนินการได้
เพราะขัดกับพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒
และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๒๗ กระทรวงการคลัง
จึงไม่อาจกำหนดหลักเกณฑ์เพื่อจ่ายเงินรางวัลดังกล่าวได้

สำนักงาน ก.พ.ร. ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่
นร ๑๒๐๐/ว ๒ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๕ เรื่อง
การชักข้อคมความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดเงินรางวัลประจำปี
ถึงหัวหน้าส่วนราชการ ๑๔๓ แห่ง สรุปได้ว่า ตามที่ได้แจ้ง
ผลการจัดสรรเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒

และ พ.ศ. ๒๕๕๓ ไปแล้วนั้น สำนักงาน ก.พ.ร. ขอชักข้อม
ความเข้าใจเกี่ยวกับทางปฏิบัติเรื่องนี้ ซึ่งมีสาระสำคัญ คือ

๑. เงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒
และ พ.ศ. ๒๕๕๓ ให้จ่ายจากเงินเหลือจ่ายประจำปี
งบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ และ พ.ศ. ๒๕๕๓ ตามลำดับ
ตามนัยมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓
และวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๓ โดยเงินเหลือจ่ายของหน่วยงานใด
ก็นำมาจ่ายเป็นเงินรางวัลเฉพาะของหน่วยงานนั้น

๒. เงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒
ให้จ่ายเฉพาะผู้ปฏิบัติ

๓. หน่วยงานใดไม่มีเงินเหลือจ่ายในปีใด
ก็ไม่สามารถจ่ายเงินรางวัลในปีนั้น

รองเลขาธิการฯ ฝ่ายบริหาร ประธานกรรมการ
พัฒนาระบบราชการของสำนักงานฯ ได้มีบันทึกเสนอ
เลขาธิการฯ สรุปว่า สำนักเลขาธิการฯ ไม่มีเงินงบประมาณปี
พ.ศ. ๒๕๕๒ เหลือจ่ายที่จะนำไปใช้จัดสรรเป็นเงินรางวัล
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้ จึงเห็นควรยกเลิก
คำสั่งสำนักเลขาธิการฯ ที่ ๓๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๔
ซึ่งรองเลขาธิการฯ รักษาราชการแทนเลขาธิการฯ
ได้เห็นชอบตามเสนอ และได้มีคำสั่งสำนักเลขาธิการฯ

ที่ ๕๙/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๕ เรื่อง ยกเลิก การให้ข้าราชการและลูกจ้างประจำได้รับเงินรางวัล ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยระบุเหตุผลว่า สำนักเลขาธิการฯ ไม่มีเงินเหลือจ่ายที่จะสามารถนำมาหักไว้ เบิกเหลือในปี เพื่อนำไปใช้ในการจัดสรรเงินรางวัล

สรุปความเห็นขององค์คณะวินิจฉัยฯ

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ฯ พิจารณาแล้ว เห็นว่า เรื่องนี้มีข้อเท็จจริงเพียงพอต่อการพิจารณา วินิจฉัยแล้ว ซึ่งข้อเท็จจริงและประเด็นวินิจฉัยไม่ซับซ้อน และการมาแสดงด้วยวาจาไม่จำเป็นแก่การวินิจฉัยเรื่อง ร้องทุกข์ จึงมีมติให้งดการแสดงด้วยวาจาของคู่กรณี ตามนัยข้อ ๔๙ และข้อ ๕๑ วรรคแรก ของ กฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๒

ตามข้อเท็จจริงมีประเด็นพิจารณาว่า การที่ คู่กรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่งให้ยกเลิกการจ่ายเงินรางวัล ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ เป็นการชอบด้วยกฎหมาย ระเบียบของทางราชการและมติคณะรัฐมนตรี หรือไม่ ประการใด

ปัญหาที่ต้องพิจารณาประการแรกว่า สำนัก
เลขาธิการฯ มีเงินงบประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๒ เหลือจ่าย
หรือไม่

จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏ คือ ตามหนังสือกระทรวง
การคลัง ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๔๐๖.๖/๑๒๐๖ ลงวันที่
๒๐ มกราคม ๒๕๕๕ เรื่อง การกันเงินไว้เบิกเหลือปีกรณี
ไม่มีหนี้ผูกพันและขยายเวลาเบิกจ่ายเงิน คู่กรณีในการ
ร้องทุกข์ในฐานะเจ้าของเงินงบประมาณประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๒
ได้รับอนุญาตให้ขยายเวลาการเบิกจ่ายเงิน (กรณีไม่มีหนี้ผูกพัน)
รวมเป็นเงิน ๕๒,๗๐๑,๐๙๕ บาท จำนวน ๓ รายการ ประกอบด้วย
๑) งบลงทุน รหัสแหล่งของเงิน ๕๒๑๑๓๒๐ รายการปรับปรุง
อาคารสำนักงาน (Smart office) จำนวนเงิน ๔๐ ล้านบาท
๒) งบรายจ่ายอื่น รหัสแหล่งของเงิน ๕๒๑๑๕๐๐ รายการ
ค่าใช้จ่ายในการฟื้นฟูความเชื่อมั่นและเสริมสร้างภาพลักษณ์ฯ
จำนวนเงิน ๒,๗๐๑,๐๙๕ บาท และ ๓) งบรายจ่ายอื่น
รหัสแหล่งของเงิน ๕๒๑๑๕๐๐ รายการ ค่าใช้จ่ายในการ
ฟื้นฟูความเชื่อมั่นและเสริมสร้างภาพลักษณ์ฯ จำนวนเงิน
๑๐ ล้านบาท โดยรายการที่ ๑) เป็นรายการปรับปรุงอาคาร
สำนักงาน (Smart office) จำนวนเงิน ๔๐ ล้านบาท
ซึ่งปัจจุบันยังอยู่ในระหว่างการดำเนินการจัดหาผู้รับจ้าง

ส่วนในรายการที่ ๒) และ ๓) เป็นเงินงบประมาณที่กระทรวงการต่างประเทศโอนให้สำนักเลขาธิการฯ เบิกจ่ายแทน

พิเคราะห์จากข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า การขยายเวลาเบิกจ่ายเงินงบประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ทั้งสามรายการนั้น รายการปรับปรุงอาคารสำนักงาน (Smart office) จำนวนเงิน ๔๐ ล้านบาท ยังอยู่ในระหว่างดำเนินการจัดหาผู้รับจ้าง ส่วนรายการค่าใช้จ่ายในการฟื้นฟูความเชื่อมั่นและเสริมสร้างภาพลักษณ์ฯ อีกสองรายการ เป็นเงินงบประมาณที่กระทรวงการต่างประเทศโอนให้สำนักเลขาธิการฯ เบิกจ่ายแทน กรณีจึงไม่ปรากฏข้อเท็จจริงที่จะถือได้ว่าคู่กรณีในการร้องทุกข์มีเงินงบประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๒ เหลือจ่ายที่จะสามารถนำไปจัดสรรเป็นเงินรางวัลได้

สำหรับข้อกล่าวอ้างของผู้ร้องทุกข์ว่า ในเดือนมกราคม – กันยายน ๒๕๕๒ (ปีงบประมาณ ๒๕๕๒) ไม่มีการแต่งตั้งบุคลากรสำคัญระดับสูง ดังนั้น จึงต้องมีเงินเดือนในตำแหน่งนี้เหลือจ่าย เนื่องจากมีการแต่งตั้งผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนเมื่อประมาณเดือนธันวาคม ๒๕๕๒

คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้ชี้แจงว่า เงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งดังกล่าว ได้รับการจัดสรรงบประมาณในงบบุคลากร

พิเคราะห์จากหนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๔๐๙.๗/ว ๙๑ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๗ ซึ่งได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการกักเงินงบประมาณเหลือจ่ายจากการดำเนินงานของส่วนราชการ ตามหลักเกณฑ์ที่ ก.พ.ร. กำหนดไว้เบิกเหลืออมปี กรณีไม่มีหนี้ผูกพัน เพื่อนำมาจัดสรรเป็นสิ่งจูงใจ ในข้อ ๓.๓ กำหนดให้ส่วนราชการทำความเข้าใจกับกระทรวงการคลัง เพื่อขอเงินงบประมาณเหลือจ่ายฯ จากงบดำเนินงาน งบลงทุน งบเงินอุดหนุน หรืองบรายจ่ายอื่น (ยกเว้น งบบุคลากรและงบกลาง) เป็นจำนวนเงินเท่าใด โดยกระทรวงการคลังหรือกรมบัญชีกลางจะต้องได้รับเรื่องขอตกลง ภายในวันทำการสุดท้ายของปีงบประมาณ ดังนั้น แม้คู่กรณีในการร้องทุกข์จะมีเงินเหลือจ่ายจากการที่ไม่มีการแต่งตั้งตำแหน่งสำคัญ ๑ ตำแหน่ง แต่ก็ยังเป็นเงินเหลือจ่ายในงบบุคลากรที่ไม่อยู่ในความหมายของเงินงบประมาณเหลือจ่ายจากการดำเนินงานของส่วนราชการตามหลักเกณฑ์ที่ ก.พ.ร. กำหนด จึงไม่สามารถกักงบบุคลากรไว้

เบิกเหลื่อมปี เพื่อนำมาจัดสรรเป็นสิ่งจูงใจ หรือเงินรางวัล ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้ ประกอบกับสำนักงาน ก.พ.ร. ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๑๒๐๐/ว ๒ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๕ เรื่อง การชักซ้อมความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดเงินรางวัลประจำปี ถึงหัวหน้าส่วนราชการ ๑๔๓ แห่ง สรุปว่า เงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ให้จ่ายจากเงินเหลือจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยเงินเหลือจ่ายของหน่วยงานใดก็นำมาจ่ายเป็นเงินรางวัลเฉพาะของหน่วยงานนั้น และให้จ่ายเฉพาะผู้ปฏิบัติหน่วยงานใดไม่มีเงินเหลือจ่ายก็ไม่สามารถจ่ายเงินรางวัลในปีนั้น

จึงรับฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติว่า คู่กรณีในการร้องทุกข์ ในฐานะเจ้าของเงินงบประมาณประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ไม่มีเงินงบประมาณเหลือจ่ายที่จะสามารถนำไปจัดสรรเป็นเงินรางวัลสำหรับข้าราชการและลูกจ้างประจำในสังกัดได้

ปัญหาที่พิิจารณาประการสุดท้าย คือ การที่ คู่กรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่งให้ยกเลิกการจ่ายเงินรางวัล ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ เป็นการขอด้วยกฎหมายระเบียบของทางราชการและมติคณะรัฐมนตรี หรือไม่ประการใด

ตามข้อเท็จจริง ตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ถึง ๒๕๕๑ สำนักงาน ก.พ.ร. จะเป็นผู้จัดหาเงินงบประมาณ เพื่อนำมาจัดสรรเงินรางวัลให้กับส่วนราชการ

เมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒ หลังจากที่สำนักเลขาธิการฯ ได้รับอนุมัติให้กันเงินเหลือจ่ายไว้เบิกเหลือมปีกรณีไม่มีหนี้ผูกพัน รวม ๑๗ รายการ จำนวนเงิน ๑๕๒,๔๙๙,๔๓๖ บาท ซึ่งไม่มีรายการเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ แต่อย่างใดแล้ว คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้กระทรวงการคลังพิจารณาอนุมัติให้ส่วนราชการกันเงินงบประมาณเหลือจ่ายในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ไว้เบิกเหลือมปีได้ เพื่อให้มีงบประมาณรองรับในเบื้องต้น กรณีที่จะมีการจัดสรรเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือด่วนที่สุดที่ นร ๐๕๐๖/๑๗๙๓๗ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ถึงรองนายกรัฐมนตรี เพื่อแจ้งยืนยันมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว และสำนักเลขาธิการฯ ได้รับแจ้งแนวนโยบายดังกล่าวเมื่อสิ้นปีงบประมาณไปแล้ว

การจัดสรรเงินรางวัลสำหรับปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ สำนักงาน ก.พ.ร. ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุดที่ ๑๒๐๑/๑๙๒๔ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓

เรื่อง แจ้งผลการจัดสรรเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ของสำนักเลขาธิการฯ แจ้งให้คู่กรณีในการ ร้องทุกข์ทราบว่า สำนักเลขาธิการฯ ได้รับการจัดสรรเงิน รางวัลจากสำนักงาน ก.พ.ร. จำนวน ๓๓๗,๔๗๘.๗๐ บาท หลังจากนั้นคู่กรณีในการร้องทุกข์ได้ดำเนินการ ตามขั้นตอนซึ่งเป็นแนวทางการปฏิบัติที่เหมือนกันกับ หน่วยราชการอื่น และได้มีคำสั่งสำนักเลขาธิการฯ ที่ ๗๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๔ เรื่อง ให้ ข้าราชการลูกจ้างประจำได้รับเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒

ต่อมาสำนักงาน ก.พ.ร. ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๑๒๐๐/ว ๒ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๕ เรื่อง การชักซ้อมความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดเงินรางวัลประจำปี ถึงหัวหน้าส่วนราชการ ๑๔๓ แห่ง สรุปว่า เงินรางวัล ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ให้จ่ายจากเงินเหลือจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยเงินเหลือจ่าย ของหน่วยงานใดก็นำมาจ่ายเป็นเงินรางวัลเฉพาะของ หน่วยงานนั้น และให้จ่ายเฉพาะผู้ปฏิบัติ หน่วยงานใดไม่มี เงินเหลือจ่ายก็ไม่สามารถจ่ายเงินรางวัลในปีนั้น

เลขาธิการฯ ที่ ๕๙/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๕ เรื่อง ยกเลิกการให้ข้าราชการและลูกจ้างประจำได้รับเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยระบุเหตุผลว่า สำนักเลขาธิการฯ ไม่มีเงินเหลือจ่ายที่จะสามารถนำมาหักไว้เบิกเหลือในปี เพื่อนำไปใช้ในการจัดสรรเงินรางวัล

พิเคราะห์จากข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า เมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๒ สำนักเลขาธิการฯ ได้รับอนุมัติให้กันเงินงบประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ที่เหลือจ่ายไว้เบิกเหลือมปีกรณีไม่มีหนี้ผูกพัน รวม ๑๗ รายการ จำนวนเงิน ๑๕๒,๔๙๙,๔๓๖ บาท ซึ่งไม่มีรายการเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ แต่อย่างใด เนื่องจากการจ่ายเงินรางวัลในปีที่ผ่านมา ก.พ.ร. จะเป็นผู้จัดสรรงบประมาณในเรื่องดังกล่าว ดังนั้น การที่คู่กรณีในการร้องทุกข์ชี้แจงว่า ในการรักษาวินัยการเงินและการคลังส่วนราชการจะไม่กันเงินไว้หากไม่มีวัตถุประสงค์และภารกิจที่จะต้องใช้จ่ายเงินงบประมาณที่แน่นอน จึงมีเหตุผลที่รับฟังได้

กรณีคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๒ ให้กระทรวงการคลังพิจารณาอนุมัติให้ส่วนราชการกันเงินงบประมาณเหลือจ่ายในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒

พ.ศ. ๒๕๕๒ ไว้เบิกเหลื่อมปีได้ เพื่อให้มีงบประมาณ
รองรับในเบื้องต้นกรณีที่จะมีการจัดสรรเงินรางวัล
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งสำนักเลขาธิการ
คณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือ ด่วนที่สุดที่ นร ๐๕๐๖/๑๗๙๓๗
ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ถึงรองนายกรัฐมนตรี เพื่อแจ้ง
ยืนยันมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว โดยสำนักเลขาธิการฯ
ได้รับแจ้งแนวนโยบายดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒
ซึ่งสิ้นปีงบประมาณไปแล้ว กรณีจึงไม่อาจขออนุมัติกันเงิน
งบประมาณเหลือจ่ายในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ไว้
เบิกเหลื่อมปีเพื่อนำไปจัดสรรเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ
พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้ ตามนัยหนังสือกระทรวงการคลัง
ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๔๐๙.๗/ว ๙๑ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม
๒๕๔๗ ซึ่งกำหนดว่ากระทรวงการคลังหรือกรมบัญชีกลาง
จะต้องได้รับเรื่องขอตกลงภายในวันทำการสุดท้ายของ
ปีงบประมาณ และเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติแล้วว่า
สำนักเลขาธิการฯ ไม่มีเงินงบประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๒
เหลือจ่ายที่จะนำไปจัดสรรเป็นเงินรางวัลให้แก่ข้าราชการ
และลูกจ้างประจำในสังกัดได้ จึงมีคำสั่ง ที่ ๕๙/๒๕๕๕
ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๕ เรื่อง ยกเลิกการให้ข้าราชการ

จึงมีคำสั่ง ที่ ๕๙/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๕
เรื่อง ยกเลิกการให้ข้าราชการและลูกจ้างประจำได้รับเงิน
รางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒

พิเคราะห์จากข้อเท็จจริงในส่วนนี้แล้วเห็นว่า
การที่สำนักเลขาธิการฯ ได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน
๒๕๕๒ ให้กันเงินงบประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ที่เหลือจ่าย
ไว้เบิกเหลือมปีกรณีไม่มีหนี้ผูกพัน รวม ๑๗ รายการ
จำนวนเงิน ๑๕๒,๔๙๙,๔๓๖ บาท ซึ่งไม่มีรายการ
เงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ รวมอยู่ด้วยนั้น
เหตุผลสำคัญก็คือ ขณะนั้นคณะรัฐมนตรียังไม่มโนบาย
และมีมติให้กันเงินงบประมาณเหลือจ่ายในปีงบประมาณ
พ.ศ. ๒๕๕๒ ไว้เบิกเหลือมปีเพื่อนำไปจัดสรรเงินรางวัล
สำนักเลขาธิการฯ จึงไม่อาจจะขอกันเงินไว้ เนื่องจากไม่มี
วัตถุประสงค์และภารกิจที่จะต้องใช้จ่ายเงินงบประมาณ
ที่แน่นอน ซึ่งเป็นการรักษาวินัยการเงินและการคลัง
ประกอบกับระยะเวลาที่ผ่านมา ก.พ.ร. จะเป็นผู้จัดสรร
งบประมาณให้กับส่วนราชการ เมื่อข้อเท็จจริงเป็นยุติแล้ว
ว่าสำนักเลขาธิการฯ ไม่มีเงินงบประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๒
เหลือจ่าย จึงไม่อาจจ่ายเงินรางวัลได้ การที่คู่มือในการ
ร้องทุกข์มีคำสั่งให้ยกเลิกการจ่ายเงินรางวัลประจำปี

งบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ และมติคณะรัฐมนตรีดังที่กล่าวมาแล้ว

การวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. ได้พิเคราะห์จากข้อเท็จจริง พยานหลักฐาน กฎหมาย และระเบียบของทางราชการที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ร้องทุกข์แล้วเห็นว่า การที่คู่กรณีในการร้องทุกข์ มีคำสั่ง ที่ ๕๙/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๕ ให้ยกเลิกการจ่ายเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ เนื่องจากไม่มีเงินงบประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๒ เหลือจ่ายที่จะนำไปจัดสรรเป็นเงินรางวัลให้แก่ข้าราชการและลูกจ้างประจำในสังกัด ตามนัยมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๒ ได้ ข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่าเกิดจากการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือประวิงเวลา หรือห่วงเหนี่ยวการดำเนินการของคู่กรณีในการร้องทุกข์ อันเป็นเหตุให้ผู้ร้องทุกข์ไม่ได้รับเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ตามนัยกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๗ (๑) และ (๓) จึงวินิจฉัยว่า คำร้องทุกข์ฟังไม่ขึ้น ให้ยกคำร้องทุกข์

ตามนัยมาตรา ๑๒๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบ กฎ ก.พ.ค.
ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์
พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๕๓

กรณีที่ ๒๔ ไม่ได้รับการโอนเงินเดือน ไม่เคยรับทราบว่ามี
ผลงานต่ำ ต้องปรับปรุง (เรื่องดำที่ ๕๔๒๐๑๑๒
เรื่องแดงที่ ๐๐๑๔๒๕๖)

ผู้ร้องทุกข์ เป็นข้าราชการรายหนึ่ง ตำแหน่ง
นักทรัพยากรบุคคลชำนาญการ กลุ่มพัฒนาศักยภาพฯ
สำนักส่งเสริมและพัฒนาสมรรถนะบุคลากร สังกัด
ส่วนราชการหนึ่งที่หัวหน้าส่วนราชการมีฐานะเทียบเท่า
ปลัดกระทรวง (สำนักงานคณะกรรมการ ก. ชื่อสมมุติ)
ได้ร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรณีไม่ได้รับการโอนเงินเดือน
ในปีงบประมาณ ๒๕๕๔ รอบการประเมินครั้งที่๑
(๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ - ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔)

สรุปข้อร้องทุกข์

ผู้ร้องทุกข์ได้ร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. สรุปสาระสำคัญ
ได้ว่า เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๔ กลุ่มงานบริหารบุคคล
สำนักอำนวยการ ได้มีหนังสือแจ้งผลการพิจารณาเลื่อน
เงินเดือนประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๔ รอบการประเมิน

ครั้งที่ ๑ ให้ผู้ร้องทุกข์ได้ทราบว่าผู้ร้องทุกข์ไม่ได้รับการ
เลื่อนเงินเดือน เนื่องจากผลการประเมินผลการปฏิบัติ
ราชการอยู่ในระดับ “ต้องปรับปรุง” ซึ่งผู้ร้องทุกข์ไม่เห็นพ้องด้วย
เนื่องจากผู้บังคับบัญชาชั้นต้นไม่เคยแจ้งให้ผู้ร้องทุกข์
ทราบว่าผู้ร้องทุกข์จะต้องปรับปรุงเรื่องอะไรบ้าง ผู้ร้องทุกข์
จึงขอร้องทุกข์ ดังนี้

กลุ่มพัฒนาศักยภาพฯ มิได้กำหนดข้อตกลง
การประเมินผลสัมฤทธิ์ของงาน (ตัวชี้วัด) ไว้ตั้งแต่แรกเริ่มรอบ
การประเมิน แต่มากำหนดกันในภายหลังช่วงที่ใกล้จะสิ้น
รอบการประเมิน ผู้ร้องทุกข์ได้เขียนตัวชี้วัดในการประเมิน
ผลสัมฤทธิ์ของงาน โดยเขียนตามการทำงานจริงในรอบ
๖ เดือนที่ผ่านมา ส่งให้ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาศักยภาพฯ
แต่เมื่อใกล้สิ้นรอบการประเมินผู้อำนวยการกลุ่มฯ
ได้ส่งกลับมาให้ผู้ร้องทุกข์แก้ไข โดยให้ผู้ร้องทุกข์ระบุตัวชี้วัด
ให้ตรงกับตัวชี้วัดของกลุ่ม ซึ่งผู้ร้องทุกข์เห็นว่าตัวชี้วัด
ที่เขียนไม่ตรงกับงานที่ได้รับมอบหมายและงานที่ทำจริง
แต่โดยที่เรื่องดังกล่าวเป็นหลักเกณฑ์ใหม่ ผู้ร้องทุกข์ยังไม่
มีความเข้าใจว่าใครจะต้องดำเนินการในขั้นตอนต่างๆ
อย่างไรบ้าง เมื่อผู้อำนวยการกลุ่มฯ แจ้งให้ผู้ร้องทุกข์
ลงลายมือชื่อในแบบประเมินผู้ร้องทุกข์จึงลงลายมือชื่อไป

โดยเข้าใจว่าทุกคนจะต้องลงลายมือชื่อ ประกอบกับ
อยู่ในช่วงเร่งด่วน ผู้ร้องทุกข์จึงมิได้อ่านรายละเอียด และ
ผู้อำนวยการกลุ่มฯ ก็มิได้เรียกชี้แจงแต่อย่างใด

ผู้ร้องทุกข์ทำงานด้วยความวิริยะ อุตสาหะ ขยัน
หมั่นเพียร และซื่อสัตย์สุจริตตลอดมาปฏิบัติงานร่วมกับ
ผู้บังคับบัญชา เพื่อนร่วมงาน และผู้ที่ติดต่อประสานงาน
ด้วยกริยาวาจาสุภาพเป็นประจำตลอดเพียงในช่วง ๒ - ๓
เดือนที่ผ่านมา ผู้ร้องทุกข์อาจใช้ถ้อยคำที่ไม่ปกติไปบ้าง
เนื่องจากได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานในการแก้ไขปัญหา
ทุนโครงการพัฒนาบุคลากรฯ ในเขตพัฒนาเฉพาะกิจ
จังหวัดชายแดนภาคใต้ ปี ๒๕๕๒ และ ๒๕๕๓ แต่ทั้งนี้
ก็เพื่อแก้ไขปัญหาทุนภาคใต้ฯ ให้ถูกต้องและรวดเร็ว
โดยผู้ร้องทุกข์มิได้มีเจตนาอื่นใด ผู้ร้องทุกข์มีงานที่อยู่ใน
ความรับผิดชอบหลายโครงการ จึงขอให้ ก.พ.ค. พิจารณา
และไม่ว่าผลการพิจารณาจะเป็นเช่นไร ขอให้ย้ายผู้ร้องทุกข์
ไปปฏิบัติงานที่กลุ่มอื่นด้วย

สรุปข้อเท็จจริง

ข้อเท็จจริงเรื่องนี้รับฟังได้ว่า สำนักงานคณะกรรมการ
การ ก. ได้จัดให้มีการประชุมชี้แจงหลักเกณฑ์และวิธีการ
ประเมินผลการปฏิบัติราชการ และการเลื่อนเงินเดือน

ในระบบใหม่ให้แก่ข้าราชการในสังกัด ๒ ครั้ง ครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ซึ่งผู้ร้องทุกขได้เข้าร่วมประชุมเพื่อรับฟังการชี้แจงด้วย และครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ แต่ในครั้งนีไม่ปรากฏว่าผู้ร้องทุกขได้เข้าร่วมประชุมแต่อย่างใด เมื่อเข้าสู่รอบการประเมินที่ ๑ ปีงบประมาณ ๒๕๕๔ (๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ - ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔) สำนักงานคณะกรรมการ ก. ใช้หลักการกระจายอำนาจให้แต่ละสำนักไปกำหนดเป้าหมายในการปฏิบัติงานระดับสำนักเพื่อเป็นกรอบให้ข้าราชการในสำนักใช้เป็นแนวทางในการกำหนดค่าเป้าหมายและตัวชี้วัด

สำหรับกลุ่มงานพัฒนาศักยภาพ นั้น ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมและพัฒนาสมรรถนะบุคลากร (นายขวัญชัย ชื่อสมมุติ) ได้มีการนัดประชุมเพื่อชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการทำข้อตกลงการประเมินผลสัมฤทธิ์ของงาน (ตัวชี้วัดรายบุคคล) และตัวชี้วัดกลุ่ม ตั้งแต่เดือน พฤศจิกายน ๒๕๕๓ โดยให้บุคลากรภายในกลุ่มฯ ดำเนินการจัดทำข้อตกลงการประเมินผลสัมฤทธิ์ของงานเสนอต่อผู้บังคับบัญชาภายในเดือนมีนาคม ๒๕๕๔ โดยผู้ร้องทุกขได้จัดทำบันทึกข้อตกลงการประเมินผลสัมฤทธิ์ของงาน

๑. การขอขยายเวลาการรับทุนปีที่ ๔ ของผู้รับทุนฯ ในประเทศ กำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จระดับที่ ๔ คือ จัดทำฐานข้อมูลเพื่อตั้งงบประมาณ และระดับที่ ๕ กล่าวคือ สามารถจัดเก็บเอกสารคำขอขยายเวลาตามเกณฑ์และสัญญาเพิ่มเติมเข้าเพิ่มประวัติผู้รับทุนแต่ละราย แต่จากการปฏิบัติงานจริงสามารถปฏิบัติได้เพียงระดับ ๓ คือ ขออนุมัติโอนเงินให้ผู้รับทุน

๒. การตอบข้อหารือโครงการทุนพัฒนาบุคลากร กำหนดระดับความสำเร็จระดับ ๕ คือ ประสานงานและแจ้งหน่วยงานในสังกัดและที่เกี่ยวข้องในกรณีเร่งด่วน ซึ่งจากการปฏิบัติจริงสามารถปฏิบัติได้ในระดับ ๔ คือ เสนอเรื่องเพื่อพิจารณา แต่มิได้มีการประสานงานและแจ้งให้หน่วยงานเกี่ยวข้องให้ทราบล่วงหน้า เนื่องจากมีการติดตามทวงถามเรื่องที่ข้อหารือ เช่น ในกรณีผู้รับทุนชื่อนางสาวนุชนาถ (ชื่อสมมุติ) ซึ่งขอขยายเวลาการศึกษาเพื่อศึกษาในต่างประเทศ เป็นต้น

๓. การบริหารงานในเรื่องแก้ไขปัญหาทุนโครงการพัฒนาบุคลากรในสังกัดสำหรับในเขตพัฒนาเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ กำหนดระดับความสำเร็จไว้เพียง ๒ ระดับ คือ ระดับ ๑ ประชุมคณะทำงานฯ ครั้งที่ ๑/๒๕๕๓

จังหวัดชายแดนภาคใต้ กำหนดระดับความสำเร็จไว้เพียง ๒ ระดับ คือ ระดับ ๑ ประชุมคณะทำงานฯ ครั้งที่ ๑/๒๕๕๓ และระดับที่ ๒ โอนเงินให้ผู้รับทุน ซึ่งจากการปฏิบัติจริง สามารถปฏิบัติได้ในระดับ ๑ คือ เข้าร่วมการประชุมกับ คณะทำงานฯ ครั้งที่ ๑/๒๕๕๓ ส่วนระดับ ๒ การโอนเงินทุนนั้นมิได้ดำเนินการ ต้องมอบหมายให้เจ้าหน้าที่อื่น ดำเนินการแทน คือ นางสาวอรทัย (ชื่อสมมุติ) ซึ่งเป็น ลูกจ้างชั่วคราวเป็นผู้ดำเนินการ และนางศิริวรรณ (ชื่อสมมุติ) เป็นผู้ดูแลงบประมาณ

๔. การบริหารทุนโครงการวิเคราะห์และการจัดการความขัดแย้ง ประจำปี ๒๕๕๔ ผู้ร้องทุกข์กำหนดค่า ระดับความสำเร็จไว้ ๓ ระดับ คือ ระดับที่ ๑ ประสานงาน สถาบันพระปกเกล้าในเรื่องการจัดสรรทุน ระดับที่ ๒ ดำเนินการร่วมกับสถาบันฯ เกี่ยวกับหลักเกณฑ์คู่มือ ในการให้ทุน ปี ๒๕๕๔ ระดับที่ ๓ ดำเนินการประสานกับ สถาบันพระปกเกล้าในการจัดทำ MOU ของหลักสูตรทุน โครงการวิเคราะห์และการจัดการความขัดแย้ง ประจำปี ๒๕๕๔ ได้สำเร็จ ซึ่งจากการปฏิบัติงานจริงสามารถปฏิบัติได้ ในระดับ ๑ คือ ได้ประสานงานสถาบันพระปกเกล้า แต่ไม่สามารถ จัดทำคู่มือหลักเกณฑ์การรับทุนและจัดทำ MOU ของ

หลักสูตรทุนโครงการวิเคราะห์และการจัดการความขัดแย้ง
ประจำปี ๒๕๕๔ ระหว่างสถาบันพระปกเกล้ากับสำนักงาน
คณะกรรมการ ก. ได้สำเร็จ

จากการปฏิบัติงานของผู้ร้องทุกข์ดังกล่าวข้างต้น
เป็นผลให้ได้รับการประเมินในระดับ ๐.๕ อยู่ในเกณฑ์
ต้องปรับปรุง นางสุนันท์ (ชื่อสมมุติ) รักษาการผู้อำนวยการกลุ่ม
จึงได้แสดงความเห็นเพิ่มเติมในบันทึกข้อตกลงการ
ประเมินพฤติกรรมกรรมการปฏิบัติราชการของผู้ร้องทุกข์
ว่าต้อง “ปรับระบบการทำงานให้มีความรับผิดชอบในงาน
ที่ได้รับมอบหมาย และทำงานแบบมีส่วนร่วม” ซึ่งผู้ร้องทุกข์
ได้ลงลายมือชื่อรับทราบไว้แล้วเมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๔

ต่อมาผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมและพัฒนา
สมรรถนะบุคลากรได้ประกาศรายชื่อข้าราชการผู้มีผลการ
ปฏิบัติราชการอยู่ในระดับดีเด่นและดีมาก เมื่อวันที่
๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ และได้จัดส่งผลการประเมิน
ต่อคณะกรรมการกลั่นกรองในวันเดียวกัน ตามบันทึก
ข้อความสำนักส่งเสริมและพัฒนาสมรรถนะบุคลากร
ที่ ๐๕๐๙(๑)/๕๙๘ ลงวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔

ความเห็นขององค์คณะวินิจฉัยฯ

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ฯ เห็นว่ามีประเด็นที่จะต้องพิจารณา คือ ในการโอนเงินเดือนประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๔ รอบการประเมินครั้งที่ ๑ (๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ - ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔) สำนักงานคณะกรรมการ ก. ได้ดำเนินการตามกฎหมาย ก.พ. ว่าด้วยการโอนเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๕๒ และดำเนินการครบถ้วนถูกต้องตามหลักเกณฑ์และวิธีการประเมินผลการปฏิบัติราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๒/ว ๒๐ ลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๒ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่ากฎ ก.พ. ว่าด้วยการโอนเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๔ กำหนดไว้ว่า การโอนเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. และให้นำผลการประเมินผลการปฏิบัติราชการที่ได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ. กำหนดตามมาตรา ๗๖ มาประกอบการพิจารณา โดย ก.พ. ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการประเมินผลการปฏิบัติราชการไว้ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๒/ว ๒๐ ลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๒ ดังนี้

ข้อ ๙ การประเมินผลการปฏิบัติราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญให้ดำเนินการตามวิธีการดังต่อไปนี้

(๑) ก่อนเริ่มการประเมินหรือในช่วงเริ่มรอบการประเมินให้ส่วนราชการระดับกรมหรือจังหวัด ประกาศหลักเกณฑ์และวิธีการประเมินผลการปฏิบัติราชการให้ข้าราชการพลเรือนสามัญในสังกัดทราบโดยทั่วกัน

จากเอกสารที่คู่กรณีในการร้องทุกข์ส่งมา ประกอบการทำคำแก้คำร้องทุกข์ ปรากฏว่าสำนักงานคณะกรรมการ ก. มีประกาศสำนักงานคณะกรรมการฯ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินผลการปฏิบัติราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญในสำนักงานคณะกรรมการ ก. ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ประกาศหลักเกณฑ์และวิธีการประเมินผลการปฏิบัติราชการไว้แล้ว

(๒) ในแต่ละรอบการประเมินให้ผู้ประเมินและผู้รับการประเมินกำหนดข้อตกลงร่วมกันเกี่ยวกับการมอบหมายงานและการประเมินผลการปฏิบัติราชการ กำหนดดัชนีชี้วัดหรือหลักการบ่งชี้ความสำเร็จของงาน อย่างเป็นรูปธรรมและเหมาะสมกับลักษณะงานสำหรับการกำหนดดัชนีชี้วัดให้พิจารณาวิธีการถ่ายทอดตัวชี้วัด

จากบนลงล่างเป็นหลักก่อน ในกรณีที่ไม้อาจดำเนินการได้หรือไม่เพียงพอ อาจเลือกวิธีการกำหนดดัชนีชี้วัดวิธีใดวิธีหนึ่งหรือหลายวิธีที่เหมาะสมแทนหรือเพิ่มเติม รวมทั้งระบุพฤติกรรมหรือสมรรถนะในการปฏิบัติราชการ ทั้งนี้ตามแบบที่ส่วนราชการกำหนด

เกี่ยวกับประเด็นนี้คู่กรณีในการร้องทุกข์ชี้แจงว่า ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมและพัฒนาสมรรถนะบุคลากร (นายขวัญชัย ชื่อสมมุติ) ได้มีการนัดประชุมเพื่อชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการทำข้อตกลงการประเมินผลสัมฤทธิ์ของงาน (ตัวชี้วัดรายบุคคล) และตัวชี้วัดกลุ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๓ โดยให้บุคลากรภายในกลุ่มฯ ดำเนินการจัดทำข้อตกลงการประเมินผลสัมฤทธิ์ของงาน เสนอต่อผู้บังคับบัญชาชั้นต้น ภายในเดือนมีนาคม ๒๕๕๔ แต่คู่กรณีในการร้องทุกข์ไม่สามารถหาเอกสารหลักฐาน อันจะแสดงให้เห็นว่ามีการประชุมชี้แจงเรื่องดังกล่าว มาเสนอต่อ ก.พ.ค. ได้ แต่จากเอกสารหลักฐานที่ผู้ร้องทุกข์และคู่กรณีในการร้องทุกข์ส่งมาประกอบการพิจารณาปรากฏบันทึกข้อตกลงการประเมินผลสัมฤทธิ์ของงานของข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการการ ก. รอบการประเมินที่ ๑ ของผู้ร้องทุกข์ โดยในเอกสาร

ดังกล่าวมีการระบุตัวชี้วัด/เกณฑ์การประเมินชัดเจน รวมทั้งมีการกำหนดระดับค่าเป้าหมายไว้ด้วย และในท้ายแบบบันทึกข้อตกลง ผู้ร้องทุกข้อได้ลงลายมือชื่อไว้ระบุนวันที่ที่ลงลายมือชื่อคือ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๔ (นางสุนันท์ ลงลายมือชื่อ ในฐานะผู้บังคับบัญชา/ผู้ประเมิน เมื่อวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๔) แสดงให้เห็นว่า ผู้ร้องทุกข้อได้ทราบเกี่ยวกับตัวชี้วัดและเกณฑ์การประเมินแล้วก่อนรอบการประเมิน

(๓) ในแต่ละรอบการประเมินให้ผู้ประเมินประเมินผลการปฏิบัติราชการของผู้รับการประเมินตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ได้ประกาศไว้และตามข้อตกลงที่ได้ทำไว้กับผู้รับการประเมิน

(๔) ในระหว่างรอบการประเมินให้ผู้ประเมินให้คำปรึกษาแนะนำผู้รับการประเมินเพื่อการปรับปรุงแก้ไข พัฒนาเพื่อนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ของงาน และพฤติกรรมหรือสมรรถนะในการปฏิบัติราชการ และเมื่อสิ้นรอบการประเมิน ผู้ประเมินดังกล่าวกับผู้รับการประเมินควรร่วมกันทำการวิเคราะห์ผลสำเร็จของงานและพฤติกรรมหรือสมรรถนะในการปฏิบัติราชการ เพื่อหาความจำเป็นในการพัฒนาเป็นรายบุคคลด้วย

(๕) ในการประเมินผลการปฏิบัติราชการ ในแต่ละครั้ง ให้ผู้ประเมินแจ้งผลการประเมินให้ผู้รับการประเมินทราบเป็นรายบุคคล โดยให้ผู้รับการประเมิน ลงลายมือรับทราบผลการประเมิน กรณีที่ผู้รับการประเมิน ไม่ยินยอมลงลายมือชื่อรับทราบผลการประเมิน ให้ข้าราชการพลเรือนสามัญอย่างน้อยหนึ่งคน ในส่วนราชการระดับกรมหรือจังหวัดนั้น ลงลายมือชื่อ เป็นพยานว่าได้มีการแจ้งผลการประเมินดังกล่าวแล้วด้วย

ตามหลักเกณฑ์ที่ระบุในข้อ (๓) ถึง (๕) นั้น จาก เอกสารที่คู่กรณีในการร้องทุกข์ส่งมาประกอบกับการทำ คำแก้ร้องทุกข์ปรากฏว่า ในรอบการประเมินดังกล่าว ผู้ประเมินได้ประเมินผลการปฏิบัติราชการของผู้ร้องทุกข์ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ได้ประกาศไว้แล้ว และสำหรับ ประเด็นที่ว่าในระหว่างรอบการประเมิน ผู้บังคับบัญชา/ ผู้ประเมิน จะต้องมีการให้คำปรึกษาแนะนำผู้รับการ ประเมินเพื่อการปรับปรุง แก้ไข พัฒนาเพื่อนำไปสู่ ผลสัมฤทธิ์ของงานนั้น เรื่องนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ร้องทุกข์ได้รับมอบหมายให้ดูแลงานทุนโครงการพัฒนา ในเขตพัฒนาเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ ตั้งแต่ สมัยที่ผู้อำนวยการคนก่อนหน้านายขวัญชัย (ชื่อสมมุติ)

เป็นผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมและพัฒนาสมรรถนะบุคลากร และนายพิเศษ (ชื่อสมมุติ) เป็นรักษาการผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาศักยภาพฯ โดยมีบุคลากรระดับปฏิบัติการ ๑ คน ได้แก่ นางสาวพรสวรรค์ (ชื่อสมมุติ) และลูกจ้างชั่วคราวอีก ๒ คน ร่วมเป็นทีมงาน ต่อมา นางสาวพรสวรรค์ (ชื่อสมมุติ) ได้โอนย้ายไปศาลปกครองเมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๕๓ และได้ส่งมอบงาน (ผ่านผู้อำนวยการสำนักฯ) เป็นที่เรียบร้อยแล้ว และนางสุนันท์ (ชื่อสมมุติ) ในฐานะรักษาการผู้อำนวยการกลุ่ม (ขณะนั้น) ได้มอบหมายให้ผู้ร้องทุกข์เป็นผู้รับผิดชอบดูแลโครงการดังกล่าวโดยตรงตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๕๔ โดยมีเจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติการ (นางสาวยุพยงค์ ชื่อสมมุติ) ร่วมเป็นทีมงาน ซึ่งทุนโครงการพัฒนาบุคลากรสำหรับหน่วยงานเกี่ยวข้องในเขตพัฒนาเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ได้กำหนดเป้าหมายไว้ว่า ให้กระจายอำนาจจากสำนักงานคณะกรรมการ ก. ไปยังหน่วยงานเกี่ยวข้องในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยสำนักงานคณะกรรมการ ก. จะเป็นผู้ดูแล ติดตามประเมินผล และจัดสรรงบประมาณไปให้ เมื่อหน่วยงานเกี่ยวข้องเป็นผู้คัดเลือกผู้รับทุนแล้ว จะเสนอให้คณะทำงานที่ประกอบไปด้วยหัวหน้าหน่วยงานเกี่ยวข้องในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้พิจารณา

เมื่อคณะทำงานพิจารณาให้ความเห็นชอบแล้ว ก็จะเสนอให้สำนักงานคณะกรรมการ ก. ประกาศรายชื่อผู้รับทุน โดยภาระงานดังกล่าวได้มีการแบ่งงานกันเป็นการภายใน โดยผู้ร้องทุกซ์ซึ่งมีตำแหน่งเป็นนักทรัพยากรบุคคลชำนาญการซึ่งเป็นหัวหน้าทีม ส่วนทีมงานนั้นประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติการ ได้แก่ นางสาวพรสวรรค์ (ชื่อสมมุติ) และลูกจ้างชั่วคราวอีก ๒ คน ซึ่งผู้ร้องทุกซ์ก็เสนองานโครงการดังกล่าวผ่านผู้อำนวยการกลุ่มงานฯ และเข้าร่วมประชุมคณะทำงานโครงการพัฒนาบุคลากรสำหรับหน่วยงานเกี่ยวข้องในเขตพัฒนาเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ด้วย

ระหว่างช่วงการประเมิน ๖ เดือน (๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ ถึง ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔) งานโครงการพัฒนาบุคลากรสำหรับหน่วยงานเกี่ยวข้องในเขตพัฒนาเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้มีปัญหาเรื่องความล่าช้า กล่าวคือ เมื่อเปิดรับสมัครสอบแข่งขันเพื่อรับทุนพัฒนาบุคลากรสำหรับหน่วยงานเกี่ยวข้องในเขตพัฒนาเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ คณะทำงานพิจารณาทุนพัฒนาบุคลากรสำหรับหน่วยงานเกี่ยวข้องในเขตพัฒนาเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้จะเป็นผู้พิจารณาผู้ผ่านการคัดเลือก และสำนักงาน

คณะกรรมการ ก. เป็นผู้ประกาศรายชื่อผู้ได้รับทุน
ทั้งนี้ สำนักงานคณะกรรมการ ก. ได้ประกาศรายชื่อ
ผู้รับทุนการศึกษาภายในประเทศ ภายใต้โครงการพัฒนา
บุคลากรสำหรับหน่วยงานเกี่ยวข้องในเขตพัฒนาเฉพาะ
กิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ ประจำปี ๒๕๕๓ เมื่อวันที่
๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ในส่วนรายชื่อผู้รับทุนการศึกษาต่อ
ณ ต่างประเทศ ภายใต้โครงการพัฒนาบุคลากรสำหรับ
หน่วยงานเกี่ยวข้องในเขตพัฒนาเฉพาะกิจจังหวัด
ชายแดนภาคใต้ ประจำปี ๒๕๕๓ นั้น จำเป็นต้องรอการ
ตอบรับของสถาบันการศึกษาในต่างประเทศก่อน
นางสาวพรสวรรค์ จึงได้เสนอให้ควรประกาศผู้รับทุนการศึกษาต่อ
ณ ต่างประเทศไปก่อน โดยได้ส่งมอบงานให้นางสุนันท์
ก่อนจะย้ายไปรับราชการที่ศาลปกครองในช่วงเดือน
ธันวาคม ๒๕๕๓ ซึ่งนางสุนันท์ ได้มอบหมายงานดังกล่าว
ให้ผู้ร้องทุกข์เป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการต่อ เมื่อนางสุนันท์
ทราบว่ายังไม่มีการดำเนินการประกาศรายชื่อนักเรียนทุน
ณ ต่างประเทศ จึงติดตามงานดังกล่าว และมอบหมายให้
ลูกจ้างชั่วคราวรายหนึ่งเป็นผู้จัดทำประกาศรายชื่อ
นักเรียนทุนเสนอผ่านทางผู้ร้องทุกข์ขึ้นมาตามลำดับ

และได้ประกาศรายชื่อผู้รับทุนการศึกษา ณ ต่างประเทศ ประจำปี ๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

จากเหตุความล่าช้าดังกล่าว ทำให้การจัดสรรงบประมาณของปีงบประมาณ ๒๕๕๓ ให้แก่ผู้รับทุนไม่เป็นไปตามแผน ไม่สามารถจัดสรรงบประมาณทุนการศึกษาปี ๒๕๕๓ ให้แก่ผู้รับทุนได้ งานดังกล่าวอยู่ในความรับผิดชอบของผู้ร้องทุกข์ แต่ผู้ร้องทุกข์กลับพิมพ์บันทึกข้อตกลงการประเมินผลสัมฤทธิ์ของงานโดยไม่ระบุงานแก้ไขปัญหาทุนโครงการพัฒนาบุคลากรสำหรับหน่วยงานเกี่ยวข้องในเขตพัฒนาเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ไว้ด้วยในครั้งแรก ครั้นนางสุนันท์ ทักท้วง จึงไปจัดพิมพ์งานแก้ไขปัญหาทุนโครงการพัฒนาบุคลากรสำหรับหน่วยงานเกี่ยวข้องในเขตพัฒนาเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้เพิ่มเติมขึ้นมาให้ โดยผู้ร้องทุกข์กำหนดระดับตัวชีวิตและเกณฑ์การประเมินไว้เพียง ๒ ระดับ คือ ระดับที่ ๑ ประชุมคณะทำงาน ระดับที่ ๒ โอนเงินให้ผู้รับทุนประจำปี ๒๕๕๓ ซึ่งข้อเท็จจริงในเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เพิ่งจะดำเนินการโอนเงินให้กับผู้รับทุนภายในประเทศ ซึ่งโดยปกติแล้วกรณีทุนของปี ๒๕๕๓ ควรจะดำเนินการโอนเงินทุนให้แก่ผู้รับทุนให้เสร็จสิ้นภายในเดือนมิถุนายน ๒๕๕๓ เพราะเป็น

ช่วงเปิดภาคการศึกษา ดังนั้น ผลการประเมินในกิจกรรมดังกล่าวจึงได้เพียงระดับ ๑ นอกจากนี้ กิจกรรมที่ ๔ ตามบันทึกข้อตกลงฯ การบริหารงานทุนโครงการวิเคราะห์การจัดการความขัดแย้งประจำปี ๒๕๕๔ ผู้ร้องทุกข์ได้กำหนดตัวชี้วัดระดับความสำเร็จไว้ ๓ ระดับ ระดับที่ ๑ ประสานงานกับสถาบันพระปกเกล้าในการจัดสรรทุนปี ๒๕๕๔ ระดับที่ ๒ ร่วมกับสถาบันพระปกเกล้า เกี่ยวกับการจัดทำคู่มือหลักเกณฑ์การให้ทุนปี ๒๕๕๔ และระดับ ๓ ดำเนินการประสานกับสถาบันพระปกเกล้าจัดทำ MOU ของหลักสูตรทุนโครงการวิเคราะห์และการจัดการปี ๒๕๕๔ ซึ่งจากการปฏิบัติงานจริงสามารถปฏิบัติได้ในระดับ ๑

จากข้อเท็จจริงดังกล่าวเห็นได้ว่า ในระหว่างรอบการประเมิน นางสุนันท์ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา/ผู้ประเมินของผู้ร้องทุกข์ ได้มีการติดตามงานและให้คำปรึกษาแนะนำเพื่อการปรับปรุง แก้ไข พัฒนาเพื่อนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ของงานโดยตลอด หากแต่ผู้ร้องทุกข์ไม่สามารถดำเนินการให้เป็นไปตามบันทึกข้อตกลงได้ และเมื่อสิ้นรอบการประเมินผู้ประเมินจึงได้ระบุไว้ในส่วนความเห็นเพิ่มเติมของผู้ประเมินว่า ผู้ร้องทุกข์ควร “ปรับระบบการทำงาน

ให้มีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายและทำงานแบบมีส่วนร่วม” ซึ่งผู้ร้องทุกข์ได้ลงลายมือชื่อรับทราบผลการประเมินดังกล่าว เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๔

สำหรับหลักเกณฑ์และวิธีการประเมินฯ ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๒/ว ๒๐ ลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๒ ข้อ ๙ (๖) และ (๗) ที่ระบุให้มีการประกาศรายชื่อข้าราชการพลเรือนสามัญผู้มีผลการปฏิบัติราชการอยู่ในระดับดีเด่นและดีมากในที่เปิดเผยให้ทราบโดยทั่วกัน และให้จัดส่งผลการประเมินผลการปฏิบัติราชการของข้าราชการ เสนอต่อคณะกรรมการกัลนกรองฯ นั้น ปรากฏว่าคู่กรณีในการร้องทุกข์ได้ดำเนินการครบถ้วนถูกต้องแล้วโดยผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมและพัฒนาสมรรถนะบุคลากรได้ประกาศรายชื่อข้าราชการผู้มีผลการปฏิบัติราชการอยู่ในระดับดีเด่นและดีมาก เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ และได้จัดส่งผลการประเมินต่อคณะกรรมการกัลนกรองในวันเดียวกัน ตามบันทึกข้อความสำนักส่งเสริมและพัฒนาสมรรถนะบุคลากร ที่ ๐๕๐๙(๑)/๕๕๔ ลงวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔

สรุปความเห็นขององค์คณะวินิจฉัยฯ

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ฯ พิจารณาแล้ว เห็นว่า ในการเลื่อนเงินเดือนประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๔ รอบการประเมินครั้งที่ ๑ (๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ - ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔) สำนักงานคณะกรรมการ ก. ได้ดำเนินการตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๔ และดำเนินการครบถ้วน ถูกต้องตามหลักเกณฑ์และวิธีการประเมินผลการปฏิบัติราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๒/ว ๒๐ ลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๒ แล้ว การที่ผู้ร้องทุกข์อ้างว่า กลุ่มพัฒนาศักยภาพบุคลากรฯ มิได้กำหนดข้อตกลงการประเมินผลสัมฤทธิ์ของงาน (ตัวชี้วัด) ไว้ตั้งแต่เริ่มรอบการประเมิน แต่มากำหนดกันในภายหลังช่วงที่ใกล้จะสิ้นรอบการประเมิน ยังไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้ เนื่องจากผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมและพัฒนาสมรรถนะบุคลากร ได้มีการนัดประชุมเพื่อชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการทำข้อตกลงการประเมินผลสัมฤทธิ์ของงาน (ตัวชี้วัดรายบุคคล) และตัวชี้วัดกลุ่ม ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๓ โดยให้บุคลากรภายในกลุ่มฯ ดำเนินการจัดทำข้อตกลงการประเมินผลสัมฤทธิ์ของงานเสนอต่อผู้บังคับบัญชาภายใน

เดือนมีนาคม ๒๕๕๔ ผู้ร้องทุกข์ก็ได้จัดทำข้อตกลงฯ และเป็นผู้ระบุตัวชีวิต ค่าเป้าหมาย เสนอต่ออธิบดีราชการผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาศักยภาพฯ ในขณะนั้น แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ร้องทุกข์มิได้กรอกรอภาระงานเกี่ยวกับเรื่องทุนโครงการพัฒนาบุคลากรสำหรับหน่วยงานเกี่ยวข้องในเขตพัฒนาเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งเป็นงานในความรับผิดชอบของผู้ร้องทุกข์ไว้ด้วย และโดยที่ภาระงานดังกล่าวเป็นหนึ่งในตัวชีวิตที่กลุ่มร่วมกันกำหนด รักษาการผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาศักยภาพฯ จึงได้ให้ผู้ร้องทุกข์นำกลับไปแก้ไขให้ถูกต้องตามความเป็นจริงเสียก่อน ซึ่งผู้ร้องทุกข์ก็ได้แก้ไขเพิ่มเติมเรียบร้อยแล้ว โดยผู้ร้องทุกข์เป็นผู้กรอกกิจกรรมชิ้นงาน ตัวชีวิต/เกณฑ์การประเมิน และระดับค่าเป้าหมายด้วยตนเอง อันแสดงให้เห็นว่าผู้ร้องทุกข์ได้รับทราบเกี่ยวกับข้อตกลงการประเมินผลสัมฤทธิ์ของงาน (ตัวชีวิตรายบุคคล) แล้ว ก่อนการประเมิน อีกทั้งตัวชีวิตดังกล่าวเป็นตัวชีวิตที่กลุ่มร่วมกันกำหนดและเป็นงานในความรับผิดชอบของผู้ร้องทุกข์ด้วย การที่ผู้ร้องทุกข์ไม่ได้รับการพิจารณาให้เลื่อนเงินเดือนเนื่องจากผลการปฏิบัติหน้าที่ราชการอยู่ในระดับต้องปรับปรุง นั้น เป็นเพราะผู้ร้องทุกข์ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ราชการให้บรรลุผล

สำเร็จตามตัวชี้วัดรายบุคคลที่กำหนดร่วมกันไว้ได้ มิใช่กรณี ถูกกลั่นแกล้งหรือผู้บังคับบัญชาปฏิบัติไม่ถูกต้อง ตามระเบียบแต่อย่างใด คำร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์ไม่มี น้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้

การวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า คำร้องทุกข์ฟังไม่ขึ้น จึงมีคำวินิจฉัยยกคำร้องทุกข์ ส่วนคำขออื่นมีจำต้องยกขึ้น พิจารณาอีกต่อไป

กรณีที่ ๒๕ ประเมินผลงานเพื่อเลื่อนเงินเดือน ไม่เป็นธรรม (เรื่องดำที่ ๕๓๒๐๑๘๓ เรื่องแดงที่ ๐๑๘๘๒๕๔)

ผู้ร้องทุกข์รายหนึ่งรับราชการตำแหน่งพยาบาล วิชาชีพชำนาญการ ด้านการสอน วิทยาลัยพยาบาลแห่งหนึ่ง ร้องทุกข์กรณีไม่ได้รับการเลื่อนเงินเดือนในรอบการ ประเมินที่ ๑ ปีงบประมาณ ๒๕๕๓ โดยมีปลัดกระทรวง สาธารณสุขเป็นคู่กรณีในการร้องทุกข์

สรุปข้อร้องทุกข์

ผู้ร้องทุกข์ได้อ้างว่าการประเมินผลการปฏิบัติงาน ในรอบที่ ๑ ปีงบประมาณ ๒๕๕๓ (๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ถึง

๓๑ มีนาคม ๒๕๕๓) ไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน และ
สาระสำคัญที่กำหนด ผิดหลักเกณฑ์และวิธีการประเมิน
ผลการปฏิบัติราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญในสังกัด
กระทรวงสาธารณสุข ผู้ประเมิน (วิทยาลัยฯ) ไม่ได้ทำการ
ตกลงเกี่ยวกับการประเมิน การกำหนดตัวชี้วัด หรือหลักฐาน
ที่จะบ่งชี้ความสำเร็จของงานอย่างเป็นรูปธรรมเหมาะสม
กับลักษณะงานและผู้รับการประเมิน ไม่มีการแจ้งให้
ทราบว่าใครเป็นผู้ประเมิน ไม่ได้รับคู่มือการประเมิน ไม่ได้รับ
การแจ้งการประเมิน ไม่มีการส่งเข้ารับการอบรมหรือ
ชี้แจงเรื่องเกี่ยวกับการประเมินฯ เกณฑ์ที่ประเมินไม่มี
ความเป็นธรรม เช่น การเป็นคณะกรรมการในการดำเนิน
โครงการของสาขาวิชา หรือวิทยาลัย แต่งตั้งกรรมการจาก
ความสนิทสนม หรือพวกของตนเอง ไม่ได้ประเมินตามงาน
ที่มอบหมายให้ผู้ร้องทุกข์ ได้แก่ การจัดทำหลักสูตรผู้ช่วย
พยาบาล เกณฑ์ที่กำหนดในการประเมินเป็นด้านการเรียน
การสอนเป็นส่วนใหญ่ แต่ทางวิทยาลัยฯ ไม่มีการมอบหมายงาน
ด้านการเรียนการสอนให้ผู้ร้องทุกข์ ในระหว่างรอบการ
ประเมินผู้ร้องทุกข์ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแนะนำเพื่อ
ปรับปรุงแก้ไขพัฒนาเพื่อนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ของงาน
ที่เกี่ยวกับการสอน

สรุปข้อเท็จจริง

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ฯ พิจารณาแล้ว เห็นว่า เรื่องนี้มีข้อเท็จจริงเพียงพอต่อการพิจารณา วินิจฉัยแล้ว ซึ่งข้อเท็จจริงและประเด็นวินิจฉัยไม่ซับซ้อน และการมาแถลงด้วยวาจาไม่จำเป็นแก่การวินิจฉัยเรื่อง ร้องทุกข์ จึงให้งดการแถลงด้วยวาจาของคู่กรณี ตามนัย ข้อ ๕๑ วรรคแรก ของกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์ และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

เรื่องนี้มีประเด็นพิจารณาอยู่ ๒ ประเด็น คือ

ประเด็นแรก กระบวนการประเมินผลการปฏิบัติราชการ ของข้าราชการในสังกัดวิทยาลัยพยาบาลฯ เป็นไป โดยชอบตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๒/ว ๒๐ ฉบับลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๒ ข้อ ๙ หรือไม่

ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า วิทยาลัยพยาบาลฯ ได้มีการประชุมประกาศหลักเกณฑ์และวิธีการประเมินผล การปฏิบัติราชการให้ข้าราชการในสังกัดได้รับทราบทั่วกัน โดยข้าราชการและวิทยาลัยฯ ได้มีการประชุมเพื่อกำหนด ข้อตกลงร่วมกันเกี่ยวกับการมอบหมายงานและการ ประเมินผลการปฏิบัติราชการตามแบบที่สำนักงาน ก.พ.

กำหนด และผู้มีหน้าที่ประเมินผลการปฏิบัติราชการ ได้ประเมินผลตามตัวชี้วัดที่ได้กำหนดข้อตกลงร่วมกันแล้ว

สำหรับการให้คำปรึกษาแนะนำผู้ร้องทุกข์ เกี่ยวกับการปฏิบัติราชการเพื่อนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ ปรากฏว่าในปีงบประมาณ ๒๕๕๒ ผู้ร้องทุกข์ไม่ผ่านการประเมินการฝึกปฏิบัติงานในฐานะอาจารย์ผู้สอน และในช่วงเวลานั้นอยู่ระหว่างขอลาศึกษาต่อทางวิทยาลัยฯ จึงให้ไปปฏิบัติงานที่งานนโยบายและแผน ต่อมาในวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๒ (ปีงบประมาณ ๒๕๕๓) งานนโยบายและแผน ขอเปลี่ยนตัว ทางวิทยาลัยฯ จึงให้ผู้ร้องทุกข์ไปประจำที่งานบริการวิชาการ ฝายส่งเสริมวิชาการ หลังจากนั้นได้มีคำสั่งแต่งตั้งเป็นกรรมการวิชาการและมอบหมายหน้าที่ให้เป็นผู้ร่วมดำเนินการจัดทำหลักสูตรประกาศนียบัตรผู้ช่วยพยาบาล และปฏิบัติงานอื่นๆ จากข้อเท็จจริงจึงเห็นว่าผู้บังคับบัญชาที่เกี่ยวข้องได้ดำเนินการมอบหมายงานที่เหมาะสมกับสมรรถนะในการปฏิบัติราชการของผู้ร้องทุกข์ในขณะนั้น

เมื่อการประเมินเสร็จสิ้น ผู้ประเมินได้แจ้งให้ผู้ร้องทุกข์รับทราบผลการประเมิน เมื่อวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๓ และผู้ร้องทุกข์ได้กำหนดแผนพัฒนาผลการปฏิบัติงาน

รายบุคคล ตั้งแต่เดือนมีนาคม - กันยายน ๒๕๕๓
หลังจากนั้นวิทยาลัยพยาบาลฯ ได้มีประกาศเรื่องอัตรา
ร้อยละการเลื่อนเงินเดือนของข้าราชการในสังกัด และ
ประกาศให้ทราบว่ามีผู้ได้รับการประเมินในระดับดีเด่น
และดีมาก ต่อมา สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข
ก็ได้มีประกาศเรื่องอัตราร้อยละของฐานในการคำนวณ
เพื่อเลื่อนเงินเดือนข้าราชการ ณ วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๓
และคณะกรรมการกึ่งนกรองผลการประเมินผล
การปฏิบัติราชการของข้าราชการในสังกัดสำนักงาน
ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๓
เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๓ ได้พิจารณาในส่วนของ
สถาบันพระบรมราชชนก ณ วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๓
แล้วเห็นว่า ได้มีการประเมินผลการปฏิบัติราชการและ
บริหารวงเงินในการเลื่อนเงินเดือนตามที่ได้รับการจัดสรรแล้ว
จึงมีมติเห็นชอบ และสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข
ได้มีคำสั่ง ที่ ๒๕๘๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๓
เลื่อนเงินเดือนข้าราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๓
เป็นต้นไป โดยผู้ร้องทุกขมีผลการประเมินอยู่ในระดับ
ต้องปรับปรุง จึงไม่ได้รับการเลื่อนเงินเดือน และได้รับแจ้งผล

การโอนเงินเดือนจากวิทยาลัยพยาบาลฯ เมื่อวันที่
๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

พีเคราะห์จากข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้วเห็นว่า
กระบวนการประเมินผลการปฏิบัติราชการของข้าราชการ
สังกัด วิทยาลัยพยาบาลฯ เป็นไปโดยชอบตามหนังสือ
สำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๒/ว ๒๐ ฉบับลงวันที่ ๓ กันยายน
๒๕๕๒ ข้อ ๙ แล้ว

ประเด็นที่สอง ผู้ร้องทุกข์ไม่ได้รับความเป็นธรรม
จากการประเมินผลการปฏิบัติราชการตามคำร้องทุกข์
หรือไม่

ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า ผู้ร้องทุกข์ได้ย้ายมา
สังกัดวิทยาลัยพยาบาลฯ ในตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ
ชำนาญการ (ด้านการสอน) ตั้งแต่วันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๑
เป็นต้นมา ในปีงบประมาณ ๒๕๕๒ ภายหลังการปฐมนิเทศแล้ว
ผู้ร้องทุกข์ได้ฝึกปฏิบัติงานในหอผู้ป่วย และได้แสดง
ความจำนงขอประจำสาขาวิชาสูติศาสตร์ วิทยาลัยฯ จึงให้ฝึก
การนิเทศนักศึกษาคู่กับอาจารย์นิเทศนักศึกษาสูติศาสตร์
ในขณะที่ฝึกนิเทศนักศึกษาผู้ร้องทุกข์ได้ใช้เวลาไปเรียน
สาขาการผดุงครรภ์ ๓ วัน ต่อสัปดาห์ และได้ไปฝึกงานต่อ

ที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง แต่ผลการปฏิบัติงานไม่ผ่านการประเมินและจากหลักฐานรายงานการประชุมของคณะกรรมการบริหาร วิทยาลัยพยาบาลฯ สรุปได้ว่าผู้ร้องทุกข์มีปัญหาเรื่องการควบคุมสถานการณ์ ความริเริ่มสร้างสรรค์ การตัดสินใจ ความมั่นใจในตนเอง ทำงานด้วยตนเองไม่ได้ และจะใช้กลวิธี/วิธีการป้องกันตนเอง ต่อมาที่ประชุมคณะกรรมการบริหาร ครั้งที่ ๗/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ได้มีมติให้ผู้ร้องทุกข์คืนภาระงานสอนในสาขาวิชาการพยาบาลมารดาและทารกทั้งทฤษฎีและปฏิบัติ โดยให้ช่วยงานภาระที่ ๒ งานนโยบายและแผน ซึ่งการเลื่อนขึ้นเงินเดือนรอบที่ ๒ ปีงบประมาณ ๒๕๕๒ ผู้ร้องทุกข์ได้รับการพิจารณาให้เลื่อนเงินเดือน ๐.๕ ขั้น

ในปีงบประมาณ ๒๕๕๓ จากรายงานการประชุมคณะกรรมการบริหาร เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๒ สรุปได้ว่างานนโยบายและแผนแจ้งว่า ผู้ร้องทุกข์ไม่ได้ช่วยงานเต็มที่ ขอให้พิจารณาคนมาช่วยใหม่ และคณะกรรมการได้รับแจ้งว่าวิทยาลัยกำลังเตรียมหลักสูตรผู้ช่วยพยาบาล โดยให้งานบริการวิชาการรับผิดชอบดำเนินการเริ่มเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่ประชุมจึงมีมติให้ผู้ร้องทุกข์

ย้ายจากงานนโยบายและแผน ไปประจำงานบริการ
วิชาการ ฝ่ายส่งเสริมวิชาการ

สำหรับหลักเกณฑ์และวิธีการประเมินผลการ
ปฏิบัติราชการในปีงบประมาณ ๒๕๕๓ ปรากฏจากเอกสาร
หลักฐาน รายงานการประชุมอาจารย์วาระพิเศษ เมื่อวันที่
๒๒ มีนาคม ๒๕๕๓ ซึ่งผู้ร้องทุกข้อได้เข้าร่วมประชุมด้วย
สรุปได้ว่า ที่ประชุมได้แจ้งให้ผู้เข้าร่วมประชุมทราบ เรื่อง
หลักเกณฑ์ วิธีการประเมินผลการปฏิบัติราชการและ
การเลื่อนเงินเดือนรอบที่ ๑ ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓
การคำนวณเงินเดือนในระบบใหม่ องค์ประกอบการ
พิจารณาเลื่อนเงินเดือน การกำหนดค่าคะแนนและ
แบบประเมิน ซึ่งที่ประชุมได้มีมติเห็นชอบกำหนดคะแนน
การประเมินผลสัมฤทธิ์ของงานในแต่ละมิติ ทั้ง ๔ ด้าน
คือ ด้านประสิทธิผล ด้านคุณภาพ ด้านประสิทธิภาพ
การปฏิบัติราชการ และด้านการพัฒนาองค์กร โดยมีตัวชี้วัด
ทั้งสิ้น ๑๒ ตัวชี้วัด

ในการประเมินผลการปฏิบัติราชการรอบที่ ๑
ปีงบประมาณ ๒๕๕๓ (๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ – ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๓)
ปรากฏว่าผู้ร้องทุกข้อได้คะแนนสมรรถนะ ๒๙.๘๐ คะแนน
และได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ของงาน ๑๗.๕๐ คะแนน

รวมทั้งสิ้นได้ ๔๗.๓๐ คะแนน ผลการประเมินจึงอยู่ในระดับปรับปรุงไม่ได้รับการเลื่อนเงินเดือน

วิเคราะห์จากข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้วเห็นว่า ผู้ร้องทุกข์ ทราบข้อเท็จจริงตั้งแต่ต้นปีงบประมาณ ๒๕๕๓ แล้วว่า ไม่ผ่านการประเมินการฝึกปฏิบัติงานในฐานะอาจารย์ผู้สอน ทางวิทยาลัย ฯ จึงไม่ได้มอบหมายภาระหน้าที่การสอน ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติให้แก่ผู้ร้องทุกข์ ดังนั้น เหตุที่ ผู้ร้องทุกข์ไม่มีผลงานด้านผลสัมฤทธิ์ของงานในฐานะ อาจารย์ผู้สอน จึงเกิดจากผลการปฏิบัติงานของ ตัวผู้ร้องทุกข์เอง ซึ่งเห็นได้อย่างชัดเจนจากการที่ผู้ร้องทุกข์ ได้เสนอแผนพัฒนารายบุคคลเมื่อทราบผลการประเมิน ในรอบที่ ๑ ของปีงบประมาณ ๒๕๕๓ และการไปอบรม สาขาศาสตร์และศิลปะการสอนทางการพยาบาลในเวลา ต่อมา หลังจากนั้น ผู้ร้องทุกข์จึงได้มีบันทึกข้อความ ที่ สธ ๐๒๐๓.๐๙๒๓/๒๐๒๗ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ถึงผู้อำนวยการ วิทยาลัยพยาบาลฯ ขอให้พิจารณามอบหมาย และตรวจสอบภาระงานด้านการสอนด้วย ซึ่งผู้อำนวยการฯ ได้เห็นชอบให้นำแผนการสอนและเอกสารการสอน ไปสาธิตต่อกลุ่มวิชาการ และต่อมาผู้ร้องทุกข์ก็ได้รับมอบหมาย ภาระการสอนวิชาภาษาอังกฤษและวิชาชีวเคมี โดยการ

ประเมินรอบที่ ๒ ของปีงบประมาณ ๒๕๕๓ และรอบที่ ๑ ของปีงบประมาณ ๒๕๕๔ ผู้ร้องทุกข์ได้รับการเลื่อนเงินเดือนร้อยละ ๒.๕๐ และ ๒.๐๐ ตามลำดับ

สำหรับวิธีการและหลักเกณฑ์ ตลอดจนตัวชี้วัดที่จะใช้ประเมินผลการปฏิบัติราชการดังกล่าวในฐานะอาจารย์ผู้สอนตามตำแหน่งหน้าที่ราชการ ผู้ร้องทุกข์ได้เข้าร่วมประชุมกำหนดตัวชี้วัดด้านผลสัมฤทธิ์ของงานตามตำแหน่งหน้าที่ในฐานะอาจารย์ผู้สอนโดยมิได้มีข้อโต้แย้งจึงแสดงว่ายอมรับวิธีการและหลักเกณฑ์ ตลอดจนตัวชี้วัดที่จะใช้ประเมินผลการปฏิบัติราชการแล้ว

ส่วนผลงานที่ผู้ร้องทุกข์กล่าวอ้างเรื่องการจัดทำหลักสูตรประกาศนียบัตรผู้ช่วยพยาบาล ได้ปรากฏเอกสารหลักฐานตามคำสั่งวิทยาลัยพยาบาลฯ ที่ ๐๙๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๒ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการอบรมหลักสูตรประกาศนียบัตรผู้ช่วยพยาบาล ซึ่งผู้ร้องทุกข์ได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการวิชาการที่มีจำนวนทั้งสิ้น ๑๖ คน และตามบันทึกข้อความที่ สธ ๐๒๐๓.๐๙๒๗/พิเศษ ๔ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๒ เรื่อง การมอบหมายงานผู้รับผิดชอบการอบรมหลักสูตรระยะสั้นฯ หัวหน้างานบริการวิชาการฯ ได้มอบหมายให้

ผู้ร้องทุกข์รับผิดชอบเป็นผู้ช่วยการบริหารจัดการหลักสูตร การอบรมผู้ช่วยพยาบาล และหลักสูตรเฉพาะกิจอื่นๆ และช่วยติดตามระบบข้อมูลข่าวสารและการรวบรวม จัดเก็บให้เป็นไปตามแนวทางการประกันคุณภาพการศึกษา โดยเฉพาะด้านเอกสารวิชาการและการประเมินผล ที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ ให้อยู่ในดุลยพินิจและการมอบหมายงาน ของหัวหน้าหลักสูตรฯ ด้วย

พิจารณาแล้วเห็นว่า การจัดทำหลักสูตร ประกาศนียบัตรผู้ช่วยพยาบาล เป็นการทำงานร่วมกับ ข้าราชการคนอื่นๆ ผลสำเร็จของงานจึงมิใช่เป็นผลงาน ของผู้ร้องทุกข์แต่เพียงผู้เดียว อย่างไรก็ดี ผู้ประเมินได้นำ ผลงานส่วนนี้ไปประเมินให้ในด้านสมรรถนะแล้ว และภายหลังการประเมิน เมื่อคณะกรรมการประเมินผล การปฏิบัติราชการของวิทยาลัยฯ พบว่าผู้ร้องทุกข์มีผล การประเมินต่ำมากได้เพียง ๒๗.๗๐ คะแนน จึงเสนอ ผู้อำนวยการฯ พิจารณาในฐานะผู้ประเมิน ซึ่งได้มีการเพิ่ม คะแนนสมรรถนะให้อีก ๖ คะแนน และได้คะแนนเพิ่ม จากการพิจารณาทบทวนผลการปฏิบัติราชการด้าน ผลสัมฤทธิ์ของงานอีก ๒.๑๐ คะแนน รวมแล้วได้คะแนน ทั้ง ๒ องค์กรประกอบ ๓๕.๘๐ คะแนน ต่อมาคณะกรรมการ

บริหารฯ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๓ ได้พิจารณาผลการประเมินในรายของผู้ร้องทุกข์อีกครั้งหนึ่ง แล้วมีมติให้เพิ่มคะแนนสมรรถนะให้อีก ๑๑.๕๐ คะแนน สรุปแล้วผู้ร้องทุกข์มีผลการประเมินด้านสมรรถนะ ๒๙.๘๐ คะแนน ด้านผลสัมฤทธิ์ของงาน ๑๗.๕๐ คะแนน จึงได้คะแนนประเมินรวมทั้งสิ้น ๔๗.๓๐ คะแนน

ด้วยข้อเท็จจริงและเหตุผลดังที่พิเคราะห์มาแล้ว จึงเห็นว่า คู่กรณีในการร้องทุกข์ และผู้บังคับบัญชาที่มีหน้าที่ประเมินผลการปฏิบัติราชการรอบที่ ๑ ของปีงบประมาณ ๒๕๕๓ ได้ให้ความเป็นธรรมในการประเมินผลการปฏิบัติราชการรอบที่ ๑ ของปีงบประมาณ ๒๕๕๓ แก่ผู้ร้องทุกข์แล้ว คำร้องทุกข์ในประเด็นนี้ฟังไม่ขึ้น

การวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. มีมติว่าคู่กรณีในการร้องทุกข์ และวิทยาลัยพยาบาลฯ ได้ดำเนินการประเมินผลการปฏิบัติราชการของผู้ร้องทุกข์ในรอบที่ ๑ ของปีงบประมาณ ๒๕๕๓ (๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ - ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๓) ไปโดยชอบตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๒/ว ๒๐ ฉบับลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๒ ข้อ ๙ และได้ให้ความเป็นธรรมในการพิจารณาประเมินผลการปฏิบัติราชการของผู้ร้องทุกข์

ตามวิธีการและหลักเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว คำร้องทุกข์
ฟังไม่ขึ้น ให้ยกคำร้องทุกข์ ตามนัยข้อ ๕๓ ของกฎ ก.พ.ค.
ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องทุกข์
พ.ศ. ๒๕๕๑

กรณีที่ ๒๖ ไม่รับคำขอและผลงานเพื่อประเมินให้ได้รับ
เงินประจำตำแหน่ง (เรื่องดำที่ ๕๔๒๐๐๒๗ เรื่องแดงที่
๐๐๗๑๒๕๕)

นายอภิรักษ์ (ชื่อสมมุติ) เกสัชกรรายหนึ่ง
ร้องทุกข์ กรณีมีความคับข้องใจในการที่สำนักงาน
ปลัดกระทรวงสาธารณสุขไม่รับคำขอและผลงาน
เพื่อประเมินให้ได้รับเงินประจำตำแหน่ง โดยมีปลัดกระทรวง
สาธารณสุขเป็นคู่กรณีในการร้องทุกข์

สรุปคำร้องทุกข์

ผู้ร้องทุกข์มีความประสงค์จะขอรับเงินประจำ
ตำแหน่ง ประเภทวิชาการระดับชำนาญการ ที่มีประสบการณ์
ทักษะและสมรรถนะตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการให้ข้าราชการพลเรือนสามัญได้รับเงิน
ประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงได้ทำการขอคัดเลือกที่จะ
เข้ารับการประเมินผลงานเพื่อขอรับเงินประจำตำแหน่ง
เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๒ และสำนักงานปลัดกระทรวง

สาธารณสุข โดยจังหวัด ก. (ผู้รับมอบอำนาจ) ประกาศ
ผลการคัดเลือกเมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ ซึ่งผู้ร้องทุกข์
เป็นผู้มีรายชื่ออยู่ในประกาศลำดับที่ ๔ ต่อมาจังหวัด ก.
ได้ส่งแบบประเมินผลงานพร้อมเอกสารที่เกี่ยวข้อง
ตามหลักเกณฑ์เพื่อขอรับเงินประจำตำแหน่งไปยัง
สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ตามหนังสือจังหวัด ก.
ที่ ๐๐๑๗/๓๒๐ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๔ ต่อมาวันที่
๒๕ มกราคม ๒๕๕๔ ผู้ร้องทุกข์ได้รับหนังสือสำนักงาน
ปลัดกระทรวงสาธารณสุขแจ้งว่า ให้ดำเนินการคัดเลือกใหม่
ขอส่งเรื่องและผลงานที่ตนขอรับเงินประจำตำแหน่งคืน
เนื่องจากประกาศรายชื่อผู้ได้รับการคัดเลือกให้เข้ารับ
การประเมินผลงานของจังหวัด ก. ดังกล่าวหมดอายุ เมื่อวันที่
๗ กันยายน ๒๕๕๓ แล้ว ซึ่งเหตุที่ผู้ร้องทุกข์ขอประเมินผลงาน
หลังจากที่ได้รับการคัดเลือก (ชี้ตัว) ล่วงเลยมาเป็นเวลา
กว่า ๑ ปีนั้นเนื่องจากในเดือนกันยายน ๒๕๕๒ งานการเจ้าหน้าที่
สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. ปฏิเสธผลงานของผู้ร้องทุกข์
และแจ้งว่า ตำแหน่งเดิมของผู้ร้องทุกข์เป็นคนละด้าน
กับตำแหน่งปัจจุบันที่ต้องทำการเกื้อกูลตำแหน่งก่อน
จึงจะมีสิทธิขอรับเงินประจำตำแหน่ง โดยตำแหน่งเดิมคือ
เภสัชกรชำนาญการ (ด้านเภสัชกรรมคลินิก) และตำแหน่ง

ปัจจุบันคือ เกสซ์กรชำนาญการ (ด้านเกสซ์สาธารณสุข) และในช่วงเวลาที่ขอนับระยะเวลาเกือกึ่งนั้น การดำเนินงานของสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข โดยสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. เกิดผิดพลาด และผิดระเบียบหลายครั้ง จนในที่สุดการขอนับระยะเวลาเกือกึ่งแล้วเสร็จเมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๓ โดยผู้ร้องทุกข์ ได้รับทราบคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๓ กรณีจึงเป็นเหตุสุดวิสัย หรือมีเหตุอันสมควร ซึ่งมีใช้ความผิดของผู้ร้องทุกข์ ที่ทำให้ไม่สามารถดำเนินการขอประเมินผลงานได้ภายในวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ หากผู้ร้องทุกข์ต้องกลับมาดำเนินการขอประเมินขั้นที่ ๑ ใหม่ (ชี้ตัวใหม่) จะทำให้ผู้ร้องเสียสิทธิในการประเมินผลงานเพื่อขอรับเงินประจำตำแหน่ง และเดือดร้อนเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขที่ผู้ร้องทุกข์ไม่อาจเห็นพ้องด้วยและคับข้องใจเป็นอย่างยิ่ง

คำขอของผู้ร้องทุกข์

๑. ให้ยกเลิกหนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขที่ สธ ๐๒๐๑.๐๓๙/๙๐๒ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม

๒. หากไม่ได้ให้สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ใช้เงินจำนวน ๕๖,๐๐๐ บาท (เดือนละ ๓,๕๐๐ บาท เป็นเวลา ๑๖ เดือน) และอีกเดือนละ ๓,๕๐๐ บาท พร้อม ดอกเบี้ยร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๔ จนกว่าจะมีคำสั่งให้ได้รับเงินประจำตำแหน่ง และให้กลุ่ม บริหารงานบุคคล สำนักบริหารกลาง สำนักงานปลัดกระทรวง สาธารณสุข รับเอกสารการประเมินผลงานเพื่อขอรับเงิน ประจำตำแหน่งของผู้ร้องทุกข้อไว้เพื่อประเมินผลงานต่อไป โดยให้สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขดำเนินการ ช่วยเหลือผู้ร้องทุกข้อให้ได้รับการประเมินผลงาน จนแล้วเสร็จสมบูรณ์โดยเร็ว

สรุปข้อเท็จจริง

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ได้มีคำสั่ง ที่ ๖๖๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๑ สั่งให้นายอภิรักษ์ ผู้ร้องทุกข้อ ตำแหน่งและส่วนราชการเดิมคือ เกสัชกร ๕ กลุ่มงานเทคนิคบริการ โรงพยาบาล ว. (ชื่อสมมุติ) สำนักงาน สาธารณสุขจังหวัด อ. ไปปฏิบัติราชการที่กลุ่มงานคุ้มครอง ผู้บริโภค สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. โดยระบุเหตุ ในคำสั่งว่า ด้วยมีข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งเกสัชกร ในสังกัดส่วนราชการต่างๆ ได้ยื่นความจำนงขอย้ายไป

สาธารณสุขจังหวัด อ. ไปปฏิบัติราชการที่กลุ่มงานคุ้มครอง
ผู้บริโภค สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. โดยระบุเหตุ
ในคำสั่งว่า ด้วยมีข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งเภสัชกร
ในสังกัดส่วนราชการต่างๆ ได้ยื่นความจำนงขอย้ายไป
ปฏิบัติราชการทางส่วนราชการอื่น แต่เนื่องจากมีข้อขัดข้อง
บางประการไม่อาจสั่งแต่งตั้งให้ไปดำรงตำแหน่งได้
ในขณะนี้ จึงให้ข้าราชการทั้ง ๑๓๑ ราย (รวมทั้งผู้ร้องทุกซ์ด้วย)
ไปปฏิบัติราชการทางส่วนราชการอื่นเป็นการประจำเป็น
เวลาไม่เกินสามปี โดยให้เบิกจ่ายเงินเดือนทางสังกัดเดิม

นายอภิรักษ์ ผู้ร้องทุกซ์ได้ยื่นเรื่องขอเข้าคัดเลือก
เพื่อขอรับเงินประจำตำแหน่ง ต่อมาสำนักงานสาธารณสุข
จังหวัด ก. เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๒ ในขณะดำรง
ตำแหน่งเภสัชกร ๖ ว ปฏิบัติราชการที่กลุ่มงานคุ้มครอง
ผู้บริโภค สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก.

สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. พิจารณาแล้ว
คัดเลือกให้ผู้ร้องเป็นผู้ได้รับการเลือกให้จัดส่งผลงาน
เพื่อขอรับเงินประจำตำแหน่งในลำดับที่ ๑๔ ตามประกาศ
จังหวัด ก. เมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ โดยระบุในลำดับ
ที่ ๑๔ ว่าผู้ร้องทุกซ์ตำแหน่งเภสัชชำนาญการ ตำแหน่ง
เลขที่ ๑๔๓๐๓๖ กลุ่มงานคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงาน

สาธารณสุขจังหวัด ก. และระบุตำแหน่งที่ขอประเมิน เพื่อขอรับเงินประจำตำแหน่งคือ เกสัชกรชำนาญการ (ด้านเภสัชสาธารณสุข) ผู้ร้องทุกข์ได้จัดทำผลงานและเอกสารที่เกี่ยวข้องให้สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. จัดส่งให้สำนักงานสาธารณสุขพิจารณา

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขมีหนังสือถึงจังหวัด ก. แจ้งว่าการย้ายผู้ร้องทุกข์จากตำแหน่งเภสัชกร ๖ ว (ด้านเภสัชกรรมคลินิก) กลุ่มเทคนิคบริการ โรงพยาบาล ว. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด อ. มาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเภสัชกร ๖ ว (ด้านเภสัชสาธารณสุข) กลุ่มงานคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. นั้น ต้องผ่านการคัดเลือกจากคณะกรรมการคัดเลือกของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. ที่ อ.ก.พ. สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขแต่งตั้ง และได้รับความเห็นชอบจากผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๒ ก่อน และต้องส่งเอกสารการขอนับระยะเวลาเกือบทูลให้ อ.ก.พ. สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขพิจารณา ตามหนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ สธ ๐๒๐๑.๐๓๗/ว ๑๔๐ ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๙ ถ้าพิจารณาแล้ว จึงจะออกคำสั่งย้ายได้

ต่อมาจังหวัด ก. ได้จัดส่งเอกสารประกอบการคัดเลือก เพื่อขอรับเงินประจำตำแหน่งเภสัชกรชำนาญการ กลุ่มงานคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. และผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ให้ความเห็นชอบ ให้ผ่านการคัดเลือกและให้ส่งผลงานประเมินเพื่อขอรับเงินประจำตำแหน่งตามประกาศจังหวัด ก. ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ ให้สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข พิจารณา

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขได้แจ้งว่า ต้องเป็นการคัดเลือกเพื่อย้ายก่อน ไม่ใช่คัดเลือกเพื่อขอรับเงินประจำตำแหน่ง

สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. จึงดำเนินการคัดเลือกผู้ร้องทุกข์เพื่อย้ายมาดำรงตำแหน่งเภสัชกรชำนาญการ (ด้านเภสัชสาธารณสุข) กลุ่มงานผู้บริโภค สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. โดยคณะกรรมการคัดเลือกของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. ที่ อ.ก.พ. สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขแต่งตั้งและผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เห็นชอบแล้วส่งเรื่องให้สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขพิจารณา

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขพิจารณา
เรื่องแล้ว แจ้งสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. ว่า กรณีผู้ร้องทุกข์
สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. ไม่ได้ยื่นระยะเวลาเกื้อกูล
การดำรงตำแหน่งมาให้ อ.ก.พ. สำนักงานปลัดกระทรวง
สาธารณสุขพิจารณา เพราะเป็นการย้ายจากตำแหน่ง
เภสัชกรชำนาญการ (ด้านเภสัชกรรมคลินิก) มาดำรงตำแหน่ง
เภสัชกรชำนาญการ (ด้านเภสัชสาธารณสุข)

สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. ได้แจ้งให้ผู้ร้องทุกข์
จัดทำเอกสารการยื่นระยะเวลาเกื้อกูลการดำรงตำแหน่ง
ผู้ร้องทุกข์นำส่งเอกสาร สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก.
จึงนำเข้าคณะกรรมการคัดเลือกของสำนักงานสาธารณสุข
จังหวัด ก. ที่ อ.ก.พ. สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข
แต่งตั้งพิจารณายื่นระยะเวลาเกื้อกูล และแจ้งมติให้
สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ดำเนินการออกคำสั่ง
ย้ายตามหนังสือจังหวัด ก. ที่ ๐๐๒๗/๓๙๐๕ ลงวันที่ ๙ มีนาคม
๒๕๕๕

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขตรวจสอบแล้ว
ปรากฏว่าเอกสารประกอบการพิจารณายื่นระยะเวลา
เกื้อกูลไม่ถูกต้องและไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ตามหลักเกณฑ์
จึงส่งเรื่องคืนสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. เพื่อแจ้งให้

ผู้ร้องทุกข์แก้ไขให้ถูกต้องและส่งเอกสารที่แก้ไขแล้ว
ให้สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขนำเสนอ อ.ก.พ.
สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขพิจารณา และให้
ยกเลิกมติการนี้ระยะเวลาที่คณะกรรมการ
คัดเลือกของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. พิจารณาไว้
ตามหนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข
ที่ สธ ๐๒๐๑.๐๓๙/๕๗๙๕ ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๓

สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. ได้แจ้งให้ผู้ร้องทุกข์
แก้ไขเอกสารและจัดส่งเอกสารการขอนี้ระยะเวลา
ที่คณะกรรมการดำรงตำแหน่งของผู้ร้องทุกข์ ให้สำนักงาน
ปลัดกระทรวงสาธารณสุขพิจารณาตามหนังสือจังหวัด ก.
ที่ ๐๐๒๗/๗๔๙๙ ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขได้แจ้งมติ
การนี้ระยะเวลาที่คณะกรรมการดำรงตำแหน่งของผู้ร้องทุกข์
ให้จังหวัด ก. ทราบ ตามหนังสือสำนักงานปลัดกระทรวง
สาธารณสุข ที่ สธ ๐๒๐๑.๐๓๙/๙๕๐๖ ลงวันที่ ๒ มิถุนายน
๒๕๕๓ และต่อมาสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข
ได้มีคำสั่งย้ายผู้ร้องทุกข์มาดำรงตำแหน่งเภสัชกรชำนาญการ
(ด้านเภสัชสาธารณสุข) กลุ่มงานคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงาน

สาธารณสุขจังหวัด ก. ปรากฏตามคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวง
สาธารณสุข ที่ ๒๒๖๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๓

สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. ได้ส่งเอกสาร
การประเมินผลงาน เพื่อขอรับเงินประจำตำแหน่งของ
ผู้ร้องทุกข์ให้สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. พิจารณา
ตามหนังสือจังหวัด ก. ที่ ๐๐๒๗/๓๒๐ ลงวันที่ ๗ มกราคม
๒๕๕๔

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขพิจารณา
แล้ว เห็นว่าสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. แนบประกาศ
การคัดเลือกให้ส่งผลงานเพื่อขอรับการประเมินประจำ
ตำแหน่งของจังหวัด ก. ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ ตรวจสอบ
แล้ว ปรากฏว่าผู้ส่งผลงานตามประกาศดังกล่าวเกินกว่า ๑ ปี
และประกาศดังกล่าวไม่ถูกต้อง เพราะเป็นประกาศในขณะ
ที่ยังไม่มีคำสั่งย้ายผู้ร้องทุกข์มาดำรงตำแหน่งตามที่
ขอประเมินที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. จึงส่งเรื่องคืน
ให้สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. ทำการคัดเลือกใหม่ ตามหลัก
เกณฑ์หนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ สธ
๐๒๐๑.๐๓๙/ว ๑๐ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๐ แล้วส่ง
เอกสารให้สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขพิจารณาใหม่
ทั้งนี้ ผลในการให้ได้รับเงินประจำตำแหน่งจะมีผล

ไม่ก่อนวันที่กลุ่มบริหารงานบุคคลได้รับเอกสารครบถ้วน
สมบูรณ์

จังหวัด ก. ได้ทำการคัดเลือกใหม่ ตามประกาศ
จังหวัด ก. ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๔ และส่งเอกสาร
ของผู้ร้องให้สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขพิจารณา
โดยได้รับเอกสารครบถ้วนในวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๔
และได้นำเสนอคณะกรรมการประเมินผลงานตำแหน่ง
เภสัชกรระดับชำนาญการ (ด้านเภสัชสาธารณสุข, ด้าน
เภสัชกรรมคลินิก และด้านเภสัชกรรมการผลิต) เพื่อขอรับ
เงินประจำตำแหน่งพิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๔
เมื่อวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๔ มีมติให้ผ่านการประเมิน
จึงแจ้งให้จังหวัด ก. ทราบ ตามหนังสือสำนักงานปลัดกระทรวง
สาธารณสุข ที่ สธ ๐๒๐๑.๐๓๗/๔๔๑ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม
๒๕๕๕

จังหวัด ก. ได้มีคำสั่งจังหวัด ก. ที่ ๒๒๕/๒๕๕๕
ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ให้ผู้ร้องทุกขั้ได้รับเงินประจำ
ตำแหน่ง โดยได้รับไม่ก่อนวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๔
ซึ่งเป็นวันที่กลุ่มบริหารงานบุคคลได้รับเอกสารครบถ้วน

สรุปความเห็นขององค์คณะวินิจฉัยฯ

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ฯ ตรวจสอบเอกสารหลักฐานในสำนวน กฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับเรื่องร้องทุกข์นี้แล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงในเบื้องต้นว่า ผู้ร้องทุกข์ได้ยื่นคำขอประเมินผลงานเพื่อรับเงินประจำตำแหน่ง เกษียณข้าราชการ (ด้านเกษียณสาธารณสุข) กลุ่มงานคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. ให้สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขพิจารณา ในขณะที่ผู้ร้องดำรงตำแหน่งเกษียณข้าราชการ (ด้านเกษียณกรรมคลินิก) กลุ่มเทคนิคบริการ โรงพยาบาล ว. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด อ. ปฏิบัติราชการที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. (ตามคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ ๖๖๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๑) จึงมีความเห็นว่า กรณีของผู้ร้องทุกข์ จึงมีประเด็นพิจารณาประเด็นแรกก่อนว่า หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่จะต้องดำเนินการเพื่อให้เป็นผลให้ผู้ร้องทุกข์ได้รับเงินประจำตำแหน่งตามที่ขอนั้นจะต้องดำเนินการอย่างไร

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร้องทุกข์ดำรงตำแหน่งไม่ตรงกับตำแหน่งที่ขอประเมินผลงานเพื่อขอรับเงินประจำตำแหน่ง กล่าวคือ

ผู้ร้องทุกข์ดำรงตำแหน่งเภสัชกรชำนาญการ (ด้านเภสัชกรรม
คลินิก) แต่ขอรับเงินประจำตำแหน่งเภสัชกรชำนาญการ
(ด้านเภสัชสาธารณสุข) กรณีจึงต้องดำเนินการย้ายผู้ร้องทุกข์
ไปดำรงตำแหน่งเภสัชกรชำนาญการ (ด้านเภสัชสาธารณสุข)
สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. ตามที่ผู้ร้องทุกข์ขอเสียก่อน
โดยใช้หลักเกณฑ์การดำเนินการ ตามหนังสือสำนักงาน
ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ สธ ๐๒๐๑.๐๓๙/ว ๑๔๐
ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๙ ได้กำหนดหลักเกณฑ์
การประเมินผลงานเพื่อย้ายไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง
สำหรับผู้ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์ (ตำแหน่งประเภททั่วไป)
และตำแหน่งประเภทวิชาชีพเฉพาะ ตำแหน่งระดับ ๘ ลงมา
โดยกำหนดว่าการย้ายไปดำรงตำแหน่งว่าง จะต้องผ่าน
การคัดเลือกจากคณะกรรมการคัดเลือกที่ อ.ก.พ.
สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขแต่งตั้งก่อน และกรณี
ที่ผู้ขอประเมินไม่ได้ดำรงตำแหน่งตรงกับตำแหน่งที่ขอ
ประเมิน จะต้องขออนุญาตระยะเวลาเกื้อกูลตำแหน่งที่ขอ
ประเมินด้วย ดังนั้น กรณีการย้ายผู้ร้องทุกข์จำเป็นจะต้อง
ผ่านการคัดเลือกจากคณะกรรมการคัดเลือกของสำนักงาน
สาธารณสุขจังหวัด ก. ที่ อ.ก.พ. สำนักงานปลัดกระทรวง
สาธารณสุขแต่งตั้ง และต้องได้รับความเห็นชอบจาก

ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๒ คือ ผู้ว่าราชการจังหวัด ก. ก่อน และจัดส่งเอกสารขอนับระยะเวลาเกื้อกูลในตำแหน่งดังกล่าว ให้ อ.ก.พ. สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข พิจารณานับระยะเวลาเกื้อกูล เพราะเป็นการย้ายข้ามส่วนราชการ และดำรงตำแหน่งที่มีใช้ตำแหน่งเดิม เมื่อ อ.ก.พ. สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขพิจารณาอนุมัติแล้ว สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข จึงจะออกคำสั่งย้ายได้ เมื่อสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขมีคำสั่งย้ายผู้ร้องทุกข์มาดำรงตำแหน่งที่รับย้ายคือ ตำแหน่งเภสัชกรชำนาญการ (ด้านเภสัชสาธารณสุข) สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. แล้ว ผู้ร้องทุกข์จึงจะยื่นเรื่องขอเข้าคัดเลือกประเมินผลงาน เพื่อขอรับเงินประจำตำแหน่งดังกล่าวได้ โดยต้องดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๖/ว ๑๘ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ประกอบกับหนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ สธ ๐๒๐๑.๐๓๙/ว ๑๐ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๐ ซึ่งดำเนินการตามแนวทางของหนังสือ สำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๖/ว ๑๐ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๘ กล่าวคือ ต้องเป็นผู้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการระดับชำนาญการ หรือเทียบเท่ามาแล้ว

ไม่น้อยกว่า ๒ ปี และต้องผ่านการประเมินคุณสมบัติและผลงานจากส่วนราชการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ สำหรับใช้ในการประเมินเพื่อเลื่อนขั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๗ (วิชาชีพ) เดิม ดังนั้น ผู้ร้องทุกข์จึงต้องยื่นเรื่องขอรับเงินประจำตำแหน่งเภสัชกรชำนาญการ (ด้านเภสัชสาธารณสุข) ที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. และถ้าดำรงตำแหน่งในสายงานที่จะประเมินไม่ครบถ้วนตามหลักเกณฑ์กำหนด ผู้ขอต้องจัดส่งเอกสารการขออนับระยะเวลาเกื้อกูลกับตำแหน่งที่ขอประเมินด้วย เมื่อเจ้าหน้าที่ของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. ตรวจสอบแล้วผ่านเกณฑ์ตามระเบียบ จะเสนอผู้บังคับบัญชาพิจารณาเห็นชอบและเสนอผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๒ อนุมาตราบุคคลและติดประกาศให้ผู้อื่นมีโอกาสทักท้วงเป็นเวลา ๓๐ วัน ถ้าไม่มีผู้ใดทักท้วง ผู้ร้องทุกข์จะต้องจัดทำผลงานและเอกสารที่เกี่ยวข้องให้คณะกรรมการประเมินผลงาน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขพิจารณาภายในเวลา ๑๒ เดือน เมื่อคณะกรรมการฯ พิจารณาแล้ว มีมติให้ผ่านผลงาน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขจะได้แจ้งมติดังกล่าวให้จังหวัด ก. ในฐานะ

ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ ออกคำสั่งให้ผู้ร้องทุกข์ได้รับเงินประจำตำแหน่งต่อไป

ประเด็นพิจารณาต่อมามีว่า เมื่อสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขได้มีคำสั่ง ที่ ๒๒๖๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๓ ย้ายผู้ร้องทุกข์จากตำแหน่งเภสัชกรชำนาญการ (ด้านเภสัชกรรมคลินิก) โรงพยาบาล ว. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด อ. มาดำรงตำแหน่งเภสัชกรชำนาญการ (ด้านเภสัชสาธารณสุข) กลุ่มงานคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. แล้ว ผู้ร้องทุกข์จึงส่งผลงานเพื่อขอประเมินในการขอรับเงินประจำตำแหน่งให้สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ตามหนังสือจังหวัด ก. ที่ ๐๐๑๗/๓๒๐ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๔ แต่สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขได้ส่งเรื่องคืนให้จังหวัด ก. เพื่อดำเนินการใหม่ ซึ่งผู้ร้องทุกข์ได้ร้องว่าการดำเนินการจัดส่งเรื่องคืนไปยังสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. เป็นการไม่ชอบด้วยเหตุผลว่าประกาศคัดเลือกหมดอายุ นั้น ประเด็นพิจารณาตามคำร้องทุกข์มีว่าการที่สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขไม่รับผลงานของผู้ร้องทุกข์ไว้พิจารณา และส่งเรื่องคืนผู้ร้องทุกข์นั้นเป็นการดำเนินการโดยชอบหรือไม่ อย่างไร

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ฯ ตรวจสอบแล้ว
คู่กรณีในการร้องทุกข์ได้แก่คำร้องทุกข์ส่วนนี้ว่า จังหวัด ก.
ส่งเอกสารการประเมินผลงานเพื่อขอรับเงินประจำ
ตำแหน่งของผู้ร้องทุกข์ ให้สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข
พิจารณา โดยแนบประกาศการคัดเลือกให้ส่งผลงาน
ประเมินเพื่อขอรับเงินประจำตำแหน่งของจังหวัด ก.
เมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ กลุ่มบริหารงานบุคคล
ได้ตรวจสอบแล้ว ปรากฏว่าผู้ร้องทุกข์ได้รับการคัดเลือก
ให้ส่งผลงานตามประกาศจังหวัด ก. เกิน ๑ ปี และประกาศ
ผลการคัดเลือกฉบับดังกล่าวไม่ถูกต้อง เพราะในขณะ
คัดเลือกยังไม่มีคำสั่งย้ายผู้ร้องทุกข์มาแต่งตั้งให้ดำรง
ตำแหน่งเภสัชกรชำนาญการ (ด้านเภสัชสาธารณสุข)
ที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. จึงส่งเรื่องคืนให้จังหวัด ก.
ทำการคัดเลือกใหม่ ตามหลักเกณฑ์หนังสือสำนักงาน
ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ สธ ๐๒๐๑.๐๓๙/ว ๑๐
ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๐ แล้วให้ส่งเอกสารให้สำนักงาน
ปลัดกระทรวงสาธารณสุขพิจารณาใหม่ ทั้งนี้ ผลในการ
ให้ได้รับเงินประจำตำแหน่งจะมีผลไม่ก่อนวันที่กลุ่ม
บริหารงานบุคคลได้รับเอกสารครบถ้วนสมบูรณ์ และเมื่อ
ได้ตรวจสอบหนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

ที่ สธ ๐๒๐๑.๐๒๙/๙๐๒ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๔
ที่ได้แจ้งและจัดส่งเอกสารการขอประเมินผลงาน
ทางวิชาการ เพื่อขอรับเงินประจำตำแหน่งของผู้ร้องทุกข์
คือนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. และขอให้แจ้งผู้ร้องทุกข์
เพื่อทราบด้วย ในหนังสือสำนักงานปลัดกระทรวง
สาธารณสุขได้แจ้งว่า สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข
ได้ตรวจสอบแล้ว ผลการประกาศคัดเลือกของข้าราชการ
ดังกล่าวเกิน ๑ ปี (ผู้ขอประเมินได้รับการคัดเลือก
เมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒) กลุ่มงานบริหารงานบุคคลได้รับ
เอกสารวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๔ ดังนั้น จะต้องดำเนินการ
คัดเลือกใหม่ ตามหนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข
ที่ สธ ๐๒๐๑.๐๓๙/ว ๑๐ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๐

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ฯ พิจารณาแล้ว
เห็นว่า ในขณะที่ผู้ร้องทุกข์ยื่นคำขอและจัดส่งเอกสาร
การขอประเมินผลงานเพื่อขอรับเงินประจำตำแหน่งเกษียณ
ชำนาญการ (ด้านเภสัชสาธารณสุข) สำนักงานสาธารณสุข
จังหวัด ก. ให้สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขพิจารณานั้น
แม้ว่าในขณะที่ยื่นคำขอสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข
จะได้มีคำสั่งย้ายให้ผู้ร้องทุกข์มาดำรงตำแหน่งที่สำนักงาน
สาธารณสุขจังหวัด ก. และผู้ร้องทุกข์ดำรงตำแหน่ง
ตรงกับตำแหน่งที่ขอรับเงินประจำตำแหน่งแล้วก็ตาม

แต่ก็ต้องปฏิบัติตามแนวทางตามหนังสือสำนักงานปลัดกระทรวง
สาธารณสุข ที่ สธ ๐๒๐๑.๐๓๙/ว ๑๐ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม
๒๕๕๐ เสียก่อน กล่าวคือผู้ร้องทุกข์จะต้องยื่นเรื่องขอรับเงิน
ประจำตำแหน่งเภสัชกรชำนาญการ (ด้านเภสัชสาธารณสุข)
ที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. และถ้าระยะเวลา
การดำรงตำแหน่งในสายงานที่จะประเมินไม่ครบถ้วน
ตามหลักเกณฑ์กำหนด ผู้ร้องทุกข์ต้องจัดส่งเอกสารการขอับ
ระยะเวลา เกือบๆ กับตำแหน่งที่ขอประเมินด้วย
เมื่อเจ้าหน้าที่ตรวจสอบแล้วผ่านเกณฑ์ตามระเบียบจะเสนอ
ผู้บังคับบัญชาเห็นชอบและเสนอผู้มีอำนาจสั่งบรรจุอนุมัติ
ตัวบุคคล และตีตประกาศให้ผู้อื่นมีโอกาสทั่วทั้งเป็นเวลา
๓๐ วัน ถ้าไม่มีผู้ใดทักท้วง ผู้ร้องทุกข์จึงจะจัดทำผลงาน
และเอกสารที่เกี่ยวข้องตามระเบียบส่งให้คณะกรรมการ
ประเมินผลงาน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข
พิจารณาภายใน ๑๒ เดือน เมื่อสำนักงานสาธารณสุข
จังหวัด ก. จัดส่งประกาศจังหวัด ก. ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒
ซึ่งขณะนั้นผู้ร้องทุกข์ดำรงตำแหน่งเภสัชกร ๖ ว
(ด้านเภสัชกรรมคลินิก) โรงพยาบาล ว. สำนักงานสาธารณสุข
จังหวัด อ. ปฏิบัติราชการที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก.
ประกาศจังหวัด ก. ฉบับดังกล่าว จึงไม่สามารถนำมาใช้
กับกรณีของผู้ร้องทุกข์ขอรับเงินประจำตำแหน่งเภสัชกร

ชำนาญการ (ด้านเกษตรสาธารณสุข) ได้ การที่สำนักงาน ปลัดกระทรวงสาธารณสุขจัดส่งเอกสารคืน และให้จังหวัด ก. ดำเนินการคัดเลือกใหม่ให้เป็นไปตามหนังสือสำนักงาน ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ สธ ๐๒๐๑.๐๓๔/ว ๑๐ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๐ จึงเป็นการดำเนินการที่ชอบ แล้ว ขอร้องทุกซ์ฟังไม่ขึ้น ส่วนคำขอของผู้ร้องทุกซ์ที่ว่า ขอให้ ก.พ.ค. มีคำวินิจฉัยให้ผู้ร้องทุกซ์ได้รับเงินประจำ ตำแหน่งในวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ หรืออย่างช้าที่สุด ก่อนวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ และคำขอให้สำนักงาน ปลัดกระทรวงสาธารณสุขใช้เงินจำนวน ๕๖,๐๐๐ บาท (เดือนละ ๓,๕๐๐ บาท เป็นเวลา ๑๖ เดือน) และอีกเดือนละ ๓,๕๐๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๔ จนกว่า จะมีคำสั่งให้ผู้ร้องทุกซ์ได้รับเงินประจำตำแหน่ง นั้น คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกซ์ฯ เห็นว่า เมื่อคำร้องทุกซ์ ฟังไม่ขึ้น คำขอของผู้ร้องทุกซ์จึงไม่จำต้องพิจารณาวินิจฉัย ให้แต่อย่างใด

การวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า คำร้องทุกซ์ฟังไม่ขึ้น จึงมีคำวินิจฉัยยกคำร้องทุกซ์

ที่ปรึกษาโครงการ

นายศรัณย์ พรไพศาลดี

ผู้อำนวยการสำนักพิทักษ์

ระบบคุณธรรม

หัวหน้าโครงการ

นางสาวจิตเรขา ช่างตีเหล็ก นิติกรชำนาญการพิเศษ

คณะทำงาน

นางสาวจิตเรขา ช่างตีเหล็ก นิติกรชำนาญการพิเศษ

นางสาวกมลลักษณ์ อ้นอารี นิติกรชำนาญการพิเศษ

นายอดิศักดิ์ อุปถัมภ์ประชา นิติกรชำนาญการพิเศษ

นางจิรัตติ ศรีสุวรรณค์ นิติกรชำนาญการ

นางสาววิจิตรา วอนเพียร นิติกรชำนาญการ

นางสาวชลลดา จินตเสถียร นิติกรปฏิบัติการ

บ 27081

KE สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการ
65.2 พลเรือน. สำนักพิทักษ์ระบบ —
ค122ก คุณธรรม.
2557 ก.พ.ค. พิทักษ์ระบบคุณธรรม —
ล.3 เล่ม 3.

วันกำหนดส่ง	ผู้พิมพ์	วันส่ง
-------------	----------	--------

บ 27081

KE สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการ
65.2 พลเรือน. สำนักพิทักษ์ระบบ
ค122ก คุณธรรม.
2557 ก.พ.ค. พิทักษ์ระบบคุณธรรม
ล.3 เล่ม 3.

ก.พ.ค.

“ยุติธรรม เป็นธรรม รวดเร็ว”